



Tiên
Ma
Chi
Hôn



TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tinh Hoa Nhị Giới

Tiên Ma Chi Cảnh không gian vằn vữa, mây mù đại thịnh! Không khí như bị bóp nẹt bởi trăm ngàn bàn tay vô hình! Đột nhiên một tia sét giật ngang chấn động không gian! Từ chỗ tia sét ấy một vầng sáng chói lòa bay lên, vầng sáng tiếp tục phát quang rực rỡ rồi định hình, thật đáng kinh ngạc vì hình dạng đó là một đứa bé sơ sinh hầy còn đỏ hỏn!

Trên cao một bóng đen đột ngột xuất hiện vươn tay chụp đứa bé, bóng đen xừa xuất hiện thì bên kia một đạo bạch quang bắn tới kèm theo tiếng quát:

-Ma Hoàng không được đụng vào nó!

Nhìn lại người mới quát toàn thân vận đạo bào màu trắng, râu tóc như sương, tay cầm phất trần, khí độ tiêu sái. Hoàn toàn đối ngược với Ma Hoàng: Mình vận hắc y, tóc và da đỏ như máu, mắt đầy huyết quang. Hắn sắp chạm vào đứa bé thì bị chặn lại nên gầm gừ:

-Thì ra là Tiên Hoàng! Ta tưởng người trong Tiên Giới không tranh đoạt ai ngờ...

-Nó là tinh hoa của Ma Giới và Tiên Giới, nếu để các người nuôi lớn thì nhân gian sẽ đại loạn!

Ma Hoàng cười lạnh:

-Đã biết không phải của riêng Tiên Giới các người còn ngăn cản ta làm gì?

Nói đoạn định lao đến đứa bé lần nữa nhưng Tiên Hoàng vấy phất trần cản lại:

-Hôm nay ta không để người đem nó đi!

-Hừ! Tiên Ma nhị giới đã ngàn năm không phân tranh, người lại muốn gây sự chẳng?

Tiên Hoàng lắc đầu:

-Ta thực sự không muốn chiến tranh... nhưng đứa trẻ này lớn lên tư chất kinh tâm, nếu rơi vào Ma Giới tất tam giới sẽ đại loạn!

-Người nói vậy chẳng qua muốn chiếm hữu nó để làm thủ hạ cho mình thôi!

Dứt lời Ma Hoàng hoành tay vận công, một đạo hắc quang hội tụ lên hữu thủ. Hắc hô lớn một tiếng rồi phi thân về phía đứa bé vẫn lơ lửng trên không. Tiên Hoàng không chậm trễ liền hội tụ chân khí vận lực, bạch quang đại thịnh quanh người lao đến chặn lại... "ầm " không gian điên đảo, cả hai cùng bị chấn động phải thối lui. Dư chấn của chiêu pháp đó làm Tiên Ma Chi Cảnh rung liên hồi. Quầng sáng bao bọc quanh đứa trẻ cũng chao đảo rồi rơi xuống mê vụ mang theo đứa trẻ mất tăm! Ma Hoàng mắt lộ rõ vẻ hoảng hốt, hắc lặc mình định đuổi theo vầng sáng thì Tiên Hoàng chặn lại nói:

-Người muốn Tiên Ma nhị giới sụp đổ chẳng?

Ma Hoàng khựng người, hắc hừ lạnh:

-Hừ lẽ nào để đứa trẻ ấy rơi vào tay Nhân Giới?

Tiên Hoàng vẫy phất trần:

-Duyên đã định há có thể cưỡng lại?

Ma Hoàng trầm ngâm giây lát nói:

-Nhân Giới tu chân rồi sẽ đến cảnh giới, lúc đó hẳn gia nhập Ma Giới hay Tiên Giới thì tự khắc sẽ hay!

Tiên Hoàng mỉm cười:

-Nhân Giới khác với chúng ta, hỗn độn thiện ác, vậy còn xem ta may mắn hay là người?

Nói rồi như làn khói nhẹ lướt đi, Ma Hoàng tiếc nuối nhìn theo phía đứa trẻ rơi xuống, giây lát sau hẳn cũng chập chờn biến mất...

Ngàn năm nay Tiên Ma nhị giới ngừng phân tranh để chiêu mộ nhân tài khiến việc tu chân dưới Nhân Giới vô cùng đại thịnh! Tuy vậy, không giống như Tiên Ma nhị giới đã phân rõ trắng đen, Nhân Giới còn hỗn độn giữa thiện và ác, kẻ ác có thể theo con đường ma đạo chịu thử thách của Tiểu Thiên Ma mà gia nhập Ma Giới. Ngược lại kẻ thiện tâm sẽ tu hành và chịu sự thử thách của Tiên Đồng tiến nhập Tiên Giới.

Từ vạn năm nay việc tu hành vô cùng khắc khổ đòi hỏi ý chí và nghị lực phi thường, tuy nhiên vẫn có con đường đi đến "đắc đạo" nhanh hơn là bất chấp thủ đoạn tàn ác. Nên Nhân Giới không ít kẻ đã bỏ con đường khắc khổ để theo con đường dễ hơn: Con đường Ma Đạo! Trần gian là một sự hỗn độn phức tạp, không chỉ có loài người thuần túy mà còn vô số sinh linh khác cùng tồn tại. Câu chuyện của chúng ta bắt đầu ở Tiên Ma Chi Cảnh, nơi ranh giới giữa Tiên Ma nhị giới nhưng sẽ diễn biến tại Nhân Giới đầy biến động...

Băng Phong Cốc tuyết bay mù trời, nơi đây dường như ngưng tụ toàn bộ cái lạnh lẽo của Quan Ngoại!

Trên cửa một cái động đóng đầy băng tuyết một thiếu nữ vận bạch y đứng lặng lẽ dưới tuyết rơi, hoa tuyết giăng mắc khắp nơi, bay trắng trời nhưng tuyết nhiên không hề vướng mắc vào người thiếu nữ. Khuôn mặt nàng đẹp một cách lạ thường! Không bút mực nào tả hết những lạnh lẽo như địa ngục âm băng! Hàng mi dài cong vút ôm lấy đôi mắt phượng đen láy, đôi mắt chiếu soi vào những bông tuyết không chớp. Giữa những bông tuyết ấy và chân diện của nàng cái nào lạnh hơn? Thật khó trả lời!

Đột nhiên từ phía xa không gian xao động, rồi một bạch y thiếu niên khuôn mặt nhợt nhạt xuất hiện, giữa trời lạnh thấu xương mà hân hân mồ hôi đầm đìa, hân đạp trên tuyết một cách vô vọng, dường như ý chí muốn đi nữa nhưng chân hân cưỡng lại, hân gục gối xuống tuyết thở dốc, miệng hân như miệng ấm nước sôi, hơi phả ra liên hồi. Hân đưa mắt nhìn thiếu nữ rồi quay quay lại phía sau. Phía ấy có năm đạo bạch quang rẽ trời bay tới! Khuôn mặt hân tuyệt vọng!

Thiếu nữ nghe động liền quay lại nhưng khi nhìn thấy hân, đôi mắt nàng trở nên vô cảm hơn! Nàng quay chân bước thẳng vào hang tuyết. Bạch y thiếu niên nhìn theo bóng nàng khuất lấp, chân diện càng nhợt nhạt, năm đạo bạch quang mang theo năm đại hán đã dừng lại trên đầu hân. Hân nhắm mắt đợi cái chết. Nhưng hân không chết! Mắt mới nhắm thì một nhân ảnh như khói nhạt ôm hân lao đi, năm đại hán mới đáp xuống đã bị một cơn lốc xoáy không biết từ đâu ập tới cuốn đi, họ trấn tĩnh được thì thiếu niên đã biến mất tự độ nào!

Nhân ảnh ấy cặp thiếu niên đi mấy dặm thì dừng lại trước một cái hang nhỏ, giờ thiếu niên mới quan sát kỹ kẻ cứu mình. Đây là một lão nhân tuổi ngoài lục tuần, toàn thân lão vận trường bào màu xanh nhạt, râu tóc hoa râm, khuôn mặt hiền hòa nhưng đôi mắt lấp lánh thần quang. Lão nhân đặt

hắn xuống không nói một câu nào mà đi nhặt mấy cành củi khô quanh đấy dựng lên nhóm lửa. Xong xuôi lão ngồi xuống cạnh đống lửa gọi:

-Lại đây!

Thiếu niên lặng lẽ tiến lại chỗ lão ngồi miệng lí nhí:

-Đa tạ tiền bối tương cứu!

Lão nhân xua tay:

-Bất tất phải để tâm!

Thiếu niên ngồi xuống đưa song thủ hươ lên đống lửa hỏi:

-Tiền bối là ai? Tại sao lại cứu vãn bối?

Lão nhân thở dài:

-Ta thấy người rất kỳ lạ thì cứu thôi!

Thiếu niên hai mắt lộ sắc ngạc nhiên hỏi:

-Vãn bối có gì kỳ lạ?

-Ta thấy người tiên khí kinh người nhưng ma khí cũng đậm tâm! Như vậy không lạ sao được?

Thiếu niên lắc đầu:

-Vãn bối một chút võ công không có nói gì đến tiên khí hay ma khí!

Lão nhân khẽ nhìn thiếu niên bằng con mắt dò xét rồi chụp lấy kinh mạch hắn, thiếu niên giật mình định co tay lại nhưng không kịp. Hai tay hắn đau bứt!

-Tiền bối! Tại sao...?

Lão nhân thả tay hẳn ra gật đầu nói:

-Quả nhiên người chưa hề tập qua loại võ công nào!

Lão trầm ngâm như suy nghĩ một điều gì đấy cực kỳ quan hệ rồi quay sang hẳn hỏi:

-Người tên gì?

-Vãn bối tên Điệp Vũ Xương!

Lão nhân thoáng ngạc nhiên:

-Người là ái tử của Điệp Vũ Hồng trang chủ Hồ Điệp sơn trang đó sao?

Thiếu niên gật đầu:

-Chính thị!

Lão nhân khẽ thở dài nói:

-Ta tuy ở hoang dã Quan Ngoại nhưng đôi lần đến Quan Nội cũng nghe tiếng tăm gia phụ người... nhưng rõ ràng người chỉ là một thư sinh không hề biết võ công tại sao lại bị người của Thu Phong phái truy sát? Còn gia phụ và gia mẫu người đâu?

Điệp Vũ Xương mắt ngấn lệ, ghen ngào nói:

-Họ không may bị vong mạng...!

Lão nhân biến sắc:

-Điệp Vũ Hồng là một đại cao thủ, ai có thể giết ông ta?

Vũ Xương trấn tĩnh tâm thần nói:

-Vãn bối cũng không biết, hôm qua vãn bối đi dạo trong vườn không cẩn thận nên té xuống hồ nước, vốn dĩ vãn bối cũng không biết bơi lội nên vùng vẫy rồi ngất đi. Khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong giường nhưng tuyệt nhiên không thấy ai. Vãn bối liền xuống giường đi ra ngoài thì...

Nói đến đây hắn nghẹn lời không nói tiếp được, lão nhân thở dài:

-Phải chăng phụ mẫu ngươi đều vong mạng?

-Không chỉ có họ mà tất cả hơn hai trăm người trong gia trang đều chết hết!

-Họ chết thế nào?

-Dường như bị người ta dùng chưởng đánh chết nhưng tuyệt nhiên không thấy bàn ghế hay vật gì đấy đổ vỡ...

Lão nhân chau mày:

-Không có kháng cự hay không thể kháng cự đây?

Vũ Xương lắc đầu:

-Vãn bối không được rõ:

-Thế tại sao ngươi lại bị Thu Phong phái truy sát?

Điệp Vũ Xương khẽ lắc đầu, khuôn mặt hắn trông thảm hại vô cùng:

-Có một điều tiền bối chắc không biết, vãn bối vốn dĩ chỉ là con nuôi của gia phụ và gia mẫu chứ không phải con ruột. Điều này chỉ vài người rõ, vãn bối chẳng qua nghe lén được gia phụ và Thu Nhược Tuyền chưởng môn phái Thu Phong nói chuyện mới hay. Thu Nhược Tuyền là chỗ chi

giao với gia phụ nên... hôm qua tình cờ ghé thăm, trông thấy quang cảnh ấy thì trầm ngâm một chút rồi ra lệnh bắt văn bối... văn bối nhất thời không hiểu gì nên đành bỏ chạy, nhưng họ đông người còn văn bối không biết chút võ công nên chỉ chốc lát đã bị vây lại, lúc ấy văn bối đã hết đường chạy trốn thì một đạo bạch quang chói lòa nhắc văn bối bay đi... nó bay mãi đến gần Quan Ngoại thì đột nhiên biến mất...

Lão nhân chau mày:

-Nói như vậy thì Thu Nhược Tuyên rõ ràng có ý nghi ngờ người giết người trong Hồ Điệp sơn trang, nhưng người không biết võ công, hấn lại là bằng hữu chi giao của gia phụ người lẽ nào không hay điều đó... Hơn nữa tại sao hấn lại có mặt đúng lúc như vậy? Lại còn mang theo nhiều cao thủ của Thu Phong phái nữa!

Vũ Xương thở dài:

-Chính thị văn bối cũng đang nghĩ tới điều đó!

-Người có nghĩ Thu Nhược Tuyên đã giết cả nhà người không?

-Văn bối cũng có ý ấy nhưng chưa rõ lý do!

-Người biết thân phận của mình lâu chưa?

-Cũng mới cách đây hơn một tháng?

Lão nhân đứng dậy đưa mắt nhìn ra cửa hang, đôi mắt trở nên thất thần, lão hỏi:

-Người bảo nhờ nghe lén được chuyện của gia phụ và Thu Nhược Tuyên, không biết người còn nhớ những lời đối đáp đó không!

Điệp Vũ Xương chau mày giây lát rồi nói:

-Hôm đấy văn bối ngồi trong phòng đọc sách thì nghe tin Từ Nhược Tuyên đến thăm liền bỏ sách xuống bàn ra văn an, khi văn bối gần đến khách phòng thì nghe thấp thoáng họ đang nói đến tên của văn bối nên không vào mà đứng nép vào tường nghe xem chuyện gì. Thấy Thu Nhược Tuyên hỏi: " Đại ca, nó cũng được mười lăm tuổi rồi không biết lâu nay có gì thay đổi không ?" Gia phụ văn bối không trả lời ngay mà dăm chiêu một chút rồi nói : " Lâu nay Xương Nhi vẫn tốt, không có gì thay đổi, ta cũng chẳng dạy võ công cho nó !". Thu nhược Tuyên lại hỏi : " Tiên Ma Chi Hồn ấy huynh đã cất đi đâu rồi ?" Gia phụ thở dài : " Xương Nhi vốn dĩ không phải con ruột ta, cho nên những gì thuộc về nó ta vẫn bảo nó cất trong người !". Nghe đến đây văn bối toàn thân chấn động, nhất thời không kiềm chế được nên hét lên rồi chạy ra ngoài...

Lão nhân thần sắc hoàn toàn biến đổi, lão lẩm nhẩm:

-Tiên Ma Chi Hồn! Tiên Ma Chi Hồn !...

Vũ Xương thở dài:

-Phải chăng tiền bối cho rằng Thu Nhược Tuyên vì Tiên Ma Chi Hồn mà thám sát Hồ Điệp sơn trang?

Lão nhân gật đầu:

-Người rất thông minh, chính thị ta cũng đang có ý đấy, nhưng lại nghĩ Thu Nhược Tuyên là tuyệt đại tông sư, Thu Phong phái lại là phái tu chân đứng đầu cả Quan Ngoại lẫn Quan Nội, lẽ nào hãn còn cần đến... nhưng tại sao sớm không cướp, muộn không cướp mà lại đến cướp vào thời gian này ?...

Điệp Vũ Xương vút mấy thanh củi cho lửa cháy to thêm nói:

-Khi này văn bối cũng cho hãn có ý đó nhưng... quả thật cái mà họ gọi bằng Tiên Ma Chi Hồn ấy... chỉ là một mảnh vải trắng...

Nói đoạn hắt lấy Tiên Ma Chi Hồn trong người được đựng trong một túi vải dày đưa cho lão nhân. Lão nhân cầm lên xem quả nhiên chỉ là một mảnh vải mỏng trắng tinh, lão trầm ngâm một chút nói:

-Tại sao lại như vậy?

-Văn bối cũng thử ngâm vào nước, hơ lên lửa... và nhiều cách khác xem có thấy hiện chữ gì không nhưng tuyệt nhiên là không thấy!

Lão nhân cho mảnh vải vào lại túi, trao cho Điệp Vũ Xương rồi nói:

-Lạ thật! Lạ thật!

Điệp Vũ Xương nghiêng đầu nhìn lão hỏi:

-Có gì lạ thưa tiền bối?

-Theo như truyền thuyết nói thì Tiên Ma Chi Hồn chỉ xuất hiện... không lẽ người là... đúng thật là người rồi...

-Cái đó văn bối cũng đoán ra, truyền thuyết bảo rằng Tiên Ma Chi Hồn xuất hiện cùng với người được sinh ra từ tinh hoa của Tiên Ma Nhị giới, nhưng văn bối bất tài, chỉ học đôi ba quyển văn thư làm gì dám nhận là tinh hoa của Tiên Ma nhị giới! Hơn nữa nếu là tinh hoa ấy thì ít ra tại hạ cũng phải hiểu và biết cách dùng Tiên Ma Chi Hồn chứ?

-Người rất thông minh nhưng lại hồ đồ trong lúc này!

-Văn bối hồ đồ?

-Thế người không nghĩ đây chỉ là vật để gói Tiên Ma Chi Hồn sao? Ta cảm nhận người có Tiên khí và Ma khí rất nặng cho nên quyết không nhầm...

Điệp Vũ Xương trầm ngâm:

-Nói như vậy tức là Tiên Ma Chi Hồn bị người ta đoạt đi? Nhưng ai lấy? Không lẽ tiền bối nghĩ...

Lão nhân tiến lại ngồi cạnh hắn nói:

-Có thể vật đó bị lấy đi trước khi phụ thân ngươi thấy ngươi!

-Tiền bối nói đúng nhưng... nếu vậy thì vẫn bối là kẻ vừa ác vừa thiện sao?

-Không hoàn toàn như vậy! Còn do người lớn lên trong hoàn cảnh nào! Nhìn người ta biết người đã hoàn toàn dung hợp được ma khí rồi, không đáng lo, ma khí nếu chịu sự quản lý của ý chí thì cũng chỉ như một loại phương tiện hỗ trợ võ công... ác hay thiện giờ hoàn toàn do người!

Điệp Vũ Xương lắc đầu:

-Vẫn bối chỉ sợ ma khí không dễ dàng bị dung hòa như vậy thôi !...

Lão nhân không phản đối mà hỏi ngược lại:

-Giờ người tính thế nào?

-Vẫn bối cũng chưa biết thế nào nữa! Chắc sẽ kiếm sư phụ rèn luyện, sau này trả thù cho gia phụ, gia mẫu, họ không sinh ra vẫn bối nhưng đã nuôi dưỡng vẫn bối...

Hắn dừng lại, cơn xúc động lại dâng lên, hắn trấn tĩnh cười thảm:

-Xin hỏi đại danh tiền bối sau này...

Lão nhân không trả lời mà hỏi:

-Người có biết trên giang hồ bây giờ số người có thể giao thủ với Thu Nhược Tuyền chỉ đếm trên đầu ngón tay không?

-Vãn bối biết nhưng không lẽ...

Không gian trở nên trầm mặc chỉ có tiếng gió thổi và tiếng củi tí tách cháy. Lão nhân cười:

-Nếu ta thu nhận người vào môn phái của ta người có đồng ý không?

Điệp Vũ Xương gật đầu:

-Nếu được như vậy thì vãn bối lấy làm biết ơn, nhưng tiền bối vẫn chưa cho vãn bối biết cao danh cũng như môn phái !...

-Người biết chuyện giang hồ chứ?

-Vãn bối tuy không học qua võ công nhưng chuyện giang hồ thì cũng biết đôi phần!

-Bây giờ trên giang hồ những môn phái nào đỉnh danh?

-Quan Nội có ba phái tu chân nổi danh nhất là Thu Phong Phái, Triều Dương phái, Đồng Tước phái, Quan Ngoại thì Yên Hoa Môn và Thiên Vũ Môn!

Lão nhân gật đầu nói:

-Ta chính là môn chủ Thiên Vũ môn!

-Vậy tiền bối là Đồng Đại Thiên?

-Đúng vậy!

Rồi lão thở dài:

-Quan Ngoại tuy rằng có hai phái nổi danh đấy nhưng so với ba phái của Quan Nội hãy còn kém nhiều. Bọn họ nhiều kẻ coi chúng ta như kẻ man rợ... nhất là Thiên Vũ Môn chúng ta thì thanh danh và thực lực còn khó

bằng lũ đàn bà của Yên Hoa Môn...! Thật xấu hổ, liệu người có muốn gia nhập không?

Điệp Vũ Xương mỉm cười:

-Môn chủ đã cứu văn bối, lại thu nhận văn bối vào môn đây là đại ân đại đức, văn bối mơ còn không được...

Trên khuôn mặt già nua của Đồng Đại Thiên lộ chút sắc quang nói:

-Được lắm! Với căn cốt của người hi vọng sẽ làm rạng danh Thiên Vũ Môn!

Lão đứng lên vỗ tay bảo Điệp Vũ Xương:

-Chúng ta đi thôi!

Hai người ra khỏi cửa hang Đồng Đại Thiên triệu hồi kiếm ôm Điệp Vũ Xương đang không bay lên rồi hỏi:

-Hài tử, sau này người có đi tìm lại Tiên Ma Chi Hồn không?

-Nếu có điều kiện văn bối sẽ tìm!

-Ngốc tử! Người không tìm được Tiên Ma Chi Hồn và không tìm được bằng chứng gì quan trọng trong vụ thảm án ấy thì đừng mong trả được thù. Thu Nhược Tuyền là người hô phong hoán vũ của võ lâm, nếu người tuyên chiến với y tức là tuyên chiến với toàn giang hồ chính đạo. Hơn nữa cũng chưa xác định được có phải y là hung thủ hay không, nên sau này phải điều tra cho kỹ, đừng nên hành động hồ đồ! Có hiểu hay không?

-Văn bối hiểu!

-Ta biết người tư chất thông tuệ nhất định không hành động hồ đồ!

Điệp Vũ Xương không nói gì, hắt trầm ngâm rồi như nhớ ra chuyện gì khẽ hỏi:

-Khi này vẫn bối gặp nạn có thấy một cô gái đứng trước gió tuyết...

-Người khỏi lo, đây là đệ tử của Bách Hoa Đình chủ bên Yên Hoa Môn, một nhân tài ngàn năm có một chốn Quan Ngoại này, làm gì có ai hại được ả?

[Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thiên Vũ Môn

Đồng Đại Thiên không nói thêm, lão tiếp tục bay qua những dãy núi đóng đầy băng tuyết, không biết qua bao lâu thì dừng lại trước một ngọn núi khổng lồ, Lão đưa tay chỉ lên đỉnh núi:

-Đây là Tuyết Sơn! Trên đỉnh núi này đặt tổng đàn Thiên Vũ môn!

Điệp Vũ Xương nhìn khung cảnh hùng vĩ trước mắt, hẩn khẽ gật đầu!

Đồng Đại Thiên bay lên, chỉ một chốc sau cánh cổng đá khổng lồ phủ đầy tuyết có ba chữ "Thiên Vũ Môn" trạm theo lối chữ triện rực cháy giữa tuyết băng hiện ra. Đồng Đại Thiên đặt Vũ Xương xuống rồi nắm tay hẩn qua cổng, bên trong mấy đệ tử vận trường bào xanh nhạt liền chạy ra đón:

-Cung thỉnh môn chủ hồi sơn!

Tiếp đấy rất nhiều, rất nhiều đệ tử lần lượt ra chào lão. Bây giờ Điệp Vũ Xương mới để ý, Thiên Vũ Môn gồm khá nhiều trang viện xây bằng đá nối tiếp nhau. Tuyết bay mù trời khiến hẩn cũng không quan sát được tất cả các trang viện. Đồng Đại Thiên nói với một tên đệ tử:

-Gọi Hoành Thiên cung chủ và Trấn Thiên cung chủ đến Khách Phòng, bảo rằng ta có việc muốn thương lượng!

Đoạn lão dẫn Điệp Vũ Xương qua con đường nhỏ đến tòa viện ghi "Khách Phòng ". Bên trong quả nhiên ấm áp khác thường, phía bên phải đặt

một cái lò sưởi lớn, trên trần phòng treo khá nhiều những mảnh đá trắng và trong suốt như băng. Điệp Vũ Xương đoán những khối đá nhỏ ấy giúp phản chiếu ánh đèn làm căn phòng sáng hơn nhưng nhất thời không đoán ra nó cấu tạo từ chất liệu gì.

Đồng Đại Thiên đến ngồi lên một cái ghế cao nhất, lão chỉ Điệp Vũ Xương ngồi xuống ghế kế bên rồi ngưng thần chờ đợi.

Một khắc sau bên ngoài bước vào hai người, một trung niên hán tử tuổi trên ngũ tuần, phong thái thoát tục, râu dài đen láy. Đi cạnh ông ta là một mỹ phụ tuổi ngoài tứ tuần dung nhan tú lệ, cả hai vừa vào đến nơi vội cúi đầu:

-Cung thỉnh Môn Chủ!

Đồng Đại Thiên mỉm cười đưa tay ra hiệu cho họ ngồi, nam nữ trung niên an tọa xong nhìn Điệp Vũ Xương bằng ánh mắt dò hỏi khiến y có đôi phần lúng túng. Đồng Đại Thiên chỉ tay nam nhân giới thiệu:

-Đây là Trấn Thiên cung chủ Hồ Hán Thương!

Đoạn chỉ nữ nhân nói:

-Còn đây là Hoành Thiên cung chủ Bích Phù Dung!

Điệp Vũ Xương vội cúi đầu chào họ. Đồng Đại Thiên mỉm cười chỉ vào hẳn:

-Đây là Điệp Vũ Xương! Từ nay sẽ gia nhập Trấn Thiên cung mong Hồ sư đệ hãy giúp cậu ấy!

Hồ Hán Thương gật gật đầu:

-Tư chất tốt, có thể đào tạo thành nhân tài!

Bích Phù Dung thở dài:

-Lần này sư huynh môn chủ xuống núi chỉ kiếm đệ tử cho Trấn Thiên cung mà bỏ qua Hoàn Thiên cung như vậy há chẳng thiên vị quá sao?

Đồng Đại Thiên vút râu cười:

-Rất tiếc không có nữ hài tử xấu số nào để ta bắt được mang về cho Hoàn Thiên cung!

Cả ba cùng cười lớn, không khí trở nên đôi phần ấm áp.. Đồng Đại Thiên ngưng cười nhìn Vũ Xương nói:

-Thiên Vũ Môn do hai cung chính hợp thành là Trấn Thiên Cung và Hoàn Thiên Cung, bên Trấn Thiên Cung do Hồ cung chủ quản lý, dạy dỗ chỉ toàn đệ tử nam. Còn bên Hoàn Thiên Cung do Bích Cung chủ dẫn dắt đều là đệ tử nữ. Chốc nữa Hồ cung chủ sẽ dẫn người về bên đây an bài chỗ ăn ở và tu hành.

Điệp Vũ Xương cúi đầu:

-Tuân lệnh môn chủ!

Hồ Hán Thương hỏi:

-Xương Nhi đã trở thành đệ tử của ta thì thiết nghĩ cũng nên nói rõ thân thế của mình !...

Vũ Xương bất giác thẫn thờ, những cảm xúc đau thương lại đè nặng lên tâm trí, hai mắt hấn cay cay không nói nên lời.. Đồng Đại Thiên thở dài nói:

-Gia thế của hân rất phức tạp!

Rồi lão đưa mắt nhìn Vũ Xương ý dò hỏi. Vũ Xương tuy tiếp xúc với Bích Phù Dung và Hồ Hán Thương chưa được bao lâu nhưng trong lòng nảy sinh cảm tình nên cũng chẳng có ý muốn dẫu họ, hơn nữa qua thái độ vừa rồi có thể thấy Đồng Đại Thiên cũng có ý muốn nói rõ sự tình cho hai người này! Hắn cười gượng nói:

-Môn chủ cứ kể cho hai vị đây nghe cũng không sao!

Đồng Đại Thiên trầm ngâm giây lát rồi đem mọi chuyện ra kể từ đầu đến cuối, hai vị cung chủ nghe xong cùng thở dài lắc đầu, Hồ Hán Thương nói:

-Chuyện này thật không đơn giản chút nào! Trước mắt Xương Nhi hãy ở lại đây chăm chỉ tu hành, Trấn Hồn kiếm quyết của Thiên Vũ Môn tuy không phải loại lợi hại nhất nhưng chuyên tâm tu luyện cũng không thua bất kỳ loại võ công nào, chuyện điều tra và báo thù hãy để sau này rồi tính!

Điệp Vũ Xương khẽ gật đầu, Bích Phù Dung nhìn hắn nói:

-Trong thời gian con tu chân tại đây phải hết sức chú ý điều dưỡng tâm tính để trấn áp ma khí trong người, có như vậy mới không uổng công chúng ta!

Đồng Đại Thiên gật đầu:

-Bích cung chủ nói cũng đúng nhưng ma khí chẳng qua cũng chỉ như một loại vũ khí, ta tin thiện tâm của Vũ Xương sẽ điều khiển được nó!

Hồ Hán Thương mỉm cười:

-Đúng vậy! Tâm tính con người mới là điều quan trọng, chứ dẫu tâm không ra gì thì mang đầy tiên khí vẫn cứ là kẻ ác thôi !...

Trần Thiên cung ở bên phải Khách Phòng, Hồ Hán Thương dẫn Điệp Vũ Xương qua mấy trang viện nhỏ trên con đường đóng đầy băng không một ngọn cây cỏ. Ông dừng lại trước tòa viện to lớn khác thường trên cổng ghi " Trần Thiên Cung " rồi dẫn hắc vào. Không khí ồn ào, náo nhiệt, các đệ tử Trần Thiên cung nói riêng cũng như Thiên Vũ Môn nói chung đều chịu rét rất giỏi. Vũ Xương mặc hai chiếc áo da cừu vẫn còn lạnh thấu xương nhưng vào đây hắc mới thấy các đệ tử Trần Thiên cung cũng ăn mặc chẳng khác gì cung chủ của họ, chỉ một bộ trường bào xanh truyền thống. Hắc lặng lẽ nhìn họ bất giác thấy rung mình. Hồ Hán Thương vẫn nắm tay hắc nói:

-Sau này đây là nhà của con, có gì không biết hãy hỏi các sư huynh, ai bắt nạt hoặc đối xử không tốt cứ nói với ta...

Ông chưa nói hết câu thì một hán tử tuổi ngoài ba mươi, phong thái uy vũ bước tới cúi đầu nói:

-Sư phụ! Người đã về đến, còn đây là...

-Là Điệp Vũ Xương, sư đệ của các con! Từ nay hãy đối xử tốt với nó!

Đoạn quay sang Điệp Vũ Xương nói:

- Đây là sư huynh của con, Công Tôn Ngọc! Hắc là người nhập môn đầu tiên nên có gì con cứ nhờ hắc giúp!

Ông nhìn Công Tôn Ngọc:

-Bây giờ con hãy đi thu xếp chỗ ăn ở cho Vũ Xương! Ta còn có chút việc phải làm!

Nói rồi để mặc hai người đi thẳng về biệt phòng, Công Tôn Ngọc dắt tay Vũ Xương nói:

-Để ta giới thiệu đệ với mọi người rồi sẽ thu xếp chỗ ở cho đệ!

Thiên Vũ môn vốn dĩ các đệ tử lớn tuổi thường là sang Tu Luyện Phòng để tĩnh tâm tu chân hoặc xuất quan xuống núi nên các đệ tử còn lại trong hai cung đều rất trẻ, Điệp Vũ Xương không khó khăn lắm để hòa nhập với các sư huynh trong Trấn Thiên cung. Nhìn chung họ đều đối tốt với hắn nên nỗi đau thương phần nào được xoa dịu.

Hắn đã ở Trấn Thiên cung được hai hôm nhưng vẫn chưa thấy Hồ Hán Thương nói gì đến chuyện luyện tập hay truyền thụ võ công thì cũng lấy làm kỳ lạ nhưng không tiện hỏi.

Hôm nay đã là ngày thứ tư, ngoài trời tuyết bay mù mịt, không gian một màu trắng mờ bao phủ. Điệp Vũ Xương trong lòng nóng ruột muốn tu luyện võ công ngay để còn sớm xuống núi truy tìm hung thủ hại nghĩa phụ, nghĩa mẫu nên tính đi tìm Hồ Hán Thương. Hắn vừa định bước ra khỏi phòng thì thấy Công Tôn Ngọc bước vào cầm theo một cuốn sách mỏng. Hắn nhìn Điệp Vũ Xương mỉm cười nói:

-Sư phụ bảo ta mang cái này đến cho đệ, đây chính là Trấn Hồn Kiếm Quyết của Thiên Vũ Môn, đệ hãy chuyên tâm nghiên cứu cho kỹ, có chỗ nào không hiểu thì hỏi ta! Tạm thời đệ cứ đọc xong khẩu quyết này đi rồi sư phụ sẽ dạy kiếm quyết...

Hắn dừng lại một chút nói:

-Đệ cũng nên chú ý một điều, đã là đệ tử của Thiên Vũ môn thì phải chịu được sự lạnh lẽo trên này, hãy làm quen dần đi, lúc nào cũng mặc rất nhiều áo như thế sẽ có nhiều việc không tiện...

Vũ Xương gật đầu:

-Đệ sẽ cố gắng!

Công Tôn Ngọc trao quyển sách mỏng cho hắn rồi ra ngoài. Điệp Vũ Xương nhìn bóng dáng hắn đi xa dần buông tiếng thở dài, hắn dở sách ra đọc nhưng nhớ lại lời Công Tôn Ngọc liền cởi hết áo ra chỉ mặc một chiếc mỏng tanh, cái lạnh cắt da cắt thịt khiến hắn run lên cầm cập, nước mũi chảy dài rồi thì máu ở tay chân như bị đông lại, đầu óc hắn cái lạnh bao trùm cơ hồ không còn chỗ nào để những cơn chửi kia chạy vào. Hồ Hán Thương bước vào thấy tình cảnh của hắn thì cười:

-Chắc Công Tôn Ngọc bảo con làm thế phải không?

Vũ Xương nhìn lão khẽ gật đầu!

Hồ Hán Thương cầm áo đưa cho Vũ Xương nói:

-Hắn là người sống tình cảm nhưng cũng rất nguyên tắc và thẳng thắn, con không cần nhất nhất phải nghe lời hắn đâu, mặc vào đi!

Điệp Vũ Xương mặc áo vào nói:

-Vâng! thưa sư phụ!

Hồ Hán Thương vỗ vai hắn:

-Hãy chuyên tâm học thuộc khẩu quyết, khi nào thuộc hết thì hãy theo các sư huynh con đi luyện kiếm quyết! Có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi ta hoặc Công Tôn Ngọc, không phải ngại!

Vũ Xương cúi đầu:

-Vâng! Cảm ơn sư phụ quan tâm!

Hồ Hán Thương gật gật đầu rồi bước ra ngoài.

Điệp Vũ Xương vốn dĩ là người thông minh lại có ngộ tính khác thường nên trong ngày đã thuộc lòng hết khẩu quyết, qua ngày hôm sau hắn tìm Hồ

Hán Thương để xin dạy Kiếm Quyết. Hồ Hán Thương đương nhiên là vui mừng tột đỉnh, Ông chỉ dạy tận tình cho hẳn đủ mười hai kiếm quyết...

Trần Thiên Cung có cả thầy tám mươi hai đệ tử chia làm mười tám luyện võ đường khác nhau để quản lý. Thường thì các đệ tử rất ít khi được Cung chủ chỉ dạy riêng, phần lớn là do những người đứng đầu các luyện võ đường chỉ dẫn, họ đều là những người gia nhập Trần Thiên cung từ lâu và thuộc nằm lòng kiếm quyết. Điệp Vũ Xương coi như là một trường hợp đặc biệt nên mới được đích danh cung chủ truyền thụ kiếm quyết, vinh dự này đã làm hẳn trở nên nổi trội không ít.

Sau khoảng một tháng thì hầu như tất cả mọi người trong Trần Thiên Cung đều biết mặt hẳn. Bây giờ hẳn thuộc gần hết được Kiếm Quyết, chỉ chuyên tâm tu luyện đi sâu phát huy chân nguyên nội lực nên được đưa đến luyện võ đường của Công Tôn Ngọc luyện tập.

Công Tôn Ngọc là nhất mạch đệ tử của Trần Thiên cung, tư chất cũng như võ công đều đứng đầu, chính vì điều đó nên những người mới nhập môn đều do hẳn quản lý, chỉ dạy. Trong luyện võ đường này chỉ có bốn người tuổi sà sà như nhau, Điệp Vũ Xương, Phương Tử Anh, Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương.

Phương Tử Anh gầy như que củi, tư chất rất cao nhưng tính khí ngạo mạn, tuy vậy hẳn được cái rất nhiệt tình với bạn hữu. Đặng Thế Kiệt thì kiến thức phong phú, nói năng hoạt bát, dáng vẻ rất thư sinh. Trần Hùng Thương mập mạp, đụng việc gì cũng dễ vỡ nhưng trông rất dễ thương và thật thà. Tập luyện chung với nhau được vài hôm thì họ trở nên thân thiết. Tâm trạng vốn nhiều biến động, đau thương nhưng tiếp xúc với bọn này Vũ Xương thấy dễ chịu hơn rất nhiều nên sớm coi họ là chi giao.

Công Tôn Ngọc vừa bước vào luyện võ đường vừa mỉm cười nói:

-Ta đem đến cho các sư đệ một tin vui, đảm bảo ai cũng thích cho mà xem!

Hắn đi đi lại lại một vòng lắc lư đầu ra điều muốn làm cho người ta chết vì tò mò. Rõ ràng gần gũi với bọn trẻ nhiều tâm hồn hắn cũng không già đi bao nhiêu! Mãi một lúc sau không ai nói gì, hắn chợt hứng cười gượng:

-Ngày mai Trấn Thiên Cung và Hoành Thiên cung sẽ tập duyệt chung ở hậu sơn đấy! Tin này có vui hay không?

Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương thì reo hò khởi nói còn Phương Tử Anh thì ngó đầu nhìn trời như không có chuyện gì xảy ra, Diệp Vũ Xương mỉm cười:

-Mọi hôm đệ nghe nói bên đấy toàn đệ tử nữ, chắc ai cũng xinh đẹp khác người nhỉ !?

Phương Tử Anh nhạt nhẽo:

-Khác người thì có khác người còn xinh đẹp hay không thì chưa biết!

Trần Hùng Thương cười ngây ngô:

-Phương Sư huynh nói cũng phải, khéo chín phần khỉ, một phần người cũng có cái hay đấy!

Đặng Thế Kiệt dúm đầu gã xuống:

-Người thì biết cái gì! Ở Quan Ngoại này ai chẳng biết các sư tỷ muội của Hoành Thiên cung và Yên Hoa Môn là những người đẹp nhất!

Công Tôn Ngọc gật đầu:

-Đúng vậy! Cũng vì lẽ đó cho nên ta mới bảo là tin vui!

Phương Tử Anh lạnh lùng nhìn Công Tôn Ngọc:

-Sư huynh từng này tuổi rồi mà còn như...

Công Tôn Ngọc liếc hắt nói:

-Làm người ai cũng phải có một chút tham, sân, si hơn nữa ta còn chưa có nội thể, vui mừng cũng phải, hề hề!

Đặng Thế Kiệt ủng hộ:

-Đúng vậy! Không chừng ngày mai sẽ có sư muội nào đó để mắt đến ta thì sao?

Nói đoạn vẩy tóc lên tạo dáng khiến Vũ Xương cũng phải buồn cười...

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngũ Hành Chi Lực

Hậu sơn Tuyết Sơn lớn hơn Vũ Xương nghĩ rất nhiều. Đến Thiên Vũ Môn đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên hấn được ra hậu sơn.

Trước mắt hấn một màu tuyết trắng mênh mông bao phủ, đây đó một vài cây thông giăng mắc đầy tuyết vươn mình lên trời cao. Cảnh sắc một màu trắng lệt, kỳ vĩ đến hoang sơ. Trên bãi tuyết trắng ấy không biết từ bao giờ dựng lên ba mươi lăm cái đài lớn và một cái đài nhỏ.

Khi Vũ Xương cùng Phương Tử Anh, Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương và Công Tôn Ngọc đến nơi đã thấy hơn một trăm năm mươi đệ tử trẻ chia hàng tập hợp phía dưới các đài. Quả thật đúng như lời Đặng Thế Kiệt nói, những nữ đệ tử bên Hoành Thiên cung ai nấy đẹp rạng rỡ như hoa. Chính điều đó đã khiến không ít đệ tử bên Trấn Thiên cung tuy rằng mang tiếng là xếp hàng ngay ngắn nhưng vẫn liếc mắt liên hồi.

Năm người lặng lẽ đến xếp hàng phía Trấn Thiên cung. Các đệ tử Hoành Thiên cung liền đổ dồn ánh mắt về phía Vũ Xương làm hấn ngượng chín người, hấn biết họ nhìn không phải vì thấy hấn giỏi giang hay gì đấy mà chẳng qua tại hấn mặc quần áo khác hấn mọi người mà thôi. Phương Tử Anh, Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương đều thích nghi được với cái lạnh thấu xương trên này. Ngay cả các đệ tử nữ bên Hoành Thiên cung cũng mặc y phục mỏng manh. Chỉ có hấn là vẫn ngày nào cũng ôm khư khư hai cái áo da cừu, họ nhìn hấn cũng phải. Đặng Thế Kiệt mỉm cười:

-Xem ra Vũ Xương đệ rất được nhiều người chú ý!

Trần Hùng Thương gật gật đầu:

-Ban đầu đệ còn tưởng họ nhìn mình, ai ngờ...

Đặng Thế Kiệt dúm đầu gã:

-Người như ta đây còn không dám tưởng nữa là người!

Công Tôn Ngọc nói:

-Thôi đi nào, nói nữa là Vũ Xương bỏ về đấy! Nhìn đệ ấy kìa!

Quả thật lúc này Vũ Xương trông hết sức thảm hại. Đặng Thế Kiệt thấy tội nên chuyển chủ đề:

-Các sư huynh đệ hãy nhìn xem, nàng ta đẹp thật đấy!

Mọi người nhìn theo tay hăn chỉ quả nhiên thấy một thiếu nữ vận y phục xanh mang một vẻ đẹp nhu mì đến nao lòng. Bên Hoành Thiên cung có khá nhiều đệ tử nhìn ngó Vũ Xương như một "dị vật" nhưng chỉ có nàng ta là không hề nhìn mà vẫn chăm chú quan sát lên phía đặt đài cao. Đặng Thế Kiệt lấy tay đẩy Phương Tử Anh:

-Người ta đẹp đến thế mà huynh không nhìn có đáng tiếc không?

Phương Tử Anh vốn dĩ cao ngạo nên từ đầu đến giờ y cũng như thiếu nữ kia, chỉ chăm chú xếp hàng nhìn lên đài cao chứ không ngó nghiêng. Thấy Đặng Thế Kiệt hỏi vậy thì cười nhạt:

-Có gì mà nhìn, người đẹp như thế không lẽ người chỉ nhìn một cái là nàng ta thích người sao?

Trần Hùng Thương cười hề hề:

-Hóa ra Phương huynh cũng nhìn rồi nên mới biết người ta đẹp!

Phương Tử Anh mặc nhiên không phủ nhận. Công Tôn Ngọc cười:

-Đây là Huyền Tuyết Sương, nhất mạch đệ tử bên Hoành Thiên cung!

Đặng Thế Kiệt ngạc nhiên:

-Nàng ta bất quá chỉ bằng tuổi đệ mà là nhất mạch đệ tử ư?

-Hê hê! Tuy ít tuổi nhưng nàng ta nhập môn từ độ năm tuổi, đệ tự tin là mình hiểu biết nhiều mà không hiểu sao?

Trần Hùng Thương thở dài:

-Nói vậy thì ta phải gọi nàng ấy bằng sư tỷ sao?

Đặng Thế Kiệt cười:

-Có sư tỷ như thế cũng là vinh hạnh cả đời của người đấy!

Đột nhiên trên đài nhỏ xuất hiện một nhân ảnh, chính là Đồng Đại Thiên, kể từ khi sang Trấn Thiên cung đến nay Vũ Xương chưa gặp ông lần nào, mãi hôm nay mới thấy vị ân nhân nên trong lòng dâng lên chút cảm khái.

Những ánh mắt liền đổ dồn lên đài, Vũ Xương nhờ vậy cũng phần nào bớt đi lúng túng. Hắn thầm nhủ dù vất vả đến đâu cũng phải cố gắng thích nghi với cái lạnh, chứ cứ tình trạng như thế này thì thật quá ư mất mặt. Đồng Đại Thiên vừa đáp xuống thì hai nhân ảnh khác cũng bay đến. Chính là Bích Phù Dung và Hồ Hán Thương! Hai người đứng sau Đồng Đại Thiên đưa mắt quan sát chúng đệ tử. Tiếng Đồng Đại Thiên oang oang cất lên:

-Hắn các con đang rất ngạc nhiên vì tại sao hôm nay lại có cuộc tập duyệt ở đây?

Chúng đệ tử phía dưới gật đầu tán thành:

-Nguyên do là thế này, cách đây mấy trăm năm trước cứ mỗi tháng nơi này đều tập hợp đầy đủ chúng đệ tử của Thiên Vũ Môn để tập duyệt với Tuyệt Quái!

Dưới đài vang lên tiếng xì xầm, một vài người tỏ ra ngạc nhiên rồi hoảng hốt, Đặng Thế Kiệt thấy Vũ Xương mơ hồ như không hiểu chuyện gì thì nói:

-Xương đệ chắc chưa biết, loại Tuyệt Quái này là dị thú của Quan Ngoại, rất nguy hiểm đấy!

Giọng Đồng Đại Thiên lại vang lên:

-Nhưng vì sư môn vận khí không được tốt nên nhân tài ngày càng hiếm hoi, Tuyệt Quái đã thương khá nhiều đệ tử và còn làm mất mạng một vài kẻ xấu số, nên khi ta lên làm môn chủ đã có ra lệnh bỏ cái lệ này và một số lệ nguy hiểm khác!

Ông trầm ngâm một chút nói tiếp, giọng nói lớn hơn át hẳn tiếng xì xầm bàn tán:

-Nhưng mấy năm nay ta thấy đệ tử bốn môn cũng đôi nét tiến triển, tư chất ngày càng cao nên hôm nay ta quyết định mở lại cuộc tập duyệt, nếu có tiến triển tốt sẽ mở lại hết các lệ xưa!

Ông quan sát chúng đệ tử đưa tay ra hiệu cho họ im lặng giải thích:

-Như các con đã biết! Trấn Hồn Kiếm Quyết của bốn môn gồm mười hai quyết, các đệ tử khi gia nhập môn khoảng một vài tháng đã nắm được đầy đủ mười hai kiếm quyết! Nhưng đây mới chỉ là những quyết hiện, Trấn Hồn Kiếm Quyết cao thâm vạn dặm, ngoài những quyết hiện mà các con đã nắm, còn nhiều quyết ẩn khác đang chờ khai mở. Từ xưa vốn dĩ những

người có tư chất cao đã biết vận dụng thêm chân nguyên nội lực vào kiếm quyết để tăng thêm hiệu quả, điều này đã trở thành truyền thống lâu nay không ai phủ nhận. Tuy nhiên muốn có chân nguyên nội lực cao thì phải khổ công tu luyện, mà Trấn Hồn Kiếm Quyết thì chỉ chấp nhận thứ chân nguyên lạnh giá do tu chân trên Tuyết Sơn này, chính vì lẽ đó mà có rất nhiều đệ tử vẫn chuyên tâm trên này ngày đêm tu luyện để khai mở phần ẩn của kiếm quyết. Nếu họ xuống núi hẳn việc luyện tập sẽ ngừng lại không tiến triển vì hoàn cảnh không hợp! Nên các con muốn vùng vẫy giang hồ thì phải chuyên tâm tu luyện khi nào đại thành thì hãy hạ sơn!

Các đệ tử phía dưới gật đầu tán thành vì họ hầu hết đã nắm rõ điều này, Đồng Đại Thiên nói tiếp:

-Việc chân tu xưa nay vốn dĩ do ngộ tính của con người là phần nhiều nhưng hoàn cảnh cũng quyết định một yếu tố quan trọng không nhỏ. Cho nên từ khi khai lập môn, Thiên Vũ môn chúng ta đã biết dùng Tuyết Quái có sẵn vùng Bắc Bình Sơn này để thử luyện chân tu và nâng cao khả năng đối chọi với kẻ thù. Ta cũng chỉ đoán vậy thôi vì thấy Tuyết Quái có những chưởng băng hàn rất lợi hại mà đôi ba nét giống với đệ ngũ quyết trong Trấn Hồn Kiếm Quyết!

Phía dưới rất nhiều đệ tử lộ nét lo lắng, có lẽ họ đã từng nếm mùi lợi hại của Tuyết Quái, Đồng Đại Thiên như hiểu được tâm ý họ liền mỉm cười:

-Vì đây là lần đầu tiên các con đối mặt với thử thách nên ta đã phái các vị trưởng bối trong Tu Luyện Phòng phong ấn sổ quái vật này lại, đợi khi nào thử thách sẽ thả ra! Và trong thời gian đó các vị này sẽ bay trên đài quan sát, nếu có gì nguy hiểm sẽ lập tức phong ấn quái vật lại! Như vậy các con có thể an tâm rồi chứ?

Phía dưới chúng đệ tử bớt phần ồn ào bàn tán.

-Có tất cả ba mươi lăm Tuyết Quái sẽ được thả trên các đài này, những luyện võ đường của hai cung hãy chọn cho mình một lôi đài. Mỗi luyện võ đường sẽ thu phục một Tuyết Quái. Tất nhiên với hai luyện võ đường gồm toàn chúng đệ tử mới của Công Tôn Ngọc và Huyền Tuyết Sương có thể được miễn nếu thấy khó!

Nói đoạn ông nhìn về phía Huyền Tuyết Sương và Công Tôn Ngọc rồi dừng lại trước Điệp Vũ Xương, hắc hắc cúi đầu ra ý chào ông ta, Đồng Đại Thiên mỉm cười không nói gì!

Hai luyện võ đường mới này liền bàn luận. Công Tôn Ngọc kéo các sư đệ lại hỏi:

-Các đệ thấy thế nào?

Phương Tử Anh gật đầu không nói gì, Đặng Thế Kiệt nhìn sang phía Huyền Tuyết Sương thấy nàng ta đã dẫn năm sư muội lên một đài cao rồi thì máu nóng nổi lên nói:

-Việc gì chúng ta phải sợ? Họ làm được thì tất mình cũng làm được!

Công Tôn Ngọc gật đầu:

-Vậy chúng ta đi thôi! Nói trước là các đệ phải cẩn thận đấy, giống dị thú này không đơn giản đâu!

Họ lên cái đài còn lại ngưng thần chờ đợi..

Đồng Đại Thiên hú dài một tiếng như tiếng sói hoang, vang tận mây xanh. Từ trên không xuất hiện mấy chục nhân ảnh ngự kiếm bay đến, nam có, nữ có, trông họ hết sức phiêu hốt chứng tỏ đạo hạnh không nhỏ. Trên tay mỗi người đều cầm một viên ngọc trong suốt bằng quả trứng gà. Họ chia nhau hạ xuống các đài ngưng thần nhìn Đồng Đại Thiên, ông khé gật đầu nói:

-Bắt đầu thôi!

Những người mới đến đưa tay đẩy viên ngọc lên không trung niệm chú, các viên ngọc lớn dần phát quang rực rỡ, họ đồng loạt quát lớn "Ra", lập tức từ các vầng bạch quang rơi xuống những con dị thú khổng lồ cao gấp ba, bốn người thường. Toàn thân chúng trắng như tuyết, thờ ra lạnh như băng, hai mắt to như cái bát xanh lét. Chúng đi bằng hai chân còn hai tay rất ngắn, hầu như không có lông chỉ thấy lớp da như mặt tuyết đóng băng đã lâu.

Bọn quái vật này vừa được thả ra thì nhanh chóng lao đến chúng đệ tử có mặt trên đài, những người phong ấn cũng bay lên không, tay cầm viên ngọc lớn ngưng thần quan sát.

Vừa thấy dị thú lao đến Công Tôn Ngọc rút kiếm hoành trước mặt các sư đệ nói:

-Cẩn thận, ta tấn công phía trên còn các đệ chú ý cử động rồi thấy sơ hở ở đâu thì tấn công vào!

Điệp Vũ Xương lấy làm phục tinh thần và đảm khí của Công Tôn Ngọc, hăn định gạt đầu đồng tình thì đã thấy Công Tôn Ngọc như dải mây lao vút lên hô:

-Trấn Hồn Kiếm Đệ Nhị Quyết!

Liền với tiếng hô những đạo bạch quang chói lòa chia hai đường tấn công vào đầu con quái thú như vũ bão, y tu hành quả nhiên cao thâm khác thường. Phương Tử Anh thấy vậy nói:

-Để ta giúp sư huynh!

Y cũng dùng đệ nhất quyết phóng đến vai phải quái thú, Diệp Vũ Xương, Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương cũng lần lượt xuất thủ. Quái

Thú bị năm mũi tấn công yếu hại trên người nhưng chẳng hề lui, nó gồng mình lên, khí lạnh tỏa ra bức nhân, năm người chưa đến nơi đã bị thổi lui lại. Con vật hầm hầm lao đến, Hàm răng nhọn nhe ra phun hơi lạnh như bão tuyết!

Công Tôn Ngọc thấy vậy liền đưa tay chặn các sư đệ lại rồi nhảy vọt qua đầu dị thú, vòng ra sau tấn công vào lưng. Quái vật quả nhiên quay người lại chống đỡ nên nhất thời bọn Vũ Xương không bị nguy hiểm, hắn đưa mắt nhìn sang thì đã thấy quá nửa đài Quái Tuyết được phong ấn trở lại. Hắn ngưng thị chỗ đài Huyền Tuyết Sương thấy nàng ta cũng giống như Công Tôn Ngọc, vừa vật lộn chống quái thú vừa che chở cho sư muội, bất giác hắn thấy lòng nóng lên liền vận mười hai thành chân lực non nớt của mình hô:

-Trần Hồn Kiếm Đệ Tứ Quyết!

phân chia bốn đường bạch quang mờ nhạt lao đến lưng con Tuyết Quái. Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương, Phương Tử Anh thấy thế hết hoảng kêu:

-Xương đệ

rồi cũng hoành kiếm tấn công. Quái thú đang dồn dập tấn công Công Tôn Ngọc vào góc đài nhưng thấy mối nguy sau lưng liền bỏ dở găm gù quay đầu, hai tay ngăn cản vung lên găm rỗng, những đạo bạch quang lóe lên lạnh lẽo như băng sương tới tấp bức lui bốn người khiến họ dạt hết vào góc đài, cũng may lúc ấy Công Tôn Ngọc xuất chiêu tấn công nên quái thú quay lại chống đỡ nếu không bọn Vũ Xương hắn sẽ gặp nguy hại.

Hắn thở phào quan sát chung quanh thì các lôi đài đều đã xuống hết, đang chú mục quan sát lôi đài của hắn. Huyền Tuyết Sương cũng vậy! Có lẽ nàng ta tư chất võ công không kém Công Tôn Ngọc nhưng các sư muội không được nhanh nhẹn như bọn hắn nên đành xuống đài.

Điệp Vũ Xương giật mình thấy Phương Tử Anh hét:

-Sư huynh cần thân!

Thì ra lúc này Tuyết Quái đã dồn ép Công Tôn Ngọc vào góc đài, khí tuyết quanh người nhả ra liên tục khiến Công Tôn Ngọc tái cả mặt mày, Diệp Vũ Xương thấy bất nhẫn liền hoành kiếm lao lên hô:

-Sư huynh! Để đệ giúp!

Công Tôn Ngọc muốn bảo hãn lùi lại nhưng liền bị một tuyết quang bức tới đành đưa kiếm xuất thủ đỡ. Tuyết Quái thấy Vũ Xương tấn công vào gáy mình liền quay lại hai tay ngăn cản biến đổi liên hồi, tuyết quang đại thịnh làm năm đạo lạnh lẽo dạt đến kèm theo hơi thở như băng sương bức hãn vào góc đài.

Vũ Xương tu hành chưa sâu nhưng nhờ có tiên khí và ma khí rất lớn trong người nên bị đánh văng vào góc đài mà thương thế không nặng. Người phong ấn quái thú đang lơ lửng phía trên liền nhìn Đồng Đại Thiên ý muốn thu lại quái vật nhưng ông khoát tay ra hiệu dừng lại.

Vũ Xương bị đánh văng vào góc đài, miệng rỉ máu. Nhưng đầu hãn lóc lên một ý nghĩ. Hãn quan sát thấy bốn sư huynh sau khi hết hoảng lo cho hãn đã lao vào quái thú chặn lại nhưng trước thế tấn công dồn dập của quái thú thì họ dần rơi vào tình thế nguy hiểm. Vũ Xương cười:

- Các sư huynh hãy lui vào góc đài!

Lời nói vừa dứt hãn nhảy lên không vận chân khí vào kiếm hét:

-Trấn Hồn Kiếm - Đệ Nhất Quyết -Ngục Hỏa Phong Sơn!

Đi kèm lời hô, thanh kiếm trên tay rực cháy theo chân khí vận vào, hãn hướng mũi kiếm lên không rồi đột ngột lao thẳng xuống quỳ gối cắm mạnh

kiếm vào sàn lôi đài. Hỏa quang quanh người hắc bắt đầu đại thịnh bức lui cả bốn sư huynh đệ Công Tôn Ngọc. Con Tuyết Quái đang hung hăng lao đến cũng bị đẩy dạt vào góc lôi đài. Vốn dĩ bốn sư huynh đệ Công Tôn Ngọc nghe Vũ Xương hét nhưng cho rằng đấy chỉ là sự lo lắng của hắc nên vẫn cố sức chống đỡ, mãi đến lúc này họ mới nhận ra hắc đang tụ khí, uy thế kinh tâm nên nhảy lùi lại.

Vũ Xương không để ý ánh mắt của họ hắc dồn toàn bộ chân nguyên vào kiếm, hỏa quang vẫn vũ dạt lên không rồi như lưu tinh rơi dồn dập không ngừng xuống Tuyết Quái... , cho đến khi hắc cảm thấy đã rời toàn thân. Hắc thu chân nguyên lại, hỏa quang hộ thể quanh người cũng tan biến. Lôi đài lúc này đã sập một góc lớn phía tuyết quái, có lẽ dư chấn của những đống lửa như lưu tinh đã khiến lôi đài dù rất chắc chắn vẫn không chống đỡ được. Nhưng có lẽ chỉ Vũ Xương mới biết, kiếm quyết vừa rời hắc chưa đủ chân nguyên để thực hiện nên chỉ phát huy ba phần công lực mà thôi!

Tuyết Quái đã tan xác từ độ nào, không khí trở nên trầm lặng phi thường. Rồi những tiếng xì xầm vang lên, cuối cùng là tiếng hoan hô dậy đất. Hắc đưa mắt nhìn thấy bốn sư huynh mình đang ngây ra như tượng gỗ, hắc lại quan sát sư phụ. Ông đang mỉm cười mãn nguyện nhìn hắc! Bích Phù Dung và Đồng Đại Thiên cũng vậy. Ba người đang không về phía hắc, Đồng Đại Thiên nói lớn:

- Khá lắm! Khá lắm! Lâu nay bọn ta chỉ biết theo người xưa mà vận chân nguyên vào kiếm quyết, bây giờ con đột phá dùng Ngũ Hành Chi Lực đặt vào kiếm, quả là khác thường! Khác thường!

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ngọc Băng Tâm

Hồ Hán Thương đưa bàn tay trần lên quệt máu trên miệng Vũ Xương, khuôn mặt tỏ ra hết sức hài lòng. Vũ Xương thấy vết máu hầy còn đỏ trên tay ông ta thì bất giác trong lòng thấy cảm động vô ngần, ngay cả phụ mẫu hầy cũng chưa làm như vậy với hầy lần nào. Mà cũng có thể những năm tháng sống trong Hồ Điệp sơn trang họ đã không để hầy phải chút thương tổn nào nên hầy chưa có cảm giác như vậy.

Dù sao bây giờ, trên này và ở đây là giây phút hầy hạnh phúc nhất. Hầy nhận ra một điều quan trọng, ấy là nếu mình ốm hoặc bị thương mà có người thân ở bên cạnh hết lòng chăm sóc thì quả là hạnh phúc biết bao nhiêu! Dù thân xác có đau đớn nhưng tâm hồn thật yên bình, ấm áp!

Đồng Đại Thiên khoát tay cho những người phong ấn quái thú lui đi rồi lớn giọng nói:

-Hôm nay quả thật ta rất vui mừng, luyện võ đường của Công Tôn Ngọc và Huyền Tuyết Sương tuy rằng đều là những đệ tử mới nhập môn nhưng đã thể hiện được phẩm chất hơn người! Nhất là Điệp Vũ Xương!

Ông dừng lại một chút rồi tiếp:

-Hơn ngàn năm nay rồi Thiên Vũ Môn chúng ta mới có một nhân tài như vậy! Vận dụng ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ vào kiếm quyết là vô cùng tốt! Uy lực của nó các con cũng đã thấy rồi đấy! Tuy nhiên để làm

được điều đó không phải chuyện đơn giản, ngay như ta vừa rồi đã thử vận dụng cũng không ổn! Nói chung đây là thiên chất của mỗi người! ... Nhưng dù sao ta vẫn rất tự hào về các con, chỉ cần các con chuyên tâm tu luyện thì nhất định sẽ tìm ra hướng tu hành của mình! Hôm nay tạm thời chúng ta sẽ dừng lại ở đây! Nếu có gì ta sẽ thông báo cho sư phụ các con biết!

Phía dưới mọi người lại xì xầm bàn tán, họ chỉ trỏ Vũ Xương gật đầu khen ngợi đủ lời khiến hân nhất thời đỏ hết mặt. Đồng Đại Thiên xua tay ra hiệu cho chúng đệ tử phía dưới hồi cung rồi lại nắm mạch của Vũ Xương hỏi:

-Con thấy trong người thế nào?

-Con vẫn bình thường, chỉ là vừa rồi vận lực hơi quá nên đôi phần mệt mỏi!

Đồng Đại Thiên gật gật đầu. Bích Phù Dung nhìn Hồ Hán Thương cười:

-Chúc mừng Hồ cung chủ! Từ nay Trấn Thiên cung có một nhân tài kiệt xuất rồi!

Hồ Hán Thương gật đầu ra vẻ đắc ý, Đồng Đại Thiên đặt tay vỗ nhẹ lên vai Vũ Xương nói:

-Tuy rằng tư chất của con cực tốt nhưng chớ lấy vậy làm kiêu ngạo! Con hiểu rõ bản thân của mình là người như thế nào rồi đấy! Nếu để ma khí hoành hành thì không tốt đâu! Phải chuyên tâm tu luyện và tĩnh dưỡng tâm can!

Vũ Xương cúi đầu:

-Vâng, thưa môn chủ!

Hồ cung chủ dẫn Vũ Xương về Trấn Thiên cung, Bích Phù Dung và Đồng Đại Thiên cùng bay đi...

Mọi người trong Trấn Thiên Cung đã chờ sẵn, khi thấy Vũ Xương về họ túa ra chúc mừng, mãi một lúc lâu hăn mới thoát khỏi đám đông để về phòng mình. Hăn vừa định cởi áo thì Đặng Thế Kiệt, Phương Tử Anh, Trần Hùng Thương lũ lượt bước vào. Đặng Thế Kiệt lúc nào cũng là kẻ nhanh miệng nhất:

-Thật là không ngờ, ta cứ tưởng mình thông minh, tư chất hơn người, ai dè Xương đệ còn phi phàm hơn...

Phương Tử Anh nhìn Đặng Thế Kiệt một cái ra chiều muốn nói :"
Người chắc gì đã hơn ta " rồi quay đi chỗ khác, Trần Hùng Thương vụng về nên chẳng biết nói gì hơn, lúc này hăn cũng chẳng nghĩ ra câu gì có ý nghĩa để vui đùa, hăn nhìn sư đệ gật đầu liên hồi!

Đặng Thế Kiệt vẻ mặt hơn hở khai khẩu tiếp:

-Đệ có thấy Huyền Tuyết Sương khi mục kích đệ hạ được Tuyết Quái đã chăm chú nhìn đệ không chớp mắt hay chẳng?

Gã dừng lại ngửa mặt lên trời:

-Ôi! Nếu ta được vinh hạnh ấy thì cũng đáng một đời nam nhi! ...
Nhưng không sao, ta cũng có mục tiêu rồi, Huyền Tuyết Sương sư tỷ nhường cho đệ!

Vũ Xương biết có nói cũng không lại cái mồm gã nên đành ngồi im cười trừ, Trần Hùng Thương hỏi:

-Mục tiêu nào vậy? Không lẽ còn có người xinh đẹp hơn Huyền sư tỷ sao?

Đặng Thế Kiệt nhìn hần cười:

-Người thì hiểu gì? Đẹp đâu có nghĩa là thuộc về mình ngay mà mơ tưởng? Nàng không đẹp bằng Huyền Sư tử nhưng rất duyên dáng, dễ thương !...

Phương Tử Anh lại "hừ" một tiếng! Đặng Thế Kiệt nhìn hần cười:

-Cứ như Phương sư huynh thì kiểu gì cũng ế như Công Tôn sư huynh thôi !...

Phương Tử Anh mặc nhiên không thêm phản đối, Trần Hùng Thương chớp mắt:

-Còn đệ thì thế nào?

-Người à? Biết đến cái đẹp thì tất không bị cái đẹp phụ! Người cũng có tương lai, nhưng có điều hơi vất vả đấy! Chịu khó ăn kiêng đi !...

Từ hôm đấy Vũ Xương là đề tài bàn tán nóng hổi nhất ở Trấn Thiên Cung và Hoành Thiên Cung, nhưng cũng vì vậy mà hần rất ít khi ra ngoài, trừ những lúc luyện tập. Hần không quen với chuyện bị người ta nhìn ngấm và chỉ trích. Từ lần bị các đệ tử Hoành Thiên cung nhìn như "dị Vật " hần lập quyết tâm phải thích nghi với cái lạnh và quả thực hần cũng bắt đầu đi vào thực hiện quyết tâm ngay từ hôm đó. Ban đầu hần mặc bớt đi một áo rồi cứ bớt dần, bớt dần, khoảng ba tháng sau thì hoàn toàn thích nghi được.

Những đệ tử Trấn Thiên cung và Hoành Thiên cung ban đầu còn ngỡ ngàng khi đối mặt với Tuyết Quái nhưng các lần tiếp theo họ cũng chia nhau tấn công tứ phía nên Tuyết Quái dần dần phải nhượng bộ rồi thúc thủ. Chúng dù sao cũng chỉ là dị thú, tư chất cũng như đầu óc không thể bằng con người được, nhất là với những đệ tử Thiên Vũ môn trẻ tuổi đầy nhiệt huyết. Các vị trưởng bối trong Thiên Vũ Môn nhìn cục diện ấy thì vui mừng ra mặt. Mấy trăm năm nay đâu dễ gì có được những nhân tài như vậy, họ đều

cho rằng vận khí của Thiên Vũ Môn đang lên và vô hình chung họ quy cái vận khí tốt ấy là do Vũ Xương đem đến nên hẳn càng được trọng vọng.

Lần đầu tiên đối mặt với Tuyết Quái chẳng qua là nhờ hơi thở mang đầy băng khí của dị vật nên Vũ Xương nhất thời nghĩ ra cách vận dụng Ngũ Hành Chi Lực vào pháp quyết, không ngờ lại hiệu quả ngoài mong đợi. Kể từ đó hẳn ngày đêm mày mò tìm cách nâng cao chân tu cũng như các hệ hành khác vào chiêu thức, tuy vậy đây là điều rất khó khăn. Hẳn dù là tinh hoa của Tiên Ma nhị giới nhưng trước hết vẫn chỉ là một con người, mà cơ thể người thì không thể cùng lúc chứa nhiều chi lực của ngũ hành, hẳn phải dung nạp từ từ.

Một buổi tối hẳn tình cờ ngồi bên cửa sổ thấy những lớp băng đóng dày liên tục trên kính, từng lớn từng lớp, trong đầu hẳn tiếng nói của Đồng Đại Thiên vang lại. Phải rồi! Trấn Hồn kiếm quyết của Thiên Vũ Môn chỉ phát huy tối đa khi nguồn chân lực của con người tu luyện dưới cái băng giá của Tuyết Sơn. Hẳn sáng mắt lên chạy ra ngoài thử nghiệm thì đụng Đặng Thế Kiệt và Trần Hùng Thương đang dẩu dẩu nhau, dáng vẻ lén lút, gấp gáp. Hẳn nghĩ : " Quái lạ! hai người này định đi đâu đây? " Nghĩ đoạn hẳn cũng lặng lẽ đi theo họ.

Trần Hùng Thương và Đặng Thế Kiệt thì thảo nhỏ to rồi đi thẳng ra Trấn Thiên cung đưa mắt quan sát chung quanh, đoạn quay mình theo hướng Hoành Thiên cung đi tới. Vũ Xương đoán được tám phần họ định đến đây làm gì. Gần đây nghe Đặng Thế Kiệt cứ luôn miệng khen Vân Tiêu Ngọc bên Hoành Thiên cung xinh đẹp, dịu dàng còn Trần Hùng Thương thao thao bất tuyệt về Lâm Bảo Thiên gì đấy. Vũ Xương trong những lần thử luyện chung ở Hậu Sơn cũng đã nhìn qua hai người này, họ không sắc nước hương trời như Huyền Tuyết Sương nhưng cũng xứng danh là những mỹ nhân hiếm có. Lần này hai gã lén lút như vậy chắc chắn là đi tìm hai nàng kia!

Vũ Xương cười thầm trong bụng rồi cũng lặng lẽ theo, sinh hoạt chung với Đặng Thế Kiệt hẳn cũng học được đôi phần tính tình khoáng đạt của gã nên muốn nhân cơ hội này nghe ngóng xem họ nói gì để còn có cái để trêu lại bọn họ. Đột nhiên Đặng Thế Kiệt và Trần Hùng Thương rẽ sang lối trái, hai gã không đi theo đường chính mà theo lối nhỏ vào hậu cung. Đến một trang viện nhỏ họ dừng lại. Đặng Thế Kiệt khẽ đưa tay lên miệng huyết sáo, một lúc sau quả nhiên Lâm Bảo Thiên và Vân Tiểu Ngọc xuất hiện ngó nghiêng xung quanh rồi tiến về phía hai "tình lang". Vũ Xương nghĩ thầm: "Bọn này mới tí tuổi đầu mà ghê gớm thật!". Hắn thay đổi chủ ý liền bò đến gần bốn người rồi e hèm xuất hiện. Bốn kẻ "tội đồ" giật bản mình. Sau khi nhận ra hắn. Đặng Thế Kiệt và Trần Hùng Thương cười xòa còn Lâm Bảo Thiên, Vân Tiểu Ngọc chạy biến vào trong.

Đặng Thế Kiệt thở dài:

-Bọn ta còn chưa kịp làm gì đã bị người phá rồi!

Trần Hùng Thương nhìn theo bóng mỹ nhân tiếc nuối không kém, hắn quay lại hỏi:

-Làm sao để biết chúng ta...

Lời nói chưa dứt đã thấy hai nhân ảnh xuất hiện, nhìn lại chính là Bích Phù Dung và Huyền Tuyết Sương! Ba người giật mình nhìn nhau rồi cùng đưa mắt về phía Hoành Thiên Cung chủ. Bà nghiêm mặt hỏi:

-Các con đêm hôm đến Hoành Thiên cung lén lén lút lút làm gì?

Ba người lại nhìn nhau một cái nữa, ấp úng không nói được gì. Đặng Thế Kiệt nhìn thấy Huyền Tuyết Sương ở phía sau đang buông mắt nhìn Vũ Xương thì óc lóc lên một tia sáng. Hắn cười gượng:

-Là chúng con theo Xương đệ đến đây!

Vũ Xương chỉ tay vào hăn ấp úng:

-Chuyện này... tại sao...

Bích Phù Dung nhìn dáng vẻ như gà mắc tóc của Vũ Xương liền cho là Thế Kiệt nói đúng, bà nhìn hăn hỏi:

-Con đến đây làm gì?

Thế Kiệt như mở cờ trong bụng nói chen vào:

-Là Xương đệ muốn đến tìm Tuyết Sương sư tỷ!

Vũ Xương chấn động, hăn quay sang Thế Kiệt:

-Tại sao sư huynh... ta còn chưa tố cáo...

Thế Kiệt không cho hăn nói hết câu mà nắm tay Trần Hùng Thương cúi đầu chào Bích Phù Dung rồi chạy đi như bay, quay lại cười:

-Nay đệ đã đến đây rồi thì chúng ta về nhé! Có chuyện gì thì từ từ nói đi...

Hai gã mất dạng, Vũ Xương đưa mắt quan sát thấy Bích Phù Dung đang chăm chú nhìn mình còn Huyền Tuyết Sương chân diện đồ ửng ngó lơ đi chỗ khác. Bích Phù Dung mỉm cười:

-Con đến thì cũng đã đến rồi, có chuyện gì cứ nói đi, ta có việc phải đi!

Nói đoạn quay mình vào đêm sâu để hai người đối diện, Vũ Xương lên quan sát Tuyết Sương thấy nàng cũng đang khẽ nhìn mình, chân diện ửng hồng, hăn cười gượng:

-Huyền sư tỷ !... Chuyện không như sư tỷ nghĩ đâu..., chẳng là như thế... này...

Hắn càng nói càng ấp úng, Huyền Tuyết Sương mỉm cười:

-Đệ khỏi cần nói, ta biết rồi!

Nói xong đi thẳng vào Hoành Thiên cung! Vũ Xương một mình đối diện với màn đêm sâu rộng, hắn thấy đêm trống vô cùng! Đành quay bước đi về, lòng thầm than khổ. Huyền Tuyết Sương đã hiểu nhầm hắn, giờ hắn phải làm sao đây? Càng nghĩ càng bối rối, càng bối rối thì càng giận Đặng Thế Kiệt. Hắn hăm hăm bước vào hành lang Trấn Thiên cung thì đụng Thế Kiệt và Hùng Thương đứng đó đợi sẵn, vừa thấy hắn hùng hổ đi vào, Thế Kiệt chạy ra cười xòa:

-Xương đệ thế nào rồi?

Vũ Xương trừng mắt nhìn hắn:

-Thế nào là thế nào?

Thế Kiệt nắm tay hắn lắc lắc:

-Thôi mà, chẳng qua ta thấy Huyền Tuyết Sương sư tỷ cũng có ý với sư đệ, hơn nữa hai người cũng rất xứng đôi nên mới có chút ý mai mối, hề hề!

Vũ Xương thở dài:

-Đệ vẫn còn chưa tố cáo hai huynh mà hai huynh đã lấy đệ làm lá chắn thật là...

Hùng Thương cắt ngang:

-Từ đầu đến cuối ta không có nói gì à nghe!

Đặng Thế Kiệt dúm đầu hắn nói:

-Nhờ ai mà người thoát? Nếu như không phải Xương đệ ra mặt mà là chúng ta thì sẽ có hậu quả thế nào? Bây giờ lại đổ hết lên đầu ta sao?

Vũ Xương xua tay:

-Thôi nào! Chuyện hôm nay coi như chưa diễn ra, đừng cãi nhau nữa!

Thế Kiệt nháy mắt với Hùng Thương rồi quay sang Vũ Xương:

-Ta biết đệ là người kiệt xuất, độ lượng ,...

Hắn chưa nói hết câu bóng dáng Vũ Xương đã xa khuất...

Qua tám tháng thì các đệ tử Thiên Vũ Môn đã hoàn toàn chinh phục được Tuyết Quái! Buổi thử luyện hôm nay không không biết sẽ làm gì? Vũ Xương vừa bước ra hậu sơn vừa suy nghĩ, khi ra đến nơi thì mọi người tập trung từ lâu, trên đài cao Đồng Đại Thiên và nhị vị cung chủ đã hiện diện. Trong những cuộc diễn tập như thế này hắn luôn là kẻ đến muộn. Hắn không thích bị những đệ tử khác chỉ trích này nọ nên đợi họ ngay ngắn trong hàng ngũ rồi mới ra.

Hắn đứng cạnh Đặng Thế Kiệt rồi như nhớ ra chuyện hôm qua liền đưa mắt qua phía đệ tử Hoành Thiên cung nhìn Huyền Tuyết Sương. Đúng lúc đó nàng cũng quay lại nhìn hắn, nhất thời bốn mắt chạm nhau, hắn khẽ nóng má một cái, vội quay đi. Thái độ đó không thể qua mắt được Đồng Đại Thiên, lão nhìn hắn mỉm cười khiến hắn càng thêm phần lúng túng...

Đồng Đại Thiên định lên tiếng thì phía trên cao một đạo bạch quang chói lòa xuất hiện, Vũ Xương quan sát nghĩ : "Hắn kẻ này phải tu hành cao thâm lắm thì phi hành mới chói sáng như thế !" Ý nghĩ dứt thì trên đài một thiếu nữ đáp xuống cạnh Đồng Đại Thiên, Bích Phù Dung và Hồ Hán Thương.

Vũ Xương nhìn nàng ta rất quen, mãi một lúc hăn mới nhớ ra, đây chính là cô gái đứng dưới tuyết mà hôm hăn gặp nạn đã nhìn thấy. Cô ta vẫn đẹp lồng lẩy kiêu sa, có điều dung nhan lạnh như tuyết núi. Bạch y thiếu nữ đứng trước ba vị tiền bối đức cao vọng trọng trong Thiên vũ Môn mà tuyết nhiên không hề cúi đầu chào hỏi.

Đồng Đại Thiên buông ánh mắt bất nhẫn nhìn nàng. Hồ Hán Thương cười nhạt:

-Ngọc Băng Tâm cô nương đến bốn phái không biết để làm gì đây? Thiên Vũ Môn và Yên Hoa môn xưa nay đâu có thù oán gì?

Ngọc Băng Tâm cất giọng trong như ngọc nhưng cũng lạnh lẽo như băng vỡ:

-Ta đến để tìm người!

Bích Phù Dung lạnh lùng:

-Hăn ở đây không có người mà cô nương tìm!

Ngọc Băng Tâm không nhìn bà mà nói vọng xuống đám đệ tử Thiên Vũ Môn:

-Hăn tên Điệp Vũ Xương!

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Băng Thiên Tuyết Địa

Không chỉ Điệp Vũ Xương mà tất cả mọi người đang có mặt tại hậu sơn khi nghe nàng nói đều giật mình chấn động. Phía dưới tiếng bàn tán lại vang lên, không gian trở nên ồn ào như chợ vỡ.

Đặng Thế Kiệt lấy cùi trỏ thúc vào hông Vũ Xương nói:

-Ta không ngờ đệ lại đào hoa như vậy, đã khiến cho "tàng băng di động" của Quan Ngoại cũng phải động tâm!

Trần Hùng Thương gật đầu:

-Theo như đệ thấy thì nàng ta còn đẹp hơn cả Huyền Tuyết Sương sư tỷ! Chỉ có điều lạnh lẽo quá!

Điệp Vũ Xương nghe nói vậy thì quay về phía Hoành Thiên Cung, hần thấy Huyền Tuyết Sương đang nhìn mình, ngọc diện đăm chiêu.

Vũ Xương thở dài:

-Đệ và nàng ta bất quá chỉ gặp nhau một lần...

Đặng Thế Kiệt xen ngang:

-Mới gặp một lần mà đã khiến người ta nhớ đến nỗi tìm đến tận đây thì quả nhiên bất phàm! Có lẽ ta còn phải học hỏi đệ về khoản này!

Vũ Xương cười gượng, hẳn không biết nói gì hay đúng hơn là không biết giải thích thế nào. Lần trước hẳn gặp nạn nàng ta không thèm nhìn đến đã quay lưng bỏ đi, một con người vô tình như vậy mà nảy sinh tình cảm với hẳn thì chả khác nào nằm mơ. Công Tôn Ngọc xen vào:

-Ta chỉ e chuyện này không đơn giản thế đâu !...

Đặng Thế Kiệt cười:

-Người ta bảo nhi nữ tình trường, nàng ta tuy lạnh giá nhưng trước hết vẫn là một nữ nhi!

Phương Tử Anh trầm ngâm:

-Ta thấy Công Tôn sư huynh nói đúng đó, nếu vì tình mà đến tìm Xương đệ thì đâu nhất thiết phải xuất hiện giữa đám đông thế này?

Mọi người gật đầu cho là có lý rồi ngưng thần nhìn lên đài cao.

Đồng Đại Thiên nghe Băng Tâm nói thì cũng thoáng bất ngờ, ông ta nhất thời không biết giữa Diệp Vũ Xương và Ngọc Băng Tâm có quan hệ gì bởi hẳn không hề nói. Nhưng rồi lại nghĩ đến chuyện trước đây, Ngọc Băng Tâm thấy hẳn gặp nạn mà chân diện không chút cảm xúc thì đoán được tám phần là nàng ta tìm Vũ Xương không có ý định tốt đẹp gì, ông trừng mắt nhìn Ngọc Băng Tâm:

-Diệp Vũ Xương và cô nương thì có quan hệ gì?

Ngọc Băng Tâm nói:

-Ta đâu bảo là có quan hệ với hẳn hồi nào đâu!

Đồng Đại Thiên lạnh nhạt:

-Vậy cô nương tìm hẳn làm gì?

Ngọc Băng Tâm chân diện không chút xúc cảm nói:

-Ta tìm hãn để thách đấu!

Đồng Đại Thiên, Hồ Hán Thương, Bích Phù Dung rúng động. Điệp Vũ Xương bây giờ mới hiểu lý do của nàng ta đến đây, hãn thử dài nhìn Đặng Thế Kiệt cười khố.

Đặng Thế Kiệt nheo mắt:

-Thì ra ta đã nhầm! Kỳ quái, đệ mới gặp nàng ta một lần mà đã gây thù chuốc oán gì vậy?

Điệp Vũ Xương trầm ngâm, hãn nhận ra mọi người có mặt trong trường đều nhìn hãn bằng ánh mắt kỳ quái rồi lo lắng, chỉ có Huyền Tuyết Sương thì chân diện như giãn ra rất nhiều, điều đó làm cho hãn có đôi chút băn khoăn.

Trên đài cao vọng xuống giọng của Hồ Hán Thương nghe đôi ba phần giận giữ:

-Thiên Vũ Môn và Yên Hoa Môn không thù, không oán, bây giờ người đến đây hú lộng làm càn, phải chăng muốn thách thức Thiên Vũ Môn?

Vũ Xương nhìn lên đài thấy chân diện ba trưởng bối Thiên Vũ Môn bề ngoài có vẻ giận giữ nhưng đôi mắt họ đều hướng cả xuống chỗ hãn, trong thu nhân họ có đôi phần lo lắng!

Ngọc Băng Tâm thu nhân quang lại, nàng nhìn qua Hồ Hán Thương nói:

-Ta chỉ muốn nhân danh đệ tử Yên Hoa Môn đến thách đấu với đệ tử Thiên Vũ Môn, như vậy có gì là không đúng?

Ba người ngẩn ngơ, Đồng Đại Thiên cười nhạt:

-Không phải là cô nương không biết! Vũ Xương mới chỉ gia nhập bốn môn chưa lâu, cô nương thách đấu với hãn là ý làm sao?

Phía dưới vang lên giọng của Huyền Tuyết Sương:

-Sư bá môn chủ, để đệ tử thay Xương đệ đấu với cô ta!

Vũ Xương lướt nhãn quang về phía Huyền Tuyết Sương thấy nàng đang nhìn mình thần sắc lo lắng thì thầm nghĩ : " Hãn là Tuyết Sương sư tỷ sợ ta ứng phó không nổi sẽ gặp nguy hiểm nên mới làm vậy !"

Lần trước khi Đồng Đại Thiên dẫn hãn lên Tuyết Sơn có nói rằng Ngọc Băng Tâm là nhân tài ngàn năm có một chốn quan ngoại thì hãn tư chất phải kinh tâm động phách, hãn nhất thời rất lấy làm cảm kích Tuyết Sương!

Giọng Ngọc Băng Tâm trong trẻo ngân nga:

-Cô nương muốn đấu với ta?

Huyền Tuyết Sương gật đầu. Ngọc Băng Tâm lạnh lùng nhìn Vũ Xương:

-Ta nghe tin hãn đã vận dụng Ngũ Hành Chi Lực vào kiếm quyết nên muốn đến đây để thử thôi! Tự nhiên không muốn giết hãn! Cô nương bắt tất phải liều mạng!

Bích Phù Dung quát:

-Yên Hoa Môn tuy rằng nổi danh chốn Quan Ngoại nhưng cũng vừa phải thôi! Người còn vũ nhục người của Thiên Vũ Môn nữa thì đừng trách lão thân hạ thủ không dung tình!

Vũ Xương nghĩ : " Ngọc Băng Tâm đến đây chẳng qua cũng chỉ muốn thách đấu với mình, nếu mình còn không đồng ý thì tất sẽ xảy ra tranh cãi. Yên Hoa Môn không phải tầm thường, nếu như không may mấy trường bối

của Thiên Vũ Môn đả thương đồ đệ yêu của họ thì tất sẽ xảy ra xung đột, như thế vạn phần không hay! "

Hắn vội nhảy lên đài hướng về phía Đồng Đại Thiên, Hồ Hán Thương, Bích phù Dung ôm quyền:

-Ngọc cô nương đã nói vậy thì để đệ tử lãnh giáo cô ta mấy chiêu cũng không sao!

Huyền Tuyết Sương thấy hắn nhảy lên đài thì cũng muốn nhảy theo, Bích Phù Dung nhìn nàng ra hiệu lui lại. Tuyết Sương đành vâng lời, đôi mắt có đôi phần bất nhẫn nhìn Ngọc Băng Tâm.

Đồng Đại Thiên quay sang Vũ Xương:

-Nếu vậy thì tùy con! Cẩn thận!

Nói đoạn ra hiệu cho Hồ Hán Thương Và Bích Phù Dung cùng nhảy xuống đài.

Bọn họ dù lòng rất lo lắng cho Vũ Xương nhưng Ngọc Băng Tâm nói cũng không sai, cô ta nhân danh đệ tử Yên hoa Môn đến thách đấu với đệ tử Thiên Vũ Môn, nếu như từ chối hoặc gây khó dễ thì chẳng khác nào thừa nhận Thiên Vũ Môn thiếu nhân tài.

Vũ Xương nhìn Ngọc Băng Tâm nói:

-Mời cô nương!

Ngọc Băng tâm hừ nhạt:

-Ta nhường người xuất thủ trước!

Điệp Vũ Xương khẽ cau mày, hắn lảng không đập kiếm xuất "Đệ Nhất Quyết -Ngục Hỏa Phong Sơn" mà mọi hôm lãnh hội được, lửa địa ngục

cháy rực không gian vẫn vũ liên hồi rồi như lưu tinh dội xuống. Qua gần một năm tu luyện, hỏa hầu của hắn đã đại tiến, cái đài nhỏ nhanh chóng sụp đổ, xung quanh một màu đỏ chói lòa như muốn nhấn chìm tất cả.

Vũ Xương thầm nghĩ : " Hình như mình xuất chiêu hơi mạnh tay! Không biết cô ta chịu nổi không ?" Hắn đã lo quá xa, bởi khi kiếm quyết vừa dội xuống thì Ngọc Băng Tâm lảng không, giọng nói lãnh lốt:

-Tuyệt Đả Lê Hoa!

Toàn thân nàng tuyết quang rực rỡ, trên không trung theo hướng tay nàng chỉ, những đóa hoa lê như tuyết trắng dập dềnh bay lượn bao bọc không gian. Liền đấy những bông hoa lê này tỏa ra khí hàn dập dềnh như sương, không gian một màu mờ ảo bao trùm. Lưu tinh dội nát cái đài nhỏ nhưng vì Băng Tâm đã bay lên nên Vũ Xương phải dồn chân lực đẩy hỏa quang lên cao rồi chuyển hướng dội xuống Băng Tâm. Mọi diễn tiến nói thì chậm nhưng diễn ra quả thật nhanh như chớp. Lưu tinh rực rỡ dội xuống nhưng bị màn sương mờ ảo giăng đầy hoa lê chặn lại. Màn sương ấy tiếp tục khuếch tán. Hoa lê như mưa buốt trồn hỏa quang rực rỡ! Vũ Xương cảm thấy thân thể mình như đóng băng, hắn vội thu chiêu nhảy lên tránh khỏi màn sương hoa lê đang ồ ạt dội tới.

Ngọc Băng Tâm cũng không muốn giết hắn nên chiêu thức đến đấy cũng dừng lại không phát thêm. Nàng lơ lửng trên không nhìn hắn lạnh lùng hỏi:

-Thế nào?

Vũ Xương mỉm cười:

-Đa tạ cô nương hạ thủ lưu tình!

Hắn ngừng lại một chút nói:

-Bây giờ tại xuất kiếm quyết mới lãnh hội được, cô nương cẩn thận!

Ngọc Băng Tâm mặc nhiên nói:

-Người cứ dốc toàn lực!

Nguyên là Điệp Vũ Xương đem nọ ngồi dưới cửa sổ thấy băng tuyết đắp đầy bên hiên, lại nhớ đến lời Đồng Đại Thiên nói nên tìm cách dung hòa hàn khí vào kiếm quyết. Hắn vận chân khí, toàn thân tuyết quang bạo phát, thân thể hàn khí bao bọc như sương. Mọi người trong trường khuôn mặt rất đổi ngạc nhiên. Nhất là Đồng Đại Thiên, Hồ Hán Thương, Bích Phù Dung và Ngọc Băng Tâm, họ không ngờ hắn có thể dung hòa được hàn khí và hỏa khí trong người.

Bỗng thấy Vũ Xương múa tròn kiếm quanh người rồi xoay qua chỉ thẳng về phía Ngọc Băng tâm hô:

-Trấn Hồn Kiếm - Đệ Nhị Quyết - Băng Thiên Tuyết Địa!

Tuyết quang đại thịnh khí thể bức nhân, theo hướng kiếm hắn chỉ không gian chấn động âm âm. Ngọc Băng Tâm nhìn thấy khí tuyết trước mắt nhưng lại cảm thấy tuyết quang ở ba mặt đang giáp công dữ dội thì rất đổi ngạc nhiên, nhất thời nàng cũng vận chân khí nghĩ cách đối phó.

Mọi người trong trường cũng tròn mắt quan sát. Phía không gian trên đầu Ngọc Băng Tâm từ bao giờ đã xuất hiện tuyết quang dày đặc như mê vụ, phía dưới chân rung chuyển âm âm như có vật gì muốn đội đất mà bay lên, trước mặt nàng những luồng khí tuyết như cuồng sa bão táp tạt tới.

Thế rồi mặt đất rung chuyển dữ dội. Những khối băng tuyết bắn lên như lạc thạch. Phía trên đầu Băng Tâm cũng vậy, tuyết quang định hình thành những khối băng dội như sao sa.

Ai nấy, kể cả Vũ Xương đều chắc rằng với ba mũi tấn công như thế Băng Tâm không vong mạng cũng trọng thương. Bỗng thấy nàng hét lớn:

-Địa Ngục Âm Băng!

Thân nàng tuyết quang cô đọng lấp lánh sắc đen. Hàn khí theo đó tỏa ra khí thể bài sơn. Toàn Thân nàng như biến thành một khối băng khổng lồ rồi nổ tung. Không gian rung động dữ dội khiến chúng nhân hết hoảng tránh né. Vũ Xương bị đẩy ngược lại phía sau hơn trượng miệng thổ huyết, mặt tái xanh. Hắn đưa mắt nhìn lại thấy Ngọc Băng tâm chỉ dạt về phía sau hơn trượng loạn choạng đáp xuống đất. Không gian sau tiếng nổ thì trầm lặng ghê người. Mãi rất lâu, Ngọc Băng Tâm mới nói:

-Hôm nay dừng lại ở đây!

Nàng triệu hồi kiếm bay đi mất dạng.

Đồng Đại Thiên, Hồ Hán Thương vội đăng không lao về phía Vũ Xương. Hồ Hán Thương đỡ hắn dậy lau vết máu rồi sờ xoạng khắp người hắn hỏi:

-Con có sao không?

Hắn cười nhợt nhạt lắc đầu. Đồng Đại Thiên bắt mạch truyền chân khí vào người hắn nói:

-Thương thế không nguy hại, hãy yên tâm!

Bích Phù Dung mỉm cười:

-Vũ Xương quả nhiên bất phạm! Chiêu thức vừa rồi chỉ e ba người chúng ta cũng khó chống đỡ được!

Đồng Đại Thiên nói:

-Quả nhiên là vậy! Nhưng Ngọc Băng Tâm vẫn phá được, xem ra lời đồn đại không sai!

Hồ Hán Thương trầm ngâm:

-Cô ta từ bé đã tập loại võ công âm hàn, hàng ngày luôn phải đứng dưới tuyết năm, sáu canh giờ để hấp thụ khí lạnh từ trời đất. Khắc khổ như vậy thành quả không thể phủ nhận. Vũ Xương mới nhập môn không lâu, chân khí hãy còn hạn chế, nếu chịu khó tu hành thêm thì ta tin chắc rằng với chiêu vừa rồi cô ta sẽ không cự được!

Đồng Đại Thiên và Bích Phù Dung gật đầu thừa nhận, Môn chủ Thiên Vũ Môn cười:

-Muốn có thành quả thì phải khắc khổ! Những thử thách sắp tới sẽ giúp con nâng cao chân lực rất nhiều, hãy cố gắng!

Chúng đệ tử phía dưới sau khi trấn tĩnh được đã phá vỡ sự trầm lặng bằng những tiếng ồn ào bàn tán. Vũ Xương không nhìn họ. Hắn biết chắc sẽ có hàng trăm cánh tay đang chỉ vào mình. Hắn lặng lẽ điều tức! Hắn cảm nhận được sau lần thụ thương này chân khí hắn như được kích thích, dồi dào vô cùng, nét mặt dần trở nên hồng hào.

Đồng Đại Thiên thấy Điệp Vũ Xương có vẻ như đã ổn lại thì để mặc ba người rồi lao mình lên một cái đài khác hướng xuống chúng đệ tử nói:

-Chuyện hôm nay coi như kết thúc, tuy rằng Vũ Xương có không bằng Ngọc Băng Tâm nhưng như vậy cũng đủ làm

Thiên Vũ Môn hãnh diện rồi!

Phía dưới vang lên tiếng hoan hô! Đương nhiên nhiệt tình nhất vẫn là Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương, hai kẻ này không chỉ vỗ tay mà còn hò hét ầm ĩ.

Trầm ngâm một chút Đồng Đại Thiên nói:

-Hôm nay ta triệu họp các con ở đây chính là muốn công bố việc thử thách tiếp theo sau Tuyệt Quái!

Mọi người nghe vậy thì ngừng bàn tán ngừng thần lắng nghe. Đồng Đại Thiên gật đầu nói tiếp:

-Phía hậu sơn của chúng ta còn có một nơi được phong ấn gọi là Băng Thiên Hồ, trong này nước đóng băng lạnh gấp mấy chục lần ở ngoài! Năm xưa khi tổ sư chúng ta khai môn đã lấy nơi này làm chỗ chân tu vì khí lạnh trong ấy đại thịnh, công lực tăng tiến rất nhanh. Gần ngàn năm nay, hàn khí trong Băng Thiên Hồ có vẻ giảm đi rất nhiều, các bậc sư trưởng cũng vì vậy đã không hay lui tới. Họ biến nơi ấy thành chỗ phong ấn Băng Quái để làm nơi thử luyện cho các đệ tử xuất sắc.

Suốt tám tháng vừa qua các con đã thể hiện mình là những người có tư chất không hề tầm thường cho nên tuần sau ta quyết định giải khai phong ấn để các con vào đấy tu luyện. Không gian trong ấy rất khác không gian ngoài này, rộng lớn mênh mông, huyền hoặc vô ngần, hàn khí bao trùm một màu kỳ dị và Băng Quái thì không ít. Hơn nữa các con phải tự mình tìm tòi cách thu phục băng quái chứ không được hợp công như đối với Tuyệt Quái! Đây cũng là một cách để các con luyện tập tính tự lập trong chiến đấu!

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Băng Thiên Hồ

Điệp Vũ Xương ngồi lặng lẽ bên bức tường hoa chắn giữa hành lang Trấn Thiên cung và quảng trường giá lạnh. Đôi mắt hắn có đôi nét thần thờ, từ khi hắn đến Trấn Thiên cung hình như mọi chuyện diễn ra hết sức thuận lợi như có bàn tay vô hình nào đẩy sắp xếp, an bài. Vinh quang đến với hắn quá nhanh, quá rực rỡ. Từ giờ phút này, tại chốn Quan Ngoại hoang vu lạnh lẽo với người đời (tất nhiên không phải với hắn, bởi hắn đã coi nơi này là mái ấm của mình, ấm trong lòng vạn phần lớn hơn cái ấm bên ngoài) sẽ không mấy ai là không biết đến hắn. Lúc này hắn bỗng thấy nhớ nghĩa phụ, nghĩa mẫu hắn da diết. Hắn đã hiểu vì sao họ từ nhỏ chỉ bắt hắn đọc sách liên quan đến nhân nghĩa ở đời, có lẽ chính những quyển sách ấy đã làm cho tâm hồn hắn thánh thiện! Hắn khẽ ngâm:

"Lương phong tiêu tiêu xuy nhữ cấp

Khủng nhữ hậu thì nan độc lập." (1)

Hắn buông tiếng thở dài nghĩ : " Thực ra mình đâu có đơn độc. Sư phụ và Môn chủ, cùng những người trong Thiên Vũ Môn đều đối xử với mình vô cùng tốt cơ mà ?"

Đột nhiên đằng sau vang lên một âm hưởng lạnh lót:

-Xương đệ cũng thích thơ của ông Đỗ Công Bộ sao?

Hắn giật mình nhìn lại đã thấy Huyền Tuyết Sương đứng đấy từ độ nào, nàng đang nhìn hắn mỉm cười, nụ cười nhu mì nao lòng. Hắn cười gượng:

-Chỉ là đệ nhất thời nghĩ đến thôi!

Huyền Tuyết Sương cười:

-Nhất thời mà nghĩ đến thì tất cũng nhất thời mà thấy cô độc hả?

Hắn trầm ngâm không nói gì rồi giật mình cái thót hỏi:

-Sao sư tỷ lại... sang bên này được?

Tuyết Sương cúi đầu:

-Ta đến thăm đệ liệu không được sao?

-Điều này...

-Đùa đệ đấy! Ta đến đây là tìm Hồ cung chủ!

Vũ Xương thoáng ngạc nhiên hỏi:

-Sư tỷ tìm Hồ cung chủ để làm gì?

Huyền Tuyết Sương thở dài:

-Ta thấy Môn chủ bảo đi gọi thì đi thôi, chứ nào có hay chuyện gì!

Vũ Xương gật gật đầu. Hắn không hỏi gì thêm. Tuyết Sương thấy vậy thì cũng không tiện nói gì nên quay mình bước đi bảo:

-Ta đi tìm Hồ cung chủ đây!

Vũ Xương mỉm cười, hắn nhìn theo bóng Tuyết Sương xa dần buông tiếng thở dài. Bỗng nhiên có bàn tay vỗ vào vai hắn. Vũ Xương quay lại

nhìn người đó cười:

-Công Tôn sư huynh làm đệ giết mình đấy!

Công Tôn Ngọc mỉm cười:

-Xem ra Tuyết Sương sư muội thật sự có cảm tình với đệ!

-Vậy sao?

-Điều này đệ rõ hơn ai hết lại còn hỏi ta?

Nói đoạn quay mình bước đi.

Tại Khách Phòng, Đồng Đại Thiên ngồi trên ghế Môn chủ nét mặt dăm chiêu, làm môn chủ mấy trăm năm nay, đây là lần đầu tiên ông ta hài lòng với lớp đệ tử, nhưng cũng vì vậy mà đầu óc rất rối loạn, lo lắng. Nguyên nhân gì thì chính ông cũng không rõ! Kinh nghiệm trải đời khiến ông linh cảm thấy vậy! Những linh cảm của con người nhiều khi rất đúng sự thật!

Bích Phù Dung và Hồ Hán Thương bước vào chân diện có đôi nét khó hiểu. Sau khi an tọa, Trấn Thiên cung chủ mỉm cười hỏi:

-Mấy trăm năm nay rồi chúng ta mới có một lớp đệ tử tư chất tốt như thế này sao môn chủ còn có vẻ không vui như vậy?

Đồng Đại Thiên cười:

-Chính ta cũng không hiểu tại sao nữa...

Ông dừng lại một chút rồi hỏi:

-Gần đây hai vị có thấy điều gì lạ không?

Bích Phù Dung mỉm cười nhìn Hồ Hán Thương:

-Ngoài việc Môn chủ là điểm lạ nhất ra thì bọn ta còn thấy một điểm lạ nữa!

Đồng Đại Thiên cười lớn nói:

-Hắn hai vị cũng cảm nhận giống ta rồi, duy có điều luồng yêu khí ấy rất lạ...

Hồ Hán Thương nói:

-Chính thị, mặc dù nó phát ra tận phía làng Hạ Hoa nhưng đệ vẫn cảm nhận được nó vừa lạ lại vừa quen, có điều nhất thời không nghĩ ra là mình đã gặp ở đâu!

-Ta cũng có cảm giác ấy nên mới mời hai vị đến đây xem tình hình thế nào, theo như ta thấy thì luồng yêu khí ấy ngày càng thịnh, chi bằng xem xét kỹ trước, nếu là yêu nghiệt thì triệt tiêu đi để trừ họa!

Bích Phù Dung dăm chiêu một chút cười tươi:

-Muội thấy chúng ta nên nhân cơ hội này phái đệ tử đến cho chúng thử luyện cũng tốt đấy!

Hồ Hán Thương gật đầu:

-Bích cung chủ nói cũng phải, nhưng biết sai phải ai? Hơn nữa lỡ như chúng gặp nguy hiểm thì thập phần không hay!

Đồng Đại Thiên chân diện giãn ra chút ít nói:

-Bích cung chủ nói có lý, theo ta thì cứ để cuộc thử luyện ngày mai xem hai đệ tử nào xuất hồ trước thì cho chúng đến đấy, nếu Hồ cung chủ thấy không an tâm thì có thể đích thân theo dõi rồi giúp đỡ, hoặc giả ta phái các cao thủ trong Tu Luyện Phòng đi trợ giúp thêm!

Hai vị cung chủ gật gật đầu tán thành. Bích Phù Dung nói:

-Luồng yêu khí ấy phát quang trong phạm vi khá rộng, liệu các môn phái khác của Quan Ngoại có cho người đến rò không?

Đồng Đại Thiên gật đầu:

-Ta nghĩ họ cũng sẽ tới, dù gì xưa nay giới chân tu chính đạo cũng lấy việc trảm yêu trừ ma làm đầu.

Hồ cung chủ mỉm cười:

-Mấy hôm nay yêu khí vẫn thịnh, tức là chưa có ai đến trước, chi bằng nhân cơ hội này Môn chủ hãy viết thư đến các phái bảo họ cũng cử đệ tử đến, như vậy chúng có dịp giao lưu mở rộng tầm mắt với nhau, thế chẳng hay hơn sao?

Đồng Đại Thiên trầm ngâm:

-Hồ cung chủ nói cũng có đúng, vậy để ta viết thư rồi cho Tuyết Ưng đem đi!

Bích Phù Dung quay sang Hồ Hán Thương hỏi:

-Ngày mai theo Hồ cung chủ thì ai sẽ ra trước?

-Chính thị ta cũng đang nghĩ tới điều này!

-Muội e rằng hai người đó đều bên Trấn Thiên cung đấy !...

Băng Thiên Hồ nằm sâu trong cánh rừng thông phía hậu sơn, không gian ở đây mù mịt như chưa bao giờ có dấu chân người bước đến. Năm đệ tử Luyện Võ đường Công Tôn Ngọc vốn dĩ vẫn đi với nhau như hình với bóng. Hôm nay cũng thế! Vì nơi đây khá xa nên Điệp Vũ Xương tập trung

với mọi người rồi theo Đồng Đại Thiên đi. Khi đến một mê vụ đầy sương khói thì Đồng Đại Thiên dừng lại, ông quay sang nói với chúng đệ tử:

-Hôm nay ta sai phái những cao thủ trong Tu Luyện Phòng vào trong đây từ sớm! Bây giờ ta sẽ phát cho mỗi đứa một cái chuông nhỏ, khi nào cảm thấy chống cự không nổi với quái vật hoặc hàn khí thì rung nhẹ lên, họ sẽ đến và đưa các con ra ngoài!

Nói đoạn ông vung nhẹ hữu thủ lên trời, thanh quang chói lòa cuốn theo một túi lớn đã để sẵn trong mê vụ, cái túi được thanh quang nâng lên cao rồi mở bung. Những cái chuông nhỏ như đầu ngón tay màu vàng chói, được chạm trổ hoa văn hoa lệ nổi li ti bay đến từng đệ tử rồi đáp vào tay họ. Chúng đệ tử cầm chuông bỏ vào áo rồi ngưng thần nhìn Đồng Đại Thiên chờ đợi.

Ông lấy trong người ra một cái gương nhỏ màu đỏ tươi đưa lên niệm chú, sắc đỏ chói lòa phản chiếu vào mê vụ. Những đám mây mù mịt theo đó tan dần để lộ một cái cổng cực lớn. Đồng Đại Thiên tiến đến trước cổng đưa tay đẩy nhẹ, cánh cổng mở ra, hàn khí theo đó lan tỏa ghê người. Ông nhìn chúng đệ tử nói:

-Khi các con vào trong đây thì mỗi người sẽ như tồn tại ở một không gian riêng, không ai thấy được ai cả. Cũng như vậy quái vật có thể xuất hiện chặn đường nhưng cũng có thể các con phải đi tìm. Cái chuông khi này ngoài tác dụng để gọi người còn có tác dụng phong ấn. Khi các con hạ được Băng Quái nó sẽ thu dị thú đó vào và rung lên, lúc ấy tất nhiên các con sẽ được ra ngoài. Quá hai canh giờ nếu còn có người chịu được hàn khí nhưng chưa thu phục được băng quái thì ta cũng sẽ cho người đưa ra!

Ông dừng lại rồi nhìn đám đệ tử nói lớn:

-Hãy nhớ một điều, phải biết lượng sức mình! Đây chỉ là cuộc thử luyện, ta không muốn ai quá gắng sức mà vong mạng hoặc trọng thương!

Lời vừa dứt ông phất tay, đám đệ tử bị nhắc bổng lên đưa vào Băng Thiên Hồ.

Vũ Xương vừa đáp xuống đã thấy khí lạnh bức nhân tràn đến, không gian mây mù che kín. Đúng như Đồng Đại Thiên nói. Bên trong quả nhiên hẳn không thấy bất kỳ một ai khác nữa, tầm mắt bị che mờ chỉ nhìn được trong vòng một trượng vuông. Hẳn trấn định tâm thần rồi lặng lẽ dần bước. Cái lạnh cắt da khiến răng hẳn đập vào nhau liên hồi, hơi phả ra như ống khói. Hẳn không dám thở mạnh, có lẽ sợ nước và hơi ẩm trong người sẽ theo đó mà tiêu tán hết.

Vũ Xương dần từng bước, hai mắt căng ra quan sát nhưng tuyệt nhiên không thấy có gì lạ ngoài Hàn khí ngày càng nặng. Hẳn ngưng thần dùng tâm lực nghe ngóng, mãi rất lâu mới thấy tiếng động nhẹ như gió thoảng. Hẳn đoán đây là hơi thở của Băng quái nên rời bước về hướng đấy. Một luồng gió lạnh như bão tuyết ập đến. Hẳn có cảm tưởng như âm băng đang bó chặt thân mình, không chậm chể hẳn hoành kiếm xuất "Ngục Hỏa Phong Sơn" hộ thể. Lửa Địa Ngục cháy rừng rực làm tan biến hơi lạnh và mây mù. Nhưng liền đó lại một cơn hàn khí mạnh hơn trước thốc đến. Hẳn vận mười hai thành chân khí đẩy mạnh vào kiếm. Lửa cháy rực rỡ, lưu tinh đội liên hồi làm dạt cả mây mù. Hẳn thấy phía trước một con quái vật to gấp ba, bốn lần Tuyết Quái. Hình dạng quái vật này như một con đười ươi cỡ lớn có điều hai mắt sâu không có đáy liên tục lấp lánh huyết quang. Trên cơ thể nó từng khối thịt trong suốt như băng lạnh. Con dị thú đang vật lộn liên hồi với lạc thạch lưu tinh, miệng nó bắt đầu gầm rống. Hai tay quơ mạnh đẩy hàn khí liên tục.

Vũ Xương thấy như băng tuyết đang dần dần lặn nuốt hết những lạc thạch lưu tinh thì hốt hoảng nhảy lên thu chiêu. Mây mù lập tức lại che mất tầm mắt hẳn. Con quái vật theo đó cũng khuất lấp. Hẳn vội vận chân nguyên đẩy ra, miệng hét:

-Để xem người chịu được chiêu Băng Thiên Tuyết Địa không?

Không gian lại rung lên liên hồi. Vũ Xương không nhìn thấy rõ Băng Quái ở đâu nên xuất về hướng nó đã hiện hữu khi nãy, phạm vi phong tỏa của chiêu thức có đến năm, sáu trượng. Băng thạch ba mặt giáp công khiến mây mù lại dạt ra, nhưng trước mắt hắc Băng Quái không thấy đâu. Cùng lúc hắc cảm thấy sau lưng mình khí hàn lạnh bứt, vội thu chiêu lại. Nhưng không kịp. Hắc như chiếc lá bị đẩy bay về phía trước mấy trượng. Lần này hắc đúng là như tảng băng rơi xuống đất.

Chân tay hắc tê dại, lưng đập vào băng đau điếng, hơn hết hắc cảm thấy toàn thân khí huyết nhộn nhạo như muốn tuôn ra ngoài. Vũ Xương vội chống kiếm đứng dậy điều tức, nhưng Băng quái như hiểu được điều đấy. Một luồng hơi lạnh lại ồ ạt dạt tới. Vũ Xương điếng người, hắc không dám xuất thủ vì "Ngục Hỏa Phong Sơn" thì đánh vào nó không ăn thua, còn "Băng Phong Tuyết Địa" thì lại không đánh chính xác được mục tiêu. Nếu xuất chiêu vội vã thì chẳng khác nào đốt hết chân nguyên!

Hắc lộn một vòng trên không tránh né, đầu óc vận động liên tục nghĩ cách đối phó. Băng Quái không đợi hắc đáp xuống mà tiếp tục thở ra cuồng phong bức bách hắc liên hồi. Vũ Xương kêu khổ trong lòng nghĩ : " Hắc con quái vật ấy quan sát rất rõ cảnh vật giữa đám mây mù này nên mới tấn công chuẩn như vậy. Trong khi mình chỉ có thể cảm nhận được hướng của nó thông qua chưởng phong. Nhưng khốn nỗi con vật này nhanh như điện chớp. Ý thức lại thông minh vô ngần, mạnh thì lẩn tránh, yếu thì chống đỡ. Thật đau đầu thay !" Trong Ngũ Hành Chi Lực thì Băng, Hỏa không ăn thua với Dị thú, các chi hành còn lại hắc vẫn chưa dung hợp được.

Vũ Xương tránh né một hồi thì cảm thấy mệt đứt hơi. Hắc thở dốc muốn đưa tay lắc chuông đầu hàng. Nhưng hơi thở mang đầy hơi nóng ấy làm đầu óc hắc sáng ra. Phải rồi! Trong chi hành thì Mộc là hiệu quả nhất! Ngũ Hành Mộc mang độc chất nhưng hắc phải vận dụng làm sao cho được đây? Một cơn lốc đầy hàn khí lại ập tới. Hắc cố sức nhảy tránh qua một bên, người hắc hàn khí bao bọc nhưng mồ hôi đã lấm tấm trên trán.

Hắn định tâm lại nghĩ : " Độc chất vốn đầy tà khí, mình tu chân..." Nghĩ đến đây hắn mới nhớ trong người hắn tồn tại Ma khí, chỉ là lâu nay hắn trấn áp ma khí ấy không cho phát tác mà thôi. Nghĩ đoạn hắn vận chân nguyên cho ma khí chạy khắp nội thể, toàn thân hắc quang bao phủ. Hắn trầm ngâm : " Liệu làm thế này có dẫn vào Ma đạo hay không ?" Nhưng lại nghĩ đến câu: Thiện Ác Tại Nhân Tâm.

Vũ Xương lắc mình lên không dồn ma khí hết:

-Trấn Hồn Kiếm -Đệ Tam Quyết -Huyết Độc Vạn Lý!

Từ hai bàn tay hắn, hắc khí tuôn ra như bão táp hòa lẫn vào mây mù. Hắn cười lớn:

-Người cứ thở ra cuồng phong thì tất cũng hít vào một lượng không khí rất lớn, để xem người chống được độc khí của ta không?

Không gian bây giờ một màu đen huyền hoặc. Hắn đã vận dụng độc công rất lớn để trấn áp Băng Quái, nếu không có ma khí đại thịnh trong người có lẽ hắn cũng bị dính độc mà chết rồi. Không gian trầm lắng một chút rồi có cái gì đó va đập xuống mặt hồ đóng băng như núi đổ. Hắn lần theo hướng động phát ra thấy Băng Quái nằm vật dưới đất! Khi hàn quanh người nó tiêu tan từ độ nào. Hắn thở phào rồi định đưa chuông lên thu hồi quái vật. Đột nhiên một tiếng va đập mạnh vang lên rồi một tiếng hét nghe rất quen thuộc vọng lại. Hắn gọi lớn:

-Tuyệt Sương sư tỷ phải không?

Không gian im lặng như tờ. Hắn vội lắc mình theo phía tiếng động phát ra nghĩ : " Tại sao lại như thế? Rõ ràng Môn chủ đã bảo ở trong này thì mỗi người ở một không gian khác nhau, không ai hay biết tình hình của ai cơ mà! Tại sao mình lại nghe được tiếng của Tuyệt Sương sư tỷ ?" Ý nghĩ còn miên man thì đã nghe tiếng Tuyệt Sương yếu ớt:

-Là Xương đệ phải không?

Vũ Xương gấp gáp:

-Đúng vậy! Tỷ không sao chứ?

Lúc này hắn đã đến chỗ Tuyết Sương và thấy nàng đang chống kiếm đứng lên, thần sắc nhợt nhạt. Tuyết Sương nhìn hắn cười nhẹ:

-Ta không sao! Còn đệ?

Hắn chưa kịp nói thì một luồng hàn khí áp tới Tuyết Sương, không kịp nghĩ ngợi, liền nhảy qua ôm lấy nàng tránh chưởng. Hắn cảm nhận thấy người Tuyết Sương vừa mềm vừa ấm, mùi nhu hương thoang thoảng xốc vào mũi làm hắn ngẩn ngơ, nhưng tiếng gầm gừ khiến hắn sức tỉnh. Vũ Xương đặt nàng đáp xuống một bên nói:

-Sư tỷ hãy bế hô hấp! Nhớ rằng đừng có thở khi đệ chưa thu chiêu!

Tuyết Sương sững sờ nhìn hắn rồi cũng nghe theo. Vũ Xương hét:

-Trấn Hồn Kiếm - Đệ Tam Quyết -Huyết Độc Vạn Lý!

Độc khí lan tỏa nhanh chóng bao trùm không gian, một lúc sau thì "rầm" một tiếng. Hắn đưa tay thu khí độc lại hít thở điều tức quay sang Tuyết Sương thì thấy nàng tím cả mặt, dường như do nhịn thở quá lâu. Hắn cười:

-Sư tỷ hô hấp được rồi!

Tuyết Sương thở gấp liên hồi, chân diện lại trở nên tái nhợt, có lẽ do hít quá nhiều khí hàn. Hắn trầm ngâm nói:

-Tại sao chúng ta lại gặp nhau được nhỉ?

Tuyết Sương điều tức một chút rồi nói:

-Khi này ta nghe dư chấn rất mạnh, hình như đệ dùng Băng Thiên Tuyết Địa đã phá vỡ một vài khoảng không gian phong ấn đấy!

Vũ Xương gật đầu:

-Có lẽ là vậy!

Tuyết Sương thở dài:

-Xem ra công lực của đệ kinh khủng hơn ta tưởng nhiều!

Hắn cười:

-Không hẳn vậy, chỉ là đệ không phải người thường thôi!

Tuyết Sương mở to mắt nhìn hắn:

-Đệ không phải người thường thì là yêu quái chăng?

Hắn chợt nghĩ ra Tuyết Sương vốn dĩ chưa biết về thân phận của mình nên cũng không tiện nói.

-Sư tỷ hãy thu con quái vật vào chuông rồi ra ngoài đi!

-Còn đệ?

Hắn chỉ tay cười:

-Đệ phải đi thu quái vật của mình chứ!

Tuyết Sương mỉm cười rồi lấy chuông ra thu Băng Quái. Vũ Xương cũng đẩy dạt mây mù lần mò lại chỗ của mình. Khó khăn lắm hắn mới tìm được chỗ khi này rồi đưa chuông lên, một luồng tiên khí vàng chói chang phát ra từ miệng chuông lan tỏa lên người Băng Quái, con dị thú liền bị thu nhỏ lại chui tọt vào trong. Tiếng chuông thánh thót vang lên hắn cảm nhận thấy một đạo quang mang nhắc bóng mình lên...

Nguồn: <http://4vn>

(1) : Thơ của Đỗ Phủ. Đại ý muốn nói: Gió thổi lồng lộng qua tán cây.

Làm sao có thể đứng vững khi chỉ cô độc một mình.

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tuyết Liên Cốc

Diệp Vũ Xương ra đến bên ngoài thì tất cả đã tập trung đầy đủ, xem ra hẳn là kẻ ra muộn nhất! Huyền Tuyết Sương nhìn hẳn, chân diện nàng thoáng ửng hồng. Hẳn không hiểu gì nên quay qua Đồng Đại Thiên. Ông đang chú mục quan sát hẳn, vẻ mặt đăm chiêu khác thường. Vũ Xương giật mình nghĩ : " Không hiểu có chuyện gì mà Môn chủ có thái độ như vậy ?"

Hồ Hán Thương bước đến hai tay bóp vai hẳn hỏi:

-Con không sao chứ?

Vũ Xương mỉm cười:

-Đệ tử không sao!

Đồng Đại Thiên và Bích Phù Dung cũng đến gần, Môn chủ Thiên Vũ Môn quan sát hẳn một lúc, chân diện có vẻ giãn ra đôi chút. Ông hỏi nhỏ đủ để ba người nghe:

-Vừa rồi con đã dẫn lưu ma khí trong nội thể phải không?

Vũ Xương trầm ngâm một chút rồi trả lời:

-Vâng!

-Bây giờ con cảm thấy thế nào?

-Dạ, không có gì thay đổi cả!

-Ma khí ra sao rồi?

-Con đã dồn ép lại!

Đồng Đại Thiên thở phào một cái nói:

-Vậy thì tốt, ta chỉ sợ...

Hồ Hán Thương nhìn Bích Phù Dung cười:

-Môn chủ đạo này dường như sợ rất nhiều thứ!

Đồng Đại Thiên gật đầu:

-Quả là ta có hơi lo xa một chút! Nhưng biết sao được, phòng còn hơn chống mà!

Bích Phù Dung hỏi:

-Môn chủ quyết định chưa?

Đồng Đại Thiên đắm chiêu một chút, cười:

-Quyết định rồi, chắc cũng hợp với ý hai vị!

Nói xong ông băng mình về phía chúng đệ tử nói:

-Cuộc thử luyện hôm nay coi như kết thúc tốt đẹp rồi, các con tuy rằng không thu phục được Băng Quái nhưng hãy cố gắng lên! Tháng sau ta tin chắc sẽ có tiến triển.

Về chuyện hôm nay... chỉ có Vũ Xương và Tuyết Sương thu phục được Băng Quái nên có thể xem là kết quả tốt nhất.

Ông nhìn Tuyết Sương lúc này đang cúi mặt mân mê tà áo, trầm ngâm nói:

-Tuyết Sương có sự giúp đỡ của Vũ Xương mới thu phục được Băng Quái nhưng cũng đừng lấy đó làm ngại, dù sao con cũng là người chống chọi lâu nhất, hơn nữa dư chấn của Vũ Xương lại đánh sập khoảng không phong ấn của con với hẳn chứ không phải khoảng không khác của bất cứ đệ tử nào... hãy xem đó như một cái... duyên vậy!

Mọi người vỗ tay khiến Huyền Tuyết Sương và Vũ Xương đôi phần không được tự nhiên. Đồng Đại Thiên dơ tay ra hiệu trật tự rồi nói tiếp:

-Vậy là hôm nay Vũ Xương vận hành thêm được chi Hành Mộc trong Ngũ Hành Chi Lực vào kiếm quyết, đây cũng coi như là một tin mừng... Tiện đây ta cũng thông báo luôn.

Ở phía làng Hạ Hoa mấy hôm nay yêu khí bốc lên trùng trùng. Hôm qua ta đã viết thư đến một số phái khác ở Quan Ngoại để cử đệ tử đến đây thăm dò thực hư. Họ cũng đã phúc đáp lại... nên ngày mai Thiên Vũ Môn sẽ phái hai đệ tử đến đây phò ước với họ rồi thăm dò luôn.

Ở dưới tiếng ồn ào vang lên, bên Trấn Thiên Cung Đặng Thế Kiệt thúc vào hông Trần Hùng Thương hỏi:

-Đệ đoán được Môn chủ sẽ cử ai không?

Hùng Thương cười:

-Nhìn vào là biết còn hỏi, đệ tuy ngốc nhưng cũng đoán được tám phần!

Đồng Đại Thiên nói to lớn áp tiếng bàn tán:

-Sáng sớm mai Vũ Xương và Tuyết Sương hãy đến Khách Phòng nghe ta hướng dẫn rồi sẽ đi! ... Còn các con, hãy hồi cung thôi...

Vũ Xương theo các sư huynh về Trấn Thiên cung, sau cuộc vật lộn vừa rồi hẳn đã khá mệt mỏi. Mọi người như hiểu được điều đấy nên không mấy ai làm phiền hẳn bằng những câu chúc tụng. Trước khi dẫn Vũ Xương về phòng, Công Tôn Ngọc đã nói lớn với chúng sư đệ rằng không được làm phiền Vũ Xương vì hẳn cần nghỉ ngơi cho lại để ngày mai lên đường. Mọi người đều gật đầu tán thành, Vũ Xương cũng lấy đó làm cảm kích...

Sáng sớm hôm sau Vũ Xương theo Hồ Hán Thương đến khách phòng từ sớm. Họ cùng Đồng Đại Thiên an tọa được một chốc thì Bích Phù Dung cũng dẫn Huyền Tuyết Sương qua. Đồng Đại Thiên nhìn hai người dặn dò:

-Lần này đến đây chưa biết thế nào nên phải hết sức cẩn thận. Nếu có thể thì hãy liên thủ với đệ tử các phái khác cùng thám thính! Họ cũng là tinh hoa của các môn phái tất tư chất không tầm thường...

Vũ Xương trầm ngâm hỏi:

-không biết lần này ngoài Thiên Vũ Môn thì còn những môn phái nào đến vậy Môn chủ?

-Ngoài Thiên Vũ Môn còn có Yên Hoa Môn, Cổ Nguyệt phái và Sương Long phái!

Bích Phù Dung cười:

-Yên Hoa Môn chắc sẽ cử Ngọc Băng Tâm đi đấy! Vũ Xương coi chừng lại bị thách đấu!

Mọi người cùng cười lớn, không khí đôi nét ấm cúng.

Tuyết Sương cùng Vũ Xương rời khỏi Tuyết Sơn, nàng quay sang hỏi Vũ Xương:

-Chúng ta phi hành hay đi bộ đây Xương đệ?

-Không còn sớm nữa, có lẽ phi hành cho nhanh!

Tuyết Sương gật đầu rồi cùng Vũ Xương ngự kiếm hướng phía Nam bay tới.

Làng Hạ Hoa tương đối lớn, có điều ở đây quanh năm tuyết phủ một màu trắng xóa. Những căn nhà được dựng lên hầu hết bằng da thú hoặc bằng băng tuyết, tất cả đều lụp xụp chứ không to lớn như các ngôi nhà ở Quan Nội mà Vũ Xương từng thấy.

Theo như những gì mà Đồng Đại Thiên nói thì các đệ tử bốn môn phái sẽ hẹn nhau tại một tử điểm lớn được dựng bằng đá trong làng Hạ Hoa, tên là Lạc Thủy. Hai người bay đến nơi thì không khó khăn lắm để tìm đến tử điểm này, nó nổi trội hơn hẳn và xây bằng đá cùng loại với các trang viên của Thiên Vũ Môn!

Tên Tiểu nhị là một người bản xứ, hẳn mặc mấy cái áo lông thú mà vẫn thấy lạnh buốt, ấy thế mà thiếu niên nam nữ mới đến chỉ vận trường bào mỏng manh! Hẳn sẽ sốt một chút rồi chạy ra tươi cười:

-Hình như hai vị là đệ tử Thiên Vũ Môn phải không?

Huyền Tuyết Sương gật đầu thừa nhận. Tiểu nhị nhanh miệng nói tiếp:

-Hôm nay quả nhiên có chuyện lạ, mới sáng sớm đã thấy người của Yên Hoa Môn, giờ lại Thiên Vũ Môn, không hiểu các vị có chuyện gì mà tập hợp chốn này?

Vũ Xương không trả lời mà hỏi:

-Đệ tử Yên Hoa Môn ở đâu?

-Là ở trong này, mời các vị theo tiểu nhân!

Nói đoạn hần đi trước dẫn đường, qua hai bức tường đá ngăn chia các gian quả nhiên thấy Ngọc băng Tâm đang ngồi một mình trong đấy. Nàng vẫn vận bạch y, kiếm đặt trên bàn. Dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường nhưng giá lạnh như băng. Tuyết Sương mỉm cười nói với tên tiểu nhị:

-Bây giờ có người của môn phái nào đến thì phiền các hạ hay dẫn hết họ vào đây nhé!

Tên tiểu nhị " vâng " một tiếng rồi lui ra ngoài. Hai người tiến lại phía cái bàn lớn của Ngọc Băng Tâm, nàng ta vẫn không tỏ thái độ gì, cũng chẳng thèm chào hỏi. Tuyết Sương ngồi xuống mỉm cười:

-Hôm nay Ngọc tỷ tỷ đến sớm quá nhỉ!

Ngọc Băng Tâm nhìn hai người một lượt, chân diện không chút đổi khác nói:

-Cũng chỉ mới thôi!

Vũ Xương không nói gì, nói cho đúng hơn hần chẳng biết nói gì trước con người lạnh lùng này nên đưa mắt qua cửa sổ ngắm tuyết bay. Huyền Tuyết Sương hỏi thêm mấy câu nữa nhưng bị thái độ lạnh nhạt của Ngọc Băng Tâm làm cho nản lòng. Nàng đành quay ra ngắm tuyết...

Khoảng một tuần trà sau bên ngoài xuất hiện hai thiếu niên nam nữ tuổi ước chừng mười bảy, mười tám. Thiếu nữ vận trường bào màu vàng dung nhan thoát tục còn nam nhân vận trường bào trắng, nét mặt anh tuấn tiêu sái. Hai người tiến về phía bàn Vũ Xương. Thiếu niên ôm quyền nói:

-Phải chăng các vị là đệ tử của Thiên Vũ Môn và Yên Hoa Môn?

Ngọc Băng Tâm không tỏ thái độ gì, Vũ Xương vốn cũng chẳng rõ hai thiếu niên nam nữ này, ai thuộc Cổ Nguyệt phái và ai thuộc Sương Long Phái nên cũng chỉ gật đầu. Tuyết Sương mỉm cười nói:

-Đúng vậy! Ta và sư đệ đây thuộc Thiên Vũ Môn còn cô nương đây là Ngọc Băng Tâm của Yên Hoa Môn! Mời hai vị ngồi!

Thiếu niên nam nữa ngồi xuống đoạn giới thiệu:

-Tiểu Đệ là Trần Tuấn Hào của Sương Long phái!

Thiếu nữ cũng khai khẩu:

-Tiểu muội tên Lục An Vân ở Cổ Nguyệt phái!

Vũ Xương thầm nghĩ : "Thì ra bọn họ cũng không quen thân! Chắc tình cờ gặp nhau " Nghĩ đoạn hân mìm cười:

-Tại hạ Điệp Vũ Xương, còn đây là Huyền Tuyết Sương sư tỷ!

Mọi người gọi rượu và đồ ăn, ở chốn Quan Ngoại lạnh lẽo này suy cho cùng cái để sưởi ấm chúng nhân ngoài những bếp lửa còn có những vò rượu bốc hơi. Vũ Xương trước đây cũng là một thư sinh nên chuyện rượu chè với hân không phải là lạ. Sau thăm hỏi nhau chuyện sư thừa, ai nấy trò chuyện rất thoải mái như gặp được bạn tri kỷ, chỉ có Ngọc Băng Tâm là thủy chung không chịu khai khẩu. Lục An Vân và Trần Tuấn Hào ban đầu cũng bắt chuyện nhưng thấy nàng ta lạnh nhạt thì không tiện nói nhiều đành quay sang trò chuyện với Tuyết Sương và Vũ Xương.

Tàn tiệc rượu Trần Tuấn Hào nói:

-Theo như những gì mà tiểu đệ quan sát được thì luồng yêu khí ấy phát ra từ Tuyết Liên cốc, bây giờ theo ý các vị thì chúng ta nên phối hợp đến đây hay chia nhau mà vào?

Lục An Vân mỉm cười:

-Đây hầu như là lần đầu tiên chúng ta xuống núi nên tất có nhiều điều ngỡ, chi bằng phối hợp cùng hành động sẽ tốt hơn!

Huyền Tuyết Sương quay sang Ngọc Băng Tâm:

-Ý tỷ tỷ thế nào?

-Tùy các vị!

Năm người rời khỏi tửu điểm Lạc Thủy rồi ngự phi hành bay tới Tuyết Liên Cốc. Ở đây quả nhiên nặng mùi yêu khí. Hơn thế nữa gió rét liên tục từng hồi như bão khiến chúng nhân cảm thấy rợn người vì lạnh. Đúng như cái tên của nó, lối vào Tuyết Liên cốc đầy rẫy những tảng đá như cánh sen bao bọc đầy tuyết. Điệp Vũ Sương quay sang nói:

-Chúng ta vào thôi!

Tất cả cùng gật đầu rồi vận chân khí hộ thể chống lại cái lạnh cắt da lãng không đập đá bay vào.

Trước mặt mọi người hiện hữu một cái hang khá lớn. Cửa hang đóng đầy băng tuyết, Vũ Xương nhớ lại chuyện trước kia gặp nạn đã có lần thấy Ngọc Băng Tâm đứng lặng lẽ một mình bên cửa một cái hang khá giống thế này thì quay sang nhìn nàng một cái. Ngọc Băng Tâm không để ý tới điều đó, nàng chỉ tay nói:

-Chúng ta vào trong!

Rồi cất bước đi trước, mọi người không chút chậm trễ cũng men theo nàng bước vào. Trong hang gió không thổi vào nên không khí ấm áp hơn hẳn, chỉ có điều bóng tối bao trùm. Vũ Xương rút kiếm ra vận hỏa khí lên mũi kiếm khiến nó bốc cao như ngọn đuốc soi đường. Trần Tuấn Hào mỉm cười:

-Lâu nay nghe nói Điệp huynh vận dụng được Ngũ Hành Chi Lực vào kiếm quyết, hôm nay gặp quả nhiên bất phàm!

Vũ Xương mỉm cười, hẳn cũng muốn nói vài lời cảm khái với gã nhưng tuyệt nhiên chuyện môn phái của Quan Ngoại hẳn không hề rõ. Tuyết Sương thấy thần sắc của hẳn như vậy liền nói đỡ:

-Sương Long Kiếm của Trần huynh cũng luyện được mười thành hóa hầu rồi, chốn Quan Ngoại này e rằng ít có đối thủ!

Trần Tuấn Hào cười:

-Chỉ là hư danh đấy thôi!

Bổng Nhiên Lục An Vân dừng lại hỏi:

-Chúng ta đi như vậy liệu có mờ mịt quá không? Nếu có yêu nhân thì bị nó tấn công há chẳng bất lợi lắm sao?

Mọi người nhất thời vì muốn xem yêu khí ở đây là do yêu nghiệt gì gây ra mà thập phần lợi hại đến vậy chứ không để tâm đến chuyện khác, giờ nghe Lục An Vân nói thế thì trong tâm ai nấy đều có phần bất an. Ngọc Băng Tâm lạnh nhạt nói:

-Yêu nhân có xuất hiện chặn đường thì sẽ sặc mùi yêu khí thôi, cái đấy kẻ tu hành nào cũng cảm nhận được, Ta thấy luồng yêu khí ngày càng gần! Cứ vào đó rồi tính, việc gì phải sợ!

Trần Tuấn Hào cười:

-Đúng vậy! Dù sao chúng ta cũng đông người, tất cả hãy vận chân khí phòng bị đi!

Lời nói vừa dứt thì một loạt chấn động rung lên âm âm. Mọi người chao đảo vội vận công định thân. Huyền Tuyết Sương nói:

-Xem ra Yêu nhân sắp xuất hiện rồi, mọi người chuẩn bị!

Chấn động ngày càng mạnh. Vũ Xương đưa mắt ra sau nói:

- Thôi chết!

Mọi người vội quay lại theo hướng hắt nhìn thì chân diện ai nấy lộ đầy vẻ hốt hoảng. Thì ra cửa hang đang dần bị đất đá bít kín lại. Trần Tuấn Hào vội lao đến xuất kiếm định đánh dạt bớt đất đá ra nhưng dư chấn quá mạnh làm hắn chao đảo rồi lùi lại. Hang động lúc này đã bị bít toàn bộ lối ra...

Mọi người nhìn nhau cười khố. Bây giờ địa chấn đã chấm dứt, không gian hoàn toàn bình lặng trở lại. Lục An Vân thở dài:

-Xem ra tên yêu nhân này quá lợi hại, nó đã nhận thức hết được động tĩnh của chúng ta rồi cho nên mới bít kín hang...

Vũ Xương hít một hơi dài, hắn vận thêm chân khí cho lửa địa ngục đại thịnh soi rọi khắp nơi nói:

-Chúng ta đã không còn đường chọn lựa nào khác thì vào trong thôi!

Huyền Tuyết Sương phụ họa:

-Đằng nào cũng không còn đường ra, bọn mình tiến sâu vào thu phục yêu nhân rồi tìm xem có lối nào ra hay không, nếu chẳng còn thì quay lại dỡ đá ở đây thoát ra vậy!

Trần Tuấn Hào cười khố:

-Ta chỉ e đá chặn dài ra đến cửa hang, có muốn tháo dỡ cũng mất...

Hắn thở dài không nói tiếp nữa. Mọi người cũng đôi phần hiểu được tâm ý nên không nói gì mà tiếp tục đi sâu vào hang. Họ càng đi sâu thì yêu khí càng nặng, hàn khí cũng cao hơn rất nhiều. Ngoài Ngọc Băng Tâm ra thì cơ hồ mọi người đều run lên vì lạnh.

Phía trước không gian đột nhiên sáng sủa dần, cửa hang cũng ngày càng lớn. Đi thêm một đoạn nữa thì cơ hồ cảnh vật sáng rõ chẳng khác gì ban ngày ở ngoài. Hai bên hang đá trong này đóng đầy băng, khí hàn nghi ngút. Ngọc Băng Tâm thở hắt ra nói:

-Đến rồi!

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Băng Nhân

Không gian phía trước một màu sáng chói, ánh sáng ấy hắt ra từ một mê vụ bao phủ đầy mây. Vũ Xương bất giác giật mình, hắn cảm nhận được một luồng khí hàn cơ hồ rất quen thuộc trong mê vụ đó. Hắn đưa mắt nhìn Tuyết Sương, thì bắt gặp nàng cũng đang nhìn mình bằng ánh mắt kỳ dị. Hắn hỏi nhỏ:

-Tuyết Sương sư tỷ có thấy mùi hàn khí này rất quen không?

Huyền Tuyết Sương khẽ cau mày nói:

-Đúng vậy! Nhưng nhất thời ta chưa biết đã gặp nó ở đâu!

Từ trong mê vụ một ngọn gió đầy hàn khí tạt ra khiến năm người không hện mà cùng lùi lại. Trần Tuấn Hào quát:

-Yêu nhân phương nào hãy ra đây!

Không có tiếng đáp trả, chỉ thi thoảng nghe vi vút luồng gió thổi. Điệp Vũ Xương nói:

-Chúng ta vào thôi!

Mọi người cùng gật đầu định tiến vào mê vụ thì văng lên một giọng nói nghe như tiếng gọi hồn:

-Người bạn trẻ kia, ta với người vốn có hoàn cảnh ra đời giống nhau tại sao lại hung hăng muốn giết ta?

Mọi người giật mình quay lại nhìn Vũ Xương, hắn cũng tái mặt nghĩ :
Tên này là ai? Tại sao lại biết thân phận của ta? Phải chăng... đúng là như vậy rồi, thảo nào mình thấy hàn khí ấy quen thuộc như vậy..."

Giọng nói cắt ngang suy nghĩ của hắn:

-Người đừng lấy làm ngạc nhiên! Ta vốn dĩ chỉ có hoàn cảnh ra đời giống người, chứ không phải ra đời cùng chỗ với người...

Điệp Vũ Xương trấn tĩnh nói:

-Ta biết người sinh ra từ đâu rồi!

-Người biết? Phải chăng người đã đến nơi đó rồi?

Vũ Xương mím môi nhìn Tuyết Sương nói:

-Đúng vậy!

Giọng nói bên trong vọng ra nghe có đôi phần ngạc nhiên:

-Phải chăng người đó đã mở phong ấn?

-Không sai!

Mọi người, trừ Tuyết Sương ra đều đưa mắt nhìn Vũ Xương. Lục An Vân không kiên nhẫn được liền hỏi:

-Hắn là ai?

Điệp Vũ Sương thở dài:

-Hắn được sinh ra bởi hàn khí tích tụ tại Băng Thiên Hồ của Thiên Vũ Môn!

Mọi người tuy chưa ai biết Băng Thiên Hồ rốt cục thế nào nhưng nghe nói nó được sinh ra từ hàn khí thì giật mình rúng động. Giọng nói bên trong vọng ra:

-Người giải thích cũng đúng một phần...

Vũ Xương cười nhạt:

-Thế nào là đúng một phần?

Yêu Nhân cười, tiếng cười như tuyết lở:

-Băng Thiên Hồ là nơi tĩnh tâm tu luyện của các vị cao nhân Thiên Vũ môn, khi họ vào trong đấy thì tâm hồn thanh tịnh mà chân tu cũng tăng, đó là vì tà niệm trong người bị họ loại bỏ. Nhưng họ đâu biết rằng những tà niệm ấy hết đời này qua đời khác tích tụ lại rồi cùng với khí hàn cực thịnh mà tạo ra ta...

Huyền Tuyết Sương hỏi:

-Vậy người thực sự "sinh" ra được bao lâu rồi?

-Từ khi hàn khí trong hồ bắt đầu suy yếu, đấy là lúc ta hấp thụ hàn khí cực đại để định hình.

Vũ Xương cau mày:

-Vậy tại sao người thoát được phong ấn mà ra ngoài này?

Tiếng cười lại vang lên, giữa chốn hang sâu này nó khiến người nghe dựng ngược tóc gáy.

-Các người quên rằng mình vẫn có cuộc thử luyện ở đây mỗi tháng đó sao? Ta cũng chính nhờ vậy mà nhập vào một đệ tử Thiên Vũ Môn thoát ra...

Tuyết Sương giật mình:

-Trước kia ta nghe sư phụ nói có một đệ tử tham gia cuộc thử luyện sau đây bị mất tích phải chăng...

-Chính thị, người rất thông minh... là ta đã chiếm thể xác của hắn...

Vũ Xương quát:

-Người nói sinh ra từ tà khí lại hấp thụ hàn khí ngàn năm thì chắc hẳn chả tốt đẹp gì! Hơn nữa còn hại chết người của Thiên Vũ Môn. Hôm nay bọn ta phải tiêu diệt người là hợp đạo!

Mọi người cùng nhìn hắn gật đầu. Giọng cười lại vang lên nghe chấn động cả cái động không lồ:

-Các người nghĩ ta dễ bị giết thể sao?

Ngọc Băng Tâm lạnh nhạt:

-Cứ thử rồi sẽ biết!

Yêu Nhân hừ nhạt:

-Cô nương tu luyện loại âm băng địa ngục, tuy rằng thập phần lợi hại nhưng cũng rất dễ nhiễm tà khí...

Ngọc Băng Tâm lạnh lùng:

-Cái đây ta không cần người bận lòng! Có giỏi thì ra đây giao đấu thử, việc gì ẩn núp trong đám mây bụi ấy mà hù dọa người!

-Có chí khí!

Vũ Xương cắt ngang:

-Theo như ta biết thì hàn khí trong băng Thiên hồ giảm sút đã cách đây gần ngàn năm, tại sao bây giờ yêu khí của người mới bùng phát?

Yêu Nhân cười:

-Kể ra thì người cũng thông minh đấy! Ta vốn dĩ thoát ra từ đây rất lâu rồi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn định hình xong, chỉ là nhờ xác người mà sống nên phải mượn chốn hoang cốc lạnh giá này hấp thụ...

Trần Tuấn Hào đột nhiên nhìn Vũ Xương rồi quay vào mê vụ hỏi:

-Người nói Điệp huynh đệ có hoàn cảnh ra đời giống người là ý làm sao?

Vũ Xương thất sắc, hắn thấy tất cả mọi người, kể cả Tuyết Sương đều đang chú mục nhìn mình. Giọng nói trong mê vụ lại ngân ra:

-Hắn không muốn nói thì bắt tất các người phải quan tâm!

Ngọc Băng Tâm lạnh nhạt:

-Vậy thì giết người trước rồi sẽ tính!

-Hê hê! Cô nương rất bản lĩnh, vậy hãy để ta tiêu diệt các người rồi hấp thụ chân khí cũng tốt...

Lời nói dứt mây mù đầy hàn khí phía trước vùn vụt, chỉ một lúc sau chúng dồn ép lại tạo thành một Băng Nhân khổng lồ cao gấp năm, sáu lần người thường, toàn thân hắc trong suốt như được cấu tạo từ nước, chỉ có đôi mắt sâu thẳm thẳm như không có chòng là thi thoảng lấp lánh ánh bạc

phát ra. Mọi người khẽ lùi lại một bước. Lúc này mê vụ phía trước đã hoàn toàn biến mất. Huyền Tuyết Sương nhìn mọi người nói:

-Chúng ta liên thủ!

Tất cả gập đầu rồi vận chân khí, bạch quang bao bọc. Ngọc Băng Tâm xuất kiếm quyết "Tuyết Đả Lê Hoa", không gian vùn vù hoa tuyết xông lên trước nói:

-Để ta xem thử người lợi hại thế nào!

Vũ Xương lẳng không nói:

-Ta và Ngọc cô nương tấn công phía trên, các vị tấn công phía dưới, nhớ cách xa hẳn một chút kéo rơi vào tầm chưởng phong của bọn ta!

Nói xong quát lớn xuất "Ngục Hỏa Phong Sơn" lao đến cạnh Ngọc Băng Tâm. Ba người còn lại cũng nhanh chóng xuất thủ, kiếm quang vùn vù xông lên.

Vừa thấy màn sương dập dề hoa tuyết của Ngọc Băng Tâm tràn đến. Băng Nhân hừ nhạt. Toàn thân khí lạnh nghi ngút tỏa ra như mây mù hộ thể. Hắn gầm lên, khí lạnh như bão táp tạo thành cơn lốc xoáy úp xuống năm người. Chiêu thức của họ vừa dập đến đã bị phản chấn lại, rồi hất ngược luôn năm người ra sau. Họ rơi xuống đất như bạch cát, vội trấn tĩnh đứng dậy thủ thế. Trên chân diện ai nấy nét lo lắng bắt đầu hiện hữu. Yêu Nhân mỉm cười nói giọng lạnh lẽo:

-Các người bản lãnh không tồi, nhưng đáng tiếc chân tu hầy còn non...

Vũ Xương không để ý, hắn quay sang nói với Ngọc Băng Tâm:

-Ngọc cô nương, cô hầy đánh "Địa Ngục Âm Băng" còn ta đánh "Băng Thiên Tuyết Địa" xem sao!

Ngọc Băng Tâm gật đầu. Vũ Xương lại quay sang ba người còn lại nói:

-Tên này rất lợi hại, các vị hãy lựa thế mà yểm trợ, đừng liều mạng quá!

Kẻ khác nghe nói còn tưởng hẳn xem thường ba người này, nhưng trong trường thì ai cũng hiểu hẳn nói có lý. Sau chiêu đầu tiên Trần Tuấn Hào và Lục An Vân đã thấy rõ trong năm người thì Diệp Vũ Xương và Ngọc băng Tâm chân tu cao thâm hơn cả nên gật đầu đồng ý. Còn Huyền Tuyết Sương thì khỏi nói. Có lẽ từ sau khi trong Băng Thiên Hồ trở ra nàng rất phục bản lĩnh của hẳn.

Ngọc Băng Tâm lăng người xuất kiếm quyết "Địa Ngục Âm Băng ", không gian như cô đọng lại quanh người nàng. khí hàn nghi ngút thấu xương. Những khối băng thạch lấp lánh hắc quang tràn ngập về phía Băng Nhân.

Không chậm chễ hơn Băng Tâm, Vũ Xương bay lên xuất "Đệ Nhị Quyết - Băng Thiên Tuyết Địa", băng thạch như lưu tinh ba mặt giáp công phối hợp cùng "Địa Ngục Âm Băng" khiến không gian rung chuyển. Băng động bị dư chấn làm sạt lở, từng khối rơi xuống như mưa.

Ba người còn lại cũng xuất kiếm, bạch quang chói lòa nhằm hạ thế Băng Nhân tấn công.

Chỉ thấy Băng Nhân mặt không đổi sắc. Hẳn găm gù trong miệng, tuyết quang quanh người đại thịnh, từng lớp khí tuyết như bị cái lạnh cô đọng lại đóng băng liên hồi. Quanh người Băng Nhân những khối băng xoay tròn với một tốc độ chóng mặt rồi kèm theo tiếng nổ tung, băng thạch tứ phía bung ra chặn kiếm quyết của năm người. Dư chấn liên hồi, năm người trẻ tuổi cùng Băng Nhân vận chân nguyên liên tục thúc đẩy vào chiêu thức.

Vũ Xương mồ hôi lấm tấm trên trán. Hẳn quay sang bốn người kia thấy họ cũng không khá hơn. Dư chấn của tiên phép ngày càng mạnh. những khối băng trong động lở xuống ngày càng nhiều.

Băng Nhân thấy băng tuyết đang sụt lở thì sợ rằng nơi tĩnh tu của mình sẽ mất nên hét lớn dồn hết chân nguyên đẩy ra. Cuồng phong tăng lên gấp bội khiến năm người bị hất ngược ra sau như những bông tuyết trôi dạt trong bão táp. Khi đáp được xuống đất thì ai nấy miệng thổ huyết tươi, chân diện nhột nhật. Vũ Xương chân tay cảm giác như bị đóng băng, hăn vội vận hỏa quang bao phủ nói:

-Xem ra tên yêu nhân này quá lợi hại! Ta sẽ chặn hăn lại, các người nhanh chóng nhân cơ hội đó chạy ra cửa đỡ đá xem có lối thoát không?

Huyền Tuyết Sương nắm tay hăn nói:

-Ta ở lại với đệ!

Ngọc Băng Tâm cười nhạt:

-Người nghĩ bọn ta là hạng người gì?

Lục An Vân và Trần Tuấn Hào cũng nói:

-Chúng ta có chết thì cũng chết cho oanh liệt!

Lời nói dứt thì hàn khí như sương mù lại phủ đến, năm người không dám đỡ mà nhảy lên tránh né. Sau khi đáp xuống, Huyền Tuyết Sương nói:

-Chúng ta dồn chân nguyên vào tấn công một mũi xem sao? Tấn công mỗi người một mũi e rằng phân tán không ăn thua!

Mọi người gật đầu rồi tiến lại gần, đưa hữu thủ ra chồng lên nhau vận chân nguyên dồn vào, toàn thân họ bao bọc một khối cầu chói lòa. Băng Nhân vừa lao đến thì khối cầu đại thịnh đẩy ra. Chưởng phong chạm nhau làm không gian điên đảo. Băng Nhân vận chân nguyên như thác đổ khiến băng thạch khổng lồ vùn vụt dồn lại. Năm người dường như có ý quyết sinh

tử nên chân nguyên trút vào khối cầu như triều dâng. Băng động rung chuyển liên hồi, các khối băng rơi lả tả ngày càng mạnh.

Chân nguyên bạo phát cực thịnh

Thạch động sụp đổ hoàn toàn

Băng Nhân đẩy mạnh chiêu thức rút khỏi cuộc đối chưởng nhảy mạnh lên cao đội những khối băng thoát ra. Năm người chân nguyên cạn kiệt nhưng trước sinh tử môn, họ vận chút sức lực cuối cùng đẩy khối cầu lên trên rồi theo đó mà ra ngoài.

Sáu bóng hình phất phơ trên không nhìn xuống Tuyết Liên cốc đang sập từng mảng. Mãi rất lâu sau cơn địa chấn mới hoàn toàn chấm dứt. Tuyết Liên cốc giờ đây chỉ như một bãi tuyết hoang. Băng Nhân thần thờ nhìn nơi cư trú của mình sụp đổ. Hắn day qua năm người mắt lộ đầy sát quang.

Bọn Vũ Xương chống đỡ này giờ khí tàn, lực kiệt đành đáp xuống mặt một khối băng lớn. Họ đưa mắt nhìn nhau lòng đầy buồn bã. Băng Nhân quát:

-Này giờ nương tay với các người mà không biết điều còn làm sụp căn cứ của ta, đã vậy hãy bỏ mạng lại mà đền!

Hàn khí quanh người hắn đại thịnh chuẩn bị xuất thủ!

Đột nhiên từ xa bốn bóng người ngự kiếm bay đến như cuồng phong. Vũ Xương đưa mắt quan sát nhận ra một bóng hình hết sức quen thuộc. Tuyết Sương cũng vậy! Cả hai gọi:

-Môn chủ!

Bên kia Ngọc Băng Tâm, Trần Tuấn Hào, Lục An Vân cũng đồng thanh:

-Sư phụ!

Vũ Xương Quan Sát thấy ba người còn lại gồm hai nữ một nam nhưng không biết họ là ai. Tuyết Sương nhìn vẻ mặt hắc thì hiểu ra nên nàng ghé vào tai hắc nói:

-Nữ nhân mặc y phục trắng tuổi tứ tuần là Yên Hoa Môn Chủ Tổng Tiểu Lan, Nam nhân vận trường bào trắng là Chương Môn Sương Long phái Lãnh Phiêu Dương. Còn nữ nhân vận trường bào vàng tuổi ngũ tuần là Lâm Ngọc Hải chương môn nhân cổ Nguyệt phái!

Lời nói dứt thì bốn vị Môn chủ, Chương môn cũng đáp xuống trước mặt các đệ tử của mình hỏi:

-Có sao không?

Mọi người cùng lắc đầu. Đồng Đại Thiên thở dài:

-Lẽ ra ta không nên đề nghị ra ý kiến này !...

Tổng Tiểu Lan nói:

-Chúng không sao là tốt rồi, Đồng Môn chủ bất tất phải nói thế!

Vũ Xương nghĩ thầm : " Xem ra thầy nào thì trò nấy, bà ta lạnh lùng chẳng khác nào Băng Tâm "

Đồng Đại Thiên nắm tay hai đệ tử truyền chân lực vào rồi nói với Lãnh Phiêu Dương, Tổng Tiểu Lan, Lâm Ngọc Hải:

-Phải thu phục tên Yêu Nhân này đã!

Băng Nhân này giờ lặng lẽ quan sát đám người mới đến. Hắc đã nhận ra Thiên Vũ Môn chủ, người trước đây cũng từng tu luyện trong Băng Thiên Hồ. Ba người kia là ai hắc không rõ cho lắm nhưng chân tu quyết không

kém Đồng Đại Thiên. Hắn đối đầu với năm đệ tử của họ cũng đã rất mệt mỏi, bây giờ phải đấu với bốn đại cao thủ thì chuyện thất bại là không thể tránh khỏi.

Nghĩ rồi Băng Nhân vận toàn bộ chân nguyên xuất thủ phóng ra như bão táp cuốn bay băng tuyết mù mịt úp đến chúng nhân. Ai nấy hết hoảng vội đưa chưởng lên đỡ. Khi Bụi tuyết lắng xuống thì Băng Nhân đã mất dạng. Lãnh Phiêu Dương phúi bụi tuyết trên người nói:

-Tên này rất lợi hại. Chúng ta phải đuổi theo hắn, nếu để hắn tồn tại thì e rằng sau này xảy ra chuyện không hay.

Lâm Ngọc Hải gật đầu:

-Đúng vậy! Hắn tuy chạy đã xa nhưng yêu khí không thể che dấu!

Mọi người nhìn nhau dạn dò đệ tử cẩn thận rồi băng mình đuổi theo. không gian trở lại một màu tĩnh lặng. Một lúc sau Ngọc Băng Tâm mới nói:

-Chúng Ta chia tay!

Trần Tuấn Hào cũng cười:

-Yêu Nhân tuy lợi hại nhưng bốn vị chưởng môn đã hợp lực e rằng hắn không chạy quá trăm dặm! Chúng ta cũng nên về thôi! Hy vọng sau này sẽ có cơ hội gặp lại!

Lục An vân cười:

-Khi đó hy vọng Điệp Vũ Xương huynh sẽ cho chúng tôi biết chuyện sinh ra cùng hoàn cảnh với yêu nhân rốt cục là thế nào...

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thu Phong Song Hiệp

Trấn Dương Bình, một trong những tiểu trấn nổi danh nhất Lăng Xương, đây là nơi giao thoa giữa hai miền Trung - Nam, hơn nữa lại nằm trên con lộ duy nhất dẫn đến Quan Ngoại nên nhộn nhịp, tấp nập bất kể ngày đêm.

Tại Dương Hà tửu lâu khách nhân ra vào như nước. Tửu lâu này không chỉ nổi tiếng với loại Nữ Nhi Hồng trứ danh mà các món ăn cũng là tinh hoa của Quan Ngoại lẫn Quan Nội. Cho nên kẻ từ Quan Ngoại đến có thể chọn cho mình món ăn khác lạ của Quan Nội mà người Quan Nội cũng có thể gọi vài món đặc sắc của Quan Ngoại.

Trên lầu hai một đôi thiếu niên như Tiên Đồng, Ngọc nữ ngồi đối tửu, tuổi của họ đều chưa đến đôi mươi, cả hai cùng ăn vận trường bào trắng thêu dệt những chiếc lá xanh hết sức lạ mắt. Nhưng khách nhân giang hồ thì không mấy ai thấy lạ với kiểu ăn vận đó, đây là trang phục truyền thống của Thu Phong phái danh trấn tứ phương!

Thiếu nữ khẽ đưa đũa gắp gắp vào đĩa đựng những miếng thịt cắt lát to được nướng gần như cháy đen nói:

-Biểu ca! Món này được làm từ thịt gì vậy?

Thiếu niên mỉm cười:

-Đây là thịt hươu của những người Quan Ngoại nuôi đấy!

Thiếu nữ thở dài:

-Nghe nói bọn người Quan Ngoại sống rất hoang dã chắc món ăn của họ cũng chả lấy gì làm thú vị!

Nói đoạn dùng đũa vận lực gầy gầy, những miếng thịt này xoay vòng lên không rồi thi nhau bay ra ngoài cửa sổ. Thiếu niên nhìn nàng, đôi mắt vài phần bất nhẫn nói:

-Biểu muội, tuy rằng họ là người sống có đôi chút hoang dã nhưng không như biểu muội nghĩ đâu! Muội không ăn thì cũng đừng nên ném nó đi như thế!

Thiếu nữ xua tay:

-Muội biết rồi! Thôi chúng ta đi!

Thiếu niên lắc đầu gọi tiểu nhị thanh toán rồi cũng theo thiếu nữ xuống lầu. Thiếu nữ hỏi:

-Nghe nói nghĩa phụ đã đến Lăng Xương rồi, biểu ca nghĩ chúng ta có nên đến bái kiến người không?

-Chúng ta còn chưa hoàn thành nhiệm vụ thì đến sao được!

-Vậy biểu ca tính khi nào thì mới tìm nó đây?

-Hắn là tối nay nó sẽ xuất hiện!

-Sao biểu ca biết?

-Hừ! Giống yêu quái này những đêm trăng tròn đều lên núi cao ngậm. Cái đấy thành lệ rồi, dù cho nó tu hành ngàn năm cũng không bỏ được!

Thiếu nữ gật đầu nói:

-Muội đang nghĩ đến hình dạng của nó!

-Thì cũng biến hình giống chúng ta hoặc giữ nguyên dạng là cùng, điều đấy có gì phải nghĩ?

-Đúng là trí tưởng tượng của biểu ca rất kém!

Lời nói vừa dứt thì phía trước hai người xuất hiện bốn đại hán vận huyền bào, dung mạo lạnh lẽo. Thiếu niên hừ nhạt:

-Chúng ta còn chưa đến tìm mà bọn người Tiên Tri giáo đã gây sự rồi đấy biểu muội!

Thiếu nữ mỉm cười:

-Xem ra bọn này cũng bản lãnh ghê lắm, để muội thử cho biết!

Một tên vận huyền y cười nhạt:

-Nghe danh Thu Phong Song Hiệp Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi đã lâu, hôm nay gặp kể cũng coi như mở rộng tầm mắt!

Yến Phi Phi lạnh nhạt:

-Các người xem ra cũng có nhân quang! Không biết võ công thì thế nào?

Nói xong định rút kiếm xuất thủ thì một huyền y nhân khác đưa tay chặn lại nói:

-Khoan đã! Hôm nay chúng ta đến đây không phải để gây sự mà là muốn thương lượng!

Tào Mạnh Cường hừ lạnh:

-Chính tà vốn phân biệt! làm gì có chuyện để thương lượng?

Huyền y nhân không để ý, hần trầm ngâm nói:

-Tối nay các người lên Lạc Nhạn sơn phải không?

Yến Phi Phi khẽ giật mình, nàng lườm hần:

-Các người hỏi làm gì?

-Tại vì chuyện bọn ta muốn thương lượng chính là chuyện ấy!

-Người biết bọn ta lên đây làm gì hay sao mà thương lượng?

-Biết! Đương nhiên phải biết!

Tào Mạnh Cường nói:

-Dù người có biết hay không thì chuyện này không thể thương lượng!

-Vì sao?

-Đây là nhiệm vụ sứ môn!

Huyền y nhân cười lạnh:

-Xem ra Thu Nhược Tuyền cũng chỉ có mục đích giống chúng ta! Vậy mà còn xưng là Minh Chủ Chính Đạo!

Yến Phi Phi quát:

-Câm mồm! Các người thì hiểu gì!

Lời nói dứt, kiếm đã rời khỏi vỏ, nàng lẳng mình lên không hét:

-Cho các người nếm lợi hại của Thu Phong Kiếm Quyết - Tam Liên Quyết!

Toàn thân nàng hồng quang đại thịnh. Nàng xoay kiếm hướng thiên trút chân nguyên vào, lập tức theo hướng kiếm chỉ ba đạo tiên phép xuất hiện úp xuống như sao băng vây lấy bốn huyền y nhân. Bọn chúng hốt hoảng nhảy lên tránh né. Ba đạo tiên phép chạm đất thì mất tăm rồi đột nhiên xung quanh bốn huyền y nhân theo hình tam giác nổi lên ba đóa hồng liên. Chúng vừa nhô lên khỏi mặt đất lập tức nổ tung, cánh bay tứ phía. Bốn huyền y nhân vừa đáp xuống đã dính trọn chưởng pháp nên bị hất ngược lên không. Tuy nhiên bọn này chân tu không phải tầm thường nên lộn người mấy vòng rồi đáp xuống. Một tên mặt mày tái nhợt nói:

-Tạm thời bọn ta chưa muốn giao đấu với các người, nếu cứ cố chấp thì tối nay hẹn trên Lạc Nhạn sơn!

Nói xong ngự kiếm bay đi. Yến Phi Phi thấy xuất tuyệt chiêu mà không hạ thủ được đối phương thì bức bối định đuổi theo nhưng Tào Mạnh Cường cản lại:

-Biểu muội! Không kịp đâu! Để tối nay rồi tính!

Yến Phi Phi cau mày:

-Không hiểu bọn chúng muốn thương lượng với ta về việc này là ý làm sao? Lẽ ra nên hỏi cho rõ mới phải!

-Muội luôn luôn hành động nóng nảy, xưa nay có ai quản được đâu...

Lạc Nhạn sơn, ánh trăng huyền ảo từ từ rọi khắp không gian, để lên đỉnh núi chỉ duy nhất có một con đường mòn, hai bên cây cỏ nghi ngút, thi thoảng một vài cây phong vươn cao đổ bóng xuống khiến không gian càng thêm phần huyền bí. Yến Phi Phi vừa đi vừa hỏi:

-Liệu chúng ta lên giờ này có sớm quá không biểu ca?

Tào Mạnh Cường lắc đầu:

-Cũng không sớm nữa đâu! Biểu muội quên hồi chiều mấy kẻ Tiên Tri giáo nói gì rồi sao?

Yến Phi Phi gật đầu:

-Cũng phải! Chắc đêm nay chúng cũng lên đấy an bài rồi, mình phải cẩn thận kéo sa vào bẫy của chúng!

Nàng dừng lại một chút, mày liễu khẽ cau hỏi:

-Không hiểu tại sao nghĩa phụ muội lại bảo chúng ta thu hồi tinh nguyên của nó mà không phải tiêu diệt nó?

Tào Mạnh Cường giật mình nói:

-Biểu muội đừng có nghĩ vớ vẩn, sư phụ một đời anh mình đâu có làm chuyện gưcsai trái? Người làm vậy hẳn là có lý do, nếu đã không muốn nói thì chúng ta cũng không nên truy vấn mới phải!

Yến Phi Phi mỉm cười:

-Biểu ca nói có lý! Xem ra muội ngày càng chẳng ra gì rồi!

Hai người đi không bao lâu thì lên đến đỉnh. Trên này có một cái hang đá rất lớn. Đứng trên này quả nhiên ánh trăng chiếu rọi rất rõ. Đến nỗi cả hai có cảm tưởng cái lạnh đang làm họ nổi da gà. Đột nhiên từ phía hang đá sáu nhân ảnh xuất hiện. Thu Phong Song Hiệp nhận ra bốn trong số sáu người này hồi chiều đã chặn đường họ. Ngoài ra còn hai kẻ lớn tuổi hơn, mắt sáng như sao, thái dương nhô cao hẳn. chứng tỏ tu hành rất thâm sâu. Họ chính là Song Sát của Tiên Tri Giáo: Hà Chí Bình và Vu Đại Hải.

Tào Mạnh Cường cười nhạt:

-Không lẽ ngay cả Tiên Tri Song Sát cũng muốn thương lượng với bọn ta sao?

Vu Đại Hải dáng người hơi gầy nhưng chân diện hồng hào, lão lạnh lẽo nói:

-Người thấy bọn ta thương lượng với ai bao giờ chưa?

Yến Phi Phi lườm lão:

-Vậy các người xuất hiện ở đây là có làm sao?

Hà Chí Bình râu quạ đen láy trên khuôn mặt đầy đặn nói:

-Giết các người!

Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi khẽ chấn động.

Vu Đại Hải cười nhạt:

-Các người không chịu thương lượng mà nhất quyết lên đây thì đừng trách bốn tòa!

Yến Phi Phi giận giữ nói:

-Các người ý mình là ai mà muốn nói giết người là giết! Xem đây!

Lời nói dứt liền lẳng mình lên không xuất Tam Liên Quyết. Ba tiên phép như sao băng đập xuống. Bốn huyền y nhân đi theo Song Sát đường như đã nếm mùi lợi hại của chiêu thức này nên vội nhảy sâu vào hang tránh. Vu Đại Hải thì ngược lại, lão chẳng những không tránh mà dồn nguyên khí bùng phát thanh quang trên tay rồi đập thẳng xuống đất. ba đóa hồng liên vừa nhô lên đã gặp ngay chưởng phong của lão, mấy tiếng nổ liên tiếp vang lên. Chiêu thức của Yến Phi Phi bị hóa giải làm nàng chao đảo. Tào Mạnh Cường vội nhảy lên xuất kiếm quát:

-Chớ làm hại biểu muội ta!

Lời nói dứt toàn thân hãn bùng cháy như sao băng, mũi kiếm chói ngời phân hai đạo lao thẳng đến Vu Đại Hải. Lão lạnh lùng vận chân nguyên hộ thể rồi vung song thủ lúc này như hai ngọn đuốc kỳ dị lên đờ. Hai tiếng nổ khô khốc vang lên Vu Đại Hải khẽ lắc lư thân người còn Tào Mạnh Cường bị đẩy lui mấy bộ đáp xuống đất. Yến Phi Phi vội chạy đến:

-Biểu ca có sao không?

Hãn dơ tay lên nói:

-Ta không sao!

Đột nhiên không gian xao động, một cơn gió mạnh thổi tới khiến lá phong rụng rơi, trận gió vừa bay qua thì một đại hán tuổi ngoài ngũ tuần, râu tóc hoa râm, dáng độ uy nghiêm xuất hiện. Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi mừng rỡ gọi:

-Nghĩa phụ!

-Sư phụ!

rồi chạy đến bên Thu Nhược Tuyên. Ông ta dịu giọng hỏi:

-Hai con có sao không?

Họ lắc đầu ra ý là không sao. Vu Đại Hải cười nhạt:

-Chả lẽ Thu chương môn cũng hứng thú với Huyết Lang sao?

Thu Nhược Tuyên cười vang nói:

-Ta không hứng thú mà là chỉ muốn ngăn cản hứng thú của các người thôi!

Hà Chí Bình hừ lạnh:

-Xem ra hôm nay chúng ta chỉ còn quyết sinh tử thôi!

Nói đoạn bước đến bên Vu Đại Hải vận chân lực chói chang. Thu Nhược Tuyền cười nhẹ rồi nói với Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi:

-Các con đứng đây! Ta phải thu phục hai tên ma đầu này đã!

Nói đoạn bước lên ba bước vận chân khí. Toàn thân ông ta chói ngời hồng quang. Lão đồn chân nguyên xuống song thủ hét:

-Thu Phong Kiếm - Tam Hoàn Quyết!

Lời dứt, từ song thủ xuất liên tục ba khối cầu hồng nhạt bay lượn vùn vù quanh Song Sát.

Song Sát như hiểu được sự lợi hại của chiêu thức này nên vận đủ mười hai thành công lực tạo thành khối cầu xanh như nước biển bọc quanh người. Lại nói ba khối cầu của Thu Nhược Tuyền xuất ra bay lượn khắp không gian rồi nổ ầm ầm. Cây cối lốc rẽ, không gian chấn động. Tuy rằng Song Sát không phải tầm thường nhưng trước uy thế kinh thiên của chưởng pháp đã liên tục thối lui miệng thổ huyết. Khối cầu quanh người bị phá vỡ. Dư chấn của chưởng pháp còn đánh tới làm bốn huyền y nhân đứng sau Song Sát cũng bay tọt vào hang. Hai lão trụ thân nhìn nhau một cái rồi như chớp mắt hút vào đêm sâu. Bốn Huyền y nhân cũng lùi đi theo.

Yến Phi Phi chạy lên nói:

-Nghĩa phụ! Tại sao lại tha cho chúng!

Thu Nhược Tuyền cười hiền hòa:

-Đáng tha thì nên tha!

Ông ta cau mày một cái nói:

-Huyết Lang sắp xuất hiện rồi, chúng ta lui ra sau một chút!

Nói đoạn cất bước đi lui xuống dốc núi. Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi cũng vội vã đi theo. Họ núp sau một tảng đá lớn chờ đợi!

Yến Phi Phi hỏi:

-Bọn Tiên Tri giáo tại sao lại biết được chuyện chúng ta lên Lạc Nhạn sơn nhỉ?

Thu Nhược Tuyền gật đầu:

-Chính thị ta cũng đang phân vân điều đó, từ xưa tới nay chúng vẫn ở Nam Cương rất ít khi vào Quan Nội, không hiểu lần này xuất hiện rất nhiều giáo đồ ở Quan Nội là mục đích gì? Còn chuyện Huyết Lang thì lại càng khiến ta băn khoăn, rõ ràng chuyện này chỉ tình cờ ta phát hiện ra, ngay cả mấy phái khác cũng chưa kịp thông báo mà tại sao chúng cũng biết? Không lẽ...

Lão dừng lại im lặng, đôi mắt trở nên vài phần mơ hồ.

Yến Phi Phi thấy lão không muốn nói thì cũng không tiện hỏi, nàng trầm ngâm nói:

-Hồi chiều bốn tên giáo đồ khi nãy nói không muốn chúng con lên này nên bàn tính việc thương lượng, nhưng con không cho chúng nói hết mà xuất thủ giao đấu. Bây giờ nghĩ lại chẳng hiểu chúng muốn thương lượng thì điều kiện là gì? Và tại sao phải thương lượng? Rõ ràng chúng có Song Sát đi theo thì cần gì phải e ngại con và biểu ca?

Thu Nhược Tuyền gật đầu:

-Chuyện này còn nhiều điều chưa rõ, sau này sẽ tìm hiểu, bây giờ tập trung vào chuyện chính đã!

Khoảng một tuần trà sau thì từ trong sơn động vang lên tiếng sói tru nghe thê thảm và hoang lạnh vô ngần. Rồi từ trong hang một sắc đỏ chói ngời xuất hiện, tiếp đó một con sói khổng lồ to như trâu mộng, toàn thân rực rỡ huyết quang đi ra. Thu Nhược Tuyền cau mày:

-Con Dị thú này không biết đã giết bao nhiêu người rồi mà huyết sắc đại thịnh như thế?

Tào Mạnh Cường hỏi:

-Chúng ta thu tinh nguyên của nó thôi sư phụ!

Thu Nhược Tuyền quay sang hỏi:

-Ai bảo con ta muốn thu tinh nguyên của nó?

-Sư thúc nói với chúng con là lệnh của sư phụ như vậy!

Thu Nhược Tuyền dăm chiêu một chút nói:

-Loại dị vật này ác sát cực thịnh, phải tiêu diệt đi, không được thu hồi tinh nguyên! Rõ chưa!

Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi hơi sửng người một chút nhưng cuối cùng cũng gật đầu. Lúc này Huyết Lang đã bước hẳn lên vách đá đối diện với cái hang lớn ngẩng đầu về hướng ánh trăng tru liên hồi. Ba người bước ra, chân nguyên bạo phát quanh người. Huyết Lang thấy động quay lại, nó quang sát ba kẻ lạ mặt một hồi rồi há miệng như chậu máu gầm gừ. Thu Nhược Tuyền lẳng mình lên không nói:

-Cẩn thận! Ta sẽ đánh phía trên. Các con cố gắng dồn ép phía dưới để nó phân tâm!

Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi vận chân nguyên dồn xuống kiếm, hoành ngang trước ngực. Trên cao Thu Nhược Tuyết hai tay bùng phát

chân nguyên, Tam Hoàn quyết xuất ra làm không gian chấn động, tiếng nổ cộng hưởng với tiếng sói gầm nghe thật hoang dại. Liền khi Thu Nhược Tuyên xuất thủ thì Thu Phong Song hiệp cũng xuất kiếm chiêu chói ngời. Yển Phi Phi dồn nén chân nguyên đánh Tam Liên Quyết còn Tào Mạnh Cường xuất " Đệ Ngũ Quyết - Tam Diệp Tri Thu " tạo ra ba kiếm khí như ba chiếc lá ngô đồng uy mãnh bức nhân ồ ạt dồn ép.

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hốt Phùng Giang Thượng Xuân Quy Yến

Khi những tiếng nổ liên miên dứt đi thì ba người ngẩn ngơ nhìn, trước mặt họ Huyết Lang hoàn toàn gục ngã, huyết quang tắt lịm, hai mắt nhắm nghiền. Thu Nhược Tuyền sau một hồi sửng sốt thì tiến đến quan sát xác con dị thú. Đôi mày lão khê xích lại. Yến Phi Phi hỏi:

-Nghĩa phụ! Tại sao nó lại dễ dàng bị hạ như vậy? Chẳng phải nghĩa phụ nói loại dị vật này hung hiểm lắm sao?

Thu Nhược Tuyền lắc đầu:

-Dường như chúng ta đã đến chậm...

Tào Mạnh Cường cười gượng:

-Không lẽ ý sư phụ muốn nói có người đã tìm ra nó trước chúng ta?

-Đúng vậy!

Yến Phi Phi ngó xác con dị vật rồi hỏi:

-Sao chúng không giết nó? Hay nó quá mạnh nên bọn chúng không giết được?

Thu Nhược Tuyền thở dài:

-Bọn chúng đã thu tinh nguyên của dị vật này rồi!

Thu Phong Song Hiệp ngấn ngời. Thu Nhược Tuyền cười nhạt:

-Chúng ta không đề phòng nên trúng kế của Tiên Tri giáo, Song Sát và mấy tên huyền y nhân đã cầm chân chúng ta để bọn khác tìm Huyết Lang...

Tào Mạnh Cường hỏi:

-Nếu đúng như lời sư phụ nói thì lẽ ra Huyết lang phải chết rồi chứ? Tại sao bọn chúng không giết nó mà vẫn thu hồi được tinh nguyên?

Thu Nhược Tuyền không nói gì, chân diện lão trở nên đăm chiêu khác lạ...

* *

*Lại nói, Băng Nhân sau khi đánh đánh một chưởng tung hỏa mù đã nhắm hướng vào Quan Nội mà phi thân, hãn tu hành cả ngàn năm nên đạo hạnh không nhỏ, nhất là bốn mệnh của hãn lại được tạo ra từ ác khí và hàn khí tích tụ trong Băng Thiên Hồ.

Chỉ một loáng sau khi ly khai, Băng Nhân đã chạy được mấy trăm dặm, gã dừng lại trước một chân núi đầy tuyết hấp thụ khí hàn để chạy tiếp. Khi này mãi cầm đầu chạy hãn không để ý phương hướng, bây giờ nhìn lên Băng Nhân ngấn ngời lẫm lẫm:

-Sao lại là hướng Quan Nội? Ở đây khí hậu ẩm áp mình chạy đến chẳng hóa ra là tuyệt lộ sao?

Hãn chau mày toan đứng dậy thì thấy hai bóng huyền y nhân xuất hiện. Hai người này tuổi ngoài lục tuần, dung mạo đanh ác vô ngần. Bọn họ đều vận huyền y rộng thùng thình có mũ che kín đầu. Một trong hai huyền y nhân cười nhạt:

-Hay lắm! Bọn ta đang định tìm người không ngờ lại đụng ở đây, xem ra vận mệnh của người không được tốt rồi!

Băng Nhân thoáng ngạc nhiên, hăn lạnh lẽo hỏi:

-Các người là ai?

-Hề hề! Cái đấy bắt tất người phải quan tâm!

Lão nói xong lấy trong ngực áo ra một chiếc lư hương nhỏ như quả trứng, lư hương này hắc quang đại thịnh. Băng Nhân nhìn lư hương thì chân diện thập phần đại biến. Hăn thối lui mấy bước rồi lẳng mình lên không bay đi... nhưng vẫn chậm!

Chỉ thấy lão già vung nhẹ lư hương lên niệm chú, lập tức hắc quang bắn ra rồi lớn dần bao trùm Băng Nhân kéo hăn lại. Băng Nhân hét lên đau đớn, toàn thân hăn màu vàng chói chang bạo phát rồi tích tụ dần lại thành một khối cầu nhỏ. Băng Nhân đưa mắt nhìn khối cầu chân diện tốt độ khắc khổ. Khối cầu nhỏ từ từ theo hướng hắc quang phát ra chui dần vào lư hương. Lão già giật mạnh tay thu hồi hắc quang vào lư hương, đoạn cho nó vào ngực áo.

Băng Nhân rơi xuống đất như núi sập. Hăn gượng người đứng lên chân diện tái nhợt. Đúng lúc này phía xa xa có bốn đạo bạch quang lao tới. Lão già đứng cạnh này giờ im lặng bỗng vung tay, chân khí xanh lét đại thịnh áp xuống Băng Nhân khiến hăn kêu lên đau đớn rồi nổ tung thành vụn mảnh.

Đồng Đại Thiên, Tống Tiểu Lan, Lãnh Phiêu Dương, Lâm Ngọc Hải đáp xuống thì mọi chuyện đã kết thúc. Lão già vừa hạ thủ nhìn bốn người cười:

-Thì ra là bốn vị, đã lâu không gặp các vị vẫn khang tạnh chứ?

Đồng Đại Thiên hừ nhạt:

-Không hiểu vì sao nhị vị hộ pháp của Tiên Tri giáo lại có mặt ở đây?

-Bọn ta tình cờ đi qua, thấy tên yêu nhân này nên hạ thủ, không phiền đến các vị chứ?

Bốn người không nói gì, họ nhìn nhau rồi ngự kiếm bay đi.

Hai lão già nở một nụ cười đắc ý, họ từ từ khuất lấp sau màn tuyết...

Điệp Vũ Xương nhìn ba người mỉm cười, hắn quay sang nói với Huyền Tuyết Sương:

-Chúng ta về thôi!

Huyền Tuyết Sương gật đầu rồi cùng hắn ngự kiếm bay đi. Ba người còn lại cũng lặng lẽ rút lui, Tuyết Liên cốc lại một màu yên tĩnh bao trùm...

Điệp Vũ Xương cùng Huyền Tuyết Sương vừa về đến Thiên Vũ Môn thì cũng thấy Đồng Đại Thiên đáp xuống, Vũ Xương vội chạy đến hỏi:

-Môn chủ, Băng Nhân thế nào rồi?

Đồng Đại Thiên chân diện có đôi phần thất vọng nói:

-Hắn bị tiêu diệt, chỉ đáng tiếc là...

Tuyết Sương mỉm cười:

-Hắn bị tiêu diệt là điều đáng mừng, tại sao Môn Chủ lại có vẻ không vui?

-Đúng vậy! Hẳn bị tiêu diệt nhưng không phải chúng ta mà là người khác?

Hai người ngạc nhiên hỏi:

-Là ai vậy Môn chủ?

Đồng Đại Thiên đưa song thủ nắm tay hai người bước vào trong nói:

-Là người của Tiên Tri giáo!

Tuyệt Sương cười:

-Đệ tử chưa nghe nói tới giáo phái này bao giờ!

-Bọn chúng xưa nay chưa tới Quan Ngoại lần nào nên con chưa nghe nói cũng là phải!

Vũ Xương thắc mắc:

-Lạ thật! Nếu chúng chưa tới Quan Ngoại lần nào thì sao hôm nay lại có mặt đúng lúc như vậy?

Đồng Đại Thiên thả tay hai người ra nói:

-Các con hồi cung thôi! Chuyện này ta sẽ bàn luận thêm với sư phụ của các con!

Nói xong quay mình theo hướng Khách Phòng. Vũ Xương nhìn Huyền Tuyệt Sương cười:

-Chúng ta chia tay thôi sư tỷ!

Tuyệt Sương gật đầu, đôi mắt có chút thần thờ rồi cất bước về hướng Hoàn Thiên Cung...

Tại Khách Phòng, Đồng Đại Thiên cho người gọi Hồ Hán Thương và Bích Phù Dung đến rồi đem mọi chuyện thuật lại cho họ nghe. Sau khi nghe xong chân diện hai người đắm chiêu suy nghĩ, không gian trở nên tĩnh lặng đến nỗi nghe được cả hơi thở. Một lúc sau Hồ Hán Thương mới hỏi:

-Môn chủ đã bàn chuyện này với mấy vị chương môn kia chưa?

-Ta cũng có nói qua nhưng họ đều cho rằng chỉ là sự tình cờ!

Bích Phù Dung lắc đầu:

-Chỉ sợ không đơn giản như thế, xưa nay Tiên Tri giáo có làm điều gì tốt đẹp bao giờ? Lẽ ra chúng thấy Băng Nhân thì một là dụ dỗ hãm hại hai là thu phục hãm chứ đằng này lại xuống tay tiêu diệt thì rất lạ!

Hồ Hán Thương gật đầu:

-Bích Cung chủ nói đúng, e rằng chúng tới Quan Ngoại là có mục đích!

Đồng Đại Thiên thở dài:

-Ta cũng đang có ý nghĩ đó nhưng rốt cục vẫn không hiểu chúng đến đây là vì cái gì, Quan Ngoại xưa nay vốn hoang sơ tịch mịch đâu có mấy người Quan Nội hứng thú?

Hồ Hán Thương nói:

-Chuyện này Môn chủ nên sai các đệ tử trong Tu Luyện Phòng âm thầm điều tra thì tốt hơn, chứ chúng ta mỗi người đều rất nhiều việc cần giải quyết, nếu cứ ôm hết vào mình thì e rằng không ổn!

Đồng Đại Thiên gật đầu:

-Hồ cung chủ nói cũng phải!

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Điệp Vũ Xương khi bước vào Trấn Thiên cung, Công Tôn Ngọc, Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương và Phương Tử Anh không khỏi lo lắng. Bốn gã nhìn vị sư đệ một hồi như chắc chắn rằng không hề có thương tích rồi mới tiến lại vỗ về. Công Tôn Ngọc nói:

-Vừa rồi nghe tiếng nổ ầm ầm vọng lại bọn ta rất lo, may mà đệ không sao!

Nói đoạn, đẩy bọn Đặng Thế Kiệt ra kéo Điệp Vũ Xương về phòng. Ba người vội chạy theo, Đặng Thế Kiệt cười:

-Theo đệ thấy thì sư huynh đã có vài phần lo xa, số Xương đệ rất đào hoa, tất nhiên khi chưa nếm mùi đời thì sẽ không có chuyện gì...

Công Tôn Ngọc quay lại nói:

-Các đệ có chuyện gì thì hãy nói sau! Bây giờ để Xương đệ nghỉ ngơi đã!

Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương, Phương Tử Anh nhìn theo bóng hai người đi xa dần bằng con mắt bất nhẫn. Hùng Thương cắn nhả:

-Cứ làm như chỉ mình huynh ấy là sư huynh của Xương đệ thôi không bằng!

Sáng hôm sau, Vũ Xương dậy khá sớm, hắn muốn đến Chính Phòng của Trấn Thiên cung tìm Hồ Hán Thương để hỏi xem hôm qua Đồng Đại Thiên rốt cục đã nói gì với hai người. Nhưng vừa ra cửa thì đụng ngay ba vị sư huynh " chí thân ". Đặng Thế Kiệt nhìn hắn lắc đầu:

-Xem ra hồi này Xương đệ quá nổi tiếng nên đã chẳng coi chúng ta ra gì!

Hắn đưa mắt nhìn Trần Hùng Thương cùng Phương Tử Anh. Ba người thở dài, có vẻ như muốn quay đầu bỏ đi. Điệp Vũ Xương thấy vậy vội chạy lên chặn trước mặt họ nói:

-Các sư huynh sao lại nói thế? Tiểu đệ nào dám...

Thấy Vũ Xương trúng kế, Đặng Thế Kiệt cười thầm nói:

-Vậy đệ nếu như còn coi chúng ta là sư huynh thì hãy từ từ kể lại chuyện hôm qua cho bọn ta biết nào!

Vũ Xương thở dài, hắn đã hiểu "thâm ý" của mấy vị sư huynh nên đem mọi chuyện thuật qua một lượt. Nghe xong Trần Hùng Thương lắc đầu:

-Tên Băng Nhân ấy lợi hại thật, nếu chúng ta mà đi thì không chừng bỏ mạng rồi!

Đặng Thế Kiệt cười nhạt:

-Theo ta thấy thì tên yêu nhân ấy cũng chưa phải lợi hại, hai lão già của Tiên Tri giáo mới là đáng sợ!

Điệp Vũ Xương dăm chiêu, những lời Đặng Thế Kiệt nói quả nhiên đúng với tâm ý của hắn nhưng nhất thời hắn không hiểu được mục đích của hai lão kia là gì. Đột nhiên một gã đệ tử hốt hải chạy vào nói:

-Xương đệ! Ngoài kia có người muốn tìm đệ đấy!

Vũ Xương trầm ngâm:

-Là ai đây?

Tên đệ tử cười:

-Chính là cô nương Ngọc Băng Tâm gì đấy!

Đặng Thế Kiệt đẩy cùi trỏ vào hông hăn hỏi:

-Hôm qua sư đệ đã làm gì người ta mà để họ đến tìm vậy?

Vũ Xương cười gượng, hăn rốt cục cũng chẳng hiểu chuyện này là thế nào nên nhanh chóng chạy theo tên đệ tử ra ngoài, ba người Thế Kiệt cũng đi theo.

Vũ Xương vừa đến chính cung đã thấy các đệ tử Trấn Thiên Cung và Hoàn Thiên cung tập trung đông nghẹt, hăn chen mình vào trong thấy Hồ Hán Thương và Bích Phù Dung đang đối diện với Ngọc Băng Tâm thần sắc dăm chiêu. Còn Ngọc Băng Tâm thì vẫn lạnh nhạt không nhìn họ mà thi đưa mắt như tìm kiếm ai đấy trong đám đệ tử Thiên Vũ Môn. Nàng thoáng giãn chân diện khi thấy Điệp Vũ Xương len vào, điều đấy làm hăn ngạc nhiên không ít. Lúc này Bích Phù Dung lên tiếng.

-Cô nương thật quá sức kỳ quái, đã đến đây thì có chuyện gì phải nói ra chứ, tại sao cứ im lặng như vậy?

Ngọc Băng Tâm khẽ cười, đây là lần đầu tiên Vũ Xương thấy nàng ta cười, nụ cười xao động tâm can khiến hăn đôi phút ngẩn ngơ.

-Bây giờ hăn đến rồi thì ta sẽ nói!

Vũ Xương giật thót tim nghĩ : " Lần trước nàng ta tìm mình để thách đấu, không hiểu lần này lại gieo tai họa gì cho mình đây ? ". Ngọc Băng Tâm không để ý đến tâm sự của hăn, nàng hỏi Hồ Hán Thương và Bích Phù Dung:

-Môn chủ của các vị đâu?

Hồ Hán Thương cười nhạt:

-Môn chủ có trăm việc cần phải làm, đâu phải ai nói gặp là gặp được!

Lời nói của ông ta vừa dứt thì Đồng Đại Thiên rẽ đám đệ tử bước tới, ông hỏi:

-Cô nương tìm ta?

Ngọc Băng Tâm nói:

-Đương nhiên ta phải tìm ông vì ông là người đem hắc về!

Nói xong nàng chỉ tay về hướng Vũ Xương, mọi người liền đổ dồn ánh mắt về phía hắc. Đồng Đại Thiên cười:

-Chuyện ta đem hắc về thì liên can gì đến cô nương?

Ngọc Băng Tâm điềm nhiên nói:

-Tất nhiên là có liên can, bởi giờ đây ta muốn đem hắc đi!

Không chỉ Vũ Xương mà tất cả mọi người đều giạt mình nhìn nhau. Hồ Hán Thương trấn tĩnh hỏi:

-Cô nương muốn đem hắc đi là có làm sao?

Ngọc Băng Tâm mỉm cười nói tự nhiên:

-Tại vì ta yêu thích hắc!

Câu nói này làm Vũ Xương giạt thót mình, hắc không ngờ Ngọc Băng Tâm nói chuyện mình đã yêu thích hắc một cách tự nhiên như vậy. Hắc thở dài đưa mắt tìm kiếm Huyền Tuyết Sương. Nàng cũng đang nhìn hắc với tám phần đắm chiêu. Vũ Xương quay sang Băng Tâm thấy nàng đang mỉm cười nhìn hắc, nụ cười ấy làm tim hắc khẽ rung lên.

Bích Phù Dung thở dài:

-Chuyện cô nương thích hắc thì có liên quan gì tới việc đem hắc đi, hơn nữa cô nương không hiểu môn quy của Yên Hoa môn sao?

Ngọc Băng Tâm vẫn không rời mắt khỏi Vũ Xương nói:

-Đương nhiên ta rất rõ môn quy và cũng đã nói với sư phụ, người bảo ta nếu yêu thích hắc thì hãy đem hắc về Phong Đình!

Đồng Đại Thiên, Bích Phù Dung và Hồ Hán Thương đều giật mình còn Vũ Xương thì vẫn không hiểu Phong Đình là gì nhưng nhìn thái độ của ba người thì đoán ra tám phần nơi này chắc hắc không tốt đẹp gì với mình.

Đồng Đại Thiên lạnh nhạt:

-Cô nương có biết đem hắc vào Phong Đình là giam lỏng hắc không?

-Ta biết, những ai muốn báai đường với đệ tử Yên Hoa Môn thì đều bị đưa vào đây và suốt đời không được ra ngoài!

Vũ Xương toát mồ hôi, hắc nghĩ đến cuộc sống như vậy thì tâm thần bắt đầu chấn động. Lại Nghe Đồng Đại thiên hỏi:

-Cô nương nói yêu thích hắc nhưng có biết mình đã quên mất một điều quan trọng không?

-Điều gì?

-Cô còn chưa hỏi hắc có yêu thích cô nương hay không!

Ngọc Băng Tâm mỉm cười nhìn Vũ Xương:

-Xưa nay có rất nhiều người vì ta mà sẵn sàng vào Phong Đình, lẽ nào hắc là ngoại lệ?

Vũ Xương đưa mắt nhìn mấy gã đệ tử Trấn Thiên Cung đang thần thờ nhìn Ngọc Băng Tâm liền đoán được những lời nàng nói chẳng phải là ngoa ngôn. Hắn cúi đầu suy tư. Đồng Đại Thiên lạnh nhạt:

-Muốn biết rõ sao cô nương không hỏi hắn?

Ngọc Băng Tâm đưa ánh mắt diêu dàng nhìn Vũ Xương khiến đầu óc hắn bấn loạn, nàng hỏi:

-Vũ Xương! Hãy trả lời cho mọi người biết xem chàng có yêu thích ta hay không?

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn chờ đợi câu trả lời.

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Hà Nhân Chính Đặc Phong Đào Tiễn

Vũ Xương nhăn nhó:

-Chuyện này... chuyện này...

Hắn lắp bắp mãi không nói được câu trả lời, suy cho cùng hắn có đôi phần đặc biệt nhưng trước hết vẫn là một con người. Mà đã là con người thì cũng có trái tim. Nhưng trái tim này mà bị giam trong Phong Đình suốt thì chắc hắn cũng mất đi chín phần sinh thú. Hơn nữa thù nhà hầy còn chưa báo được, lẽ nào dám mơ tưởng đến cái khác? Hắn muốn từ chối nhưng lại sợ làm tổn thương Ngọc Băng Tâm. Cuối cùng đứng ngây người lắp bắp.

Hồ Hán Thương thấy vậy thì cho rằng hắn có ý muốn đi theo Băng Tâm nên hừ nhạt:

-Chuyện này có gì là khó, nếu thích thì con hãy đến Phong Đình, còn không thích thì nói thẳng ra cho cô ấy biết!

Mọi người nín lặng, Ngọc Băng Tâm cũng giương mắt nhìn hắn. Huyền Tuyết Sương thì đến sáu phần lo lắng còn bốn phần hồi hộp. Vũ Xương hít một hơi dài nói:

-Ta không thể theo cô nương được!

Mọi người trong Thiên Vũ Môn giãn nét mặt, nhất là Huyền Tuyết Sương. Các nam đệ tử bên Trấn Thiên cung tuy rằng có dao động trước vẻ

đẹp điên đảo của Ngọc Băng Tâm và một phần nào đấy các đệ tử có hảo ý cũng mong hăn lấy được người đẹp như vậy. Nhưng rồi họ lại nghĩ đến Huyền Tuyết Sương thì nét mặt trở nên lo lắng, dù sao chúng đệ tử cũng không muốn mất đi một sư đệ tài năng và làm buồn lòng một sư tỷ hiền dịu!

Ngọc Băng Tâm khẽ cau chân diện, nàng nhìn hăn:

-Lẽ nào Vũ Xương không yêu thích Băng Tâm?

Vũ Xương ấp úng:

-Không hăn... nhưng...

Bích Phù Dung lạnh lẽo chen ngang:

-Ngọc cô nương đã nghe câu trả lời rồi, bây giờ có thể đi được hay chưa?

Ngọc Băng Tâm thờ dãi rồi quay bước đi thất thểu ra cổng Thiên Vũ Môn. Mọi người cũng nhanh chóng giải tán. Điệp Vũ Xương nhìn theo bóng dáng nàng bất chợt thấy tim mình nhói lên một cái. Hăn vội chạy theo gọi:

-Ngọc cô nương!

Ngọc Băng Tâm quay lại, chân diện nàng có đôi phần tươi lên:

-Có chuyện gì? Phải chăng Vũ Xương thay đổi chủ ý?

Vũ Xương lắc đầu:

-Không phải!

Ngọc Băng Tâm cười thắm:

-Nếu đã không thay đổi chủ ý thì chạy theo Băng Tâm làm gì? Phải chẳng thấy tội nghiệp...

Vũ Xương xua tay:

-Cô nương đừng nói vậy! Thực ra ta không phải không có lòng yêu thích cô nương, nhưng phải ở trong Phong Đình suốt đời thì ta... nói chung ta còn rất nhiều việc phải làm...

Ngọc Băng Tâm mỉm cười:

-Băng Tâm đã hiểu! Nếu như không phải ở Phong Đình hẳn Vũ Xương sẽ tiếp nhận tình cảm của Băng Tâm!

Hắn thần thờ giây lát rồi không hiểu sao khẽ gật đầu. Băng Tâm quay mình đi nói với lại, tiếng nói có đôi phần nghẹn ngào:

-Vậy thì không thể rồi...

Vũ Xương nhìn theo bóng dáng nàng khuất dần, hắn thở dài quay người vào trong thì chạm ngay Tuyết Sương. Nàng đang đứng nhìn hắn, chân mày khẽ xích lại. Vũ Xương gãi đầu:

-Mọi người giải tán hết chưa sư tỷ?

Huyền Tuyết Sương khẽ gật đầu rồi thở dài:

-Xem ra sẽ có rất nhiều thiếu nữ đau khổ vì Xương đệ đây!

Nàng nói xong quay người đi thẳng vào trong, Vũ Xương thấy đôi vai của nàng khẽ rung lên. Hắn lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm bước về Trấn Thiên cung.

Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương và Phương Tử Anh như thường lệ đã đón sẵn ở đây. Vừa trông thấy dáng vẻ thất thần của hắn cả ba cùng tiến

lại. Nhưng cuối cùng cũng chẳng biết nói gì, đành theo hắc dẫn bước về phòng.

Thu Nhược Tuyền quay sang nói với Thu Phong Song Hiệp:

-Bây giờ ta phải hồi sơn trước, các con cũng sớm quay về!

Nói đoạn không đợi cho hai người trả lời mà quay mình vào đêm sâu mất dạng.

Yến Phi Phi nhìn theo bóng ông ta khuất lấp, băng quơ hỏi:

-Rốt cục chuyện này là thế nào đây biểu ca?

Tào Mạnh Cường thở dài:

-Ta cũng không rõ, nhưng xem thái độ của sư phụ thì chuyện này không hề đơn giản!

Yến Phi Phi bước đi nói:

-Chúng ta quay về khách điểm thôi biểu ca!

Thu Phong phái tọa lạc trên đỉnh Thu Phong Sơn hùng vĩ, môn phái này có lịch sử mấy ngàn năm, hiện nay chương môn Thu Nhược Tuyền làm đương kim Minh Chủ Chính Đạo nên uy danh càng lừng lẫy. Thu Phong phái ngoài Thu Nhược Tuyền làm chương môn còn có thêm ba người làm chấp pháp cai quản chúng đệ tử. Họ đều là những sư đệ của Thu Nhược Tuyền, tên gọi Giang Đại Hồng, Hà Xuân Đức và Cao Hải Đăng. Ba người này võ công cái thế lại rất ít giao lưu với giang hồ nên không ai rõ về họ nhiều.

Thu Nhược Tuyền bước vào khách sảnh nói với hai tên đệ tử đứng canh:

-Các con gọi ba vị sư thúc đến đây!

Lão ngồi chưa được bao lâu thì ba sư đệ cũng có mặt. Cao Hải Đăng hỏi:

-Không hiểu lần hạ sơn vừa rồi có chuyện gì mà Chương Môn sư huynh vừa về đã triệu hồi bọn đệ đến?

Thu Nhược Tuyền dăm chiêu một lát rồi đem mọi chuyện thuật qua cho ba sư đệ nghe. Hà Xuân Đức cau mày:

-Chuyện này hẳn là do Tiên Tri giáo làm rồi, nhưng tiểu đệ vẫn chưa hiểu chúng thu tinh nguyên của dị vật ấy làm gì?

Thu Nhược Tuyền thở dài:

- Các đệ đã nghe nói đến một loại võ công gọi là Hấp Tinh Chương chưa?

Ba người khẽ rung động. Giang Đại Hồng lắc đầu:

-Trước đây đệ có nghe sư phụ nói qua, nhưng người cũng bảo võ công này vốn thất truyền đã lâu, hơn nữa muốn tu luyện cũng muôn phần khó khăn...

Thu Nhược Tuyền gật đầu:

-Chính thị là như vậy, nhưng ngoài việc tu luyện loại võ công kỳ dị này ra thì chẳng còn lý do nào khiến chúng hấp thu tinh nguyên của Huyết Lang cả!

Cao Hải Đăng nói:

-Nếu đúng là như vậy thì chúng còn thiếu bốn loại tinh nguyên nữa, chúng ta muốn ngăn cản thì vẫn còn kịp!

-Ta cũng có ý đó nên mới gọi các đệ đến đây để bàn xem nên làm thế nào để ngăn cản!

Giang Đại Hồng nói:

-Xưa nay Tiên Tri giáo vốn chỉ quanh quẩn ở Nam Cương, nay giáo chủ chúng tu hành loại võ công này thì chí hướng hẳn muốn tung hoành Quan Nội. Đường đến Nam Cương muôn phần hiểm trở, chỉ sợ chúng ta muốn ngăn cản e rằng cũng khó!

Hà Xuân Đức mỉm cười:

-Việc này đương nhiên là quan hệ rất lớn, chúng ta tuy rằng thân là minh chủ nhưng e rằng gánh không được. Chi bằng nhân chuyện này chúng ta tổ chức Thiếu Niên Anh Hùng Hội sớm hơn mấy năm, vừa là để tìm ra nhân tài gánh vác việc giang hồ mà cũng vừa tiện thể thảo luận với chưong môn nhân khắp chốn Quan Nội lẫn Quan Ngoại...

Thu Nhược Tuyền gật đầu:

-Hà sư đệ nói không phải không có lý nhưng chuyện này rất hệ trọng, ta phải bàn với một số chưong môn khác xem ý họ thế nào đã!

Cao Hải Đăng khẽ cau mày một chút hỏi:

-Lần này sư huynh xuống núi có hay tin tức gì của hãn không?

-Ý đệ phải chăng muốn nói tới Vũ Xương?

-Đúng vậy!

Thu Nhược Tuyền cười nhạt:

-Bây giờ đã trải qua mấy năm, e rằng có gặp hãn cũng khó nhận ra!

Hà Xuân Đức cười thắm:

-Liệu sư huynh nghĩ hãn có liên quan gì với Tiên Tri giáo không?

-Ta cũng không được rõ, nhưng bản lãnh của hãn cao như vậy nhất định sẽ là mối đại họa cho võ lâm!

Giang Đại Hồng lắc đầu:

-Chuyện này đệ vẫn rất lấy làm kỳ lạ, Điệp Vũ Hồng trang chủ vốn dĩ là đệ nhất cao thủ chốn Quan Nội, ngay cả chúng ta e rằng cũng không phải đối thủ của ông ta nhưng sao lại chết quá dễ dàng như thế? Lại còn không thấy một biểu hiện nào của sự chống cự!

Thu Nhược Tuyền lắc đầu:

-Võ công của huynh ấy rất cao thâm nhưng các đệ cũng phải hiểu một điều, không ai đề phòng con mình cả!

Cao Hải Đăng nói:

-Điệp Vũ Hồng đâu phải người tầm thường? Ông ta lại hiểu quá rõ ràng chuyện kẻ kia mang trong mình Ma khí cực nặng thì tất nhiên cũng phải đôi nét đề phòng chứ? Hơn nữa từ nhỏ Điệp Trang chủ đâu có dạy võ công cho hãn? Một người cẩn thận như vậy sao lại dễ dàng bị ám toán như thế? Đệ chỉ e chuyện này không đơn giản chút nào!

Hà Xuân Đức cười nhạt:

-Cao sư huynh không thấy khi chúng ta sắp bắt được hãn thì có chuyện gì lạ xảy ra sao? Những kẻ bất phàm thì khó nói được chuyện gì lắm!

Cao Hải Đăng trầm ngâm:

-Ta chỉ lấy làm lạ cho lá thư kia thôi! Kẻ thông báo tin ấy đương nhiên là đã lập được đại công, tại sao hãn phải dẫu mặt?

Thu Nhược Tuyền xua tay:

-Chuyện này còn nhiều nghi vấn, nhưng chung quy vẫn không quan trọng bằng việc đối phó với Tiên Tri giáo. Ta nghĩ nếu như hãn có tà tâm thì ắt hãn cũng nhân đại hội này mà xuất hiện. Lúc đó chúng ta sẽ giăng bẫy bắt hãn luôn một thể. Bây giờ các đệ hãy về lo chuyện của mình, còn ta sẽ đi bàn với mấy chưởng môn khác định ngày tổ chức đại hội!

Hà Xuân Đức cúi đầu:

-Nói thể chưởng môn sư huynh đã quyết định!

-Đúng vậy! Ngoài cách đó ra e rằng cũng khó tìm ra cách nào chu toàn hơn cho hai việc này!

Vũ Xương như thấy mình đang lạc vào một thế giới khác, có rất nhiều mây mù che phủ, đây đó một vài loại cây cao lớn khác thường không có lá mà cành cây mắc đầy mây nhô cao, không gian im ắng đến lạ thường. Hãn đưa mắt quan sát những nhánh cây ngọn cỏ ở đây dường như hãn chưa thấy lần nào. Hãn mò mẫm dần bước và hãn kinh ngạc nhận ra một điều. Ở đây mặt trời mọc rất thấp, gần như sát với mặt đất nhưng tuyệt nhiên ánh nắng không hề chói chang.

Đang khi hãn ngẩn ngơ thì bên tai ong ong lời nói như muỗi bay:

-Bạn trẻ, lâu lắm rồi mới thấy luồng khí tức của người, xem ra người sắp trở nên đáng sợ rồi!

Hãn ngạc nhiên nói lớn:

-Người là ai? Nói như vậy là có ý gì?

Giọng nói lại vo ve:

- Ta là ai ư? Cái này lẽ ra người phải cảm nhận được chứ, hãy tập trung xem nào!

Hắn nhắm mắt lại ngưng thần cảm nhận. Hắn thấy một luồng khí rất quen mà cũng rất mơ hồ, hắn đã gặp ở đâu rồi? Hắn vật lộn với tâm trí để nhớ lại, nhưng hắn không nhớ nổi, đầu hắn bắt đầu đau nhói lên. Hắn mở mắt ra hét:

-Ta không biết người! Người hãy hiện diện ra đây cho ta xem!

Giọng nói ngân lên to hơn:

-Hiện ra ư? Đáng tiếc thay ta cũng muốn làm như thế, nhưng khốn nỗi ta không có hình dạng để mà hiện diện!

Hắn toát mồ hôi đưa mắt tìm kiếm. Không gian vẫn im ắng, mây mù dần dần dạt ra, hắn nhận thấy nơi này dường như là một không gian riêng tồn tại ngoài thế giới hắn đã sống trước kia. Một bên mê vụ hắc ám bao trùm, một bên tiên khí giăng đầy. Chỗ hắn đứng dường như chỉ là một cái hộp lớn, không gian ở đây méo mó đến kỳ dị. Hắn nhắm mắt ngưng thần và cảm nhận được sự thân quen đến lạ lùng, nhưng rốt cục hắn cũng không nhận được ra sự thân quen ấy đã gặp ở đâu. Hắn hốt hoảng cực độ!

-Người chớ nên hoảng loạn, sau này người sẽ hiểu lúc này người đang đứng ở đâu!

-Vậy tại sao bây giờ người không cho ta biết?

-Tiên cơ bất khả lộ, người bạn trẻ, cũng bởi người là rất thân thiết với ta cho nên ta muốn có một lời khuyên chân tình với người!

-Khuyên điều gì!

-Tất cả hãy cẩn trọng! Nếu không thì sẽ từ trời đất bao la mà về lại bao la trời đất...

Hắn ngăn người hỏi:

-Rốt cục là người có ý gì?

Nhưng luồng khí quen thuộc ấy đang dần trôi dạt ra xa. Hắn thần thờ chạy theo hướng khí nhát ấy thì "sầm" hắn đâm vào một vật vô hình nào đấy và bị cản lại. Hắn hoang mang đứng dậy đi tiếp nhưng lại "rầm". Lần này thì mồ hôi hắn chảy ra đầm đìa. Hắn đưa tay "rờ" lên chỗ mình đụng phải. Chân diện hắn đại biến. Hóa ra đây là một bức tường vô hình. Hắn rờ khắp mọi nơi thì phát hiện mình đang ở trong một cái hộp. Hắn ngửa mặt hét vang...

Mồ hôi hắn ướt hết áo, hắn bò khỏi giường ngấm làn tuyết bay ngoài cửa sổ, miệng lẩm nhẩm:

-Thì ra chỉ là giấc mơ...

Hắn ngẩn ngơ nhìn tuyết trắng rơi khắp nơi. Hắn nhận thấy đấy chỉ là giấc mơ nhưng cơ hồ vẫn có cái gì đấy rất quen thuộc. Hắn đắm chiêu suy nghĩ. Đột nhiên bụng dưới hắn đau dữ dội. Hắn đưa tay ôm bụng thì thấy một làn khí nóng như ngực hỏa đang bốc lên lan tỏa cả ra tay. Hắn nằm xuống giường quằn quại, miệng muốn kêu lên nhưng không tài nào hét thành tiếng. Hắn hoảng sợ tột độ nghĩ : " Không lẽ ma khí trong người ta đến hồi phát tác? Thế còn tiên khí đâu? Tại sao tiên khí không đè nén xuống ?" Hắn cố trấn tĩnh cơn đau gồng mình lên định vận khí nhưng tay chân hắn vô lực. Luồng khí nóng như ngực hỏa kia đang lan khắp cơ thể, hắn cảm nhận xương cốt như đã rời.

Hắn gò người rồi lao qua lớp kính cửa sổ ra ngoài. Tuyết lạnh cắt da cắt thịt nhưng hắn vẫn thấy nóng như lửa đốt. Hắn quằn quại chôn mình trong tuyết. Luồng khí nóng bây giờ bao trùm lên đầu hắn. Hắn cảm nhận mọi

suy nghĩ của mình như bị phong bế hết. Ánh mắt hẩn dại đi. Rồi như không hiểu lấy đâu ra sức lực mà hẩn băng mình chạy như điên cuồng, chạy như một con sói hoang dại...

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cuồng Phong Lạc Tận Thâm Hồng Sắc

Yến Phi Phi cùng Tào Mạnh Cường đang ngồi uống trà trong một gian quán nhỏ bên đường thì thấy hai đệ tử Thu Phong Phái cười ngửa chạy qua. Nàng vội đứng dậy gọi:

-Thượng Quan sư huynh!

Hai người cười ngửa như nhận ra giọng nói quen thuộc này nên ghì cương lại. Hán tử họ Thượng Quan mỉm cười:

-Thì ra là biểu muội và Tào sư huynh! Các vị sao lại ở đây?

Yến Phi Phi cười:

-Bọn muội cũng đang hồi sơn! Không biết nhị vị sư huynh có chuyện gì mà đi qua đây?

Họ Thượng Quan nói:

-Hắn sư huynh và biểu muội chưa biết, sư phụ cùng các vị chưong môn đã thống nhất sẽ tổ chức Thiếu Niên Anh Hùng hội vào tháng sau nên sai bọn ta mang thiệp đến Quan Ngoại!

Tạo mạnh Cường và Yến Phi Phi khẽ cau mày, họ nhất thời chưa hiểu ý Thu Nhược Tuyền là gì, nên mỉm cười rồi để hai người kia đi. Yến Phi Phi quay lại bàn trà hỏi:

-Biểu ca! Theo huynh thì ý định của nghĩa phụ là gì khi tổ chức Thiếu Niên anh hùng hội sớm hai năm?

Tào Mạnh Cường lắc đầu:

-Chính ta cũng không hiểu điều đó! Nhưng có thể là nó liên quan đến chuyện vừa rồi!

Yến Phi Phi thở dài:

-Như vậy cũng tốt! Lần này biểu ca có lẽ sẽ là người đứng đầu đây, giang hồ hiện nay trong lớp trẻ được mấy người chân tu như huynh?

-Biểu muội khéo đùa! Kiểm quyết ta còn chưa bằng biểu muội!

Yến Phi Phi lườm:

-Biểu Ca dấu ai được chứ không dấu muội được đâu!

Mạnh Cường thở dài, hần nhăm nháp trà nói:

-Chúng ta đi tiếp thôi!

Yến Phi Phi gật đầu, hai người đứng dậy ra khỏi quán nhỏ lên ngựa. Đột nhiên trước mắt họ có bốn bóng huyền y nhân loáng qua. Yến Phi Phi hỏi:

-Biểu ca! Có phải bọn người Tiên Tri giáo kia không?

Tào Mạnh Cường cau chân diện nhìn bốn huyền y nhân đang bước vào một khách điểm gần đây gật đầu:

-Đúng là bốn gã hôm nọ!

Yến Phi Phi kéo áo hần nói:

-Chúng ta hãy theo dõi chúng xem thế nào, nếu không có gì lạ thì bắt chúng hỏi cung cũng được khối việc!

Tào Mạnh Cường trầm ngâm:

-Chuyện này liệu có được không? Chỉ e chúng đi cùng Song Sát thì mệt đấy!

Yến Phi Phi không để ý, nàng thúc ngựa lên trước vào khách điếm. Mạnh Cường khẽ lắc đầu rồi cũng theo nàng.

Yến Phi Phi bước đến hỏi tên tiểu nhị:

-Bốn người vận huyền y vừa rồi thuê phòng số mấy?

Tên tiểu nhị nhận ra họ là người của Thu Phong phái nên cúi đầu nói:

-Thưa hai vị là phòng số hai mươi tư ở lầu hai!

Yến Phi Phi gật đầu rồi chọn thuê phòng số hai mươi ba. Hai người dùng nội lực đục hai lỗ nhỏ xuyên qua bức vách nghe ngóng. Bốn tên Huyền y nhân ngồi nhấm nháp trà bên bàn, thái độ của chúng có đôi phần sốt sắng. Một lúc sau Song Sát bước vào. Vu Đại Hải hỏi:

Vật đó các người để đâu?

Một tên huyền y nhân khom lưng:

-Thưa đàn chủ, bọn tiểu nhân để trên đầu giường

Vu Đại Hải gật đầu nói:

-Các người có thể hồi sơn được rồi!

Tên huyền y nhân khác hỏi:

-Vậy còn hai vị định đi đâu?

Hà Chí Bình cười nhạt:

-Bọn ta cần đi Quan Ngoại!

Bốn huyền y nhân không dám hỏi thêm mà cúi đầu đi ra ngoài. Yến Phi Phi hỏi nhỏ:

-Theo biểu ca thì bọn chúng đi Quan Ngoại làm gì?

Tào Mạnh Cường trầm ngâm:

-Cái đấy ta cũng như biểu muội thôi!

Bên kia Vu Đại Hải bước đến chiếc giường ngủ lật gối lên, lão lấy ra một cái hộp nhỏ rồi quay sang Hà Chí Bình nói:

-Chúng ta cũng nên đi thôi!

Hai lão rời khỏi phòng ra ngoài. Yến Phi Phi lại hỏi:

-Không hiểu cái hộp ấy đựng gì nhỉ?

Tào Mạnh Cường dăm chiêu nói:

-Rất có thể là Tinh Nguyên của Huyết Lang!

-Vậy bọn chúng đem tinh nguyên của Huyết Lang đến Quan Ngoại làm gì? Lẽ ra phải đem về Nam Cương mới phải chứ?

Nàng nói xong toan cất bước ra ngoài. Mạnh Cường nắm tay nàng kéo lại nói:

-Biểu muội định đi đâu?

Yến Phi Phi cau mày:

-Chúng ta phải theo dõi xem hai lão ấy muốn làm gì!

Mạnh Cường hốt hoảng:

-Muội có biết Quan Ngoại là vùng đất thế nào không? Hơn nữa hai lão cũng thập phần nguy hiểm, lỡ chúng ta bị phát hiện thì chỉ còn con đường chết đấy!

Yến Phi Phi mím môi nói:

-Muội không sợ!

Nói đoạn rút mạnh tay đi ra ngoài. Tào Mạnh Cường than khổ rồi cũng chạy theo.

Lúc này Song Sát đã ra đến cổng, hai lão cười ngửa rồi nhắm hướng Quan Ngoại lao đi. Mạnh cường nói:

-Thời tiết ở đây giá lạnh kinh người, để ta đi kiếm quần áo ấm đã!

Nói đoạn bằng mình đi bảo tiểu nhị mua hộ quần áo. Yến Phi Phi nóng lòng ngóng theo bóng Song Sát đi xa, ruột gan nàng như có kiến bò. Mãi hơn tuần trà sau tiểu nhị mới đem đến hai bộ áo bông dày cộm. Hai người gói lại rồi nhanh chóng lên ngựa đuổi theo, họ nhắm hướng Quan Ngoại quất tuấn mã phi nước đại. Mất gần một canh giờ mới đuổi kịp hai lão. Thời tiết ở đây đã bắt đầu lạnh dần, Yến Phi Phi khẽ run lên nói:

-Thời tiết bắt đầu thay đổi rồi biểu ca! Chúng ta nên mặc áo vào đã!

Tào Mạnh Cường không phản đối, hăn đưa áo cho Yến Phi Phi khoác vào rồi nhìn theo bóng dáng Song Sát đằng xa trầm ngâm:

-Hai lão này không đem theo áo ấm, bọn Tiên Tri giáo chịu rét giỏi thật!

Yến Phi Phi mỉm cười:

-Nam Cương cũng giá lạnh vậy! Có lẽ chúng ở đây lâu nên quen rồi!

Đến gần tối thì họ đến được Quan Ngoại, phía trước là một dãy núi sừng sững như chắn ngang cái lạnh lẽo tràn vào Quan Nội. Song Sát xuống ngựa phi thân lên núi. Yến Phi Phi cùng Tào Mạnh Cường cũng vội vã bay theo. Họ đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, phía xa xa một màu trắng bát ngát mênh mông bao phủ, những trận gió lạnh cắt da cắt thịt thì thoảng thổi qua làm họ rung mình, hai hàm răng đá vào nhau liên hồi. Lúc này, sau những gốc thông già cỗi, bóng dáng Song Sát bước lê trong tuyết đang khuất dần. Yến Phi Phi mỉm môi nói:

-Chúng ta đi thôi biểu ca!

Tào Mạnh Cường cười:

-Tuyết trắng mênh mông như vậy liệu có bị hai lão phát hiện không?

-Biểu ca yên tâm, trời sắp tối rồi, hơn nữa gió tuyết như vậy hai lão làm sao nghe ngóng được gì nữa!

-Muội nói cũng phải!

Hai người vận chân nguyên chắn áp cái lạnh rồi băng mình theo vết chân của Song Sát để lại trên tuyết. Họ đi như vậy cho đến khi phong hàn nổi lên liên miên. Những trận gió này ngày càng bít giá, Yến Phi Phi thấy bàn tay mình từng ngón như bị tê liệt, nàng dấn nó sâu vào trong áo bông rồi nhìn qua Tào Mạnh Cường, hắn cũng chẳng hơn gì nàng. Môi tím tái, mi mắt đóng đầy băng tuyết, hơi thở phì phò như ống khói. Yến Phi Phi nghe lòng nhói lên một cái, nàng thở dài:

-Lẽ ra muội không nên để biểu ca dính vào chuyện này!

Tào Mạnh Cường nhìn nàng, bất giác lòng hân thấy đôi phần ấm áp, hân gượng cười:

-Biểu muội nói vậy là có ý gì? Chúng ta từ bé lớn lên bên nhau, lại cùng nhau vượt qua biết bao tai kiếp khi hành tẩu giang hồ. Chút cực khổ nhỏ nhoi này đâu đáng nói!

Màn đêm bắt đầu le lói buông xuống. Hai người nhận thấy cước bộ Song Sát bắt đầu chậm lại, bọn chúng đưa mắt đảo dáo nhìn quanh. Tào Mạnh Cường kéo Yến Phi Phi núp xuống một đồng tuyết do cuồng phong vun thành nói:

-Hình như bọn lão phát hiện ra chúng ta rồi!

Yến Phi Phi cau mày liếc:

-Không phải đâu! Trông dáng đắp hai lão thì giống như đang tìm kiếm cái gì đó!

Lúc này nghe Vu Đại Hải nói lớn át cả gió tuyết:

-Hà đệ! Tại sao lại không thấy vậy kìa?

Hà Chí Bình nhìn quanh một lúc nói:

-Theo như hai vị hộ pháp nói thì chắc chắn nó phải ở đây mà, tại sao...

Lão dừng lại ngưng thần lắng nghe, hai mắt lấp lánh vài tia sáng. Lão quay sang Vu Đại Hải định nói thì thấy Vu Đại Hải cũng ngưng thần nghe ngóng, lão dơ tay ra hiệu cho Hà Chí Bình dừng lên tiếng.

Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi vì ở xa quá nên nhất thời không hiểu chuyện gì, chỉ thấy hai lão từ từ tiến rất chậm về phía trước, hai người cũng vội vàng bò theo.

Khoảng một tuần trà sau thì Song Sát dừng lại trước một cái hang nhỏ, bên trong khí xanh thì thoảng le lói bay ra, nhưng rất mờ nhạt. Tào Mạnh Cường kéo Yến Phi Phi đến môn đụn tuyết khác, chân diện y biến đổi nói:

-Biểu Muội! Muội có thấy hang động kia rất lạ không?

Yến Phi Phi gật đầu:

-Đúng vậy! Hình như trong hang có dị vật gì đấy rất ghê gớm. Lời nói vừa dứt thì bên trong vang lên tiếng ken két nghe như hàm răng va chạm vào nhau. Vu Đại Hải nói lớn:

-Đệ hãy nhử nó ra đây cho ta!

Nói xong lão lùi lại đứng sau Hà Chí Bình, thò tay vào ngực lấy cái hộp nhỏ ra, lão mở hộp để lộ một cái lư hương rất nhỏ. Thu Phong Song Hiệp cảm nhận được hắc khí ở cái lư hương ấy tỏa ra khí thể bức nhân, có điều nó dung hợp vào đêm đen nên khó nhìn thấy.

Hà Chí Bình lúc này hữu thủ dồn nén chân nguyên phát ra xanh ngắt. Lão nhắm hướng cửa hang dồn mạnh một chương, tiếng nổ ầm ầm chấn động màn đêm. Khi tiếng động ấy dứt thì cửa hang hoàn toàn sụp đổ, từ trong hang sâu một con nhện khổng lồ cao gấp đôi người thường dần dần xuất hiện. Dị vật phóng mạnh hai sợi tơ đầy độc chất về phía Hà Chí Bình và Vu Đại Hải. Hai lão nhanh như cắt nhảy lên tránh né, nhưng một sợi tơ độc vô tình đánh trúng chỗ Yến Phi Phi và Tào Mạnh Cường núp, hai người vội lảng không thoát khỏi. Đụn tuyết bị tơ nhện đánh trúng liền nổ tung, khói xanh nghi ngút bốc lên.

Song Sát nhìn thấy hai người thì thoáng chút ngạc nhiên. Nhưng nhớ tới chuyện quan trọng Vu Đại Hải vội đưa lư hương lên trước mặt niệm chú. Con nhện lớn thấy vậy thì toan quay mình bò vào hang, nhưng không kịp. Tinh nguyên của nó nhanh chóng bị thu vào lư hương. Trông nó bây giờ như cái xác khô!

Xong việc, Vu Đại Hải cười nhạt nhìn Thu Phong Song Hiệp đang ngạc nhiên tốt độ nói:

-Các người sao lại đi tìm tuyệt lộ cho mình?

Hà Chí Bình cũng tiến lên đứng cạnh Vu Đại Hải chuẩn bị xuất thủ. Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi chân diện tám phần lo lắng. Hai người đã từng giao thủ nên rất hiểu sự lợi hại của hai lão. Đầu óc Yến Phi Phi lóe lên một tia sáng, nàng hướng vào màn đêm gọi lớn:

-Nghĩa phụ đến rồi sao không ra đi!

Song Sát giật mình vội đưa mắt đảo dáo dác quan sát. Họ từng bị thương dưới chưởng pháp của Thu Nhược Tuyền nên rất e ngại lão. Nhưng đây chỉ là sự giả hoạt của Yến Phi Phi. Ngay khi nói xong nàng kéo tay Tào Mạnh Cường:

-Chạy thôi biểu ca!

Hai người băng mình vào đêm sâu, Song Sát biết mình trúng mưu nên vội vàng đuổi theo thái độ cực kỳ tức giận. Gió tuyết như cắt da cắt thịt. Thu Phong Song Hiệp tuy rằng là những anh tài số một trong lớp trẻ nhưng đáng tiếc so với Song Sát thì họ hãy còn thua xa, khoảng cách cứ bị rút ngắn dần, hai người thở không ra hơi. Tào Mạnh Cường nói:

-Để ta ở lại chặn lão, biểu muội hãy chạy đi!

Yến Phi Phi nói:

-Không được! Chuyện này là do muội lôi biểu ca vào, người ở lại chặn phải là biểu muội mới đúng!

Mạnh Cường mỉm cười:

-Thôi được, nếu có chết thì chết chung vậy!

Đột nhiên một trận cuồng phong dữ dội nổi lên, tuyết cuốn mù trời. Tào Mạnh Cường cùng Yến Phi Phi, luôn cả Song Sát bị cuốn phăng vào đêm sâu...

Diệp Vũ Xương chạy như cuồng dại, hấn hét lớn như thú hoang, đầu óc mụ mẫm gần như không còn cảm nhận được gì, tay chân vung loạn xạ. Hấn chìm sâu vào mê man. Không biết qua bao lâu hấn mới thấp thoáng cảm nhận thân hình mình nhẹ đi như bay. Hấn giật mình choàng tỉnh và nhận thấy mình đang bị một cơn bão tuyết cuốn đi. Lúc này tâm trí hấn tỉnh táo được tám phần, giữa cơn bão điên cuồng ấy, hấn mơ hồ thấy chân nguyên trong người mình dồi dào một cách lạ thường, luồng chân nguyên ấy trút ra liên hồi nhưng cơ thể hấn vẫn đầy sung mãn.

Hấn định tâm nhớ lại mọi chuyện rồi cố sức vùng vẫy. Thật kỳ diệu, nội lực của hấn trở nên cao thâm không thể tưởng, hấn trụ thân giữa cơn bão tuyết ấy cảm nhận. Hấn lơ mơ thấy cuồng phong của cơn bão này có khí lực rất quen.

Đêm sâu, ánh mắt hấn sáng rọi lên như hai cột đèn, hấn đã hiểu ra trận bão này chính là do chân nguyên của hấn bạo phát mà gây ra. Hấn lộn người chồm vờn xuống đất rồi đưa tay thu hồi chân nguyên. Cuồng phong cũng theo đó mà tan dần.

Hấn thở dài nhớ đến mọi chuyện, nhất là chuyện giấc mơ, những lời nói trong giấc mơ thật sự ám ảnh hấn. Hấn vận công thấy ma khí trong người vẫn không hề phát tác. Vậy tại sao giọng nói trong giấc mơ ấy lại kỳ lạ như vậy?

Hấn buông mình ngồi xuống mặt tuyết băng lạnh thở dài. Đôi mắt hấn dõi soi lên bầu trời. Bầu trời ấy vẫn cao vời vợi, chỉ thi thoảng vài bông tuyết đáp xuống mặt hấn lạnh lẽo. Đôi mắt hấn thần thờ...

Đột nhiên từ sâu trong đêm đen vang lên chường phép đấu nhau kèm theo tiếng nữ nhân quát:

-Vô sỹ!

Hắn trầm ngâm nghĩ : " Không hiểu bọn người nào mà giữa đêm hôm khuya khoắt chốn hoang vu này lại đánh nhau ?"

Tiếng hét thất thanh của nữ nhân ngắt dòng suy nghĩ của hắn, liền đó là tiếng cười khả ố:

-Người ít ra cũng là một đệ nhất mỹ nhân của Quan Nội, tuy rằng quá chênh lệch nhưng cũng không sao! Hãy để hai lão già này thưởng ngoạn một chút rồi tiễn người đi cũng không muộn!

Giọng nữ nhân giận giữ lẫn sợ hãi dội lại:

-Cút! Hai lão già khốn kiếp! Các người có còn biết sỹ diện là gì không?

Một giọng khác cười điên dại:

-Nó hỏi chúng ta có biết sỹ diện không kìa đại ca? Xưa nay trong giang hồ chỉ những con nai ngơ ngác mới hỏi chúng ta câu đấy thôi! Hê hê!

-Người cứ vùng vẫy đi, càng vùng vẫy thì càng kích thích bọn ta!

Giọng nữ nhân bất lực:

-Rồi nghĩa phụ ta sẽ giết chết các người! Hai con sói già đê tiện!

-Hê hê! Xong chuyện thì người cũng tan xác, lão biết đâu mà truy cứu?

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Cánh Thiêm Ba Lăng Hương Nhân Gian

Vũ Xương bật người đứng dậy, hấn băng mình về hướng tiếng nói! Trước mắt hấn lúc này là ba nhân ảnh. Hai lão già râu tóc bạc gần hết và một thiếu nữ đang nằm gục dưới đất chân diện hoảng sợ lẫn đau đớn. Vẻ mặt nàng ta tái nhợt như bị thương nhưng vẫn không dấu được vẻ đẹp diên đảo lòng người khiến hấn đôi phần ngần ngại.

Ba người quay sang nhìn hấn băng ánh mắt ngạc nhiên. Vu Đại Hải cười nhạt:

-Tiểu tử! Người là người của Thiên Vũ Môn?

Vũ Xương không nói gì, chân mày hấn khẽ xích lại, hấn bước đến đỡ Yến Phi Phi dậy hỏi:

-Cô nương có sao không?

Yến Phi Phi thấy trời lạnh cắt da cắt thịt mà hấn chỉ mặc bộ trường bào mỏng manh thì cũng lấy làm ngạc nhiên. Nhưng hoàn cảnh lúc này không cho phép trí tò mò của nàng phát tác, nàng lắc đầu:

-Không sao!

Hà Chí Bình lạnh lùng:

-Người còn trẻ tuổi mà đêm hôm đã lang thang đến đây thì cũng không phải tầm thường, xem ra để người sống cũng không ổn cho lắm!

Vũ Xương quay lại, hẩn nhìn y phục của hai lão già một hồi rồi hỏi:

-Hai lão là người của Tiên Tri giáo?

Vu Đại Hải lạnh lùng:

- Đúng vậy! Có chuyện gì sao?

-Có chuyện! Ta đang muốn hỏi hai lão đến Quan Ngoại là có ý gì, và có phải hai lão là người giết chết Băng Nhân hay không?

Song Sát khẽ rúng động nhìn nhau, Hà Chí Bình nói:

-Xem ra những gì người biết là không ít, vậy thì bọn ta càng không thể để người sống được!

Nói xong liền chuẩn bị xuất thủ, Vũ Xương hừ nhạt:

-Còn xem bản lĩnh của hai lão thế nào đã!

Yến Phi Phi khẽ thở dài lo lắng nhìn hẩn, nàng ta tuy rằng có kẻ bênh vực thì cũng bớt đi mấy phần hốt hoảng. Thế nhưng kẻ này tuổi chỉ gần đôi mươi, chân tu cao lắm thì cũng chỉ bằng nàng, làm sao có thể đấu lại hai lão? Nàng quay sang nói với hẩn:

-Hai lão già này rất nguy hiểm, chúng ta phải liên thủ may ra mới chạy thoát được!

Vũ Xương sau khi thần trí tỉnh táo đã cảm thấy chân nguyên trong người tăng vọt so với trước cả trăm lần. Hẩn chưa biết sự lợi hại của hai lão già này thế nào nhưng cũng muốn thử xem võ công tịnh tiến tới đâu!

-Cô nương hãy còn bị thương, cứ để ta!

Nói đoạn bước lên ba bước.

Vu Đại Hải quay sang Hà Chí Bình nói:

-Xem ra tên tiểu tử này cũng không phải hạng tầm thường, chúng ta liên thủ giết nó càng sớm càng tốt!

Hà Chí Bình gật đầu, cả hai vận công, chân nguyên bùng phát tạo thành một khối cầu xanh không lồ che lấp thân thể, hai lão hét lớn một tiếng rồi đẩy mạnh chân nguyên ra, uy thế như bài sơn đảo hải. Vũ Xương lắng mình găm kiếm hét:

-Trần Hồn Kiếm - Đệ Nhất Quyết - Ngục Hỏa Phong Sơn!

Toàn thân hắc bắt đầu bùng cháy làm sáng rực màn đêm, hỏa quang chói lòa dồn xuống kiếm. Lưu tinh lạc thạch bắt đầu di chuyển rồi dội âm âm xuống chưởng pháp của Song Sát. Vẫn là chiêu cũ nhưng Vũ Xương cảm nhận uy thế của nó thật kinh tâm, băng tuyết quanh đây sụp đổ rồi tan chảy. Hắc tiếp tục trút chân nguyên vào. Yến Phi Phi lui lại liên tiếp, ánh mắt mờ mờ phần ngạc nhiên trước uy thế động phách, Song Sát cũng thất sắc. Hai lão dồn hết chân lực đẩy ra. Chưởng phong lại chạm nhau, màn đêm chấn động. Hai lão thấy tê rần tay, không dám đối chưởng tiếp mà nhảy lùi ra xa tránh.

Vũ Xương thấy đối phương lùi lại thì vội vàng thu hồi chân nguyên lại, hắc không dám phát động tiếp vì khí lực có hạn.

-Hai lão có thể trả lời câu hỏi của ta rồi đi khỏi đây!

Yến Phi Phi tươi tỉnh nói:

-Đúng đó! Hãy cho ta biết các người có thấy biểu ca của ta không?

Vũ Xương thở dài nghĩ : " Không hiểu ai là người đáng được hỏi đây ?"

Vu Đại hải cười nhạt:

-Chắc hẳn chết mất xác rồi!

Yến Phi Phi trừng mắt nhìn lão:

-Lão...

Vũ Xương cười nhạt:

-Vì sao hai lão đến Quan Ngoại? Và giết chết Băng Nhân là có ý gì?

Hà Chí Bình lạnh lẽo:

-Người chưa thắng được bọn ta mà đòi bức cung sao?

Nói đoạn quay sang Vu Đại Hải ra hiệu, hai lão vận chân nguyên, thanh quang đại thịnh, sau đấy dập song thủ xuống, những làn sóng mang đầy sát khí xanh lét theo cái dập tay ấy dập dờn úp đến đối phương.

Cùng Lúc Song Sát chuẩn bị xuất chiêu. Vũ Xương hừ lạnh nói:

-Đã vậy thì đừng trách ta độc ác!

Hắn dồn chân nguyên băng lạnh lên kiếm hoành không trước ngực xuất "Đệ Nhị Quyết - Băng Thiên Tuyết Địa". Không gian bắt đầu điên đảo. Song Sát vừa xuất chiêu thì cảm thấy áp lực ba mặt đè đến, rồi những tiếng nổ ầm ầm vang lên, kèm theo đó, băng tuyết kết tinh như lưu tinh trên, dưới giáp công. Chưởng phong bị hàn khí phong bế, hai mặt bị tấn công dữ dội. Hai lão hốt hoảng thu chiêu nhảy lui ra sau tránh. Nhưng vẫn không kịp, chưởng phong băng lạnh một phần dội thẳng vào ngực khiến hai lão thổ huyết.

Vũ Xương đắc thắng thu chiêu, hấn định tiến lại phong bế huyết đạo đối phương thì Vu Đại Hải ném ra một ám khí đầy khói mù đoạn kéo Hà Chính Bình biến mất. Vũ Xương ngẩn ngơ giây lát rồi đến bên Yến Phi Phi hỏi:

-Thương thế của cô nương thế nào?

Yến Phi Phi vẫn còn tám phần ngạc nhiên trên chân diện, nàng không trả lời mà cười nhạt hỏi:

-Thiên Vũ Môn ai cũng lợi hại như người à?

Vũ Xương cau mày:

-Cũng không hẳn!

Yến Phi Phi gật gật đầu.

-Ta tưởng Thiên Vũ Môn ai cũng như người thì đã sớm làm mình chủ chính đạo chứ đâu phải ở chốn hoang dã này!

Vũ Xương cau mày, hấn nhìn Yến Phi Phi hỏi:

-Cô nương đến đây làm gì? Vì sao lại bị hai lão ấy đuổi?

Lúc này Yến Phi Phi mới chợt nhớ đến chuyện của mình, nàng đưa mắt đảo dáo quan sát, miệng lẩm nhẩm:

-Biểu ca! Biểu ca ta đâu ?...

Nói đoạn nàng chạy đi tìm kiếm nhưng nội thương hãy còn chưa lành liền ngã gục xuống tuyết. Vũ Xương đỡ nàng ta dậy cười nhạt:

-Thương thế của cô nương còn nặng đừng có chạy lung tung!

Yến Phi Phi nắm chặt hai vai hấn lắc lắc, đôi mắt nàng ngẩn lệ nói:

-Biểu ca của ta! Ta phải tìm biểu ca, lỗi tại ta mà biểu ca mới đến đây, giờ lại không biết thế nào... người có hiểu không?

Vũ Xương thở dài, thực sự mà nói hẳn chẳng hiểu đầu đuôi ra sao nhưng trước thái độ xúc động của nàng đành khẽ gật đầu.

-Cô nương hãy nói cho ta biết mọi chuyện là thế nào thì mới giải quyết được!

Yến Phi Phi thả vai hẳn ra, nàng thờ người ngồi bệt xuống tuyết kể mọi chuyện cho hẳn nghe. Vũ Xương đắm chiêu nói:

-Cô nương nghỉ ngơi đi rồi chúng ta cùng đi tìm!

Yến Phi Phi lắc đầu nói:

-Ta không sao, chúng ta đi tìm huynh ấy!

Vũ Xương đành đỡ nàng ta dậy rồi bắt đầu lần mò quanh đây tìm. Hẳn vốn dĩ sợ biểu ca của cô nương lạ mặt này bị vùi sâu trong tuyết nên đi đến đâu cũng dừng lại ngưng thần cảm nhận. Nhưng vô ích! Họ tìm mãi đến gần sáng vẫn không thấy, Vũ xương nhận ra chân tay Yến Phi Phi tê cứng và lạnh bết, hẳn dừng lại quan sát nói:

-Sắp đến Tuyết Liên Cốc rồi, cô nương nên nghỉ thôi, chắc biểu ca cô nương được ai đẩy cứu đi rồi!

Yến Phi Phi mặt mày tái nhợt nhưng vẫn run giọng nói:

-Ở đây tuyết mênh mông như vậy thì lấy ai mà cứu, phải tìm thêm!

Vũ Xương thở dài:

-Nếu không có ai cứu đi thì hẳn hẳn cũng tìm được lối thoát cho mình rồi, cơn bão tuyết này không lớn, nếu hẳn có bị làm sao thì cũng chỉ quanh

quần ở khu vực đó thôi, đằng này...

Yến Phi Phi gật đầu:

-Người nói cũng phải, nhưng không lẽ biểu ca ta thoát nạn mà không đi tìm ta sao?

Lời nói của Yến Phi Phi vừa dứt thì đằng xa một bóng trắng mờ nhạt xuất hiện. Vũ Xương giật mình nhận ra đấy là Ngọc Băng Tâm, nàng đang đi thần thờ trong tuyết. Hắn từng nghe Hồ Hán Thương nói Ngọc Băng Tâm tu luyện võ công Âm Băng nên phải đứng trong tuyết hàng mấy canh giờ để hấp thu khí lạnh, nhưng đêm hôm thế này sao nàng đến Tuyết Liên Cốc làm gì? Hắn dăm chiêu suy nghĩ. Yến Phi Phi kéo áo hắn:

-Người xem tại sao đêm hôm như vậy mà có cô gái đẹp như thế đi dưới tuyết? Người Quan Ngoại các người kỳ lạ thật!

Vũ Xương vội chạy lên gọi:

-Ngọc cô nương!

Ngọc Băng Tâm thoáng giật mình, nàng đưa mắt quan sát nhận ra hắn thì khẽ mỉm cười bước lại. Vừa lúc ấy Yến Phi Phi cũng đuổi kịp Vũ Xương. Ngọc Băng Tâm nhìn thấy Yến Phi Phi đi cùng Điệp Vũ Xương thì lòng có chút không vui. Nàng lạnh nhạt hỏi:

-Cô gái này là ai?

Vũ Xương cười gượng:

-Ta cũng không biết! Chỉ là vừa mới quen!

Chân diện Ngọc Băng Tâm giãn ra, nàng mỉm cười hỏi:

-Thật không?

Yến Phi Phi đôi phần hiểu được chuyện nên cười:

-Đúng đấy! Ta còn chưa biết tên của hắc!

Vũ Xương hỏi:

-Đêm khuya Băng Tâm đến đây làm gì?

Ngọc Băng Tâm cúi đầu nói:

-Là Băng Tâm đến Tuyết Liên Cốc!

Vũ Xương ngạc nhiên hỏi:

-Đến Tuyết Liên Cốc? Nhưng để làm gì?

-Chỉ là đến đây ngắm tuyết rơi thôi!

-Ngọc cô nương càng nói càng khiến ta hồ đồ mất thôi! Ngắm tuyết thì phải ngắm ban ngày chứ sao ngắm ban đêm làm gì? Hay cô nương đến để luyện công?

-Không phải!

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói nhỏ:

-Tại vì đó là nơi đầu tiên mà Băng Tâm cảm thấy mình yêu thích Vũ Xương nên đêm nào cũng đến!

Yến Phi Phi thờ dãi nhìn Vũ Xương, còn hắc thì thần thờ. Hắc không ngờ Ngọc Băng Tâm lại nặng lòng với mình như thế. Hắc ngược mắt nhìn màn đêm cay cay sống mũi nói:

-Cô nương đâu cần phải hành hạ mình như thế?

Ngọc Băng Tâm mỉm cười:

-Đây là giây phút mà Băng Tâm cảm thấy hạnh phúc nhất, tại sao lại nói là hành hạ mình?

Vũ Xương không nói gì, không khí đôi phần im lặng. mãi rất lâu sau Ngọc Băng Tâm mới hỏi Yến Phi Phi:

-Cô nương đêm khuya đến đây làm gì?

Yến Phi Phi rớt nước mắt nói:

-Là ta đi tìm biểu ca!

Nói đoạn rồi kể lại cho Ngọc Băng Tâm nghe mọi chuyện, Băng Tâm đắm chiêu nói:

-Biểu ca cô nương phải chăng cũng mặc áo bông giống cô nương?

Yến Phi Phi mừng rỡ nói:

-Đúng như vậy! lẽ nào cô nương đã gặp huynh ấy?

Ngọc Băng Tâm mỉm cười:

-Ta thấy hắn được hai người Thu Phong phái đem đi rồi!

-Hai người ấy phải chăng tuổi ngoài đôi mươi, nước da có hơi đen?

Ngọc Băng Tâm gật đầu:

-Ta cũng không quan sát kỹ lắm, nhưng có lẽ là vậy!

Yến Phi Phi thở dài:

-Hắn là Thượng Quan sư huynh đem thư đến Quan Ngoại đã tình cờ đi qua mà cứu được biểu ca!

Vũ Xương không biết Thượng Quan sư huynh mà nàng ta nói là ai, nhưng nghe vậy thì cũng đôi phần yên tâm. Hắn dăm chiêu nhớ đến chuyện xưa liền quay sang Yến Phi Phi hỏi:

-Thu Nhược Tuyền có quan hệ thế nào với cô nương?

Yến Phi Phi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời:

-Là nghĩa phụ ta!

Chân diện Vũ Xương trùng hắn xuống, trong lòng hắn vẫn chắc đến tám phần Thu Nhược Tuyền là hung thủ sát hại Hồ Điệp sơn trang. Bây giờ người đứng trước mặt hắn lại là nghĩa nữ của lão. Hắn không biết mình nên làm thế nào cho phải đành buông tiếng thở dài sườn sượt. Ngọc Băng Tâm thấy vậy thì nhìn hắn lo lắng hỏi:

-Vũ Xương sao vậy?

Hắn cười gượng:

-Không sao! Ngọc cô nương cũng nên về đi thôi! Sắp sáng rồi!

Ngọc Băng Tâm hơi thần thờ, nàng gật đầu nói:

-Vậy hai người bảo trọng!

Vũ Xương nhìn theo bóng nàng khuất dần, hắn nói theo:

-Từ nay Ngọc cô nương đừng tới đây nữa nhé!

Ngọc Băng Tâm quay lại mỉm cười nói:

-Chuyện này thì Băng Tâm chưa chắc đáp ứng được!

Vũ Xương khẽ lắc đầu rồi quay sang yến Phi Phi cau mày:

-Chúng ta cũng chia tay thôi!

Yến Phi Phi giật mình hỏi:

-Người không dẫn ta đến một khách điểm nào đó được sao?

Vũ Xương từ khi biết thân phận của nàng thì hảo cảm cũng nhạt đi năm, sáu phần, hăn lạnh lùng nói:

-Ở đây không như Quan Nội, cô nương đâu phải nói kiếm là kiếm được!

Yến Phi Phi tròn mắt:

-Người định để ta mang thương thế như vậy lang thang sao?

Vũ Xương động tâm thở dài nói:

-Vậy cô nương muốn ta phải làm sao?

Yến Phi Phi cười:

-Hãy đưa ta về Thiên Vũ Môn, hăn Môn chủ của người cũng có quen biết với nghĩa phụ, ta sẽ nhờ ông ta đưa về Quan Nội!

Vũ Xương lạnh nhạt:

-Môn chủ còn bận bao nhiêu việc đâu thể nói đưa đi là đưa đi!

Yến Phi Phi mỉm cười:

-Tháng sau sẽ tổ chức Thiếu Niên Anh Hùng hội cho nên Thượng Quan sư huynh mới đem thư đến Quan Ngoại. Lẽ nào người không biết?

Vũ Xương giật mình hỏi:

-Sao sư phụ ta bảo hai năm nữa mới đến kỳ cơ mà?

Yến Phi Phi lắc đầu:

-Cái đấy ta cũng như ngươi, không rõ chuyện này là thế nào!

Vũ Xương đắm chiêu một lát, hẩn nhìn bầu trời đang sáng dần nói:

-Nếu đã vậy thì ta đưa cô nương về Thiên Vũ Môn vậy!

Đoạn đi trước dẫn đường, Yến Phi Phi sau khi nghe nói Tào Mạnh Cường được đưa về Quan Nội rồi thì tinh thần phấn chấn hơn hẳn, tính hiếu kỳ lại nổi lên. Nàng chạy theo Vũ Xương hỏi:

-Ngươi có quen biết với nghĩa phụ ta sao?

Vũ Xương lạnh lùng:

-Sao cô nương lại hỏi vậy?

-Tại vì từ lúc ngươi hỏi thân thế của ta thì thái độ cũng năm phần lạnh nhạt!

Vũ Xương giật mình nghĩ : " Cô nương này còn ít tuổi mà tâm trí tinh tế thật !" Hẩn cười gượng:

-Làm gì có chuyện đấy!

Yến Phi Phi thở dài:

-Ta cứ nghĩ Thiếu Niên Anh Hùng Hội lần này biểu ca sẽ đứng đầu, nhưng xem ra huynh ấy vẫn còn thua ngươi mấy bậc!

Vũ Xương không phản ứng, Yến Phi Phi lại hỏi:

-Khi nãy ngươi bảo bọn Tiên Tri giáo giết hại Băng Nhân nào đó là sao?

Vương Xương thở dài nói:

-Hắn cũng là một yêu nhân thôi!

Yến Phi Phi dăm chiêu:

-Vậy thì lạ thật đấy!

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Minh Triều Ly Biệt Xuất Ngô Quan

Có chuyện gì lạ đây?

Yến Phi Phi cau mày nói:

-Khi ta ở Quan Nội thì bọn chúng thu tinh nguyên của Huyết Lang, giờ lại đến con Nhện, rồi cả Băng Nhân gì đấy nữa! Hẳn việc này có quan hệ tới Thiếu Niên Anh Hùng Hội lần này!

Vũ Xương thở dài, ngay như chuyện của mình, hẳn vẫn tám phần không hiểu nói gì đến chuyện khác? Mọi hôm hẳn có hỏi Đồng Đại Thiên về chuyện Băng Nhân nhưng xem ra ông ta cũng không rõ sự tình, chẳng qua thấy có nhiều sự ly kỳ thì lưu tâm mà thôi!

Yến phi Phi bước đến cạnh hẳn hỏi:

-Người không thấy lạnh sao?

-Ta chịu lạnh quen rồi, ở đây không ai ăn mặc giống cô nương đâu!

Yến Phi Phi gật đầu không hỏi thêm, nàng lặng lẽ bước theo hẳn về Thiên Vũ Môn.

Có một điều mà Vũ Xương không ngờ tới, đây là chuyện hẳn mất tích đã làm đảo lộn không khí ở Thiên Vũ Môn kinh khủng. Mọi người trong Trấn Thiên cung vốn biết tính hẳn thích tĩnh lặng, nếu như không luyện

công thì tuyệt nhiên không mấy khi ra khỏi phòng nên mãi đến tối đen, khi Công Tôn Ngọc đến phòng thăm hỏi thì mới phát hiện sự đệ mất tích. Ngay sau đó Hồ Hán Thương rồi Bích Phù Dung, Đồng Đại Thiên được mời đến. Ba người xem xét và phát hiện ra giường nệm nhàu nát, hơn nữa kính cửa sổ lại vỡ tung thì tâm thần có tới tám phần lo lắng.

Họ đưa ra giả thiết có thể Vũ Xương đang ngủ trong phòng thì có kẻ đột nhập vào và xảy ra tranh chấp rồi kẻ lạ mặt kia bắt Vũ Xương đi. Các đệ tử trong Tu Luyện Phòng và hai cung được huy động tìm Vũ Xương bất kể gió tuyết. Mãi đến đêm khuya thì cuộc tìm kiếm mới tạm thời kết thúc. Huyền Tuyết Sương, Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương, Công Tôn Ngọc vẫn không muốn từ bỏ. Nhưng Đồng Đại Thiên bảo người đưa họ về rồi sáng mai sẽ huy động thêm người đi tìm.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Hán Thương lòng đầy lo lắng đang định bước đến Chính Cung tìm Đồng Đại Thiên thì thấy Vũ Xương lóc cóc về, hơn nữa còn dẫn theo một cô gái lạ dáng vẻ như bị thương. Hồ Hán Thương vui mừng tốt độ, lão tiến đến ôm chặt hai vai Vũ Xương nói:

-Trời ơi! Sao đi đâu mà giờ mới về? Con có biết mọi người lo lắng biết chừng nào không?

Vũ Xương nhìn thái độ xúc động của ông thì hiểu ra mọi chuyện, có lẽ mọi người nghĩ hẳn xảy ra chuyện nên hết sức lo lắng. Lòng hẳn dâng lên mấy phần cảm khái. Vũ Xương mỉm cười:

-Con xin lỗi, chỉ tại hôm qua xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn nên đã khiến sư phụ và mọi người phải bận tâm!

Hồ Hán Thương gật gật đầu:

-Về được thì tốt rồi, mọi chuyện có gì nói sau!

Ông quay sang Yến Phi Phi hỏi:

-Cô gái này là ai?

Vũ Xương gật đầu:

-Đây là Yến Phi Phi, nghĩa nữ của Thu Nhược Tuyền, hôm qua đệ tử tình cờ gặp gỡ!

Yến Phi Phi cười:

-Phải chăng vị này là Hồ Cung Chủ?

Hồ Hán Thương gật đầu:

-Cô nương quen biết ta?

Yến Phi Phi lắc đầu:

-Tiểu nữ lần đầu tiên đến Quan Ngoại đương nhiên là không biết tiền bối, chỉ là nghe nghĩa phụ vài lần nói qua!

Hồ Hán Thương mỉm cười rồi dẫn hai người vào khách phòng. Một lúc sau Đồng Đại Thiên và Bích Phù Dung cũng có mặt. Hai người thấy hân trở về thì rất vui mừng. Sau khi an tọa, ba người giục hân kể lại tình hình xem vì sao lại bỏ đi lâu như vậy. Vũ Xương khẽ dăm chiêu rồi đem mọi chuyện hôm qua ra kể một lượt, tất nhiên trước mặt Yến Phi Phi hân cũng không nói rõ chuyện vì sao mình trở nên bán loạn. Điều đấy thì ba bậc trưởng bối của Thiên Vũ Môn cũng hiểu được.

Đồng Đại Thiên tiến đến bắt mạch cho hân, ông gật đầu:

-Chân nguyên quả nhiên đại tiến! Tốt rồi! Không sao cả!

Ông quay sang Bích Phù Dung nói:

-Chuyện của Yến Cô nương phiến Bích cung chủ chu toàn dùm, ngày mai có lẽ Thu chương môn sẽ cho người đến Quan Ngoại tìm đấy!

Đội Bích Phù Dung dẫn Yến Phi Phi đi rồi Vũ Xương mới quay sang hỏi:

Vừa rồi đệ tử có nghe Yến cô nương nói Thiếu Niên Anh Hùng Hội kỳ này sẽ được tổ chức sớm hơn hai năm, chuyện này không hiểu thực hư thế nào?

Đồng Đại Thiên gật đầu:

-Đúng như vậy, ta cũng mới nhận được thư hôm qua, tuy rằng Thu Nhược Tuyên tổ chức sớm hơn lại không bàn với nhân sỹ võ lâm Quan Ngoại một câu khiến lòng người bất bình... Nhưng hẳn cũng đã viết thư xin lỗi và hẹn rằng khi nào tề tựu sẽ trình bày rõ nguyên nhân cho nên chúng ta cũng sẽ góp mặt như thừa niên !...

Ông dăm chiêu một chút nói:

-Kỳ đại hội lần này ta định cử Vũ Xương và Tuyết Sương đi, không hiểu Hồ cung chủ có ý kiến gì không?

Hồ Hán Thương gật đầu:

-Chuyện này xưa nay vẫn do Môn Chủ quyết định, đệ không có ý kiến!

Chỉ có điều không biết các phái khác họ thế nào?

-Ta cũng chưa rõ, nhưng trước tới nay Thiên Vũ Môn vốn dĩ mỗi kỳ đại hội đều cử hai đệ tử đi, lần này ta nghĩ cũng chỉ thế là đủ!

Hồ Hán Thương không hỏi thêm, ông dẫn Vũ Xương về Trấn Thiên cung. Hẳn thở dài hỏi:

-Tại sao Môn chủ không cho Công Tôn sư huynh đi mà lại cho đệ tử? Như vậy liệu có ổn không?

Hồ Hán Thương mỉm cười:

-Tu chân của con rất thâm sâu, điều đấy ai cũng biết, ta nghĩ sẽ không có ai phản đối chuyện này đâu!

Vào buổi chiều hôm đấy, quả nhiên có người của Thiên Vũ Môn đến Quan Ngoại tìm Yến Phi Phi. Đồng Đại Thiên khi nghe tên đệ tử thông báo việc này liền sai cho người đến đón bọn họ rồi sang Hoàn Thiên Cung tìm Bích Phù Dung.

Khoảng gần một canh giờ sau thì người của Thu Phong phái tìm đến Thiên Vũ Môn, Yến Phi Phi vui mừng hết sức khi nhận ra đấy là Tào Mạnh Cường và hai vị sư huynh nàng gấp đưa thư đi Quan Ngoại. Tào Mạnh Cường nhìn thấy Yến Phi Phi vẫn mạnh khỏe thì sung sướng muốn rớt nước mắt.

Khi hẳn được hai vị sư đệ cứu tỉnh lại đã không ngần ngại bản thân chưa khỏe mà quyết quay lại để tìm bằng được Yến Phi Phi. Trước quyết tâm quá lớn của hẳn hai đệ tử Thu Phong phái đành nghe lời. Họ tìm suốt mấy canh giờ vẫn không thấy tin tức gì. May thay lúc ấy có đệ tử Thiên Vũ Môn đến báo rằng Yến Phi Phi không có chuyện gì và đang tịnh dưỡng ở Hoàn Thiên Cung. Ba người vui mừng theo gã đệ tử đến Thiên Vũ Môn!

Trái với những gì Vũ Xương lo lắng, Công Tôn Ngọc và các đệ tử Trấn Thiên cung khác hết sức vui mừng trước tin tức hẳn sẽ tham gia Thiếu Niên Anh Hùng Hội. Họ nhìn chung đều muốn hẳn làm rạng rỡ cho Thiên Vũ Môn nên ai nấy đều động viên nhiệt tình. Tuy vậy Vũ Xương cũng phải vật lộn với hàng tá câu hỏi của ba vị sư huynh... đáng kính. Chung quy mở câu hỏi ấy vẫn là: Cô gái kia và đệ có quan hệ thế nào? .

-Đệ đã nói cả trăm lần rồi, đệ chỉ tình cờ cứu được cô ta, hơn nữa...

Hắn dừng lại không muốn tiết lộ chuyện cá nhân ra, dù sao cái mồm của Trần Hùng Thương không thể đảm bảo cho bất cứ một bí mật nào. Hắn thở dài định bảo mọi người về thì một gã đệ tử chạy vào nói:

-Xương đệ, Môn chủ cho gọi đệ đến khách phòng đấy!

Vũ Xương như được giải thoát, hắn không hỏi nguyên do mà cất bước đi luôn.

Đến Khách Phòng hắn hơi sững người vì nhận ra ngoài Yến Phi Phi, Đồng Đại Thiên và nhị vị cung chủ còn có thêm ba thiếu niên lạ mặt. Hắn không biết họ là ai nên bước đến trước Đồng Đại Thiên cúi đầu:

-Môn chủ cho gọi con có chuyện gì không?

Đồng Đại Thiên mỉm cười nói:

-Chỉ là ba vị sư huynh của Yến cô nương muốn nói lời tri ân đến con nên ta mới gọi đến!

Tào Mạnh Cường hơi sững người, hắn đã từng giao đấu với Song Sát và bất quả không chịu nổi một chiêu của một trong hai lão. Nên khi nghe nói vị ân nhân đã cứu biểu muội và đánh bại Song Sát thì nghĩ rằng bản lãnh và tuổi tác không nhỏ. Nhưng đứng trước mặt gã bây giờ chỉ là một thiếu niên tuổi chưa đến đôi mươi.

Tào Mạnh Cường sau giây phút ngạc nhiên liền trấn tĩnh đến trước Điệp Vũ Xương ôm quyền nói:

-Biểu muội không may gặp nạn đã được thiếu hiệp tương cứu khiến tại hạ vô cùng cảm kích!

Vũ Xương nhìn Tào Mạnh Cường nghĩ : " Có lẽ đây là vị biểu ca mất tích của Yến cô nương, hắn không ngại thương thế chưa lành mà lặn lội

quay lại tìm đủ thấy con người rất có tình có nghĩa !" Nghĩ đoạn hân cũng ôm quyền:

-Chỉ là chuyện tình cờ, thiếu hiệp không cần bận tâm!

Đồng Tước phái nằm sâu trong Quan Nội, nơi giáp danh với Nam Cương hùng vĩ. Hơn nghìn năm nay phái tu chân này trong giang hồ vẫn đỉnh danh cùng Thu Phong Phái và Triều Dương phái là những lãnh tụ của Quan Nội. Chương môn đương nhiệm của Đồng Tước phái là Nhất Tiêu đạo nhân.

Trên Đồng Tước Sơn có năm viện lớn, tương đương với năm chi phái nhỏ. Đứng đầu các viện này là sư đệ của Nhất Tiêu, họ quản lý hầu hết các đệ tử của Đồng Tước phái, Nhất Tiêu chân nhân chỉ quản lý bên Thiên Viện.

Mấy hôm nay vùng Nam cương khí mù bay ngập trời, Đồng Tước phái sai tất cả tám đệ tử đến đây dò xét tin tức nhưng tựu chung vẫn không thấy ai trở về. Tám người này đều là tinh anh cả mấy trăm năm của Đồng Tước phái nên Nhất Tiêu chân nhân rất lấy làm lo lắng, nhất là kỳ Thiếu Niên Anh Hùng hội lại sắp diễn ra.

Đột nhiên một đệ tử chạy vào báo:

-Thưa Chương môn bên ngoài có Thu Nhược Tuyền Minh Chủ viếng sơn!

Nhất Tiêu khẽ cau mày rồi đứng dậy theo đệ tử đến Khách Phòng. Thu Nhược Tuyền dáng vẻ đăm chiêu, thân hình lão có đôi phần tiều tụy, thấy Nhất Tiêu chân nhân bước ra lão đứng dậy ôm quyền:

-Làm phiền đạo huynh thế này thật không phải!

Nhất Tiêu chân nhân vẫy phất trần mỉm cười:

-Minh Chủ quang giá tệt phái, đây là vinh dự, sao lại nói như vậy?

Hai người ngồi xuống thì tên đệ tử cũng mang trà đến. Thu Nhược Tuyên nhấp một ngụm trà thờ dài:

-Gần đây ta cảm thấy vùng Nam Cương yêu khí trùng trùng, không hiểu quý phái ở gần đây có hay được tin tức gì không?

Nhất Tiêu đắm chiêu nói:

-Không đâu gì mình chủ, tệt phái đã phái tám đệ tử đến đây điều tra nhưng thủy chung vẫn không thấy chúng trở về!

Chân diện Thu Nhược Tuyên thoáng có sự biến đổi, lão lắc đầu nói:

-Gần đây ta nghe nói bọn Tiên Tri giáo đã thu phục thêm được Bạch Nhện, e rằng giang hồ sẽ loạn thôi!

Nhất Tiêu đạo nhân gật đầu:

-Nếu để chúng thu phục đủ Ngũ Hung thì tất yêu nhân tứ phương sẽ nổi dậy. Ngũ Hung tuy rằng ngàn năm nay giết hại không ít người nhưng chúng cũng là cái uy khiến yêu nhân khác không dám làm loạn. Nay...

Ông dừng lại buông tiếng thờ dài. Thu Nhược Tuyên mỉm cười:

-Chuyện này hẳn cũng là tai kiếp khó tránh khỏi, việc quan trọng bây giờ là phải đi tìm tám đệ tử của quý phái. Nếu chân nhân đồng ý thì chúng ta sẽ cùng đi, như vậy tất nhiên sẽ tốt hơn!

Nhất Tiêu đạo nhân giãn nét mặt nói:

-Nếu được như vậy thì còn gì bằng!

Ngày hôm sau thì Yến Phi Phi cùng ba vị sư huynh của mình rời khỏi Thiên Vũ Môn, Vũ Xương cùng Tuyết Sương cũng đến chia tay họ. Từ hôm Phi Phi về Thiên Vũ Môn hẳn thường né tránh nàng ta, một là ngại các vị sư huynh trêu chọc, hai là hẳn từ khi biết được thân thế của yến Phi Phi thì không lấy làm vui. Yến Phi Phi không hiểu điều này nhưng thấy thái độ hẳn né tránh mình cũng thấy tức khí, dù sao ở Quan Nội cũng không ít kẻ muốn được gần gũi nàng nhưng nàng toàn phớt lờ. Nay giữa chốn Quan Ngoại hoang dã này lại có kẻ muốn né tránh khiến nàng dù có cảm kích hẳn thì cũng tám phần bực dọc.

Họ đi rồi Đồng Đại Thiên quay sang nói với Vũ Xương và Tuyết Sương:

-Các con cũng nên chuẩn bị, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi Quan Nội!

Tuyết Sương hỏi:

-Không biết lần này ai sẽ đưa chúng con đi?

Đồng Đại Thiên mỉm cười:

-Lần này đại hội tổ chức sớm hai năm hẳn có chuyện quan hệ nên đích thân ta sẽ đưa hai con đi!

Vũ Xương không phản đối, hẳn nhìn Tuyết Sương mỉm cười rồi quay về Trấn Thiên cung.

Tuyết hôm nay hình như rơi nặng hơn thường ngày. Ở Tuyết Sơn lạnh lẽo hơn bất cứ nơi nào mà Vũ Xương đã sống và đi qua, nhưng với hẳn quãng thời gian ở Thiên Vũ Môn thật ấm cúng vô cùng! Hẳn ngược nhìn lại khung cảnh hùng vĩ trước mắt, đưa tay vẫy vẫy chào mấy trăm đệ tử Thiên Vũ Môn rồi mạnh bước theo Đồng Đại Thiên và Huyền Tuyết Sương. Hẳn nhất thời trong lòng cảm thấy buồn bã khi phải xa đồng môn, xa khung

cảnh mà mình yêu dấu chứ không hề biết rằng lần ra đi này mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ còn trở lại...

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Duy Hữu Thùy Dương Quán Biệt Ly

Thu Nhược Tuyền cùng Nhất Tiêu chân nhân dừng lại trước một vách đá nhấp nhô cao cả trăm trượng, lão chỉ tay nói:

-Đạo huynh! Qua được vách đá này coi như tiếp nhập Nam Cương đấy!

Nhất Tiêu chân nhân nhìn hẩn gật đầu, cả hai ngự kiếm bay lên, u khí trùng trùng quất vào mắt.

Khoảng hơn một tuần trà sau mới qua được vách đá, phía trước lúc này là một rừng cây tương đối rậm rạp. Yêu khí từ trong ấy bay ra mù mịt như sương đêm. Hai người rẽ cây cối nhằm hướng yêu khí đại thịnh dẫn bước, không gian nơi đây dường như ánh mặt trời bị khuất lấp bởi muôn nghìn sắc màu kỳ quái. Nhất Tiêu chân nhân thở dài:

-Thật không ngờ yêu khí nơi này lại ghê gớm đến vậy! Chỉ e mấy đệ tử xấu số của bản đạo...

Ông dừng lại dăm chiêu quan sát, Thu Nhược Tuyền đang đi trước nghe vậy thì quay lại nói:

-Đạo huynh yên tâm, chúng ta đi từ này tới giờ vẫn chưa thấy có yêu ma nào cản lối, điều ấy phần nào chứng tỏ nơi đây yêu khí ngút trời nhưng chưa hẳn đã có yêu nhân ẩn náu!

-Chính điều đó làm bản đạo đau đầu, đã có yêu khí thì tại sao không có yêu nhân? Từ vạn năm nay yêu khí chỉ được phát ra từ yêu nhân, không lẽ chân lý ấy bây giờ thay đổi?

-Đạo huynh nói cũng có lý, nhưng quả thật nếu như có yêu nhân phát ra yêu khí trùng trùng thế này chỉ e hai ta hợp lực cũng không đối phó nổi...

Nhất Tiêu chân nhân không phản ứng, ông tiếp tục cùng Thu Nhược Tuyền đẩy những tán lá đang khô héo dần bước sâu vào khu rừng kỳ bí. Không gian càng ngày càng trở nên ngột ngạt, mất hơn một canh giờ hai người mới đến một ngọn núi lớn, cây cối kỳ dị mọc chơi vơi trên từng vách đá. Thu Nhược Tuyền quay lại hỏi:

-Chúng ta đã đến nơi yêu khí đại thịnh rồi, xem chừng yêu nhân nếu không ở đây thì quyết không ở chỗ nào khác được!

Nhất Tiêu đưa song mục quan sát, ông dừng lại trước một hang động nhỏ mọc nghi ngút loại dương sỷ cỡ lớn, đưa tay chỉ:

-Minh chủ! Chúng ta thử vào cái động kia xem!

Thu Nhược Tuyền gật đầu rồi đằng không bay lên, lão dừng trước cửa hang quan sát, chân diện khê cau lại nói vọng xuống:

-Đạo huynh! Tại sao ở đây lại có nhiều vết chân người thế này? Không lẽ trước chúng ta còn có kẻ đến đây?

Nhất Tiêu thần thái lộ sắc lo lắng vội bay lên quan sát.

-Chỉ e mấy người đó là đệ tử tệ phái !...

Hai người rẽ mấy tán lá phủ xuống cửa hang bước vào. Không gian trong này đôi nét làm họ ngạc nhiên, sâu thẳm trong hang hình như còn có ánh

sáng chiếu ra, thứ ánh sáng ấm áp chứ không nặng mùi yêu khí. Thu Nhược Tuyên dẫn bước nhanh hơn. Đột nhiên có tiếng quát vọng ra:

-Là kẻ nào?

Kèm theo đấy một thiếu niên tuổi ngoài đôi mươi vận đạo bào trắng xuất hiện. Nhất Tiêu chân nhân lộ sắc vui nói:

-Tiểu Tường! Là con đấy sao?

Thiếu niên cũng ngạc nhiên, hẩn thu kiểm lại chạy đến cúi đầu nói:

-Chưởng môn sư bá! Tại sao người lại đến đây? Lại còn cả Thu Minh Chủ nữa!

Nhất Tiêu chân nhân vỗ vai hẩn nói:

-Chuyện này để ta nói sau! Các sư huynh, sư đệ của con đâu? Họ vẫn khỏe chứ?

Tiểu Tường mỉm cười:

-Họ vẫn an toàn, để đệ tử dẫn hai vị đến gặp họ!

Nói đoạn đi trước dẫn đường. Thu Nhược Tuyên và Nhất Tiêu vội vã bước theo, họ đi khoảng hơn một tuần trà thì dừng lại trước một ngách hang lớn. Tiểu Tường gọi với vào:

-Các vị sư huynh, sư đệ! Xem ta đưa ai đến này!

Bên trong vang lên tiếng ồn ào rồi bảy thiếu niên khác bước ra, chân diện họ mấy phần ngạc nhiên rồi vội cúi đầu thi lễ với hai vị trưởng bối. Nhất Tiêu chân nhân thở dài nói:

-Tại sao các con không trở về mà còn tụ tập trong hang này?

Tiểu Tường nói:

-Thưa chương môn sư bá, nguyên lai là chúng đệ tử theo lời dặn của sư bá đã tìm đến Nam Cương dò xét rất nhiều ngày nhưng vẫn tuyệt nhiên không có yêu nhân nào xuất hiện. Đến ngày hôm kia thì chúng đệ tử tìm đến hang động này, thấy yêu khí nơi đây đại thịnh nên quyết định ở lại chờ xem có yêu nhân nào hiện diện không, nhưng đã mấy ngày rồi vẫn chẳng có động tĩnh gì...

Thu Nhược Tuyền trầm ngâm:

-Các vị hành động như vậy cũng khiến người ta cảm phục vì lòng quả cảm, nhưng ít ra cũng nên cho người về báo để bọn ta bớt phần lo lắng!

Tiểu Tường gãi đầu:

-Đấy quả nhiên cũng là sơ xuất của văn bối!

Một đệ tử khác hỏi:

-Trên đường tới đây Thu Minh Chủ và Chương môn sư bá có phát hiện ra điều gì không?

Nhất Tiêu lắc đầu:

-Rất tiếc bọn ta cũng như các con thôi, không thấy yêu nhân nào!

Tiểu Tường hỏi:

-Bây giờ các vị định tính thế nào?

Thu Nhược Tuyền mỉm cười:

-Không có yêu nhân gây rối thì bọn ta cũng tạm thời yên tâm, chuyện này hãy tạm thời gác lại. Chúng ta nên lo đến việc tổ chức Thiếu Niên Anh

Hùng Hội!

Mọi người gật đầu rồi cùng nhau ra khỏi hang động quay về Quan Nội...

Đồng Đại Thiên cùng Vũ Xương ngự kiếm bay đi, lão quay sang Vũ Xương nói lớn:

-Đến Quan Nội con nên hóa trang, đã qua mấy năm nhưng ta nghĩ Thu Nhược Tuyền vẫn nhận ra con đấy!

Huyền Tuyết Sương mỉm cười:

-Tại sao Xương để lại phải sợ người ta nhận ra?

Đồng Đại Thiên cười:

-Khi nào thấy tiện bọn ta sẽ cho con hay!

Tuyết Sương thở dài nhìn Vũ xương:

-Xem ra thân thể đệ không đơn giản!

Vũ Xương cười trừ, hẳn cũng không muốn kéo dài câu chuyện này thêm nên tăng tốc độ bay đi nhanh hơn. Gió tuyết vì vút thổi như cứa da mặt hẳn. Hẳn mặc nhiên không phản ứng, dù sao cũng sẽ rất lâu sau hẳn mới có dịp được những hạt tuyết này đáp vào mặt. Đột nhiên phía trước có tiếng la mắng và chưởng phong chạm nhau ầm ầm. Vũ Xương quay sang Đồng Đại thiên hỏi:

-Môn chủ! Phía trước đang xảy cuộc ẩu đả phải không?

Đồng Đại Thiên nhíu mày:

-Ta cũng cảm thấy thế!

Ba người tăng tốc độ tối đa, chỉ lát sau một trường ác đấu diễn ra trước mắt họ. Khoảng hơn hai mươi tên vận huyền y, trong đấy có Song Sát mà Vũ Xương từng gặp đang kịch đấu với sáu người. Vũ Xương nhận ra đấy là Tống Tiểu Lan, Ngọc Băng Tâm của Yên Hoa Môn. Lãnh Phiêu Dương, Trần Tuấn Hào của Sương Long phái. Lâm Ngọc Hải, Lục An Vân của Cổ Nguyệt phái. Có lẽ họ cũng đến Quan Nội tham dự đại hội nhưng trên đường đi bị bọn này ngăn cản nên xảy ra ẩu đả.

Hắn sững người lại nói lớn:

-Tại sao bọn Tiên Tri giáo lại đến đây? Còn giao đấu với tam đại môn phái của Quan Ngoại?

Đồng Đại Thiên vẫy tay nói:

-Dù lý do gì thì chúng ta cũng nên giúp mấy môn phái kia một tay!

Nói đoạn hét lớn:

-Lãnh Chương Môn, Tống Môn chủ, Lâm chương môn! Ta phụ các vị một tay!

Vũ Xương cùng Huyền Tuyết Sương cũng xuất kiếm nhập cuộc. Mấy người Quan Ngoại đang giao đấu nhận ra bằng hữu thì mấy phần vui mừng. Ngọc Băng Tâm nói:

-Vũ Xương cũng tới rồi sao?

Hắn mỉm cười rồi quay sang Lục An Vân và Trần Tuấn hào gật đầu có ý chào hỏi.

Song Sát nhận ra Vũ Xương nên có phần khựng lại, Vũ Đại Hải hét lớn:

-Hai vị hộ pháp! Tên tiểu tử vận trường bào xanh thập phần lợi hại! Chúng ta nên rút thôi!

Lãnh Phiêu Dương, Lâm Ngọc Hải, Tống Tiểu Lan, Đồng Đại Thiên cùng bốn vị đệ tử của họ rất đổi ngạc nhiên. Vừa rồi giao đấu rõ ràng hai lão còn hăng như gà cắt tiết, vậy mà thấy thiếu niên kia xuất thủ thì chân diện méo xẹo là có làm sao? Họ còn chưa hết ngạc nhiên thì nghe một trong hai lão Hộ pháp hỏi:

-Phải chăng tên này mọi hôm đả thương các người?

Song Sát gật đầu, chân diện có mấy phần không được tự nhiên. Vũ Xương quát:

-Các người tại sao lại chặn đường bọn ta?

Hà Chí Bình cười nhạt:

-Để các người đến Quan Nội tất có nhiều bất lợi, chỉ cần ngoan ngoãn quay về và không tham dự Thiếu Niên Anh Hùng hội thì chúng ta không truy vấn!

Vũ Xương hừ lạnh:

-Lão xứng sao?

Hai lão Hộ pháp xuất thủ đến Vũ Xương quát:

-Có bản lĩnh, xem chiêu!

Đồng Đại Thiên hốt hoảng mắng:

-Âu Dương Tu, Lao Hà! Các người thật uổng cho cái tiếng danh trấn Quan Nội, đi hợp công một đứa trẻ!

Âu Dương Tu cười nhạt:

-Rồi sẽ đến lượt lão ngay thôi! Cứ đứng đó mà chửi mắng!

Hai lão xuất chưởng phong như vũ bão, không gian nhuộm một màu xanh ngát đến Vũ Xương. Những người khác thấy nguy muốn tương cứu hãn nhưng khốn nỗi bị Song Sát và mấy chục gã huyền y nhảy vào cản chân.

Bên này Vũ Xương khom mình lùi lại quát:

-Khốn kiếp! Cho mấy lão nếm mùi lửa địa ngục!

Lời nói dứt liền xuất " Ngục Hỏa Phong Sơn " khiến không gian đảo điên. Lưu tinh lạc thạch theo cái phất tay của hãn trút xuống Âu Dương Tu, Lao Hà với thế bài sơn đảo hải. Hai lão thoáng ngạc nhiên rồi vận toàn bộ chân lực đẩy vào chưởng pháp. Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội làm mấy tên huyền y nhân chân tu còn non nớt theo dư chấn văng ra xa. Đồng Đại Thiên xuất "Đệ Ngũ Quyết" đẩy bay Vu Đại Hải ra xa rồi đưa mắt quan sát hét:

-Vũ Xương! Con có sao không?

Trong ánh lửa ngập trời đang thiêu cháy băng tuyết, giọng Vũ Xương vọng ra nghe vài phần yếu ớt:

-Đệ tử không sao!

Thanh quang và hỏa quang nhạt dần, Âu Dương Tu, Lao Hà chân diện có mấy phần nhợt nhạt. Hai lão đưa mắt quan sát Vũ Xương nói:

-Tiểu tử ngươi khá lắm! Thảo nào Song Sát lại thảm bại! Có điều ta nói rõ với ngươi rằng lần đến Quan Nội này hoàn toàn không tốt cho các người đâu!

Nói đoạn băng mình lên không hét:

-Rút lui!

Mấy chục huyền y nhân cùng Song Sát nhanh chóng khuất dần vào gió tuyết. Mọi người cũng không ngăn cản. Ngọc Băng Tâm cùng Huyền Tuyết Sương chạy vội đến Vũ Xương hỏi:

-Có sao hay không?

Hắn cau mày dăm chiêu rồi lắc đầu! Những người khác nhanh chóng tề tựu đông đủ. Sau đôi phút ngạc nhiên Đồng Đại Thiên hỏi:

-Phải chăng lần đại hội này Thu Nhược Tuyền cùng võ lâm Quan Nội muốn hợp sức với chúng ta tiêu diệt Tiên Tri giáo?

Lãnh Phiêu Dương thở dài:

-Ngoài lý do đó ra, ta e rằng không còn lý do nào khiến bọn chúng ngăn cản chúng ta đến Quan Nội!

Lục An Vân dăm dăm nhìn Vũ Xương mỉm cười:

-Xem ra chân tu của Vũ Xương huynh còn vượt xa cả các vị tiền bối ở đây, thật khiến người ta ngưỡng mộ!

Trần Tuấn Hào cũng phụ họa:

-Mới chỉ mấy tháng không gặp mà chân tu đại tiến như vậy thật khó tưởng tượng!

Tống Tiểu Lan nhìn Vũ Xương khẽ cau mày, chân diện bà ta có mấy phần khó hiểu nói:

-Chúng ta nên khởi hành thôi, mọi chuyện có gì đến Quan Nội hãy bàn luận!

Mọi người gật đầu rồi ngự kiếm phi hành bay đi. Ngọc Băng Tâm bay đến cạnh Vũ Xương hỏi:

-Nói xem vì sao công lực của Vũ Xương lại tịnh tiến như vậy?

Vũ Xương thở dài:

-Chính ta cũng không hiểu nữa!

Băng Tâm hơi ngạc nhiên hỏi:

-Sao lại như vậy? Chân tu của mình như thế nào mà Vũ xương cũng không rõ sao?

Vũ Xương lắc đầu không nói thêm. Băng Tâm dừng lại một chút lại hỏi:

-Vị Yến cô nương kia về Quan Nội rồi hả?

Vũ Xương gật đầu:

-Là biểu ca của cô ta đến đón rồi!

-Xem ra Vũ Xương có vẻ không thích nàng ta?

Vũ Xương mỉm cười:

-Yến Phi Phi rất đẹp, nhưng cả kiếp này chắc ta cũng không nghĩ đến chuyện yêu thích nàng ta!

Ngọc Băng Tâm trên chân diện nổi lên mấy phần hoan hỷ, nàng tỷ tỷ hỏi mấy chuyện nữa khiến mọi người, nhất là Lục An Vân và Trần Tuấn Hào lấy làm ngạc nhiên không ít, nhưng họ không tiện phản ứng!

Khoảng chiều tối thì đoàn người Quan Ngoại vào đến Trấn Dương Bình, họ tìm một khách điểm thuê phòng nghỉ rồi đi tìm tửu lâu ăn uống, khí hậu Quan Nội tương đối ấm áp nên có nhiều điểm không hợp với những người quanh năm quen với lạnh giá. Nhưng mấy người trẻ tuổi thì

thích nghi nhanh hơn. Trần Tuấn Hào lắc lư đầu nói với Vũ Xương, Băng Tâm, An Vân, Tuyết Sương:

-Quan Nội có rất nhiều điểm thú vị, chúng ta nên nhân cơ hội này thăm thú cho thỏa thích!

Mọi người đồng tình nên tìm cách thoát ly các bậc trưởng bối đi dạo cho thoải mái. Ngọc Băng Tâm vốn dĩ cũng không hứng thú với mấy chuyện này. Khi Trần Tuấn Hào đến gõ cửa nàng lạnh nhạt định khép lại nhưng không hiểu dẫn đo thể nào hỏi:

-Vũ Xương có đi không?

Trần Tuấn Hào hơi ngần người, nhưng hắn cũng không phải là kẻ quá ngu ngốc đến nỗi không hiểu được mấy chuyện này nên gật đầu:

-Tất nhiên là có nên ta mới gọi Ngọc cô nương!

Băng Tâm hừ nhạt rồi cũng theo hắn đi.

Trần Dương Bình là một trong những thị tứ sầm uất nhất của Quan Nội, nơi đây tập trung rất nhiều thương nhân qua lại, chính vì thế mà mặc dù đêm khuya hàng quán vẫn mọc ra la liệt, đèn đuốc thấp sáng trưng các ngõ ngách. Ở Quan Ngoại vốn dĩ chỉ một màu tuyết trắng mênh mông, đây đó có mọc lên một vài làng dân cư thì cũng không thể nào có được cảnh sắc như vậy. Vũ Xương trước đây cũng sống trong gia đình thế gia vọng tộc nên mấy cái chuyện trẻ con thả đèn lồng hay các nghệ nhân ngồi gấp đèn, làm con rối ở phố đối với hắn không lạ. Nhưng mấy kẻ đồng hành với hắn, kể cả Ngọc Băng Tâm thì rất lấy làm thích thú!

Họ mua mấy cây đèn lồng rồi kéo hắn đi xem chúng nhân thả đèn, bầu trời tràn ngập những ngọn đèn bùng cháy bay lên. Đột nhiên một tiếng cười nham nhở vọng lại:

-Hàn đại ca! Xem cái bọn man rí kia thích thú với mấy trò trẻ con chưa kìa?

Nguồn: <http://4vn>

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Thiên Trường Địa Cửu Vô Chung Tất

Mọi người nghe giọng nói đầy mỉa mai ấy thì bất giác quay lại quan sát, chân diện ai nấy nổi lên những nét khó chịu trông thấy. Vũ Xương nhận ra phía sau mình không biết tự bao giờ đã xuất hiện ba người. Một thiếu niên anh tuấn, tiêu sái tuổi ngoài đôi mươi, mình vận hoàng y đầy vẻ sang trọng. Một thiếu nữ tuổi tầm mười bảy mười tám hoa dung tú lệ phi phàm, nàng khoanh tay ôm kiếm, đôi mắt không nhìn vào mấy người Quan Ngoại mà buông vào màn đêm lấp lánh ánh đèn, dung diện cũng vì vậy mang thêm mấy nét kiêu sa! Một thiếu niên tuổi chưa đến hai mươi, dưới cằm điểm một cái bớt nhỏ như đầu ngon tay, màu đen láy, trên cái bớt này râu (hoặc lông cũng được) mọc ra chi chít. Hắn cười nhạt nhìn năm người nói:

-Nhìn cái gì? Bộ thấy bọn ta lạ lắm sao? Mà cũng phải, so với bọn mọi rợ như các người thì chúng ta tất nhiên tiêu sái hơn hẳn!

Mọi người qua giọng nói thì có thể đoán ra câu khi trước cũng là do gã này phát ngôn. Thiếu nữ đi theo mặc nhiên không phản ứng, vẫn không chịu nhìn mấy người Quan Ngoại lấy một lần. Lục An Vân bực mình mắng:

-Cái hạng không có lễ nghĩa như ngươi cũng xứng nói bọn ta như vậy sao?

Thiếu niên nổi giận, chân diện hằn vài phần giật giật, ánh mắt như sói lang giữa đêm sâu nhú lại rồi rút kiếm ra.

-Hay lắm! Xem ra các người cũng có chút bản lĩnh! Hãy thử một chút xem thế nào?

Thiếu niên áo vàng này giờ im lặng vội đưa tay cản lại:

-Lục sư đệ, chớ hành động hồ đồ, nếu đả thương họ thì không hay đâu!

Nghe giọng can ngăn mà đầy tính đả kích ấy, Trần Tuấn Hào bất bình quát:

-Các người tự tin mình sẽ làm được sao?

Nói xong thì thần thái thay đổi mấy phần, hắc đứng án trước Lục An Vân rút kiếm ra. Vũ Xương và Tuyết Sương vội đứng dậy cản lại, còn Ngọc Băng Tâm thủy chung vẫn không động đậy, nàng chỉ hơi nhú mày một cái rồi tiếp tục đưa mắt quan sát những chùm đèn đang bay cao như không có chuyện gì xảy ra.

Họ Lục thấy thái độ của Tuấn Hào như vậy thì máu nóng nổi lên, hắc đẩy tay sư huynh ra cười nhạt:

-Cái bọn này đến đại hội lần nào cũng chỉ ôm cuối bảng đi về. Vậy mà hôm nay còn lên mặt vênh váo, để đệ cho chúng biết tay!

Nói xong xuất thủ như chớp, kiếm quang le lói xé màn đêm mờ nhạt sắc đèn vút đến Trần Tuấn Hào. Trần Tuấn Hào vốn dĩ chưa chuẩn bị tinh thần mà đối phương đã xuất chiêu như vũ bão muốn đoạt hồn mình thì khẽ rúng động lui lại. Vũ Xương thấy thế kiếm của hắc như cuồng phong bão táp, thập phần nguy hiểm thì không còn bình tĩnh được, hắc nhảy lên dùng "Ngục Hỏa Phong Sơn", khiến không gian đột nhiên bừng sáng, chường phong dạt đến đẩy lui họ Lục. Vũ Xương đáp xuống đất quát:

-Hừ! Các người đừng ý thói làm càn! Mới xuất thủ đã muốn đoạt mạng người ta rồi, thật độc ác hết sức!

Họ Lục bị đẩy lùi liên tục năm bước mới trụ chân đứng vững, ngọc diện hấn vận động liên tục, vừa giận, vừa kinh ngạc lại vừa sợ nên nhất thời đứng ngây người như khúc gỗ. Thiếu niên áo vàng và thiếu nữ thấy vậy tưởng hấn bị thương vội chạy đến hỏi:

-Lục đệ! Có sao không?

Bên kia Tuyết Sương cũng bước đến Vũ Xương, vẻ mặt đôi chút quan hoài.

-Xương đệ không có chuyện gì chứ?

Hấn lắc đầu nhìn ba người Quan Nội đắm chiêu. Trước đây khi còn ở Hồ Điệp Sơn Trang hấn không luyện võ nhưng cũng có xem qua một vài đặc điểm chiêu thức của các đại phái trứ danh. Vừa rồi giao thủ với thiếu niên hấn đã nhận ra kẻ đó sử dụng kiếm quyết của Triều Dương phái. Như vậy bọn chúng hấn cũng là những tinh hoa đến dự Thiếu Niên Anh Hùng Hội. Mới vào Quan Nội đã gây rối với một trong ba đại phái lớn nhất thì e rằng Đồng Đại Thiên cũng không lấy làm bằng lòng cho lắm.

Trần Tuấn Hào sau giây phút bàng hoàng cũng bước đến Vũ Xương.

-Đa tạ Điệp huynh tương trợ! Không ngờ kẻ đó lại muốn đoạt mạng ta !...

Phía đối diện, thiếu niên áo vàng sau giây phút ngạc nhiên liền trấn tĩnh nhìn Vũ Xương nói:

-Xem ra các hạ cũng có chút bản lĩnh, hãy để ta lãnh giáo vài chiêu!

Vũ Xương mỉm cười nói:

-Bọn ta đến Quan Nội cũng chỉ là nghe theo lời Môn chủ, không có ý gây thù kết oán với ai, các vị nên đi thôi!

Họ Lục quát:

-Cái thứ mọi rợ như bọn người cũng xứng gây thù với bọn ta sao?

Thiếu niên áo vàng khẽ cau chân diện, hần quay lại sư đệ quát:

-Lục đệ! Còn không im?

Họ Lục quả nhiên im lặng không dám nói thêm, thiếu niên áo vàng lại nhìn Vũ Xương mỉm cười nói:

-Đây chỉ là giao hữu giữa hai bên, tuyệt nhiên là ai thắng hay bại cũng không nên lấy đó mà để trong lòng!

Vũ Xương qua lời nói đó đủ biết hần là kẻ thâm trầm kín đáo chứ không nóng tính như sư đệ của mình. Trong lòng cũng vì vậy thêm rúng động mấy phần. Hần định lên tiếng thì Băng Tâm tự khi nào đã án trước mặt, nàng nhìn hần mỉm cười:

-Nếu gã này đã nói vậy thì Vũ Xương hãy để Băng Tâm bồi tiếp hần vài chiêu!

Vũ Xương vốn dĩ cũng hiểu rõ Băng Tâm tu hành thâm sâu, hơn nữa tính tình lại quyết đoán nên cũng không muốn cản, hần liền lùi lại mấy bước không nói thêm. Băng Tâm nhìn thiếu niên áo vàng cười nhạt:

-Mời các hạ!

Thiếu niên áo vàng cau chân diện, hần định bước lên xuất thủ thì thiếu nữ đi theo này giờ im lặng bỗng cất tiếng trong như ngọc:

-Chuyện này không cần đến Lâm sư huynh, hãy để muội thử xem ả lợi hại đến đâu!

Thiếu niên áo vàng hơi ngấn người, hăn nghĩ đối phương đã không chịu ra tay mà lại nhường cho nữ nhân này đối phó, nếu mình đứng ra giao thủ với nàng ta thì cũng mấy phần mất mặt nên đứng lùi lại mỉm cười:

-Kim muội đã nói vậy thì ngu huynh xin chấp nhận!

Nói đoạn cũng lùi lại sau mấy bước đứng cạnh sư đệ, họ Lục cười nhạt:

-Đúng là cái bọn man rợ này không biết trời cao đất dày là gì, xem ả kia chịu được mấy chiêu của sư muội?

Hai đại mỹ nhân bắt đầu bước vào cuộc, một người khí lạnh như băng tuyết còn một người kiêu sa, ngạo mạn. Cả hai chỉ gặp nhau ở một điểm, đây là lạnh lùng ít nói. Họ bước vào cuộc đấu không một lời mời, cũng không một tiếng quát.

Ngọc Băng Tâm lắng mình lên không, thân ảnh nàng phiêu dật như áng mây xuất "Đả Vũ Lê Hoa". Màn đêm một màu vàng vọt bởi ánh đèn hiu hắt đột nhiên bừng sáng lên màu lạnh lẽo, màn khí quyển xung quanh như bị bóp méo rồi định hình dần thành muôn ngàn bông hoa lê trắng lạnh dật dờ trong màn sương hàn khí mờ ảo.

Thiếu nữ kiêu sa ngay khi Băng Tâm vận chân nguyên cũng rút kiếm xuất thủ. Tử quang quanh người nàng đại thịnh rồi luân chuyển liên hồi tạo thành những ngôi sao rực rỡ sắc quang. Thiếu nữ hét lớn đẩy mạnh chiêu thức về phía Băng Tâm. Chân nguyên chạm nhau, không gian rung chuyển. Cả hai chìm lấp trong màn chướng phong nhu mị mà uy vũ. Những người du khách quanh đây nghe tiếng động long trời thì hốt hoảng chỉ trỏ, cuối cùng tính hiếu kỳ kéo họ đến tề tựu thành một vòng tròn lớn. Khoảng không giữa Ngọc Băng Tâm và thiếu nữ giờ trở thành một lôi đài bất đắc dĩ.

Sau chiêu thức vừa rồi, cả hai cùng lui lại sau hai bước, chân diện Băng Tâm mấy phần khó hiểu còn ba đệ tử Triều Dương phái tám phần ngạc

nhien. Nhất là gã họ Lục, trong Triều Dương phái sư muội của hắn tuổi đời hãy còn nhỏ nhưng ngộ giác vào hàng hiếm có, tu chân đại tiến và lúc nào cũng được xếp hàng đầu trong lớp trẻ. Vậy mà hôm nay, tại nơi giáp ranh với vùng đất hoang dã Quan Ngoại lại có thiếu nữ man rí đấu ngang hàng với nàng thì quả thật có mơ hắn cũng không dám nghĩ tới.

Trước khi xuất hành, sư phụ hắn có dặn dò ba người rằng đối thủ đáng gờm nhất chỉ là Song Hiệp của Thu Phong phái và Bát hiệp của Đồng Tước phái. Ông ta không hề nhắc tới những người đến từ Quan Ngoại bởi vì bao nhiêu kỳ đại hội họ đều không có thứ hạng cao. Chính điều ấy đã khiến hắn cùng sư huynh, sư muội tám phần ngạo mạn trước đệ tử Quan Ngoại. Nhưng xem ra bây giờ hắn nhầm, mà sư phụ hắn càng nhầm. Những con người dù hoang dã đến đâu thì cũng sản sinh ra được những đấng phi phàm! Chân lý ấy đã ngủ quên trong lòng hắn bấy lâu, nhưng tối nay đã được đánh thức dậy bởi mấy con người đến từ nơi hoang vu.

Nét mặt hắn méo xẹo quay sang nhìn Lâm sư huynh của mình.

-Chuyện này là thế nào? Không lẽ bọn chúng lợi hại đến vậy sao?

Thiếu niên áo vàng tuy rằng tính tình trầm tĩnh nhưng vẫn bị sự việc trước mắt làm cho ngớ ngẩn, hắn lắc đầu thờ dãi:

-Chính ta cũng không hiểu nổi, sư phụ hắn đã nhầm khi xem thường bọn người Quan Ngoại này, hôm nay nếu chúng ta không chạm trán ở đây mà cứ mang thái độ khinh thị bọn chúng lên lời đòi thì e rằng đã sớm bại từ lâu!

Thiếu nữ kiêu sa sau giây phút ngạc nhiên thì trấn tĩnh lấy lại vẻ kiêu sa, tự phụ cười nhạt:

-Xem ra người cũng có chút bản lĩnh!

Băng Tâm ngẩng đầu không nói gì, đối với nàng, trên đời này không có thứ gì có thể làm lòng mình dao động, ngoại trừ một người... cho nên tuy có đôi phần khó hiểu trước chân tu của thiếu nữ Quan Nội nhưng đây cũng chỉ là giây phút thoáng qua, nàng toan vận chân nguyên xuất " Địa Ngục Âm Băng " thì một giọng nói lãnh lớt nhưng khá quen thuộc vang lên:

-Dừng lại! Các vị làm gì vậy?

Vũ Xương khẽ cau mày, hẳn đã biết người mới nói là ai, chỉ có điều không hiểu sao nàng ta lại có mặt tại đây mà thôi. Ý nghĩ của hắn còn vận động thì Yến Phi Phi đã bước vào chặn giữa Ngọc Băng Tâm và thiếu nữ kiêu sa. Nàng nhìn Vũ Xương cùng bốn đệ tử Quan Ngoại nói:

-Các vị đã tới đây rồi sao? Nhanh thật!

Sau đấy, không đợi họ trả lời nàng quay sang ba người Triều Dương phái:

-Kim Tình văn tử! Lục Đại Từ, Lâm Trấn Nam huynh, tại sao lại xảy ra xung đột như vậy?

Tuổi tác của nàng không hơn mấy người này nhưng dù sao vị thế của Thu Phong Phái vẫn là minh chủ nên mấy câu hỏi này vừa mang tính chất vấn mà cũng vừa mang tính quan tâm. Lâm Trấn Nam đưa tay xoa chúng nhân vây quanh đấy giải tán rồi mỉm cười:

-Chỉ là ta thấy bọn họ tu chân cao thâm nên muốn nhân chuyện này học hỏi đôi chút đấy thôi! Nếu họ là bằng hữu của Yến muội thì ta xin được nhận lỗi!

Nói đoạn kéo Kim Tình Văn, Lục Đại Từ đến cúi đầu với Yến Phi Phi chứ thủy chung không nhìn qua mấy đệ tử đến từ Quan Ngoại. Bọn Vũ Xương không để tâm đến chuyện đó. Nhưng Phi Phi thì nhú mày. Nàng

định lên tiếng nhưng Lâm Trấn Nam đã cúi chào rồi dẫn sư đệ cùng sư muội khuất lấp vào ánh sáng mờ nhạt của đèn đêm.

Yến Phi Phi bước đến Vũ Xương hỏi:

-Đồng Môn chủ và các vị trong Thiên Vũ Môn vẫn tốt chứ?

Hắn đưa mắt quan sát không thấy Tào Mạnh Cường đi cùng Yến Phi Phi thì cũng đôi nét ngạc nhiên, nhưng vẫn điềm nhiên:

-Cám ơn cô nương quan tâm! Mọi người vẫn được Khang tạnh!

Nói đoạn hắn đưa tay giới thiệu Lục An Vân và Trần Tuấn Hào, ba người chào hỏi nhau rồi cả bọn đứng dậy vào một tửu điểm mở đêm đối ẩm. Huyền Tuyết Sương uống một hớp rượu nóng rồi nhìn Yến Phi Phi hỏi:

-Theo như ta biết thì Thu Phong phái tọa lạc cách nơi này rất xa, tại sao Yến cô nương lại có mặt ở đây?

Đây cũng chính là câu hỏi mà Vũ Xương muốn biết nên hắn mặc nhiên bỏ chén rượu xuống, song mục buông lơ là vào khoảng đen bên cửa sổ nhưng đôi tai vẫn ngưng thần lắng nghe. Yến Phi Phi không để tâm đến điều đấy. Nàng mỉm cười nói:

-Chuyện đón tiếp khách tại Thu Phong phái thì giao cho Tào sư huynh còn nghĩa phụ đặc phái ta đến đây là để tiếp đón các vị và những môn phái đến từ mấy vùng lân cận!

Nàng dừng lại giây lát, đôi chân mày xích lại hỏi:

-Vừa rồi ta có nghe ngóng được trên đường tới đây các vị bị Tiên Tri giáo tập kích, chuyện này là thực hay hư?

Trần Tuấn Hào tính tình vốn hào sảng nên cũng nhanh chóng hòa nhập với Yến Phi Phi. Hắn mỉm cười:

-Chuyện này là có thật! Nhưng mấy lão ấy bị Điệp huynh đây đuổi đi!

Yến Phi Phi nhìn Vũ Xương cười nhạt, suy cho cùng thì nàng tuy mang ơn hãn nhưng thái độ gần đây của hãn với nàng khiến Yến Phi Phi năm phần không vừa lòng.

-Xem ra chân tu của người thật không biết đâu mà lường, lần đại hội này nếu có gặp ta thì hãy nhẹ tay một chút! Ta chưa muốn tổn mạng đâu!

Vũ Xương mặc nhiên không phản đối, hãn cười trừ:

-Cô nương bất tất phải nói thế!

Hãn dừng lại giây lát rồi thở dài uống cạn chén rượu, đôi mắt trở nên thất thần hỏi:

-Lần này cô nương về Quan Nội đã tìm hiểu rõ nguyên nhân vì sao đại hội lần này tổ chức sớm hai năm chưa?

Yến Phi Phi lờm hãn:

-Xem ra nếu không có chuyện cần ta giải đáp thì người nhất quyết không thềm nói chuyện với ta!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tiên Lữ Đồng Chu Văn Cánh Di

Vũ Xương thở dài:

-Nếu cô nương không muốn nói thì tại hạ cũng không tiện ép!

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Người ép được ta hay sao?

Ngọc Băng Tâm thấy hai người sắp gây lộn thì mặc nhiên ngồi im không hề động đậy, dường như trong ánh mắt nàng ẩn hiện một vài sắc thái khác lạ. Huyền Thuyết Sương không làm được thế. Nàng vội can:

-Yến cô nương hãy bình tĩnh! Xương đệ có nhiều chuyện vẫn chưa tiện để người khác biết, cho nên...

Yến Phi Phi cắt ngang:

-Ta hiểu!

Nàng đưa mắt lờm Vũ Xương, tâm tư không được thoải mái nên cũng chẳng khai khẩu. Vũ Xương rất muốn biết chuyện Thiếu Niên Anh Hùng hội rốt cục là thế nào, nhưng thủy chung hãn vẫn im lặng không chịu hỏi. Lục An Vân như nhớ ra chuyện gì liền hỏi Yến Phi Phi:

-Yến cô nương! Theo như ta nghe không nhầm thì ban đầu tên họ Lục gọi Lâm Trấn Nam là "Hàn đại ca" nhưng rõ ràng gã đâu phải họ Hàn?

Sao lại có chuyện như vậy?

Vũ Xương hơi thần thờ, hắn cũng không để ý đến chuyện đó, mà mấy người kia hình như cũng vậy! Lục An Vân này thật tinh tế!

Yến Phi Phi gật đầu:

-Triều Dương phái tương đối gần Quan Ngoại nên khí hậu cũng chẳng lấy gì làm ẩm áp. Võ công của Lâm Trấn Nam rất kỳ bí, nghe nói hắn vận hàn khí vào kiếm quyết nên thập phần lợi hại. Nhưng căn bản tâm tư hắn lạnh lẽo, hành sự cũng thâm trầm kín đáo, không hề có tình cảm. Bọn trong Triều Dương phái gọi hắn bằng "Hàn sư huynh", "Hàn đại ca" có lẽ là vì nguyên nhân đó!

Nàng nói xong liếc mắt qua Vũ Xương cười nhạt:

-Nhưng các vị yên tâm! Võ công hắn có thể nào cũng không sánh được với gã quái vật kia đâu!

Vũ Xương không lấy làm giận, hắn vẫn thấy mình thực ra đối xử với Yến Phi Phi có mấy phần không đáng, sâu trong tâm khảm hắn cũng có chút hảo cảm với nàng, chẳng qua hoàn cảnh chưa minh bạch nên chẳng tiện thân tình mà thôi!

Trần Tuấn Hào nhìn ra ngoài nói:

-Sắp sáng rồi, chúng ta cũng nên trở về khách điểm kéo các vị trưởng bối lại lo lắng!

Mọi người gật đầu rồi cùng nhau đứng dậy chia tay Yến Phi Phi về khách điểm.

Trời đêm một màu kỳ bí, huyền ảo, tại một nơi cách chỗ bọn Vũ Xương không xa. Âu Dương Tu cùng Lao Hà bước vào một khách điểm tương đối

khang trang, hai lão nhìn ngó trước sau rồi bước lên tầng hai gõ cửa căn phòng tối tăm không ánh đèn. Một giọng trầm đục vang ra:

-Hãy cứ vào!

Không gian trong phòng một màu đen u ám, chỉ thi thoảng le lói lên vài sắc màu xanh lét kỳ dị. Thứ ánh sáng ấy được phát ra từ năm cái lư hương đang bay thành vòng tròn trước mặt một hắc y nhân che kín chân diện. Hắc y nhân thấy hai lão bước vào thì đưa tay thu năm lư hương lại, ánh sáng kỳ dị cũng theo đó tan biến vào bóng tối. Căn phòng lúc này thuần túy một màu đen sâu thẳm! Âu Dương Tu kéo Lao Hà quỳ rạp xuống trước mặt hắc y nhân.

-Giáo chủ! Chúng tại hạ vô năng đã không hoàn thành nhiệm vụ! Xin nhận sự trừng phạt!

Hắc y nhân khẽ ngước đầu lên, toàn thân hình hắc chìm sâu vào bóng tối u uất, chỉ duy nhất có đôi mắt là lấp lánh thần quang, đôi mắt ấy dọi soi vào chân diện hai lão già quỳ dưới đất nói:

-Ta biết hai vị hộ pháp đã cố gắng hết mình, hắc có kẻ chân tu thâm sâu đứng ra ngăn cản?

Hắc dứt lời cũng bước đến đỡ hai lão dậy, Lao Hà cúi đầu:

-Đúng vậy! Kẻ đó trẻ tuổi nhưng tu hành cực kỳ thâm sâu, hắc còn biết vận dụng Ngũ Hành Chi Lực vào kiếm quyết nên thập phần lợi hại!

Hắc y nhân tuy rằng được che kín chân diện nhưng khi nghe nói đến điều này thì đôi mắt trở nên đại biến, lão lẩm nhẩm:

-Nhanh như vậy sao?

Âu Dương Tu cười khố:

-Không lẽ giáo chủ quen biết hử?

Hắc y nhân cười gằn, ánh mắt mấy phần uất hận:

-Quen ư? ta chỉ muốn lấy mạng hử thôi !...

Vũ Xương một mình dạo dưới nắng mai. Lâu lắm rồi, kể từ khi hử bước chân lên Tuyết Sơn. Đây là lần đầu tiên hử được tắm nắng như vậy. Thứ nắng ấm áp dịu ngọt là nguồn sống của vạn vật trên nhân gian. Lẽ ra hử phải lấy làm vui thích khi trở về với cái không gian năm nào hử sống, nhưng chẳng hiểu sao tâm tư hử dao động liên hồi. Cuối cùng hử dừng bước rẽ vào một con hẻm đi tìm một quán rượu nhỏ bé nào đấy giải sầu. Trước đây hử cũng là một thư sinh, được đi đây đi đó, những quán rượu nhỏ lẫn khuất trong các hẻm sâu luôn có một nét gì đấy đặc biệt hơn hử mấy thứ tửu lâu ồn ào ngoài mặt phố!

Hử dừng lại trước một căn lều tạm bợ nhỏ bé tựa vào tường một tòa biệt trang lớn. Quán nhỏ này chỉ vài thứ hàng vặt vãnh đặt trên một cái sạp tre dài hơn trượng. Phía trong sạp, một lão bà tóc trắng như sương ngồi phe phẩy quạt giấy, miệng bóp bép nhai trầu. Hử dừng lại hỏi:

-Bà bà có rượu chăng?

Lão bà nhả bã trầu ra nói:

-Mời công tử ngồi! Quán của lão có thứ rượu nếp để lâu năm đấy!

Hử mỉm cười kéo băng ghế ra ngồi, không gian nơi này một màu tĩnh lặng mát mẻ. Bà lão rót một chén rượu đưa cho hử hỏi:

-Công tử hử không phải người của trấn Dương Bình?

Hử mỉm cười:

-Bà bà đoán đúng rồi! Ta đến từ Quan Ngoại!

Hắn đưa môi nhấp một ngụm rượu, vị ngọt thấm đẫm đầu lưỡi. Bà lão lắc đầu:

-Lão bà từng thấy rất nhiều người Quan Ngoại, nhưng không thấy ai như công tử đây!

Hắn mỉm cười không nói gì, đột nhiên từ xa có tiếng bước chân vọng lại, hắn đưa mắt quan sát thấy một bóng tử y từ từ hiện hữu, hắn đã nhận ra người đó nên quay mặt đi. Mới gặp nàng ta một lần nhưng thực sự mà nói hắn không có hảo cảm cho lắm. Bà lão cười:

-Cô gái này hai hôm nay, ngày nào cũng đến đây uống rượu một mình, đến khi thần trí mơ màng mới chịu đứng dậy đi về!

Vũ Xương cười gượng rồi uống một ngụm rượu lớn hơn, đoạn quay mặt đi. Bà lão lấy một cái chén khác rót đầy rượu rồi tiện thể rót luôn vào chén hắn. Lúc này Kim Tình Văn cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, thần trí nàng có đôi nét muộn phiền, mơ hồ. Những nét kiêu sa, ngạo mạn cũng tuyệt nhiên không còn vương lại. Dường như nàng không nhận ra hắn nên cầm chén rượu lên uống cạn một hơi, cũng chẳng nói lời nào với bà lão. Nàng thở dài rồi như nhận ra có người bên cạnh nên đưa mắt quan sát. Chân mày khẽ cau lại, Vũ Xương cười gượng:

-là cô nương?

Kim Tình Văn đứng phắt dậy, vớt một nén bạc xuống bàn cho bà lão rồi quay bước đi như gió. Trông dáng dấp kiêu sa lúc này với vẻ ảo não khi này thật không khác nào một trời một vực. Vũ Xương lắc đầu không nói gì, bà lão thở dài:

-Tính tình cô nương này thật kỳ quặc! Công tử quen cô ta sao?

-Cũng có chút gặp gỡ!

Hắn uống cạn chén rượu rồi cũng đứng dậy đi về, từ lúc Tình Văn đến đây, tâm tư hắn mấy phần không được thoải mái. Hắn bước đi trên con hẻm dài hẻo lánh, không hiểu sao trong lòng thấy trống vắng vô cùng.

Đúng lúc vừa bước ra khỏi con hẻm thì hắn đụng ngay Yến Phi Phi, nàng nhìn hắn cười nhạt:

-Tại sao lại đến những nơi như thế này, bộ người thích sự hoang vắng lắm sao?

Vũ Xương không nói gì, hắn khẽ cau mày định bước đi thì Yến Phi Phi gọi:

-Sao người khinh người như thế? Ta đặc tội gì với người?

Hắn hơi sững người, đôi mắt mày phần mờ hồ, hắn quay lại nhìn Yến Phi Phi rất sâu hỏi:

-Cô nương có rồi không?

Yến Phi Phi hơi ngạc nhiên, nàng nhìn hắn một hồi lâu.

-Người hỏi làm gì?

Vũ Xương nhếch mép:

-Không có gì, ta muốn mời cô nương uống rượu!

Yến Phi Phi suy nghĩ giây lát rồi gật đầu:

-Được, ta đi với người!

Hai người đến một tửu lâu khá lớn, khách nhân trong này không lấy làm đông, chỉ đây đó vài gã giang hồ ngồi lẻ loi cô độc đối ẩm một mình. Yến Phi Phi gọi rượu xong mỉm cười.

-Người mời ta đi uống rượu là có ý đồ gì? Sao tự nhiên lại tỏ ra thân thiện như vậy? Hay muốn lấy lòng ta để khai thác chuyện Thiếu Niên Anh Hùng Hội?

Vũ Xương mặc nhiên không phản đối, hắn rót rượu vào hai bát rồi ngửa cổ tu hết một hơi nói:

-Chả phải cô nương muốn biết thân thế của ta sao? Có muốn nghe ta kể không?

Yến Phi Phi tròn mắt nhìn hắn, nàng đưa tay sờ trán hắn nói:

-Sáng nay người đi dạo sớm như vậy, liệu có phải trúng gió chẳng?

Vũ Xương đẩy bàn tay mát lạnh, mềm mại của nàng ra:

-Ta chả sao hết, chỉ vì ta thấy mình cần nói thì nói thôi, nhưng cô nương phải hứa không được kể lại cho ai, kể cả nghĩa phụ mình!

Yến Phi Phi ngồi im trầm ngâm nhìn hắn, dường như đây là một con người hoàn toàn khác chứ không phải gã Vũ Xương lạnh nhạt nàng quen biết. Yến Phi Phi gật đầu:

-Được! Ta hứa với người! Kể đi!

Vũ Xương thở dài, hắn đem mọi chuyện ra kể một lượt cho Yến Phi Phi nghe. Kể xong cũng chẳng hiểu mình làm như vậy có đúng hay không nữa! Ngay cả Ngọc Băng Tâm, Huyền Tuyết Sương hắn cũng chưa nói nhưng lại đem ra nói với cô gái Quan Nội mới quen biết này. Có lẽ hắn thấy nàng đáng tin tưởng để nói, mà cũng có thể chỉ vì Yến phi Phi đến đúng lúc hắn cảm thấy tâm tư nặng trĩu cần được chia sẻ.

Yến Phi Phi trầm mặc nhìn hắn. Một lúc sau nàng đưa ngọc thủ bóp tay hắn, rồi cầu má hắn. Vũ Xương đẩy tay nàng hỏi:

-Cô nương làm gì vậy?

Yến Phi Phi thở dài:

-Người nói mình không phải do con người sinh ra, ta muốn xem xem có khác biệt gì với con người thực sự không đấy thôi!

-Có khác không?

Yến Phi Phi đưa tay sờ má mình nói:

-Chả khác tý nào!

Hắn dù mới ôn lại chuyện cũ tâm tư có vài phần buồn bực nhưng nghe nàng ta nói thì cũng mấy phần muốn cười. Yến Phi Phi nhìn sâu vào mắt hắn hỏi:

-Người bảo chưa kể chuyện này với ai ngoài mấy vị trưởng bối trong Thiên Vũ Môn, vậy tại sao lại kể với ta? Người nên nhớ ta là con gái của kẻ mà người đang nghi là thù nhân đấy!

Vũ Xương cười gượng:

-Ta cũng không hiểu tại sao nữa! Có thể tâm tư sáng nay của ta không được tốt!

-Hừ! Nói như vậy tức là nếu tâm tư tốt thì người sẽ không kể vì cho rằng ta không đủ tin tưởng đúng không?

-Đâu phải như vậy! Nếu đã không tin tưởng thì ta đâu dại gì kể ra!

Yến Phi Phi uống hết chén rượu nói:

-Người nghĩ thế nào ta không cần biết, nhưng trước khi mọi chuyện rõ ràng người chớ manh động với nghĩa phụ ta, ta không tin ông ấy là hung

thủ đầu, nhất định có kẻ nào đẩy dần dựng chuyện này!

Vũ Xương mặc nhiên không nói, hắn cũng có ý đẩy nhưng mọi bằng chứng để lại đều dồn hết vào Thu Nhược Tuyên, hơn nữa ông ta còn năm lần bảy lượt muốn tận diệt hắn. Đấy chẳng phải giết người diệt khẩu hay sao?

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Vì người đã kể chuyện khó khăn của người cho ta nghe, cho nên ta tạm thời không tính toán nợ cũ, mọi chuyện vẫn chưa minh bạch nên từ nay ta với người vẫn là bằng hữu. Đừng có lạnh nhạt với ta! Còn nữa, người có muốn biết chuyện bọn Tiên Tri giáo vì sao hấp thu Tinh Nguyên của các loại yêu nhân hay không?

Vũ Xương mỉm cười:

-Chuyện này đương nhiên là ta muốn biết!

-Người có từng nghe nói tới loại võ công gọi là Hấp Tinh Chưởng hay chưa?

Vũ Xương lắc đầu:

-Chưa nghe nói bao giờ!

-Loại võ công này rất quý dị, bá đạo. Người tu luyện Hấp Tinh Chưởng phải thu được tinh nguyên của năm lại Dị vật, năm loại này phải mang trong mình những thuộc tính của Ngũ Hành Chi Lực gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Sau đấy dựa vào khẩu quyết mà hấp thụ tinh nguyên của chúng thành chân nguyên bản thân!

Vũ Xương giật mình:

-Không lẽ bọn Tiên Tri giáo tu luyện loại võ công này!

-Sao người nghĩ ngần thế? Có biết rằng để tu luyện loại võ công này phải có một chân tu vững vàng và tinh nguyên phù hợp hay không? Ta nghĩ chỉ giáo chủ của chúng luyện thôi!

Vũ Xương trầm ngâm, hẳn đã tận mắt mục kích võ công của hai gã Hộ Pháp trong Tiên Tri giáp, bọn chúng tu chân thâm sâu khó lường. Chắc hẳn giáo chủ của chúng đạo hạnh ghê gớm hơn bội phần, bây giờ lại còn tu luyện thêm Hấp Tinh Chương nữa thì giang hồ lấy ai làm đối thủ đây?

Yến Phi Phi nghiêng đầu nhìn hẳn hỏi:

-Người đang nghĩ gì?

-Chỉ là mấy chuyện vặt vãnh đấy thôi!

-Hừ! Đầu óc bọn nam nhân các người có rất nhiều điều mờ ám khi đứng trước nữ nhân!

Hắn cười:

-Vậy cô nương nếu sợ thì nên đi thôi!

Yến phi Phi mỉm cười:

-Riêng người thì ta không sợ! hãy nói cho ta biết, vì sao mới sang sớm người đã đi tới con hẻm đó? Không lẽ có hẹn với Kim Tình Văn tử hay sao?

Vũ Xương giật mình:

-Cô nương cũng biết nàng ta tới đó?

-Sao? Bị ta đoán trúng tim đen hả?

Vũ Xương thở dài:

-Tìm đen là cái gì? Ta chỉ tình cờ đụng nàng ta ở đấy mà thôi!

Yến Phi Phi gật đầu:

-Ta tạm thời tin người! Nhưng nói cho người biết, nàng ta là người rất kiêu kỳ và lạnh nhạt, nếu có ý đồ gì đấy thì hãy từ bỏ đi!

-Tạo sao cô nương cứ thích nghĩ xấu cho người ta thế?

-Ồ! Không hiểu sao gặp người là ta ăn nói loạn xạ hết cả lên!

Nàng đứng dậy nói:

-Ta còn phải đi có việc! Người về thôi!

-Cô nương tự nhiên!

Yến Phi Phi quay mình bước xuống lầu, lên ngựa dong đi thẳng. Vũ Xương nhìn theo, chân diện hắc nổi lên mấy phần khó hiểu. Hắc buông tiếng thở dài, khẽ lắc đầu. Đoạn gọi Tiểu Nhị thanh toán rồi cũng lững thững về khách điếm.

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Nhân Lai Nhân Khứ Xương Ca Hành

Vũ Xương vừa đặt chân đến hành lang khách điểm thì thấy Ngọc Băng Tâm bước ra, nàng nhìn hắn nheo mắt hỏi:

-Sao mới sáng sớm mà Vũ Xương đi đâu thế?

Hắn mỉm cười:

-Chỉ là ta thấy tù túng nên đi dạo một chút đấy thôi!

Hắn nhìn chân diện đả chiêu có mấy phần mệt mỏi của nàng, chợt nhớ ra loại võ công mà Băng Tâm tu luyện phải tích tụ từ hàn khí, hắn trầm ngâm:

-Ngọc cô nương đã quen với khí hậu nơi này chưa?

Băng Tâm nghiêng đầu hỏi:

-Tại sao Vũ Xương lại quan tâm tới chuyện này?

-Chỉ là ta thấy thứ võ công cô nương luyện...

Băng Tâm gật đầu:

-Đúng là có chuyện đấy, nhưng đương nhiên Băng Tâm biết cách khắc phục. Dù sao nó cũng không đòi hỏi phức tạp như chân tu Thiên Vũ Môn!

Hắn gượng cười:

-Nếu vậy thì tốt! Nhưng có một điều ta vẫn lấy làm kỳ quái!

-Vũ Xương nói đi!

-Tại sao hôm qua tới nay ta không thấy vị trưởng bối nào nhỉ? Không lẽ họ bận công việc gì sao?

Đúng lúc đấy thì Trần Tuấn Hào, Lục An Vân cùng Huyền Tuyết Sương cũng bước đến. Tuấn Hào nói:

-Điệp huynh không thấy cũng là phải, ta mới biết được một tin, nghe đâu chương môn Triều Dương phái sáng sớm nay cho người đến mời các vị ấy đi mạn đàm chuyện gì đó!

Lục An Vân cười nhạt:

-Đồ đệ nào thì trò nấy, không hiểu lão ta muốn gì đây?

Huyền Tuyết Sương cười:

-Sao chúng ta không đến đấy xem thế nào nhỉ?

Vũ Xương ngẩn người:

-Không lẽ sư tỷ biết họ ở đâu sao?

Tuyết Sương gật đầu:

-Ta nghe tên đệ tử Triều Dương phái nói ở Vân Hà tửu lâu!

Triều Dương phái an lạc trên Triều Dương sơn, ngọn núi này tựa mình vào dòng Dương Giang rộng lớn. Nói về lịch sử khai môn thì Triều Dương

phái rất mơ hồ. Nghe đâu họ là một nhóm người ô hợp làm thủy tặc trên Dương Giang, sau này không hiểu vì lý do gì lại lên định cư trên Triều Dương sơn rồi tuyên bố khai lập môn hộ với giang hồ. Môn phái này tuy rằng bề ngoài vẫn mang danh chính đạo nhưng bên trong hẳn còn nhiều điều kỳ bí đối với đồng đạo. Tuy nhiên cũng chưa ai nhận thấy họ làm điều gì quá đáng.

Chương môn đương nhiệm của Triều Dương phái tên gọi Nhậm Bá Lân, lão tuổi chỉ độ ngũ tuần, chân diện sâu trầm khiến người ngoài nhìn vào khó đoán được đang nghĩ gì hay tâm trạng ra sao. Dưới lão còn hai thủ tọa Ngọc Hoa động tên Tề Đức Lai và Vô Gian động tên Bàn Hữu Kha! Hai người này đảm nhận công việc trông coi đệ tử ở hai động trên.

Vốn dĩ lần này Nhậm Bá Lân, Tề Đức Lai và Bàn Hữu Kha cũng định dẫn Lâm Trấn Nam, Lục Đại Từ, Kim Tình Văn đến Thu Phong phái để phò hội. Nhưng dẫn đi lại, Tề Đức Lai cho rằng nên để bọn chúng có tinh thần tự lập nên đã sai phái chúng đệ tử đi trước còn mình thì theo dõi hành tung, có gì bất trắc thì tương trợ.

Mấy kỳ đại hội gần đây, võ lâm Quan Ngoại chẳng người nào đạt được thứ hạng cao. Cho nên bọn Nhậm Bá Lân chẳng để họ vào mắt, tuy vậy Thu Nhược Tuyền cùng Nhất Tiêu chân nhân thì lại tương đối coi trọng họ. Ba lão cũng là những phần tử quan trọng của võ lâm Quan Nội, hơn nữa Thu Phong phái đã cử Yến Phi Phi đến đây, nếu như các lão quá khinh mạn thì sau này cũng khó mà ăn nói với đồng đạo Quan Nội, nhất là Thu Nhược Tuyền. Nên không thể trốn tránh vị thế chủ nhà. Sáng sớm nay mấy lão cho đệ tử đến mời các vị trưởng bối của Quan Ngoại đến đối tửu để thể hiện tấm lòng tiếp đón khách xa. Nhưng thực ra đây chỉ là hành động gượng ép nên tâm trạng chẳng lấy gì làm thoải mái!

Đồng Đại Vinh, Lâm Ngọc Hải, Lãnh Phiêu Dương và Tống Tiểu Lan bước vào đã thấy ba lão ngồi sẵn bên bàn tiệc rượu. Thấy khách đến, Nhậm Bá Lân cũng chẳng thèm đứng dậy mà nói gọn:

-Các vị đã tới!

Bốn người cau chân diện, trong lòng họ rất lấy làm bất bình về chuyện này nhưng nghĩ đến việc mấy kỳ đại hội gần đây môn phái mình chẳng được đệ tử nào ra gì nên nhẫn nhịn ngồi xuống. Đồng Đại Thiên khẽ nhếch mép:

-Không hiểu hôm nay Nhậm chương môn mời bọn ta đến đây là có chuyện gì?

Nhậm Bá Lân cười:

-Lấy vị thế chủ nhà mà tiếp đón khách xa, chẳng lẽ tên đệ tử của ta chưa nói với các vị sao?

Lãnh Phiêu Dương nhíu mày:

-Ta nghĩ vị thế chủ nhà thì nên để đến Thu Phong Sơn thì hợp hơn đây!

Nhậm Bá Lân khẽ cau mày, lão phá lên cười nói:

-Lãnh chương môn nói cũng không sai, thôi thì hôm nay ta mời các vị đến đây đối ẩm coi như bằng hữu lâu ngày gặp nhau vậy!

Tống Tiểu Lan hừ nhạt không nói gì, chân diện bà ta lúc nào cũng đầy lớp băng sương bao phủ, thật so với Băng Tâm mà nói chẳng khác bao nhiêu!

Lâm Ngọc Hải mỉm cười:

-Hóa ra Nhậm chương môn đã coi chúng ta là bằng hữu, thật vinh dự cho bọn ta vậy!

Giọng nói có mấy phần mỉa mai, bà nâng cốc lên chẳng thêm mời mà uống cạn một hơi. Nhậm Bá Lân cùng hai lão Động Chủ không phản ứng,

khí thể chẳng lấy gì làm ưu nhã. Đồng Đại Thiên mỉm cười, nét mặt ông ta có vẻ dễ chịu hơn mấy người khác hỏi:

-Chẳng hay đại hội lần này tổ chức sớm tận hai năm là duyên cớ làm sao? Nhậm chương môn hản là rất rõ!

Nhậm Bá Lân cau mày, quả nhiên câu hỏi này lão không trả lời thì không được. Như thế có khác nào phủ nhận vị thế quan trọng của mình trên giang hồ? Lão thở dài:

-Chuyện này cũng không có gì là bí mật, thực ra mà nói mọi chuyện đều chỉ bắt đầu từ Tiên Tri giáo, hản các vị cũng biết gần đây chúng liên tục xuất hiện tại Quan Nội. Theo như bọn ta được biết thì giáo chủ của chúng đang tu luyện loại võ công gọi là Hấp Tinh Chương!

Bốn người Quan Ngoại thất sắc, họ thở dài, nét mặt trở nên ưu tư khác thường. Đồng Đại Thiên rất đổi băn khoăn khi mục kích việc Âu Dương Tu và Lao Hà giết chết Băng Nhân. Nhưng bây giờ thì xem ra mọi chuyện đã rõ, trước khi giết gã Yêu Nhân hản chúng đã thu hồi được tinh nguyên. Băng Nhân mang trong mình hàn khí đại thịnh, đấy chính là chi hệ Thủy trong Ngũ Hành Chi Lực. Nhậm bá Lân hớp một ngụm rượu nói tiếp:

-Sau khi thương thuyết rất lâu ta, Thu Nhược Tuyền minh chủ, Nhất Tiêu chân nhân đã quyết định tổ chức đại hội sớm hai năm để nhân cơ hội này tập hợp anh tài trong thiên hạ cùng nhau chống lại Tiên Tri giáo!

Không ai nói gì, không gian yên lặng tưởng nghe được tiếng hơi thở. Nhậm Bá Lân cười nhạt:

-Chuyện là như vậy, không hiểu các vị định tính như thế nào?

Mặc dù chẳng ưa gì thái độ của Nhậm Bá Lân nhưng việc này liên quan đến đại sự võ lâm nên Đồng Đại Thiên gật đầu:

-Thiên Vũ Môn sau kỳ đại hội này sẽ huy động hết lực lượng đến Quan Nội hợp lực!

Ba người còn lại cũng lần lượt biểu thị ý tán đồng. Nhậm Bá Lân nhìn hai vị động chủ rồi cả ba cười vang, tiếng cười mang đầy ngạo khí. Tống Tiểu Lan hừ nhạt:

-Nếu đã không còn việc gì thì có lẽ bọn ta cũng nên cáo lui!

Nói đoạn đứng dậy, Đồng Đại Thiên, Lâm Ngọc Hải, lãnh Phiêu Dương cũng đứng lên theo. Nhậm Bá Lân lạnh nhạt:

-Nấu vậy thì ta không tiễn!

Bốn người vừa bước ra khỏi tử lâu thì cũng đụng bọn Vũ Xương đi đến. Đồng Đại Thiên hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện này, lão nhìn họ nói:

-Các con đến đây làm gì?

Huyền Tuyết Sương mỉm cười:

-Thưa Môn chủ, chúng con chỉ đến đây xem tình hình thế nào thôi. Bọn Triều Dương phái một lũ đệ tử chẳng ra gì thì hãn sư thừa của chúng cũng thế!

Lãnh Phiêu Dương mỉm cười:

-Nói vậy các con đã gặp đệ tử Triều Dương phái rồi sao?

Trần Tuấn Hào ăn nói vốn dĩ rành mạch nhất nên đem mọi chuyện đem qua ra kể lại một lượt. Mọi người lấy làm ngạc nhiên, Tống Tiểu Lan thì nhìn Ngọc Băng Tâm ra chiều đắc ý. Bà nói:

-Nếu đánh một chiêu nữa chắc gì ả đó đỡ được Âm Băng của Băng Tâm!

Nét mặt mấy trưởng bối Quan Ngoại có chút thay đổi, nhưng nhìn chung những nét vui mừng vẫn lấn át sự lo lắng. Điệp Vũ Xương hỏi:

-Môn chủ! Lão mời các vị đến đây là có ý gì?

Đồng Đại thiên mỉm cười:

-Chỉ là muốn tiếp đãi chúng ta mà thôi!

Năm người Vũ Xương nhìn nhau, ánh mắt ai nấy mấy phần khó hiểu, có điều không tiện nói ra, dường như sau lần đụng độ đêm qua, ấn tượng của họ về Triều Dương phái không được tốt!

Lục An vân thở dài:

-Lần đại hội này tổ chức sớm hai năm hẳn các vị cũng đã nhận lần này hỏi rõ rồi?

Lâm Ngọc Hải mỉm cười, bà đem nguyên nhân ra kể một lượt, bọn họ tuy rằng trẻ tuổi, hãy còn chưa được nghe nhắc đến loại võ công bá đạo, kỳ quái kia nhưng nhìn nét mặt của các trưởng bối cũng đủ thấy việc này quan hệ rất lớn. Đồng Đại Thiên xua tay:

-Thôi nào, đứng giữa đường thế này thật không tiện, chúng ta về khách điểm thôi!

Trần Tuấn Hào nói:

-Các vị hãy về trước, bọn tiểu bối muốn đi dạo một chút, không biết có được không?

Đồng Đại Thiên đưa mắt nhìn mấy vị còn lại rồi gật đầu:

-Hãy cẩn thận, nhanh nhanh rồi về nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta còn phải lên đường!

Nói đoạn cùng ba trưởng bối đi khuất!

Trần Tuấn Hào quay lại sau, nét mặt mấy phần hóm hỉnh:

-Ta nghe nói gần đây có một Hồng Lâu rất nhộn nhịp, chúng ta nên đến đây thưởng ngoạn một chút cho biết!

Ba thiếu nữ đỏ mặt, Lục An Vân quát:

-Thật chẳng ra gì, tại sao huynh lại có thể nghĩ ra chuyện này?

Vũ Xương bật cười còn Trần Tuấn Hào thì xua tay:

-Ấy, Lục muội đừng có nghĩ như thế, hồng lâu cũng có ba bảy loại khác nhau, từ xưa nó vốn là nơi đàm luận của những thi nhân, kỳ sỹ. Ngay như Ôn Phi Khanh cũng một đời lân la chỗ đó mà xuất nên những áng thơ tuyệt thế!

Mọi người không nói gì, hăn biết họ có chút dao động nên mỉm cười:

-Những người kỹ nữ góp một phần làm nên nét văn hóa cổ đây, đừng ai xem thường họ! Hê hê! Huống hồ chúng ta chỉ đến đây xem nhộn nhịp chứ có làm gì đâu?

Nói xong cất bước đi trước, Vũ Xương lắc đầu đi theo, ba người còn lại nhìn nhau rồi không hiểu nghĩ gì cũng dẫn bước.

Đúng như Trần Tuấn Hào nói, hồng lâu mà hăn dẫn đến tên gọi Ngưng Bích lâu. Lầu cao ba tầng, đèn lồng treo khắp nơi, khách gia vào vô cùng nhộn nhịp, hầu hết là cánh mày râu nên thấy ba thiếu nữ dung nhan bất phàm bước vào ai nấy chú mục quan sát.

Mới đến cửa tiếng đàn hát đã vọng ra nghe dễ chịu, thi vị vô ngần. Mấy năm ở Quan Ngoại quanh năm chỉ nghe tiếng gió thổi vi vút nên tiếng nhạc du dương này khiến Vũ Xương như sống lại một thời quá khứ. Một thời

hắn cũng hay đến những chốn nhộn nhịp phù phiếm này. Hắn cũng phải công nhận Trần Tuấn Hào nói đúng, hồng lâu thuần túy vốn chỉ là nơi người ta ca múa, đàn hát và đàm luận văn chương. Lâu dần con người làm ô uế nó đi chứ thực sự mà nói cái tên ấy chẳng có tội tình gì.

Lục An vân, Ngọc Băng Tâm, Huyền Tuyết Sương thấy bọn nam nhân nhìn mình bằng con mắt khả ố thì bất mãn muốn phát tác. Trần Tuấn Hào vội cản lại nói:

-Họ chỉ nhìn thôi chứ có làm gì đâu? Đừng gây náo động!

Nói đoạn mạnh bước đi tiếp, mọi người cũng hơi ngạc nhiên, không hiểu sao hắn lại thông thạo đến vậy. Vũ Xương mỉm cười:

-Không lẽ Trần huynh đã từng đến đây rồi sao?

Trần Tuấn Hào quay lại mỉm cười:

-Có tới vài lần, nhưng cách đây mấy năm rồi!

Hắn dẫn bốn người qua một hành lang rộng xếp rất nhiều bàn ghế rồi dừng lại, đối diện với hành lang này là một đài múa lớn, trên ấy rất nhiều thiếu nữ vận hồng y với tà áo dài quét đất, đang tha thướt múa hát, Vũ Xương nhận ra điệu vũ y này nên chăm chú nhìn. Tiếng đàn tỳ bà vi vút ngân nga, ở đây rất nhiều khách nhân nhưng chẳng mấy ai dám ồn ào. Bốn người chọn cho mình một bàn rồi cũng ngồi xem múa hát. Trần Tuấn Hào mỉm cười:

-Thế nào? Có đẹp hay không?

Lục An Vân gật đầu:

-Đẹp thật! Nhưng không hiểu đây là vũ điệu gì?

Trần Tuấn Hào gãi đầu:

-Ta chỉ đến xem thôi chứ cũng không hỏi rõ!

Vũ Xương nhấp một ngụm rượu nói:

-Đây là điệu Nghê Thường vũ y! (1)

Ngọc Băng Tâm cười nhạt:

-Hắn Vũ Xương rất hay đến những nơi này nên mới rõ!

Hắn không phủ nhận, Trần Tuấn Hào gật đầu:

-Đến đây thì có sao đâu, xem múa hát cũng là một thú vui thanh nhã!

Đột nhiên Huyền Tuyết Sương chỉ tay:

-Mọi người xem ai đến kìa!

(1) Tên một điệu vũ y do Đường Minh Hoàng soạn. Theo nhiều điển tích thì Đường Minh Hoàng nằm mơ thấy tiên nữ múa mà soạn lại. Nhưng thực ra đây là một điệu múa bắt nguồn từ Ấn Độ, Đường Minh Hoàng cải biên để Dương Quý Phi và cung nữ múa!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tứ Hải Bát Hoang Đồng Nhất Vân

Mọi người đưa mắt quan sát, ai nấy không khỏi giật mình. Phía bên ngoài đang bước vào một thiếu nữ toàn thân vận tử y, dung nhan tú lệ kiêu sa, không phải Kim Tình Văn thì còn là ai?

Nàng nhìn ngó trước sau một hồi rồi đi men theo hành lang nhỏ, sau đấy thì thăm với một ả kỹ nữ điều gì đấy, đoạn vào một căn phòng đóng chặt cửa lại.

Lục An Vân cười khẩy:

-Không lẽ cô ta cũng là kỹ nữ?

Vũ Xương đắm chiêu, hẩn nghĩ đến vẻ mặt muộn phiền đến thất thần của Tình Văn hồi sáng nay thì cũng mấy phần cho rằng Lục An Vân nói không sai. Mọi người còn chìm đắm trong suy nghĩ thì bất chợt bên ngoài mấy tiếng quát tháo loạn xạ. Tiếp đấy là năm, sáu huyền y nhân rẽ khách nhân dạt ra cho Âu Dương Tu và Lao hà bước vào.

Vũ Xương khẽ cau mày nhưng hẩn cũng không phản ứng. Hai lão hộ pháp Tiên Tri giáo bước thẳng đến hành lang mà khi nãy Tình Văn đi qua, chân diện mọi người lại thêm tám phần khó hiểu.

Tuy nhiên Song Sát không vào phòng Tình Văn mà vào một phòng cạnh đấy. Vũ Xương trầm ngâm trầm ngâm giây lát rồi đứng dậy. Trần Tuấn Hào gọi:

-Điệp huynh định làm đi đâu?

Hắn mỉm cười:

-Các vị hãy ở đây, ta đi dò xem mấy lão ấy định giở trò gì!

Nói xong rẽ người đến căn phòng mà Lao Hà và Âu Dương Tu bước vào. Mọi người biết hắn thân thủ bất phàm, có đi theo cũng chỉ làm vướng chân nên ngồi im qua sát. Vũ Xương nép vào cửa phòng lắng nghe nhưng tuyệt nhiên không hề thấy tiếng động nào phát ra. Trong hồng lâu lúc này tuy rằng người như nước nhưng họ còn mãi xem múa hát nên hành động của hắn cũng chẳng mấy ai để tâm. Hắn vừa định dùng chân lực đục một lỗ nhỏ quan sát, chợt nghe tiếng huýt sáo chói tai. Hắn đưa mắt về phía bọn Băng Tâm thì thấy Trần Tuấn Hào đang chỉ tay ra cửa. Vũ Xương nhìn theo, chân mày nhíu lại. Trước mắt hắn lúc này là Lâm Trấn Nam và Lục Đại Từ. Bọn chúng đang nhìn ngó trước sau rồi tiến về phía hành lang chỗ Vũ Xương. Hắn vội quay mặt đi, không kịp nghĩ ngợi gì liền vận chân nguyên đẩy mạnh cửa phòng bên cạnh khiến chốt cửa gãy bung rồi bước vào.

Hắn đoán được tám phần bọn Lâm Trấn Nam tới đây để gặp hai lão hộ pháp Tiên Tri Giáo, nhưng còn chuyện Tình Văn thì hắn vẫn mờ mịt, nghĩ đến nàng ta hắn mới giật mình. Hắn đã nhớ lại căn phòng mình đẩy cửa vào là phòng của ai nên ngước lên... Tình Văn đã đứng trước mặt hắn tự bao giờ, mũi kiếm đầy hàn khí của nàng chĩa vào Vũ Xương.

-Người vào đây là có ý gì?

Vũ Xương gượng cười:

-Tại hạ chỉ là... vào nhầm!

Kim Tình Văn hừ nhạt:

-Người vào nhầm mà phải đẩy cửa mạnh như thế sao?

Vũ Xương thở dài, hăn định lên tiếng nhưng không biết nói thế nào.
Kim Tình Văn lạnh nhạt:

-Ra khỏi đây cho ta!

Vũ Xương trầm ngâm:

-Đợi xong chuyện này ta sẽ ra!

Tình Văn chân diện hơi đổi sắc, nàng dí sát mũi kiếm lại gần hơn hỏi:

-Người muốn nói chuyện gì?

Vũ Xương cười khẩy rồi chỉ sang phòng bên cạnh. Tình Văn lạnh lùng:

-Nếu người đã biết chuyện này rồi thì nên đi chết đi!

Vũ Xương giật mình, hăn không ngờ được nàng ta lại tàn ác như vậy, lòng thầm nghĩ chuyện này hăn có quan hệ rất lớn nên vận toàn bộ chân nguyên dồn ép khiến Tình Văn thoáng giật mình. Vũ Xương nhân cơ hội nhỏ nhoi ấy vươn tay khống chế huyết đạo của nàng ta. Sau đấy điểm luôn á huyết nói:

-Cô nương hãy tạm thời đứng đấy đã!

Ánh mắt Tình Văn lộ đầy vẻ bất nhẫn lần cầm hận nhìn hăn. Vũ Xương cười nhạt rồi đến bức vách vận chân nguyên tạo thành một cái lỗ nhỏ quan sát. Phía bên kia quả nhiên có bốn người hiện diện. Lúc này nghe Âu Dương Tu nói:

-Khi các người tới đây có bị ai trông thấy hay không?

Lâm Trấn Nam lắc đầu:

-Không có!

Lao Hà lạnh lẽo:

-Vậy còn sư muội của các người đâu? Sao nàng ta không tới?

Lục Đại Từ thở dài:

-Sư muội không đồng ý với chuyện này nên không đi!

Âu Dương Tu nhếch mép:

-Nếu ả không đồng ý với chuyện này thì các người để cho ả sống làm gì? Nếu mọi chuyện vỡ lở thì sư phụ các người không dung tha cho đâu!

Lâm Trấn Nam và lục Đại Từ nhìn nhau, một lúc sau họ Lục mới lên tiếng:

-Bọn ta nhất định làm theo ý các người, chỉ cần có thể đứng đầu Đại Hội lần này thì chuyện gì bọn ta cũng sẽ làm!

Lao Hà cười lớn vỗ vai Lục Đại Từ:

-Vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn, các người sau này có thể làm được kẻ đại gian hùng!

Lão nói xong nhìn Âu Dương Tu.

-Âu huynh nghĩ thế nào về chuyện này?

Âu Dương Tu gật đầu:

-Ngày mai hãy dẫn chúng đi gặp giáo chủ, lúc ấy tùy người quyết định!

Nói xong khoát tay ra hiệu cho hai gã đệ tử Triều Dương phái theo mình ra ngoài.

Vũ Xương trầm ngâm nghĩ : " Mục đích của chúng đã rõ, nhưng còn gặp Tiên Trí giáo chủ để làm gì? Không lẽ lão cũng có mặt ở đây ?"

Hắn chợt nhớ đến Tình Văn hãy còn trong phòng liền đến giải huyết cho nàng. Tình Văn mắt nảy lửa, vừa được giải khai huyết đạo đã xuất thủ như chớp đến Vũ Xương Quát:

-Tên vô lại này, làm hỏng hết chuyện của ta rồi!

Vũ Xương nhảy lên tránh, kiếm quyết của nàng đánh vỡ tung hết bàn ghế trong phòng. Hắn hoảng hồn lao đến nhanh như chớp phong ấn huyết đạo của nàng. Tình Văn quát:

-Hãy giết ta đi, đồ khốn kiếp!

Vũ Xương ngó ra ngoài quan sát xem tiếng chuông phong vừa rồi có làm kinh động tới khách nhân không nhưng hắn thấy mọi người vẫn chăm chú xem múa liền quay lại nói:

-Ta không muốn giết cô nương!

-Đê tiện! Người có biết làm thế này còn ác hơn là giết ta hay không?

Vũ Xương thở dài:

-Phải chăng cô nương cũng có ý muốn gặp giáo chủ Tiên Trí giáo để nhận sự giúp đỡ của lão?

Kim Tình Văn quát:

-Ai bảo với người như vậy?

Vũ Xương thấy kế của mình đắc thắng liền gượng cười:

-Vậy mà tại hạ còn tưởng...

-Tưởng cái gì? Ta dù có chết cũng không thềm nhận võ công của lão!

Vũ Xương hiểu ra mọi chuyện, hắc trầm ngâm.

-Hắn hôm nay cô nương đến đây là định ngăn cản họ?

Tình Văn nghe hắn nói, nổi uất hận trong lòng lại bùng phát, nàng mắng:

-Tên súc sinh người đã phá hỏng kế hoạch của ta rồi còn hỏi gì nữa!

Vũ Xương không để ý, hắc lắc đầu:

-Cô nương đã không đồng ý với kế hoạch của hai sư huynh mình thì nên ly khai họ! Họ có thể giết cô để giữ kín chuyện này đấy!

Tình Văn hơi sửng người, nàng trấn tĩnh cười gằn:

-Họ dù có đại ác cũng không giết ta, người chó nói càn!

Vũ Xương đến giải huyệt cho nàng nói:

-cô nương có thể đi!

Tình Văn biết võ công không bằng hắn, có muốn xuất thủ cũng chỉ chuốc khổ vào người nên hậm hực bước ra ngoài. Vũ Xương nhìn theo chân diện biến đổi liên hồi. Đúng lúc đấy Ngọc Băng Tâm, Huyền Tuyệt Sương bước vào. Nhìn bộ dạng cổ quái của hắn Băng Tâm nheo mắt:

-Không hiểu Vũ Xương làm gì mà khiến nàng ta uất ức như thế?

Vũ Xương lắc đầu không nói gì, hắc nhìn hai người rồi đi ra cửa về lại bàn ngồi. Trần Tuấn Hào và Lục An Vân vẫn ở đấy, tâm tình tuy có vài phần sốt sắng nhưng chưa đến nổi mất tự chủ như Băng Tâm và Tuyệt Sương.

Đợi cho ba người về đến Tuấn Hào mới hỏi:

-Không hiểu Lâm Trấn Nam và Lục Đại Từ gặp bọn Tiên Tri giáo là có ý gì?

Vũ Xương trầm ngâm rồi đem mọi chuyện đã nghe ra thuật lại cho họ.

Huyền Tuyết Sương thở dài:

-Nếu như vậy thì hẳn gã giáo chủ Tiên Tri giáo kia cũng có mặt tại trấn Dương Bình!

Lục An Vân gật đầu:

-Đúng là như vậy, nhưng ta nghĩ tính mạng của Kim Tình Văn mới là quan trọng. Bọn Tiên Tri giáo nếu đã có âm mưu trong chuyện này thì nhất định sẽ giết nàng ta để diệt khẩu. Nàng ta có kiêu sa, lạnh nhạt nhưng nhìn chung vẫn là người tốt, liệu chúng ta có nên tương cứu không?

Trần Tuấn Hào cười:

-Nhưng chúng ta đâu biết chỗ cô ta mà tương cứu?

Vũ Xương đứng dậy nói:

-Các vị hãy về khách điểm trước, ta có chuyện cần làm!

Nói đoạn quay mình bước đi. Tuyết Sương định chạy theo nhưng Tuấn Hào cản lại:

-Chắc Điệp huynh đi tương trợ Tình Văn cô nương, huynh ấy không muốn chúng ta đi hẳn cũng có lý do!

Bốn người nhìn nhau thở dài rồi cũng đứng dậy về khách điểm.

Vũ Xương rời khỏi hồng lâu liền tiến thẳng đến tổng đàn Thu Phong phái. Một tên đệ tử chạy ra cản lại hỏi:

-Thiếu hiệp đến đây là có chuyện gì?

Vũ Xương nhíu mày:

-Phiền huynh đài vào báo với Yến cô nương là có Điệp Vũ Xương muốn gặp!

Tên đệ tử chăm chú nhìn Vũ Xương một lúc rồi đi vào.

Yến Phi Phi vẫn vận y phục trắng điểm mấy lá xanh gọn gàng. Chân diện nàng có vẻ hơi mệt mỏi, chắc mấy ngày nay vất vả nhiều. Nàng nheo mắt nhìn hẩn hỏi:

-Hôm nay trời có đổ mưa hay không mà người lại mò đến đây tìm ta?

Vũ Xương cười trừ, mỗi lần gặp cô gái này tâm trạng hẩn có phần thoải mái hơn rất nhiều.

-Ta đến đây là hỏi cô nương về chỗ ở của Kim Tình Văn và hai sư huynh cô

ta. Hẩn cô nương rõ họ trọ ở khách điểm nào?

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Người vẫn chưa từ bỏ ý đồ muốn چرا cãm nàng ta sao?

Vũ Xương lắc đầu:

-Chuyện này rất quan hệ, không đùa được đâu!

Yến Phi Phi nhìn thần thái hẩn có mấy phần lo lắng thì cũng không tiện trêu trọc, nàng mỉm cười:

-Người cho ta biết chuyện này quan hệ thế nào thì nhất định ta dẫn người đi!

Vũ Xương thở dài:

-Thôi được rồi, vừa đi chúng ta vừa nói chuyện vậy!

Yến phi Phi không phản đối, nàng đi trước dẫn đường, Vũ Xương bước theo đem mấy chuyện nghe được ra kể cho nàng nghe. Yến Phi Phi ngọc diện biến đổi liên hồi, nàng trầm ngâm.

-Không ngờ hai tên ấy lại trở nên thế! Hẳn chúng nghe nói Hấp Tinh chưởng thập phần lợi hại nên mới mờ mắt!

Vũ Xương gật đầu tán thành, hẳn cũng chẳng nêu ý kiến, đối với cô gái thông minh này, ý kiến của hẳn nếu có nói ra chắc cũng chỉ là trò cười.

Hai người dừng lại trước một khách điểm lớn tên gọi Nam Hoa. Yến Phi Phi nói:

-Bọn họ ở trong này!

Vũ Xương theo nàng bước vào. Yến Phi Phi gõ cửa ba phòng nhưng không thấy phòng nào động tĩnh gì. Nàng lần lượt đẩy cửa từng phòng vào nhưng không có ai. Vũ Xương cau mày:

-Họ đi đâu đây?

Yến Phi Phi thần thờ nói:

-Hẳn là bọn Tiên Tri giáo đã thúc ép hai gã kia ra tay!

Nói xong bước nhanh xuống lầu tóm tên tiểu nhị hỏi:

-Người có biết ba đệ tử Triều Dương phái trọ ở đây đã đi đâu không?

Tên tiểu nhị nhận ra y phục của Thu Phong phái nên mỉm cười:

-Họ mới đi về hướng đông cách đây chưa lâu, hai vị muốn tìm hãy đuổi theo, chắc còn kịp!

Yến Phi Phi nhìn Vũ Xương rồi hai người băng mình theo hướng đông đi, Vũ Xương hỏi:

-Chúng ta đi như thế này có mơ hồ quá không?

Yến Phi Phi cười:

-không lẽ người có cách khác?

Hắn lặng im không nói, hai người theo hướng này bay đi, chỉ thoáng chốc là ra khỏi trấn Dương Bình, phía trước mênh mông thứ cỏ lau hoang dại.

Yến Phi Phi dừng lại nói:

-Có vẻ như ta đoán đúng rồi, địa điểm này rất hợp để chúng ra tay đấy!

Vũ Xương cười khở:

-Nhưng rộng lớn thế này biết đâu mà tìm?

Yến Phi Phi quan sát một lúc nói:

-Nếu người muốn làm việc mà không muốn nhiều người để ý thì sẽ chọn địa điểm nào?

-Tất nhiên là càng hoang vắng càng tốt!

Yến Phi Phi gật đầu rồi băng mình về hướng dãy núi lớn vươn mình lên trời xanh. Vũ Xương đưa mắt nhìn xung quanh thì nhận thấy các phía khác

đều có thông lộ, lòng thầm trách mình còn quá non kém trong việc nhìn xa trông rộng.

Hai người đi hơn một tuần trà thì nghe lẫn trong gió nhẹ vi vút có tiếng quát tháo, họ vội men theo âm hưởng ấy đi tới. Gần đây chân tu của Vũ Xương tiến bộ vượt bậc, hần ần dấu toàn bộ hấp lực của chân nguyên nên không như hồi Đồng Đại Vinh gặp gỡ. Bây giờ tiên khí lẫn ma khí trong người hần hoàn toàn được ẩn đi, người ngoài có muốn cảm nhận cũng khó.

Tiếng nói ngày càng gần, Vũ Xương nhận thấy đấy chính là thanh âm của Kim Tình Văn, chứng tỏ nàng ta vẫn còn chưa bị gia hại.

Đến nơi Yến Phi Phi kéo hần núp vào cỏ lau nói:

-Cứ từ từ xem mọi chuyện thế nào đã, đừng có manh động!

Hần không phản ứng mà buông song mục quan sát. Lúc này trong trường, Kim Tình Văn vận tử y đứng đối diện với Lâm Trấn Nam, Lục Đại Từ, Âu Dương Tu và Lao Hà, trông thần sắc có mấy phần thất vọng xen lẫn giận giữ. Lục Đại từ cười gượng:

-Sư muội à! Chúng ta chỉ là học một chút công phu của giáo chủ, tuyệt nhiên không hề đầu quân làm người của Tiên Tri giáo, như vậy đâu có ảnh hưởng gì đến ai? Muội đâu cần phải cố chấp như thế?

Kim Tình Văn lạnh nhạt:

-Muội không ngờ hai huynh lại trở nên hồ đồ như thế! Chỉ vì một chút danh lợi mà đánh mất hết khí khái bốn môn. Tuy rằng không đầu quân cho chúng nhưng làm như thế có khác nào thụ ân của chúng!

Lâm Trấn Nam hừ lạnh:

-Hai vị hộ pháp đây đã nói rõ rồi, chúng ta chỉ việc nhận võ công của giáo chủ thôi, hoàn toàn có thể quay lại giết ông ta nếu muốn!

Kim Tình Văn cười khẩy:

-Đã nhận ân huệ của người ta rồi lại đi giết họ thì khác nào kẻ bất nghĩa, bất nhân!

Lâm Trấn Nam biến sắc, hăn định lên tiếng thì Âu Dương Tu mỉm cười:

-Nếu như Kim cô nương đã không muốn thì có ép cũng vô ích, cô nương hãy đi đi, nhưng về sau hy vọng đừng đem chuyện này nói với ai!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Toại Linh Đông Hải Biến Tang Điền

Yến Phi Phi và Điệp Vũ Xương nghe lão nói vậy thì mấy phần ngạc nhiên. Chợt thấy Kim Tình Văn cười gằn:

-Người phải đi khỏi đây là hai lão! Hôm nay nếu ta không chết thì hai lão phải chết! Kim Tình Văn này còn một hơi thở thì quyết không để bọn Tiên Tri giáo khốn kiếp các người dụ dỗ người của Triều Dương phái!

Âu Dương Tu cất vang một tràng tiểu ý nói:

-Cô nương rất bản lĩnh, cũng rất tình nghĩa! Nhưng ta nói thẳng cho cô biết, nếu như còn không chịu đi khỏi đây thì kẻ xuống tay với cô nương e rằng không phải là ta...

Nói đoạn ngừng lại nhìn Lâm Trấn Nam và Lục Đại Từ, họ Lục nhếch môi:

-Âu Dương tiên bối nói đúng đấy! Nếu muội còn không chịu đi khỏi đây thì bọn ta chỉ còn nước...

Kim Tình Văn nghe Lục Đại Từ gọi tên ma đầu bằng tiên bối thì lòng thắt lại một cái, nàng nhìn hắn cười vang. Tiếng cười mang theo mấy phần thất vọng!

-Thật không ngờ, chúng ta sống với nhau bao nhiêu năm như vậy mà bây giờ các huynh chỉ vì một chút tham vọng đã xóa hết tình nghĩa!

Lâm Trấn Nam sắc mặt biến đổi liên hồi, đôi mắt ánh lên vài tia khác lạ. Hắn nhìn Lục Đại Từ và hai lão hộ pháp Tiên Tri giáo rồi từ từ tiến đến gần Tình Văn nói:

-Biểu muội nói phải! Chúng ta hồ đồ mất rồi...

Tình Văn tươi chân diện, nàng mừng rỡ hỏi:

-Phải chăng huynh cảm thấy ân hận rồi?

Lục Đại Từ gọi lớn:

-Lâm huynh! Lẽ nào huynh...

Hắn chưa nói hết câu đã nghe Tình Văn rú lên một tiếng đau đớn. Vũ Xương cùng Yến Phi Phi hoảng hồn nhảy ra khỏi chỗ núp tung chường đánh bật Lâm Trấn Nam ra. Nhưng mũi chủ thủ trong tay Lâm Trấn Nam đã cắm sâu vào ngực Tình Văn. Nàng mấp máy môi rồi ngã vật xuống cỏ. Yến Phi Phi chạy lại điểm huyết cầm máu, đoạn đỡ Tình Văn lên.

-Kim tỷ tỷ, tỷ có sao không?

Tình Văn thở mạnh liên hồi, nhưng càng thở thì máu từ vết thương càng rỉ ra nhiều hơn, nàng ngất lịm đi!

Yến Phi Phi nhìn Lâm Trấn Nam bằng ánh mắt nảy lửa quát:

-Đúng là tiểu nhân bỉ ổi!

Lâm Trấn Nam bàn tay hầy còn thấm đỏ máu. Hắn đã từng chứng kiến sự lợi hại của Vũ Xương nên chân diện tám phần lo lắng. Nhưng lại nghĩ có Âu Dương Tu và Lao Hà ở đây thì can đảm cũng tăng lên chút ít. Hắn cười nhạt:

-Nếu ta không làm thế chỉ e khó đắc thủ! Sư muội võ công đâu phải tầm thường...

Vũ Xương mắng:

-Đê hèn!

Rồi xuất thủ như chớp tới Lục Đại Từ và Lâm Trấn Nam, không gian chấn động, lưu tinh định hình ầm ầm dội xuống. Lao Hà và Âu Dương Tu vội lao đến ôm lấy hai gã mất dạng. Vũ Xương định đuổi theo nhưng nghe tiếng Yến Phi Phi gọi vang tên Tình Văn thì giật mình. Hắn thu chiêu chạy lại hỏi:

-Kim cô nương thế nào rồi!

Tình Văn lúc này chân diện không chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền như chưa bao giờ mở. Yến Phi Phi vừa đưa tay run run sờ vết thương vừa nói:

-Không biết, thương thế như vậy chỉ sợ...

Vũ Xương thở dài:

-Hãy đem nàng ta về cho Môn chủ ta điều trị xem sao!

Yến Phi Phi gật đầu đồng ý. Vũ Xương bế Tình Văn triệu hồi kiếm cùng Yến Phi Phi bay thẳng về trấn Dương Bình.

Đồng Đại Thiên, Tống Tiểu Lan, Lâm Ngọc Hải và Lãnh Phiêu Dương xem xét vết thương một hồi. Tống Tiểu Lan nói:

-Mấy người đàn ông đi ra ngoài!

Đồng Đại Thiên cùng mọi người đành bước ra.

Bên ngoài Huyền Tuyết Sương, Ngọc Băng Tâm, Trần Tuấn Hào, Lục An Vân cũng vừa kịp tới. Mọi người nghe Vũ Xương kể lại thì ai nấy bất giác thở dài. Tâm trạng mỗi người một nét.

Nói cho cùng hẳn với Tình Văn chẳng qua cũng mới chỉ gặp nhau vài lần, tình cảm cũng chẳng lấy gì làm tốt. Lần này hẳn giúp nàng ta cũng chỉ vì cảm khái tấm lòng kiên định. Tuy vậy Ngọc Băng Tâm, Huyền Tuyết Sương và mấy người khác không nghĩ được như vậy. Hẳn cũng chẳng tiện giải thích!

Yến Phi Phi bước ra nhìn nét mặt mấy người hỏi:

-Có chuyện gì đây?

Băng Tâm thở dài rồi đi về phòng. Yến Phi Phi nhìn thái độ đó phần nào cũng hiểu được, nàng mỉm cười nhìn hẳn:

-Xem ra người lại tốn không ít nước bọt rồi!

Vũ Xương không để ý đến giọng điệu cợt của nàng mà hỏi:

-Kim cô nương thế nào rồi?

Yến Phi Phi trầm ngâm nói:

-Cũng miễn cưỡng có thể xem là qua khỏi, nhưng e rằng với thương thế như vậy sẽ không tham dự được kỳ đại hội này!

Đồng Đại Thiên nói:

-Yến cô nương đừng nên công khai chuyện này ra ngoài, chỉ nên nói cho Nhậm Bá lân biết để lão chỉ dạy lại đệ tử. Suy cho cùng Triều Dương phái rất có tiếng tăm trên giang hồ, nếu để lộ ra chỉ e họ không còn chỗ đứng nữa!

Yến Phi Phi gật đầu:

-Tiền bối nói cũng phải!

Một lúc sau thì Lâm Ngọc hài bước ra, chân diện có mấy phần nhẹ nhõm nói:

-Cô ta tỉnh rồi, ai muốn thăm hỏi gì có thể vào!

Vũ xương mỉm cười:

-Tỉnh lại thì tốt rồi!

Nói đoạn quay mình bước đi! Yến Phi Phi chạy theo hỏi:

-Sao người không thăm hỏi nàng ta à?

Vũ Xương cười nhạt:

-Sợ rằng nhìn thấy ta thì cô ấy sẽ đổ bệnh nặng hơn đấy!

Yến Phi Phi thở dài:

-Xem ra lắm mối thì tối năm không!

Nàng kéo hăn lại nói:

-Đi với ta!

Vũ Xương nheo mắt:

-Đi đâu đây?

-Thì gặp Nhậm Bá Lân!

Ngay giữa ban ngày nhưng căn phòng này vẫn tối như địa ngục. Đường như hắc y nhân không bao giờ muốn nhìn thấy ánh sáng, hoặc là hắc rất căm ghét ánh sáng. Hắc buông đôi mắt sáng lấp loáng giữa đêm sâu nhìn Lâm Trấn Nam và Lục Đại Từ gật đầu:

-Rất khá! Lòng dạ các người có thể sánh với sói lang!

Lâm Trấn Nam mỉm cười:

-Chẳng phải giáo chủ rất thích những kẻ tàn độc sao?

Hắc y nhân cười vang động bóng tối nói:

-Đúng vậy! Nhưng duy có điều các người chưa biết!

Lâm Trấn Nam khẽ giật mình, ánh mắt mấy phần lo lắng hỏi:

-Điều gì thưa giáo chủ?

Hắc y nhân cười gằn:

-Ta cũng rất thích giết kẻ tàn ác! Bởi ta không muốn có kẻ ác hơn ta!

Hai tên đệ tử Triều Dương phái lùi lại sau mấy bước, chân diện thập phần đại biến. Miệng chúng cứng đờ không nói được câu nào.

Hắc y nhân vung chưởng lên, ánh sáng xanh chiếu rọi một màu kỳ bí vào không gian. Lâm Trấn Nam và Lục Đại Từ hồn lìa khỏi xác mà chân diện vẫn chưa hết ngạc nhiên...

Hắc y nhân quay sang Âu Dương Tu và Lao Hà nói:

-Hãy làm theo kế hoạch!

Nhậm Bá Lân đưa ánh mắt tò mò quan sát đôi thiếu niên nam nữ đứng trước mặt hỏi:

-Yến cô nương đến tìm ta có chuyện gì? Còn người này là ai?

Yến Phi Phi mỉm cười chỉ Vũ Xương nói:

-Đây là Điệp Vũ Xương, đệ tử Thiên Vũ Môn, lần này cũng đến dự Thiếu Niên Anh Hùng Hội!

Vũ Xương cúi đầu chào lão. Nhậm Bá Lân nheo mắt, lão nghe nói Vũ Xương đến từ Quan Ngoại thì cũng chẳng thêm để tâm nữa.

-Vậy mà ta còn tưởng ngoài Tào thiếu hiệp thì Yến cô nương không đi với gã nam nhân nào khác cơ đấy!

Yến Phi Phi nghe giọng nói đầy mỉa mai ấy mà tức nổ đom đóm mắt, nàng hừ nhạt:

-Ngài là trưởng bối, nên ăn nói sao cho kẻ khác tôn trọng!

Nhậm Bá Lân không để tâm, lão khoát tay cất bước đi nói:

-Có chuyện gì mời các vị vào trong này!

Vũ Xương trước thái độ ấy cũng mấy phần bức dọc, nhưng hắn cũng không tiện phát tác nên đành bước theo Yến Phi Phi vào phòng.

Nhậm Bá Lân chờ cho mấy a hoàn dâng trà lên rồi hỏi gọn:

-Các vị có chuyện gì muốn nói với ta?

Yến Phi Phi nhếch mép:

-Chung quy cũng chỉ là chuyện của quý phái thôi!

Nhậm Bá Lân neho mày:

-Bốn phái thì có chuyện gì để nói đây?

Yến Phi Phi thở dài:

-Kim Tình Văn tỷ bị trọng thương xuýt mất mạng, Nhậm chương môn biết hay chưa?

Nhậm Bá Lân giật nảy mình, suốt mấy trăm năm nay Triều Dương phái mới có được một nhân tài như vậy. Thường ngày lão vốn dĩ rất yêu quý và xem Tình Văn như ái nữ. Kỳ đại hội lần này nàng cũng là hy vọng lớn nhất của Triều Dương phái. Bây giờ nghe tin ấy thì khác nào sét đánh ngang tai? Những nét ngạo nghễ trên chân diện tan biến, thay vào đấy là những nếp nhăn đầy lo lắng.

-Kẻ nào đã gây ra?

Yến Phi Phi đem mọi chuyện ra kể lại một lượt. Chân diện Nhậm Bá Lân thay đổi liên hồi. Cuối cùng khi nghe xong khuôn mặt lão trở nên ảm đạm, u ám. Lão bóp nát chén trà than thở:

-Tại sao Triều Dương phái lại sản sinh ra hai tên khốn kiếp ấy?

Đột nhiên từ bên ngoài có tiếng bước chân vọng vào rồi Lục Đại Từ xuất hiện, trên tay hắn cầm một cái túi lớn như quả dưa hấu được bọc kín. Hắn đưa mắt quan sát thấy Vũ Xương và Yến Phi Phi thì chân diện có nét đổi khác.

Nhậm Bá Lân có mấy nét ngạc nhiên, lão không hiểu sao tên đệ tử này lại biết mình ở đây mà đến tìm. Nhưng nhớ đến chuyện thương tâm, ánh mắt lão nảy lửa quát:

-Súc sinh! Còn dám về đây ư?

Lục Đại Từ vội quỳ xuống nói:

-Chưởng môn! Đệ tử biết tội mình thật đáng muôn chết! Nhưng xin cho đệ tử giải thích vài câu có được không?

Điệp Vũ Xương quay sang nhìn Yến Phi Phi, nàng cũng đang quay lại nhìn hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Nhậm Bá Lân cười nhạt:

-Người còn điều gì để nói đây?

Lục Đại Từ cúi đầu nói:

-Trong chuyện này từ đầu đến cuối quả thật đệ tử không hề đồng ý, chỉ là Lâm sư huynh thúc ép nên đệ tử mới phải nghe theo mà thôi!

Nhậm Bá Lân cau mày:

-Thế sao bây giờ người lại về đây? Hắn không thúc ép nữa sao?

Lục Đại Từ cúi đầu nói:

-Sau khi về khách điểm của bọn Tiên Tri giáo, đệ tử càng nghĩ càng thấy Lâm sư huynh độc ác và hết lòng lo lắng cho sự an nguy của Kim sư muội. đệ tử khuyên giải nhiều lần nhưng Lâm sư huynh vẫn không chịu nghe... cho nên đệ tử đã chuốc thuốc mê cho hắn say rồi ra tay giết chết, sau đó trốn về đây...

Nói đoạn mở cái túi cầm trên tay, lập tức một cái đầu người hầy còn trợn mắt không nhắm lặn xuống đất. Yến Phi Phi hét lên một tiếng rồi quay mặt về phía Vũ Xương. Hắn cau mày quan sát không phản ứng gì.

Nhậm Bá Lân tiến đến quan sát cái đầu người nói:

-Đúng là của Lâm Trấn Nam! Người hãy vào trong chờ ta phán quyết sau!

Lục Đại Từ "vâng" một tiếng rồi đi vào trong. Nhậm Bá Lân quay sang Yến Phi Phi và Điệp vũ Xương, ánh mắt đăm chiêu khó tả. Yến Phi Phi thở dài:

-Nhậm chương môn yên tâm! Chuyện này bọn ta sẽ không nói cho ai biết, tiền bối có thể yên tâm!

Nét mặt Nhậm Bá Lân mấy phần giãn ra, lão gật đầu:

-Hành động của các vị thật khiến ta cảm kích!

Vũ Xương thủy chung không mở lời, hẳn thừa biết Nhậm Bá Lân vốn chẳng để những người hoang dại Quan Ngoại vào mắt nên thái độ với lão cũng mười phần không có thiện cảm. Nhậm Bá Lân cười khò:

-Không biết bây giờ Tình Văn sư điệt đang ở đâu?

Yến Phi Phi nhìn Điệp Vũ Xương một cái nói:

-Khi nào Tình Văn tử khỏe lại sẽ tự khắc về! Chương môn hãy yên tâm!

Nhậm Bá Lân cau mày:

-Tính mạng của nó đang gặp nguy, cô nương bảo ta yên tâm sao được? Hay các vị cho rằng ta không đáng để chăm sóc cho nó?

Yến Phi Phi trầm ngâm một hồi nói:

-Thôi được rồi! Nếu Nhậm chương môn nói vậy thì hãy theo bọn ta!

Nàng cùng Vũ Xương đứng dậy đi trước. Nhậm Bá Lân cũng nổi gót theo sau...

Dưới chân Thu Phong sơn hùng vĩ an tọa Hoa Lân thành, đây là tòa thành cổ rất lớn. Trong các kỳ Thiếu Niên Anh Hùng Hội, Thu Phong phải chỉ thu xếp nơi ăn chốn ở cho các bang phái tham dự đại hội. Còn chúng nhân đến xem hầu hết đều tập trung tại Hoa Lân Thành.

Mỗi lần đại hội diễn ra, Hoa Lân thành thực sự nhộn nhịp khác thường. Khách tứ phương tìm đến ở trọ, buôn bán, giao lưu. Đường phố đông nghẹt người đi lại.

Tào Mạnh Cường rẽ đám đông để quan sát, mầy ngày nay hẳn đã đón đủ hết những bang phái tới dự lên núi. Chỉ còn bốn đại phái đến từ Quan Ngoại và Triều Dương phái vẫn chưa thấy đâu. Đột nhiên hắn nghe tiếng gọi giật lại:

-Tào sư huynh!

Mạnh Cường mỉm cười quay lại hỏi:

-Sao lại là Hoa sư đệ? Còn Yến biểu muội đâu?

Thiếu niên tuổi ngoài đôi mươi chân diện sang sủa chạy đến nói:

-Chúng ta kiếm chỗ nào đây nói chuyện đã!

Tào Mạnh Cường gật đầu:

-Nhưng ta chỉ rỗi một lúc thôi!

Thiếu niên cùng Tào Mạnh Cường bước vào một gian quán bên đường rồi gọi hai chén trà. Mạnh Cường hỏi:

-Rốt cục là có chuyện gì?

Thiếu niên cười:

-Yến biểu muội bảo đệ về đây nói với sư huynh là không phải chờ đón người dưới này nữa. Chương môn nhân của Bốn đại môn phái Quan Ngoại và Triều Dương phái còn bận mấy chuyện cá nhân, khi nào giải quyết xong Yến biểu muội sẽ đưa họ cùng hồi sơn!

Tào Mạnh Cường trầm ngâm:

-Không hiểu là có chuyện gì mà khiến họ chậm hành trình đây?

Thiếu niên lắc đầu:

-Cái đấy tiểu đệ cũng không rõ!

Hai người rời khỏi quán nước rồi ngự kiếm lên Thu Phong Sơn. Thu Nhược Tuyền đang đánh cờ cùng Nhất Tiêu Chân nhân trong khách phòng thì thấy Mạnh Cường bước vào. Lão nheo mắt hỏi:

-Tại sao không đi tiếp đón khách nhân mà vào đây?

Tào Mạnh Cường cúi đầu chào hai người rồi đem lời Yến Phi Phi ra thuật lại. Thu Nhược Tuyền nghe xong khẽ dăm chiêu nói:

-Vậy con hãy ra hậu sơn xem tình hình chuẩn bị đến đâu rồi!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bất Kham Nhân Sự Nhật Tiêu Điều

Hậu sơn Thu Phong sơn rộng lớn hơn trên Tuyết Sơn rất nhiều, đây có thể miễn cưỡng xem là một bình nguyên loại nhỏ. Có mấy trang viện xếp hàng hai bên là nơi cư ngụ của các đệ tử Thu Phong phái. Đây đó những ngọn cây cổ thụ vươn mình lên tận mây xanh. Trong hai mươi kỳ đại hội gần đây Thu Phong phái đều tổ chức tại nơi này.

Chính giữa hậu sơn tọa lạc một lôi đài khổng lồ, xung quanh dựng rất nhiều ghế được làm từ đá lớn trên Thu Phong sơn. Mấy hôm nay đệ tử Thu Phong phái được cử đến đây để tu sửa lại đài cao, qua mười tám năm dù bền bỉ đến đâu thì vẫn xảy ra những hư hại không nhỏ.

Tào Mạnh Cường đứng lặng lẽ trên đài cao quan sát, trước đây hắn cũng hay tới nơi này, nhưng là tới cùng Yến Phi Phi. Nàng thường nhảy nhót khắp lôi đài cười nói với hắn : " Biểu ca! Nhất định sẽ có ngày muội đứng trên này mà đánh bại các đối thủ khác !"

Hắn mỉm cười một mình, chân diện nổi lên mấy phần cô đơn. Phía bên cạnh các sư đệ hắn đã về trang viện gần đó nghỉ ngơi. Họ hoàn thành nhiệm vụ từ khi hắn mới đến.

Đột nhiên từ trời cao mây đen cuộn cuộn nổi lên, sấm chớp ầm ầm!

Tào Mạnh Cường chau mày, giữa ban ngày nơi Thu Phong sơn tiên khí ngập tràn này sao lại có mây đen kéo đến? Hắn còn băn khoăn thì giữa đám

mây ấy hắc quang bùng phát. Mấy tiếng nổ ầm ầm vang động trời cao. Đám đệ tử Thu Phong phái đang nghỉ ngơi trong các trang viện gần đấy liền chạy ra quan sát. Chân diện họ biến đổi liên tục. Một vài đệ tử chạy lên chính điện thông báo cho Thu Nhược Tuyền.

Tào Mạnh Cường tiếp tục quan sát đám mây kỳ quái, lúc này nó đang vùn vủ từng vòng trông như người ta quấy bột. Dần Dần cô đọng lại thành hình một Yêu Nhân dáng hình to lớn gấp đôi người thường. Chân diện hắt một màu hắc quang bao phủ chỉ le lói vài tia thần quang phát ra từ ánh mắt sâu như đêm lạnh.

Hắc khí vùn vủ liên hồi quanh người Yêu Nhân nên Tào Mạnh Cường không rõ rút cục hình dạng của hắn ra sao. Chỉ chân diện trắng nhợt như xác người chết đuối là hiện ra mồn một. Môi mỏng như giấy nhưng đỏ tựa son pha. Đôi mắt sâu không có đáy hướng đến Tào Mạnh Cường trân trân!

Lúc này phía Chính Điện Thu Nhược Tuyền, Nhất Tiêu chân nhân cùng tám người nữa bước ra. Họ chính là chương môn của các đại phái sẽ tham dự kỳ đại hội năm nay. Mười người vừa trông thấy Yêu Nhân thì chân diện thập phần đại biến! Thu Nhược Tuyền trấn tĩnh lại cười nhạt:

-Yêu Vương! lẽ nào ngươi quên đi hòa ước rồi chăng?

Yêu Vương buông mục quang khỏi Tào Mạnh Cường, hắn sẫm soi lên chân diện của mười đại tông sư nói:

-Hòa ước? Ta vẫn nhớ, chỉ là nghe nói năm nay có mấy sự việc hy hữu nên đến xem mà thôi!

Thu Nhược Tuyền cười nhạt:

-Sự việc gì hy hữu đây?

Yêu Vương cười hắc hắc mấy cái, tiếng cười nghe như từ địa ngục diêm la vọng về:

-Các người giăng bẫy để bắt gã được sinh ra từ Tiên Ma Chi Cảnh, đấy không phải một việc hy hữu sao?

Nhất Tiêu chân nhân vậy phất trần nói:

-Hắn có quan hệ gì với người? Không lẽ muốn cứu hắn chẳng?

Yêu Vương cười nhạt:

-Ta không cần hắn, ta chỉ cần thứ hắn mang theo. Các người tự xưng là chính đạo thì chắc không ai màng đến Tiên Ma Chi Hồn rồi, hắc hắc!

Thu Nhược Tuyền đắm chiêu, chân diện lão những nếp nhăn như xuất hiện nhiều hơn.

-Chuyện này quyết không được, lý do vì sao người tự hiểu!

-Hắc hắc! Các người không nói thì bảo ta làm sao để hiểu?

Nhất Tiêu chân nhân nhìn các vị trưởng môn còn lại lạnh lẽo nói:

-Liệu có được Tiên Ma Chi Hồn rồi người sẽ giữ hòa ước sao?

Yêu Vương mỉm cười, những đám mây mù mang đầy hắc khí tản mát để lộ toàn bộ hình dạng của hắn. Phía trên là thân hình một nam tử nhưng phía dưới là hình dạng một cái đuôi rắn khổng lồ. Toàn thân hắn bao bọc một lớp vảy tựa vảy rồng nhưng lấp lánh hắc quang! Yêu Vương ngoáy đuôi liên tục chồn vờn trong những đám mây đen.

-Các người quên rằng gần đây rất nhiều kẻ đã gây hấn với yêu quái chúng ta sao? Nếu có trách thì trách các người phá bỏ hiệp ước trước!

Thu Nhược Tuyên hừ lạnh:

-Người có bằng chứng hay không?

Yêu Vương cười cuồng dại nói:

-Bọn Tiên Tri giáo đã thu tinh nguyên của Ngũ Hung làm tổn hại lực lượng bọn ta rất nhiều. Lẽ nào các người không biết?

Nhất Tiêu chân nhân thở dài:

-Tiên Tri giáo là tà đạo, bọn chúng với chính đạo không liên can gì với nhau, người muốn báo thù thì nên tìm chúng mới phải!

-Chính vì ta muốn tìm chúng cho nên mới đến đây!

Thu Nhược Tuyên bực mình quát:

-Người đừng nói càn, bọn Tiên Tri giáo tại sao có thể xuất hiện tại nơi này? Người ăn nói như vậy khác nào bảo Thu Phong phái bọn ta cấu kết với tà giáo?

Yêu Nhân không lấy làm giận, hắn cất một tràng tiểu ý đầy ngạo nghễ nói:

-Nếu không cấu kết với tà đạo thì đâu việc gì phải ngăn cản ta?

Thu Nhược Tuyên chỉ tay:

-Người !...

Yêu Vương cắt ngang:

-Hãy cứ để đến lúc đó rồi sẽ hay! Người không cấu kết với chúng nhưng kẻ khác thì người có dám bảo đảm hay không?

Thu Nhược Tuyền cười lạnh:

-Đấy chẳng qua là cái cớ để người đến đây thu giữ Tiên Ma Chi Hồn thôi!

-Hắc hắc! Kỳ đại hội này sẽ có rất nhiều chuyện hay ho, dù các người muốn hay không thì ta cũng phải đến dự, hôm nay thông báo vậy đủ rồi, tạm biệt!

Nói đoạn phẩy tay, hắc quang đại thịnh, bóng hắc dần chìm sau lớp hắc quang ấy. Thu Nhược Tuyền gọi với theo:

-VẬY CÒN HÒA ƯỚC?

-Đến lúc đó rồi tính, giờ ta không nói trước!

Mây mù sau tiếng nói ấy cũng từ từ tan biến, bầu trời lại một màu xanh thanh bình vốn có. Nhất Tiêu chân nhân nhìn các vị chưong môn còn lại rồi thở dài nói:

-Xem ra lần này hắc muốn phá vỡ hòa ước đây!

Thu Nhược Tuyền trầm ngâm:

-Hòa ước này ta ký với hắc hai trăm năm, nhưng thế cuộc đổi khác! Chính đạo bây giờ một mặt đối diện ba kẻ thù, thật là...

Lão dừng lại khẽ phất tay rồi quay người bước về phía Chính Điện, các vị chưong môn cũng nhanh chóng đi theo.

Chỉ còn lại một mình Tào Mạnh Cường vẫn đứng lẽ loi giữa lôi đài rộng lớn...

Nhậm Bá Lân theo chân Yến Phi Phi và Điệp Vũ Xương vào phòng trị thương của Kim Tình Văn, tâm trạng có mấy phần sầu não. Lúc này bên trong tập hợp đông đủ chúng nhân, thấy hai người dẫn chương môn Triều Dương phái đến thì họ đứng cả dậy chào hỏi.

Nhậm Bá Lân chỉ trả lời qua loa rồi bước đến ngồi cạnh Tình Văn. Lão nhìn thấy chân diện nàng tái nhợt thì đôi mày khẽ cau lại.

-Con đã đỡ hay chưa?

Tình Văn lúc này thần trí đã tỉnh táo được mấy phần, nàng mỉm cười nhợt nhạt:

-Đa tạ chương môn! Đệ tử đã đỡ nhiều!

Lão vỗ đùi thở dài:

-Thật là sư môn đến hồi mặt vận rồi!

Bốn vị chương môn, môn chủ Quan Ngoại tuy rằng chẳng ai ưa thái độ kiêu ngạo trước kia của lão. Nhưng lúc này đây, Nhậm Bá Lân như mất đi tám phần hồn, thần thái trở nên thảm hại vô cùng khiến họ cũng có đôi chút cảm động. Những ấn tượng không hay trước kia trong đầu cũng theo đó tan biến.

Đồng Đại Thiên bước đến an ủi:

-Triều Dương phái nhân tài không thiếu, chương môn cũng đừng nên lấy đó làm buồn...

Nhậm Bá Lân không phản ứng, đôi mắt lão vẫn thất thần. Kim Tình Văn đưa thu nhãn quan sát một vòng. Mày liễu khẽ xich lại khi nhìn thấy Vũ Xương. Nàng chưa rõ hẳn đã cứu mạng mình nên vẫn lấy làm căm giận

chuyện cũ. Hẳn đường như cũng nhận ra điều đấy nên cũng chẳng tiện ở lại mà bước thẳng ra ngoài.

Không khí trong phòng theo đó tĩnh lặng như tờ. Yến Phi Phi cũng đứng dậy bước ra. Huyền Tuyết Sương, Ngọc Băng tâm nổi gót. ...

Nhậm Bá Lân nhìn mấy người Quan Ngoại nói:

-Ta muốn đưa Tình Văn về phân đàn của Triều Dương phái để tiện bề chăm sóc!

Mọi người nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý, dù sao họ cũng còn rất nhiều việc để làm, hơn nữa người của Triều Dương phái thì cũng nên trả lại cho họ.

Hôm sau, mới từ sáng sớm Yến Phi Phi đã đến gõ cửa giục mọi người lên đường.

Vừa đi Vũ Xương vừa hỏi:

-Yến cô nương sao không bảo Nhậm Bá Lân hỏi Lục Đại Từ xem bọn Tiên Tri giáo trợ tại khác điểm nào?

Yến Phi Phi lắc đầu:

-Tính khí lão thế nào người không biết hay sao? Bảo lão sẽ nghe à? Hơn nữa bọn chúng chắc gì đã còn ở đấy?

Vũ Xương thở dài:

-Ta vẫn thấy chuyện này rất ly kỳ, chỉ e rằng trong đó có sự dối trá!

-Nhìn là biết rồi, mỗi tội không hiểu chúng làm như vậy là dụng ý gì thôi!

Đoàn người bay với tốc độ tối đa nên chỉ chiều hôm đấy là đến được Hoa Lân thành.

Nơi này đúng là trung tâm văn hóa của chốn Quan Nội, khắp nơi ồn ào náo nhiệt bất kể ngày đêm. Ngựa xe đi lại như nước, chúng nhân đủ loại người cư ngụ, giao lưu.

Tuy nhiên Huyền Tuyết Sương, nhất là Ngọc Băng Tâm không thích sự ồn ào đó. Hôm Vũ Xương đi tìm rồi đem Tình Văn về hai người có vẻ không được vui vì thấy hẫng hết quen cô gái này lại quen đến cô gái khác, nhưng sau đấy suy đi nghĩ lại thế nào tâm trạng trở nên hòa điệu như trước. Chỉ là trên suốt dọc đường đi Yến Phi Phi cứ... bám lấy Vũ Xương trò chuyện nên họ dù có muốn cũng chẳng nói được câu nào.

Con lộ dẫn lên Thu Phong phái cỏ lau hai bên mọc ngút ngàn. Trước khi vào Quan Nội Đồng Đại Thiên đã có ý cải trang cho Vũ Xương nhưng sau lại thấy hẫng kiểm chế được khí tức trong người nên cũng chẳng tiện thực hiện. Chỉ dặn dò mọi người khi lên Thu Phong Sơn thì không được gọi Vũ Xương bằng tên thật mà gọi bằng Trần Long. Ngoại trừ Yến Phi Phi thì ai cũng lấy làm ngạc nhiên nhưng cuối cùng nghĩ rằng hẫng có điều chi quan hệ nên cũng đồng ý.

Đoàn người vừa đặt chân đến Thu Phong Sơn đã thấy Thu Nhược Tuyền đứng đợi sẵn. Vũ Xương nhìn thấy lão thì chân diện khẽ giật giật. Yến Phi Phi đứng bên cạnh vội kéo áo hẫng. Hẫng thở dài rồi quay mặt đi!

Thu Nhược Tuyền bước đến nói:

-Cuối cùng các vị cũng đã đến, ta còn tưởng đã xảy ra chuyện gì cơ đấy!

Ánh mắt lão dừng lại rất lâu nơi chân diện Vũ Xương, nhưng cuối cùng lắc đầu không nói gì. Lão đối với chuyện cũ mấy phần vẫn nghi hoặc nhưng suy cho cùng đối tượng đáng ngờ nhất vẫn là Điệp Vũ Xương nên

nhiều năm qua lão sai phái đệ tử khắp nơi truy tìm tung tích của hãn. Nhưng vẫn vô ích!

Trông thấy thiếu niên đứng trước mặt có dung mạo rất giống hãn thì cũng nảy sinh ý nghi ngờ nhưng nhất thời không cảm nhận được ma khí hay tiên khí từ cơ thể hãn nên đành trấn an lòng mình rằng trên thế gian không ít kẻ giống nhau!

Yến Phi Phi vội đến chào hỏi lão líu lo nói chuyện để đánh trống lảng. Các vị chưởng môn nhân đây cũng tiến lại trò chuyện rồi cùng nhau lên núi.

Tào Mạnh Cường đợi sẵn ở Chính Điện, hãn nhìn thấy Yến Phi Phi và mấy vị ân nhân thì vui mừng hết sức liền đến tươi cười chào hỏi. Yến Phi Phi cũng nhanh chóng bỏ lại mọi người rồi theo hãn đi chuẩn bị phòng cho khách nhân nghỉ ngơi...

Đồng Đại Thiên cùng mọi người vào đến khách sảnh thì đã có mười người cả nam lẫn nữ đợi sẵn bên bàn tiệc từ độ nào. Trong đấy có cả Nhậm Bá lân, tâm trạng lão dường như vẫn bị ám ảnh bởi chuyện cũ nên có phần khô héo. Vũ Xương thở dài, hãn không ngờ lão lại đến nhanh như vậy!

Thu Nhược Tuyền đưa tay giới thiệu từng người. Năm nam nhân ngồi phía bên dãy bàn bên phải ngoài Nhậm Bá Lân và Nhất Tiêu chân nhân còn có Tiêu Đại Hoàng chưởng môn nhân phái Thiên Sơn, Thượng Quan Hoa chưởng môn phái Trúc Sơn. Độc Cô Hồng môn chủ Nhân Hòa môn.

Năm nữ nhân bên trái gồm Mai Yến Lâm chưởng môn nhân phái Vân Sơn, Vạn Tiểu Tình Môn chủ Bách Hoa Môn, Đông Phương Như chưởng môn Bạch Hạc phái, Vân Nhất Bình môn chủ Ba Lạc môn và Tuyền Như Lam chưởng môn Vân Long phái!

Họ đều là những người đến trước nên chắc hãn đệ tử cũng được an bài đâu vào đấy. Mọi người đến chào hỏi nhau rồi cùng ngồi vào bàn tiệc.

Không khí sau một hồi náo nhiệt thì có vẻ trầm mặc trở lại khi Thu Nhược Tuyên thông báo chuyện Yêu Vương xuất hiện và những lời lẽ hằn nói cho mấy người mới đến nghe.

Ai nấy thất sắc lo âu!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lai Vãng Đình Tiền Hải Lạc Hoa

Diệp Vũ Xương lặng lẽ ngắm nhìn tòa lôi đài khổng lồ. Chân diện hắc khói sương bao phủ một màu mờ đục. Kẻ đối diện trông vào không biết hẳn đang nhìn gì và nghĩ đến điều chi!

Gió nhẹ lay lắt thổi bung mái tóc buông xõa của hắn, làn gió mát dịu ấy dường như cũng xua tan được mấy phần khói sương. Hắn buông tiếng thở dài náo nuột. Hắn rời mắt khỏi lôi đài quan sát xung quanh...

Đột nhiên từ hướng xa xa có đôi nam nữ bước tới, nam nhân chân diện như ngọc, dáng độ tiêu sái. Nữ nhân còn làm hắn kinh ngạc hơn nữa. Hắn cứ tưởng Ngọc Băng Tâm, Yến Phi Phi đã là những nữ nhân đẹp nhất mà hắn gặp, nhưng thiếu nữ bạch y phiêu dật như tiên, bước đi tựa hạc nội mây ngàn này thì còn xinh đẹp hơn cả họ! Hắn lên Thu Phong Sơn được gần hai ngày, những đệ tử môn phái khác hầu hết đã gặp qua nhưng tuyệt nhiên chưa thấy hai người này bao giờ!

Hắn còn mấy phần thơ thần thì đôi nam nữ đã đến cạnh hắn! Thiếu nữ cười nhạt:

-Sư huynh xem gã ngốc kia có buồn cười không kìa!

Vũ Xương giật mình, hắn cười gượng không nói gì. Thiếu Niên mới đến thấy vậy liền bước lên nói:

-Sư muội ta ăn nói không biết giữ lời, huynh đệ đừng để bụng!

Vũ xương cau mày, hắn nhìn sẫm soi thiếu niên một hồi rồi hỏi gọn:

-Các vị là người của phái nào?

Thiếu niên nam nữ thấy thái độ của hắn như vậy cũng lấy làm mấy nét ngạc nhiên, đương khi nhìn nhau chưa biết trả lời thế nào cho phải thì giọng Yến Phi Phi vang lại:

-Hóa ra người ở đây! Làm ta tìm mãi!

Nàng quay sang thiếu niên nam nữ, ngọc diện mấy phần ngạc nhiên.

-Thì ra là Tiểu Tường sư huynh và Nam Cung sư muội! hai vị tới lúc nào sao ta không biết?

Tiểu Tường gãi đầu:

-Bọn ta cũng mới tới không lâu, chưa kịp vấn an Tào sư huynh và Yến sư muội thật lấy làm khó nghĩ!

Thiếu nữ họ Nam Cung vẫn mặc nhiên không nói gì. Yến Phi Phi lắc đầu:

-Các vị bất tất phải câu nệ tiểu tiết!

Vũ Xương cười nhạt:

-Cô nương tìm ta có chuyện gì?

Yến Phi Phi nghe hắn nói liền mỉm cười, nàng chỉ hắn giới thiệu:

-Đây là... Điệp... Trần Long, đệ tử Thiên Vũ Môn!

Thiếu niên vội cúi đầu:

-Thì ra là Trần Huynh!

Vũ Xương cũng cúi mình đáp lễ. Yến Phi Phi nói tiếp:

-Đây là Tiểu Tường sư huynh và Nam Cung Phi Vân sư muội! Đệ tử Đồng Tước phái!

Phi Vân vẫn im lặng, Vũ Xương khẽ cau mày. Yến Phi Phi sợ hãi nổi nóng vội kéo hẳn đi khỏi tầm mắt hai đệ tử Đồng Tước phái nói:

-Chúng ta xuống Hoa Lân Thành chơi, nghe nói có nhiều đoàn múa Lân gì đấy đẹp lắm!

Vũ Xương thở dài:

-Sao cô nương không rủ Tào huynh đi?

Yến Phi Phi khựng người lại, ngọc diện có mấy phần biến đổi, nàng quay mặt đi nói:

-Người không đi thì thôi!

Vũ Xương chạy lại chặn đường cười trừ:

-Có, tất nhiên ta sẽ đi!

Yến Phi Phi quay lại mỉm cười, sau đấy hướng về phía Tiểu Tường gọi lớn:

-Hai vị có xuống Hoa Lân Thành không?

Tiểu Tường nhìn Nam Cung Phi Vân rồi cả hai cùng lắc đầu. Yến Phi Phi thở dài nói với Điệp Vũ Xương:

-Tiểu Tường sư huynh còn có thể chấp nhận chứ Nam Cung Sư muội kia thật phách lối!

Hắn cười:

-Phách lối sao cô nương còn tiếp đãi họ làm gì?

Yến Phi Phi lườm hăn:

-Xem ra dạo này người cũng có chút thay đổi rồi đấy!

Vũ Xương không phản đối, hăn rời khỏi hậu sơn thì cùng Yến Phi Phi ngự kiếm bay vút xuống Hoa Lâm thành.

Truyền thuyết xa xưa kể rằng Đức Di Lặc ngự tại Tây Thiên khi nghe tin có một loài thú dữ thường ở dưới biển lên quấy phá dân lành liền hóa thân thành người đến đấy thu phục.

Đức Di Lặc hóa thân thành người, gọi là ông Địa, lấy cỏ Linh Chi trên núi cho quái vật ăn và hàng phục được nó, biến nó thành con thú ăn thực vật.

Từ đó, mỗi năm ông Địa lại dẫn nó xuống núi chúc Tết mọi người, chứng tỏ quái thú đã thành thú lành, cái ác trở thành cái thiện. Ông Địa và con Lâm đi đến đâu là giáng phúc tới đó nên nhà nào cũng hoan hỉ treo rau xanh và giấy đỏ đón chào.

Sau này, người có tiền thường treo giải bằng tiền buộc trong một miếng vải đỏ, treo cùng bắp cải hoặc rau xanh. Lâm phải trèo lên cao lấy bằng được "thức ăn" này.

Tất nhiên, ông Địa không cùng trèo với Lâm mà chỉ cùng lân múa, phe phẩy chiếc quạt to, ru Lâm ngủ hoặc đánh thức lân dậy. Cảnh ông Địa vuốt ve lân và lân mơn trớn ông Địa, thể hiện được tình cảm và sự hòa hợp sâu sắc giữa loài vật và loài người trong một bầu không khí thanh bình, hoan lạc.

Khi Vũ Xương cùng Yến Phi Phi đến chỗ đội múa Lâm mà nàng nói thì tiếng Thất Tinh Cổ vang lên ầm ầm, Yến Phi Phi mỉm cười:

-Tiếng trống ấy là điểm báo hiệu bài múa sắp bắt đầu đấy!

Nói đoạn rẽ người đi trước. Vũ Xương cũng bước theo sau. Lúc này chúng nhân đang vây quanh một vòng tròn mấy trượng vuông, ở giữa đã có bốn con Lân đang nhảy múa điệu Tứ Quý Hưng Long. Vòng bên ngoài Ông Địa đang phát phơ cây quạt. Mỗi lần con Lân nào ngược đầu lên cao kết thúc một nhịp, tiếng reo hò lại vang lên dậy đất.

Vũ Xương mỉm cười nói:

-Xem ra họ đều là những cao thủ đấy!

Yến Phi Phi không buông đôi mắt thích thú khỏi bốn con Lân chờn vờn mà hỏi gọn:

-Ý người là tám người đội lốt Lân đó hả?

Vũ Xương gật đầu:

-Đúng vậy!

Yến Phi Phi bĩu môi:

-Họ đều là dân giang hồ, đương nhiên phải có chút bản lĩnh rồi!

Vũ Xương không phản đối, hẩn trầm ngâm quan sát tiếp rồi móc trong túi ra ít bạc vụn ném vào cái quạt của ông Địa, chúng nhân thấy vậy cũng lấy tiền xu ra ném vào như mưa. Yến Phi Phi cười nhạt:

-Xem ra trước đây người cũng xem mấy trò này nhiều lắm rồi hả?

Hẩn mỉm cười, dù sao hẩn cũng được nuôi lớn trong nhà thế gia. Điệp Vũ Hồng đã từng mời mấy đoàn múa Lân đến trình diễn vào dịp đầu xuân năm mới, có điều họ hay múa điệu Tam Tinh - Phúc, Lộc, Thọ. Có một vài

lần các môn phái nhỏ thành lập mời Điệp Vũ Hồng tham dự, hắn cũng được xem qua các đoàn múa điệu Tam Anh và Độc Chiếm Ngao Đầu.

Hắn chợt nhớ lại mấy chuyện cũ, trong lòng dâng lên vài nét buồn man mác. Yến Phi Phi kéo tay hắn nói:

-Đi thôi! Người không xem thì đứng đây làm gì?

Hắn thở dài:

-Đã múa xong rồi sao?

-Múa xong rồi, họ đang chuẩn bị cho điệu múa ngày mai?

-Bài gì vậy?

-Nghe tên "ông Địa" nói thì là Song Hỷ!

Nàng dừng lại nhìn hắn cười nhạt:

-Ngày mai người rủ Ngọc cô nương hay Huyền cô nương đi là hợp nhất đấy!

Vũ Xương cười trừ, hắn bước đi nói:

-Còn cái gì hay nữa không?

Yến Phi Phi thở dài:

-Không hiểu hôm nay trời có đổ mưa hay không mà tính tình người thay đổi liên hồi như thế?

Nói xong nàng cũng bước đi theo hắn, chúng nhân cũng từ từ giãn ra.

Đường phố bắt đầu nhộn nhịp trở lại, còn góc phố này thì bắt đầu vắng dần...

Yến Phi Phi kéo hẳn đến một tửu lâu nói:

-Ta với người đi uống rượu!

Vũ Xương đưa mắt quan sát ánh mặt trời gay gắt đang chiếu rọi xuống không gian, hẳn đưa vạt tay áo dài lê thê lên che đầu cho Yến phi Phi hỏi:

-Hôm nay cô nương sao vậy?

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Người có đi hay không?

-Tất nhiên là đi rồi!

Nói đoạn bước theo nàng vào tửu điểm, không gian trong tửu điểm khá ồn ào. Vũ Xương nhìn thấy tương đối nhiều kẻ ăn vận theo lối Quan Ngoại có mặt trong này. Điều đấy chứng tỏ đại hội lần này rất thu hút.

Yến Phi Phi gọi hai vò Trúc Diệp Thanh nói:

-Người có biết trên Thu Phong sơn đang có rất nhiều tai họa đợi người không?

Vũ Xương thở dài:

-Cố nương muốn nói chuyện Thu Nhược Tuyền giăng bẫy bắt ta?

Yến Phi Phi cười thâm:

-Ngoài chuyện đó ra còn chuyện Tiên Tri giáo và Yêu Vương nữa!

Nàng dừng lại, mày liễu đăm chiêu, nàng rót một chén rượu vun ngon uống cạn rồi lắc đầu:

-Người có biết Yêu Vương lợi hại đến cỡ nào không? Hai trăm năm trước, nghĩa phụ ta, Nhậm Bá Lân, và Nhất Tiêu Chân nhân hợp công vẫn không thắng được hắn... , về một mặt nào đấy mà nói hắn được xem là Bất Tử Chi Hồn...

Vũ Xương mỉm cười:

-Cô nương gọi ta đến đây chỉ để nói mấy điều đó thôi sao?

Yến Phi Phi lườm hắn nói:

-Đấy chẳng lẽ không phải là chuyện quan trọng sao?

Vũ Xương cũng rót một chén rượu, đoạn hắn uống một hơi nói:

-Cô nói ba vị kia hợp công mà vẫn không giết được hắn, tại sao lại có chuyện hòa ước?

Yến Phi Phi trầm ngâm, tâm tư dường như có nhiều điều bất mãn.

-Điều ước ấy được bí bằng sự trao đổi!

Vũ Xương đối với chuyện hòa ước đã từng nghe qua, chỉ có điều hắn vẫn chưa rõ nguyên nhân vì ngày xưa Diệp Vũ Hồng không hề nói.

-Trao đổi cái gì đây?

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Lẽ nào người lại không biết? Người được trao đổi chính là vợ của Diệp Vũ Hồng!

Vũ Xương giật mình, hắn lắc đầu nói:

-Không thể nào! Chẳng phải nghĩa mẫu ta vẫn còn ở Hồ Diệp Sơn trang đó sao?

Yến Phi Phi buông ánh mắt xa xăm nhìn ánh nắng chói chang buông tỏa xuống không gian nói:

-Người khờ quá! Người đấy chỉ là ông ta cười mới được gần trăm năm nay, còn phu nhân trước của ông ta đã được đích thân Điệp Vũ Hồng mang đến Cô Nhĩ Sơn giao cho Yêu Vương. Từ đấy giang hồ xưng tụng cho ông ta Quan Nội Đệ Nhất Đại Hiệp!

Vũ Xương nghe xong lạnh đi nửa người, hắn vốn dĩ cũng không muốn cho rằng đây là sự thật. Nhưng suy đi tính lại thì thấy rằng Yến Phi Phi chẳng có lý do gì để dối gạt hắn. Ngọc diện hắn sương mờ bao phủ, cơ hồ mất hết đi cảm xúc. Nghĩa phụ hắn là người hắn tôn thờ, nhưng tại sao có thể làm ra cái việc hèn kém như vậy?

Yến Phi Phi thấy chân diện hắn thay đổi liên tục thì lo lắng hỏi:

-Người làm sao thế?

Vũ Xương cầm cả vò rượu lên tu cạn, Yến Phi Phi không cản, nàng chỉ buông đôi thu nhãn long lanh nhìn hắn, dáng độ rất nhiều nét đăm chiêu. Vũ Xương đặt bình rượu xuống, tâm tình có chút giãn ra, hắn thở ài:

-Cô nương bảo rằng hòa ước đó được đánh đổi bằng nghĩa mẫu ta, nhưng rõ ràng Yêu Vương là Xà Yêu, hắn bắt nghĩa mẫu ta làm gì?

Yến Phi Phi trầm ngâm nói:

-Xà Yêu thì cũng là kẻ có cảm xúc, tất nhiên là thế! Nhưng ta nghe đâu hắn có lòng với nghĩa mẫu người trước Điệp Vũ Hồng... nhưng do người yêu, khác nhau nên mới như vậy... cuối cùng chuyện này cũng một phần do nghĩa mẫu người tình nguyện... ta không có ý gì khác nhưng người cũng đừng để trong lòng chuyện như vậy... dù sao thì nghĩa mẫu người cũng đã khiến giang hồ yên bình hai trăm năm... điều đấy cũng có phần đáng ca ngợi...

Vũ Xương cười lạnh, ánh mắt hằn giật giật liên hồi.

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đạo Thị Vô Tình Hoàn Hữu Tình

Yến Phi Phi thấy nụ cười ấy mang mấy phần bồn loạn thì lo lắng hỏi:

-Người sao vậy?

Vũ Xương lắc đầu:

-Ta không sao!

-Người đã rõ mọi chuyện rồi, đừng nên lên Thu Phong Sơn nữa!

Vũ Xương mỉm cười:

-Cô lo lắng cho ta vậy sao?

Yến Phi Phi ngoảnh mặt đi nói:

-Ai thêm!

Đột nhiên chân diện Vũ Xương đăm chiêu khác lạ, đôi mắt hẩn giật giật liên hồi. Yến Phi Phi không thấy hắn nói gì liền quay lại, trông thần thái biến ảo ấy thì hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Vũ Xương ra hiệu cho nàng im lặng rồi chỉ tay nói:

-Cô xem! Kia chẳng phải là Lục Đại Từ đó sao?

Yến Phi Phi nhìn theo hướng tay hắt chỉ quả nhiên trông thấy Lục Đại Từ đang lén lút bước vào một khách điểm cách đây không xa. Nàng nheo mắt hỏi:

-Không hiểu hắt đến đây làm gì?

Hai người định đứng dậy thì một nhân ảnh khác xuất hiện, người này còn khiến họ ngạc nhiên hơn nữa! Dáng dấp phiêu dật như tiên, chẳng phải ai khác mà chính là Nam Cung Phi Vân. Nam Cung Phi Vân nhìn trước ngó sau rồi cũng nhanh chóng băng mình vào khách điểm mà khi này Lục Đại Từ vào.

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Chẳng lẽ hai người này có chuyện gian díu tình cảm?

Vũ Xương trầm ngâm móc một thỏi bạc đặt lên bàn rồi băng mình khỏi khách điểm, Yến Phi Phi cũng vội vã đi theo!

Nàng thở dài:

-Chưa hết chuyện này đã tới chuyện kia!

Sau một thời gian đi chung với Yến Phi Phi, Vũ Xương cũng học được đôi ba thủ đoạn giang hồ, hắt vừa bước vào khách điểm đã tóm ngay cổ áo tên tiểu nhị hỏi:

-Hai người vừa rồi lên phòng số mấy?

Tên tiểu nhị tuy bị tóm cổ áo đau điếng nhưng thấy bộ dạng Vũ Xương không có vẻ gì là đánh ác liền cười cầu tình nói:

-Ý thiếu hiệp muốn nói đến người nào? Khách điểm rất nhiều người ra vào, ta làm sao nhớ được?

Yến Phi Phi bước đến cười nhạt:

-Người còn không nói ta cắt lưỡi bây giờ!

Nói đoạn toan rút kiếm ra, tên tiểu nhị ở Hoa Lân thành nên đương nhiên rất rõ uy thế Thu Phong Phái. Hắn run cầm cập nói:

-Là phòng số mười ba...

Yến Phi Phi đẩy thanh kiếm mới rút được một nửa vào lại vỏ kiếm:

-Số mười ba thì có gì là đẹp!

Nói đoạn cầm tay Vũ Xương kéo đi. Hắn thở dài nói:

-Xem ra uy thế ta còn không bằng một tiểu cô nương!

Yến Phi Phi mỉm cười, nàng không nói mà lôi hắn vào phòng mười hai dùng thủ đoạn cũ quan sát.

Bên kia Nam Cung Phi Vân mặt mày lạnh băng hỏi:

-Sao gọi ta đến đây làm gì?

Lục Đại Từ cười nhạt:

-Kênh kiêu y như mẹ ngươi!

Nam Cung Phi Vân giật mình lờm hăn:

-Người biết mẹ ta hay sao mà nói?

Lục Đại Từ định nói gì đấy nhưng cuối cùng lại im lặng, hắc trầm ngâm nhìn trần nhà hỏi:

-Chuyện mấy lão kia giảng bấy cô có thông tin gì quan trọng không?

Nam Cung Phi Vân lạnh lùng đáp:

-Người cũng như ta, cứ sao lại hỏi chuyện vô lý như vậy?

Lục Đại Từ cười nhạt:

-Thôi đi! Ta biết hôm nay cô cùng với tên Tiểu Tường gì đấy đến thăm Thu Nhược Tuyền, lão ta vốn rất có lòng yêu mến Tiểu Tường lẽ nào không nói qua!

Phi Vân cau mày nói:

-Xem ra người cũng biết rất nhiều chuyện!

-Hãy còn chưa bằng cô, nói đi!

-Người ra lệnh cho ta đấy à?

-Chúng ta đều có cùng mục đích, nhưng cô nương thế cô lực mỏng, không có Tiên Tri giáo chúng ta thì đừng mong trả thù!

Nam Cung Phi Vân dăm chiêu giây lát rồi đáp:

-Bọn chúng dùng Hỏa Quang Sa để bắt hắc!

Yến Phi Phi khẽ rúng động, nàng quay sang nhìn Vũ Xương bằng ánh mắt u ám. Bên kia Lục Đại Từ cười gằn:

-Bọn chúng đã dùng cả đến trấn sơn chi bảo của Thu Phong Sơn thì e rằng mục đích ngoài tên khốn kia ra còn muốn thu phục luôn cả Yêu Vương rồi!

Nam Cung Phi Vân cười lạnh:

-Yêu Vương là Bất Tử Chi Hồn, liệu dùng tấm lưới rách ấy có thể giết được hắn sao?

Lục Đại Từ lắc đầu:

-Đúng là trẻ con! Tấm lưới ấy một khi giăng lên kết hợp với phong thủy của Thu Phong Sơn sẽ có uy lực vạn năng, không một yêu ma nào có thể thoát. Cho dù Yêu Vương không chết cũng sẽ tàn phế một đời!

Nam Cung Phi Vân nhú mày hỏi:

-Vậy kế hoạch của ngươi là gì?

Lục Đại Từ lấy bút nguệch ngoạc ghi gì đấy vào tờ giấy rồi vo lại ném cho Nam Cung Phi Vân nói:

-Hãy đọc đi rồi chiếu theo đó mà làm!

Nói đoạn băng mình ra ngoài mất dạng. Nam Cung Phi Vân cũng cầm lá thư nhét vào áo rồi đi luôn!

Vũ Xương cười khố:

-Không ngờ cái mạng ta lại có nhiều kẻ ham muốn đến vậy!

Yến Phi Phi trầm ngâm hỏi:

-Ngươi có gây thù oán gì với ả Phi Vân không?

Vũ Xương lắc đầu:

Ta mới chỉ gặp nàng ta trên Thu Phong sơn một lần hôm nay, làm sao có chuyện gây thù được!

Yến Phi Phi suy nghĩ giây lát nói:

-Điều đó cũng đúng, xem cuộc đối đáp vừa rồi thì chúng không chỉ nhằm vào người, mà còn những người khác nữa!

Vũ Xương phụ họa:

-Tên Lục Đại Từ kia tại sao lại có địa vị trong Tiên Tri giáo cao như vậy? Chẳng phải hắn mới nhập giáo đó sao? Lại còn thân pháp vừa rồi hắn dùng để ra khỏi phòng nữa! Áo diệu vô song, trong vòng mấy ngày hắn có thể tiến bộ đến thế cơ à?

Yến Phi Phi đang lo lắng đến chuyện khác, nhưng nghe lời Vũ Xương nói rất có lý nên gật đầu:

-Đúng vậy! Còn cả cái kế hoạch hành động gì đấy mà hắn ném cho nam Cung Phi Vân nữa! Xem chừng trong ấy hắn có nhiều điều bí mật lắm!

Vũ Xương không nói thêm, hắn bước ra khỏi căn phòng u tối. Yến Phi Phi chạy theo hỏi:

-Người biết Hỏa Quang Sa không?

Vũ Xương lắc đầu:

-Chưa nghe qua!

Yến Phi Phi cười khố giải thích:

-Đây là tấm lưới lửa được tạo nên từ phong thủy trên Thu Phong Sơn, mỗi lần dùng đến nó chưởng môn nhân phải đọc chú triệu hồi, đồng thời cho bốn người đứng ở bốn góc vận chân nguyên đẩy vào phát huy uy lực...

-Xem ra nó rất lợi hại!

-Còn không à? Chân nguyên của bốn đại cao thủ sẽ được khuếch tán lên cả trăm lần, kèm với bùa chú trăm yêu diệt ma. Dù có là nhất đại cao thủ vạn năm cũng không chống được!

Nói đến đây đầu óc nàng lóe lên một tia sáng.

-Chắc hẳn cái kế hoạch kia của bọn Tiên Tri giáo sẽ là nhân khi các đại chưởng môn dốc toàn bộ chân nguyên vào Hỏa Quang Sa sẽ ngư ông đắc lợi!

Vũ Xương gật đầu:

-Ta cũng nghĩ như cô nương! Chỉ có điều...

-Làm sao?

-À Nam Cung Phi Vân gì đấy tại sao lại muốn giết mấy đại chưởng môn kia?

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Thế người đã trả lời được câu hỏi "vì sao Lục Đại Từ trở nên như vậy" chưa?

Vũ Xương im lặng, Yến Phi Phi nhìn hắn tiếp:

-Lòng người là đa đoan nhất! Người phải hiểu điều đấy chứ!

Lời nói dứt, hai người cũng ra đến cửa khách điếm. Đến một đoạn vắng, Yến Phi Phi nhân cơ hội Vũ Xương không để ý liền khống chế huyết đạo hắn. Vũ Xương trừng mắt nhìn nàng nhưng không nói được lời nào. Yến Phi Phi ôm hắn bay đi.

-Ta không làm thế này e rằng người sẽ còn ngoan cố. Phải biết rằng người tuy trấn áp được khí tức lan tỏa ra ngoài nhưng không có nghĩa là khi

giao đấu với các cao thủ khác nó không bộc phát! Nghĩa phụ ta và mấy người kia đều là những tông sư võ học, qua mắt được họ mới lạ!

Nàng bay thẳng ra ngoài Hoa Lân Thành đến một ngôi làng hẻo lánh gần đây, đoạn đem Vũ Xương vào một căn nhà hoang đặt hắn xuống nói:

-Người cứ ở đây, hàng ngày ta sẽ đến trò chuyện và kể cho người hay mọi chuyện là được!

Nói xong ngồi lặng lẽ bên hắn, đôi mắt nàng long lanh mơ hồ rồi quay sang giải khai á huyết cho Vũ Xương. Hắn nhìn nàng cười khố:

-Ta biết mình phải làm gì, cô nương đâu cần phải làm như thế?

Yến Phi Phi dăm dăm nhìn hắn nói:

-Người thế nào ta rất rõ mà!

Vũ Xương im lặng, ban đầu khi bị điểm huyết hắn cũng có mấy nét tức giận với nàng, nhưng trên suốt quãng đường đến đây, hắn suy đi nghĩ lại thấy rằng nàng làm như thế chẳng qua cũng chỉ vì lo lắng cho an nguy của mình nên cũng nguôi.

Hai người chẳng biết nói gì đành lặng lẽ quan sát bầu trời xanh thẳm qua vuông cửa sổ cũ kỹ. Mãi đến khi trời gần tối Yến Phi Phi mới hỏi:

-Người không thắc mắc vì sao ta lại biết căn nhà hoang này sao?

Vũ Xương lắc đầu:

-Cô nương biết nhiều chuyện mà ta không rõ, tất nhiên ta cũng không lấy làm khó hiểu!

Yến Phi Phi cười thắm:

-Đây là ngôi nhà trước kìa gia đình ta sống đấy... rất tiếc khi ta lên Thu Phong Sơn thì tai ương xảy đến...

Vũ Xương thấy đôi thu nhân nàg long lanh nước thì bối rối, hần định nói mấy câu an ủi nhưng rốt cục chẳng biết mở lời thế nào cho phải.

Yến Phi Phi đứng dậy điểm á huyết hần rồi ôm hần lên một cái giường gần đấy đặt xuống nói:

-Ta phải về Thu Phong Sơn xem có chuyện gì không, sáng mai sẽ lại đến đây!

Nàng thở dài rồi băng mình vào đêm tối mất dạng. Vũ Xương đợi nàng đi khỏi mới vận chân nguyên giải khai huyết đạo cười nhạt:

-Cô nương thật ngây thơ! Trò điểm huyết này chỉ khống chế được người khác thôi, còn với ta thì vô dụng!

Hần buông đôi mắt lấp lánh thần quang vào bóng tối, tiếng côn trùng nào nề vọng lại giữa đêm đen như mực tàu. Hần lặng lẽ bước khỏi căn nhà nhỏ rồi khuất bóng vào đêm sâu!

Yến Phi Phi về đến Thu Phong sơn thì gặp ngay Tào Mạnh Cường đang dẫn một đám đệ tử ra hậu sơn. Hần nhìn nàng mỉm cười:

-Biểu muội đi đâu cả ngày hôm nay thế? làm ta tìm mãi!

Yến Phi Phi lờm hần:

-Biểu ca tìm muội có chuyện gì?

Mạnh Cường gãi đầu nói:

-Cũng chẳng có chuyện gì quan trọng cả!

-Hừm! Không có chuyện thì tìm muội làm gì cho mệt!

Nói đoạn định quay mình bước đi nhưng như nhớ ra chuyện gì nên quay lại hỏi:

-Biểu ca dẫn mấy người họ đi đâu đấy?

Tào Mạnh Cường còn đang ngẩn ngơ trước thái độ kỳ lạ của yển Phi Phi thì nghe nàng hỏi liền giật mình đáp:

-Ta đến hậu sơn có chút việc!

Nhìn mấy cái tháp lấp lánh hỏa quang mà mấy người đi theo Mạnh Cường cầm, Yển Phi Phi cau mày.

-Các huynh định đi đặt Hỏa Quang Sa à?

Mạnh Cường ngạc nhiên hỏi:

-Vì sao biểu muội biết chuyện này...?

Yển Phi Phi cười nhạt:

-Chuyện quan trọng như vậy mà biểu ca không nói với muội, có đáng trách hay không?

-Ta... chỉ là sợ phụ bảo không nên để muội biết!

Yển Phi Phi bước đến gần hăn hỏi:

-Phải chăng đặt cái này là để đối phó với kẻ được sinh ra từ Tiên Ma Chi Cảnh?

Mạnh Cường cười:

-Không chỉ có hăn, mà còn có cả tên Yêu Vương nữa!

Yến Phi Phi hừ lạnh:

-Yêu Vương còn đáng chết, chứ kẻ kia có đáng bị như vậy đâu?

Mạnh Cường lắc đầu:

-Hắn đã thảm sát cả nhà Diệp Vũ Hồng trang chủ, đấy chẳng phải tội ác sao?

Yến Phi Phi gắt:

-Mọi chuyện còn chưa rõ ràng, tại sao biểu ca lại dám chắc hắn là hung thủ?

Mạnh Cường lại gãi đầu lấp bắp:

-Điều này... chẳng phải sư phụ đã nói đó sao?

Yến Phi Phi cau mày không phản ứng. Tào Mạnh Cường hỏi:

-Có một điều ta thấy kỳ quái nhưng không tiện hỏi...

-Chuyện gì vậy?

Tại sao ân công Diệp Vũ Xương lại phải đổi tên thành Trần Long? Liệu hắn có phải gã Diệp Vũ Xương của Hồ Diệp Sơn trang không?

Yến Phi Phi giật mình, nàng trấn tĩnh nói:

-Đấy là chuyện của hắn, muội đâu có biết! Còn người trên thế gian tên giống nhau là chuyện bình thường! Chẳng phải Đồng Môn chủ bảo hắn lớn lên ở Quan Ngoại đó sao?

Tào Mạnh Cường gật đầu:

-Có lẽ ta đã nghĩ nhầm, nghe đâu Điệp Vũ Xương kia tiên khí lẫn ma khí trùng trùng, còn vị ân công này không hề phát ra tiên khí hay ma khí...

Yến Phi Phi mỉm cười dặn hăn:

-Dù đây chỉ là nghi vấn nhưng huynh cũng không được nói với ai đâu đấy!

Tào Mạnh Cường hỏi:

-Cả sư phụ cũng không sao?

-Đúng vậy!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Nhược Vi Độc Túc Dương Mai Quán (Dương Mai Quán Khách Minh Ai Ngủ)

Tào Mạnh Cường nhất thời không hiểu chuyện gì nhưng thấy nét mặt Yến Phi Phi rất nghiêm trọng nên cũng gật đầu. Hắn nhìn đám sư đệ đi theo rồi hỏi biểu muội:

-Biểu muội có đi đặt Hỏa Dương Sa cùng bọn ta không?

Yến Phi Phi nghĩ mình đã khống chế Vũ Xương ở dưới núi rồi thì cũng chẳng còn điều chi quản ngoại nên lắc đầu nói:

-Muội còn có việc cần phải làm!

Nói đoạn quay mình bước đi. Tào Mạnh Cường hết sức ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hắn thấy thái độ của Yến Phi Phi khác lạ như vậy. Nếu như là trước kia chắc chắn nàng sẽ không đợi hắn mời mà năng nặc đòi đi cho bằng được rồi.

Mạnh Cường đắm chiêu nhìn theo bóng Yến Phi Phi rồi khoát tay cho các sư đệ theo mình ra hậu sơn.

Yến Phi Phi đến dãy phòng dành cho khách nhân thì đụng Huyền Tuyết Sương và Ngọc Băng Tâm đi lại, nhìn chân diện họ nhuốm màu lo lắng. Yến Phi Phi không khỏi giật mình đoán : " Hắn họ đang đi tìm Vũ Xương !"

Lúc này hai người Quan Ngoại đã bước đến gần, Huyền Tuyết Sương gượng cười hỏi:

-Không biết Yến cô nương có thấy Xương Đế ở đâu không?

Yến Phi Phi đưa mắt quan sát hai người, Huyền Tuyết Sương vẻ bồn chồn hiện qua hành động còn Ngọc Băng Tâm không nói lời nào nhưng nét mặt hết sức đăm chiêu. Yến Phi Phi mỉm cười:

-Hắn có việc phải đi mấy hôm, hai người yên tâm, không có chuyện gì đâu?

Ngọc Băng Tâm lắc đầu:

-Vũ Xương bỏ đi không nói một lời làm sao bảo bọn ta yên tâm được?

Tuyết Sương cũng phụ họa:

-Đúng vậy! Cô nương có biết đệ ấy đi đâu không?

Yến Phi Phi từng nghe Vũ Xương nói là chưa có kế chuyện của hắn cho hai người này biết nên nàng cũng không muốn nói cho họ hay việc mình làm.

-Ta cũng chẳng rõ!

Ngọc Băng Tâm cùng Huyền Tuyết Sương nhìn nhau, ngọc diện dường như nổi lên mấy phần khó hiểu nhưng không tiện mở miệng. Yến Phi Phi quay người bước đi nói:

-Các vị hãy nghỉ ngơi, ta tìm Đồng Môn chủ có chút việc!

Huyền Tuyết Sương cùng Ngọc Băng Tâm thở dài, không hiểu họ đang nghĩ gì nữa!

Đồng Đại Thiên ngồi độc ẩm trong biệt phòng, khi lão lên đây tuyệt nhiên là không biết đến việc Thu Nhược Tuyền sẽ dùng Hỏa Quang Sa để đối phó với Vũ Xương. Hơn nữa lão cũng thấy hối hận rất nhiều khi để Vũ Xương vào Quan Nội.

Lão trách mình tu hành mấy trăm năm mà vẫn không bỏ qua được cái tính háo danh, chỉ vì muốn làm rạng rỡ Thiên Vũ Môn mà không suy nghĩ kỹ càng đã vô tình đưa Vũ xương vào tuyệt lộ. Lão muốn khuyên nhủ hắc trở về Quan Ngoại nhưng biết có khuyên cũng khó làm hắc hồi tâm chuyển ý nên tâm tư sầu héo khác lạ. Mấy ngày trên Thu Phong Sơn hầu như lão chẳng đi đâu mà chỉ ngồi độc ẩm.

Đồng Đại Thiên uống liền ba chén một lúc rồi buông tiếng thở dài. Đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, lão khẽ nhú mày nói:

-Cửa không khóa, hãy cứ vào!

Đồng Đại Thiên thấy Yến Phi Phi bước vào thì chân diện có đôi phần giãn ra, lão mỉm cười:

-Ra là Yến cô nương, không hiểu tìm ta có chuyện gì đây?

Yến Phi Phi kéo ghế ngồi đối diện với lão hỏi ngược lại:

-Môn chủ đã hay việc nghĩa phụ ta giảng Hỏa Quang Sa ở hậu sơn chưa?

Đồng Đại Thiên hơi ngạc nhiên, lão nhìn Yến Phi Phi tự hỏi : " Cô ta hỏi mình như vậy là ý gì đây ?" Yến Phi Phi dường như hiểu được nghi vấn của lão nên thở dài giải thích:

-Vũ Xương đã kể chuyện của hắc cho ta nghe từ lâu rồi!

Đồng Đại Thiên ngẩn người, lão lẩm nhẩm:

-Thảo nào khi ta dặn cô nương gọi hần là Trần Long thì cô nương không phản ứng!

Yến Phi Phi không phản đối, nàng hỏi:

-Đồng Môn Chủ chắc là biết rõ sự lợi hại của Hỏa Quang Sa?

Đồng Đại Thiên cười khố:

-Đương nhiên là ta rất rõ!

-Ngài có lo lắng cho Vũ Xương không?

Đồng Đại Thiên đắm chiêu, lão đưa tay rót một chén rượu uống cạn.

-Lo lắng phỏng có ích hay sao?

Yến Phi Phi thở dài:

-Nếu ta bắt hần đi một nơi xa rồi nhốt lại, đợi khi nào xong đại hội sẽ thả thì tiền bối có phản đối không?

Đồng Đại Thiên giật mình, lão mãi tự trách mình mà ngay đến cái chuyện nhỏ như vậy cũng không nghĩ ra. Đồng Đại Thiên gật đầu.

-Cô nương nói rất đúng, hần cũng đã làm rồi!

Yến Phi Phi mỉm cười:

-Đúng vậy! Từ giờ mong tiền bối hãy khuyên giải Ngọc cô nương và Huyền cô nương để họ không đi tìm hần, nếu không mọi chuyện lại rối tung lên!

Đồng Đại Thiên gật đầu:

-Ta sẽ làm theo ý cô nương, nhưng không biết cô nương đã nhốt hắc ở đâu?

Yến Phi Phi lắc đầu:

-Chuyện này ta không cho ngài biết được, tiền bối nếu tin ta thì hãy làm theo những gì ta nói!

Nàng đứng dậy bước ra ngoài, Đồng Đại Thiên nhìn theo, sắc diện có mấy phần khó hiểu, cuối cùng cũng đứng lên đi tìm Ngọc Băng Tâm và Huyền Tuyết Sương.

Thu Nhược Tuyền cùng Hà Xuân Đức, Cao Hải Đăng, Giang Đại Hồng, Nhất Tiêu Chân Nhân và Nhậm Bá Lân ngồi trầm mặc trong khách phòng. Ánh đèn dầu lay lắt hắt lên chân diện của bốn người từng mảng sáng kỳ ảo. Tuy vậy cũng đủ nhận thấy tâm trạng họ chẳng có gì là thoải mái. Nhất là Thu Nhược Tuyền. Lão thở dài nói:

-Ta đã suy nghĩ rất kỹ và quyết định hôm đại hội ngoài ba sư đệ của ta ra sẽ thêm Nhất Tiêu Chân Nhân cùng khởi động Hỏa Quang Sa, các vị thấy thế nào?

Nhất Tiêu chân nhân không nói gì, nhưng nét mặt Nhậm Bá Lân có mấy phần thay đổi. Thu Nhược Tuyền mỉm cười với lão:

-Nhậm chương môn gần đây phải lo lắng cho ái đồ rất nhiều, hắc đã tổn hao nguyên khí nên ta muốn ngài nghỉ ngơi chứ thực sự không có ý nặng nhẹ...

Nhậm Bá Lân vội xua tay nói:

-Tấm lòng của Thu Minh chủ ta xin ghi nhận, nào đâu dám nghĩ này nọ?

Thu Nhược Tuyền lắc đầu không nói thêm, mãi rất lâu sau Nhất Tiêu chân nhân mới hỏi:

-Không hiểu người đó giờ này ra sao rồi?

Thu Nhược Tuyền trầm ngâm đáp:

-Cô Nhĩ Sơn hoang lạnh, ta cũng chưa tới đó lần nào nên chưa rõ chuyện!

Không gian im ắng, chẳng ai nói thêm câu nào...

Yến Phi Phi định quay về phòng nhưng lại gñĩ đến chuyện ban ngày nên vòng đến chỗ ở của Nam Cung Phi Vân, nàng định gõ cửa nhưng nghe tiếng thút thít như tiếng khóc thì ngưng thần lắng nghe rồi khoét một lỗ nhỏ trên ô cửa giấy quan sát.

Bên trong, Nam Cung Phi Vân bạch y như tuyết đang hướng hai mắt đỏ mọng lên trần nhà chớp chớp, nàng ta lăm nhăm cái gì đấy nhưng tiếng nói quá nhỏ khiến Phi Phi cũng chẳng nghe được gì. Nam Cung Phi Vân thở dài một tiếng rồi bước lên giường kéo lút chăn.

Yến Phi Phi cũng bước đi sang dãy phòng của Triều Dương phái. Vốn dĩ mọi hôm nàng cũng nghe qua chuyện Kim Tình Văn được đưa đến Thu Phong Sơn nhưng nhất thời không rõ họ dùng cách gì nên hôm nay cũng muốn đến xem thử thế nào. Nàng men theo rìa hành lang tối đen như mực nghe ngóng.

Cửa phòng Kim Tình Văn vẫn đóng chặt, chỉ có điều bên trong hẳn còn nghe tiếng động Yến Phi Phi nghe mấy âm thanh lạ ấy thì ngạc nhiên tự hỏi : " Nàng ta đang bệnh nặng mà không hiểu sao lại có tiếng vi vút như đang luyện chưởng phong ?"

Yến Phi Phi đưa mắt quan sát vào trong, nàng giật mình rúng động khi thấy Kim Tình Văn thần thái hồng hào như chưa hề có bệnh tật gì, hơn nữa còn ngồi trên giường vận tử quang chói lòa. Đầu óc yến Phi Phi thật muôn phần bấn loạn. Không hiểu rốt cục vì sao nàng ta lại khỏe nhanh như thế? Hơn nữa nếu khỏi bệnh thì cũng đến cảm ơn mình một câu mới phải! Nhưng lại nghĩ đến tình cách Nhậm Bá Lân thì đoán ra tám phần là lão muốn mọi người nghĩ Tình Văn hãy còn bị thương không thể lên đài, rồi nhân sự bất ngờ đó mà chiếm tiện lợi!

Nàng quay mình đến phòng Lục Đại Từ. Phòng hắt tối đen như mực, không một chút ánh sáng nào lay lắt hắt ra. Yến Phi Phi tưởng hắt đi ngủ rồi nên định quay mình bước đi. Đúng lúc ấy bên trong le lói một tia sắc quang xanh ngắt hắt ra. Yến Phi Phi vội thối nước bọt khoét một lỗ nhỏ quan sát.

Bên trong, Lục Đại Từ đang ngồi trên giường, hai mắt nhắm nghiền, quanh người hắt, năm lư hương bay vòng tròn liên tục tỏa thanh quang, chân diện hắt dần dần nhuộm một màu xanh bí dị. Yến Phi Phi tâm thần mười phần chấn động. Cứ chiếu theo những lời Thu Nhược Tuyền nói với nàng thì đây chẳng phải Hấp Tinh chương hay sao?

Nàng cảm thấy lạnh nửa người vội quay mình bước vào đêm sâu. Mới một buổi tối mà đã có mấy chuyện kỳ bí xảy ra, tâm tình nàng thật khó mà nói hết được về bản khoả, đột nhiên nàng nghĩ đến Vũ Xương, không hiểu mấy ngày nay tại sao tâm trí nàng lúc nào cũng vương vất hình ảnh của hắt. Nàng nghĩ đến chuyện mình mà kể cho hắt nghe mấy biến sự này thì không hiểu hắt nghĩ gì? Tưởng tượng đến vẻ mặt ngạc nhiên đến ngốc ngếch của hắt thì nàng không khỏi tự mỉm cười một mình.

Yến Phi Phi không về phòng, nàng hướng về chính điện rồi đến thư phòng của Thu Nhược Tuyền. Lão vừa bàn chuyện với mấy vị chương môn xong, đang định lấy sách ra đọc thì Yến Phi Phi bước vào. Lão nhíu mày hỏi:

-Cả ngày hôm nay con đi đâu thế?

Yến Phi Phi mỉm cười:

-Con xuống Hoa Lân Thành xem náo nhiệt, có mấy đội Lân múa đẹp lắm!

Vốn dĩ Yến Phi Phi định đến đây kể cho Thu Nhược Tuyền về chuyện của Nam Cung Phi Vân và Lục Đại Từ nhưng nhìn thấy chân diện lão thì cũng chưa muốn kể, đương khi bắn khoả thì Thu Nhược Tuyền lắc đầu:

-Gần đây võ lâm chính đạo xảy ra rất nhiều biến sự, an nguy của biết bao nhiêu người bị đe dọa, con thân là nghĩa nữ của cha mà không dẫu cất lo lắng với Mạnh Cường lại đi xuống núi nhõn nhơ, thật là...

Yến Phi Phi xịu mặt:

-Con đâu có đi chơi...

Nàng dừng lại một chút rồi đem chuyện gặp Nam Cung Phi Vân và Lục Đại Từ ra kể qua một lượt, đối với chuyện tối nay nàng mặc nhiên không nhắc tới!

Thu Nhược Tuyền nghe xong thì tâm tình biến đổi liên hồi, lão buông tiếng thở dài hỏi:

-Mọi chuyện chính xác là như vậy chứ?

Yến Phi Phi cau mày:

-Chuyện này rất hệ trọng, con sao dám ngoa ngôn?

Thu Nhược Tuyền gật gật đầu nói:

-Con hãy về phòng nghỉ ngơi, chuyện này ta nhất định sẽ có phương án giải quyết!

Yến Phi Phi trầm ngâm:

-Mọi chuyện nghĩa phụ hãy cẩn thận!

Nói xong quay mình bước ra ngoài về phòng, tâm trạng nàng mang mấy nét buồn phiền nghĩ : " Sao nghĩa phụ lại hỏi mình câu ấy? Phải chăng có ý không tin mình ?"

Hôm sau mới sáng sớm Yến Phi Phi đã ngự kiếm bay thẳng đến Hoa Lâm Thành mua ít đồ ăn rồi nhắm hướng ngôi nhà hoang đi. Suốt đêm nàng trần trọc không tài ngủ được, phần vì lo lắng cho Vũ Xương mà cũng một phần nôn nóng muốn kể cho hắn nghe mọi chuyện mà mình đã thấy.

Nàng đẩy cửa bước vào, khung cảnh bên trong chẳng có gì thay đổi, nàng thở phào một tiếng khi thấy Vũ Xương vẫn nằm trên chiếc giường cũ kỹ, hai mắt lim dim như đang ngủ. Nàng lẩm nhẩm:

-Ta cứ tưởng ngươi phải chịu cực khổ, ai dè ngủ say đến giờ chưa thềm dậy!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Bạt Kiếm Dục Trảm Thả Phục Hưu (Rút Kiếm Toan Lia Nghĩ Lại Thôi)

Vũ Xương nghe tiếng nàng thì chớp mắt hé mở. Nguyên tối qua hắn định về thẳng Thu Phong Sơn nhưng đi được nửa đường lại nghĩ Yến Phi Phi đã lo lắng cho mình như thế, nếu như mình trở lại hóa ra chẳng phụ công nàng ta? Thôi thì cứ ở đây vài ngày đến khi đại hội sẽ lên núi cũng chưa muộn.

Hắn nheo mắt nhìn nàng. Yến Phi Phi thấy vậy cũng lấy làm tội liền đến giải khai á huyết cho hắn. Vũ Xương mỉm cười:

-Cô nương không chế huyết đạo ta như vậy còn mong làm gì khác nữa mà chẳng ngủ!

Yến Phi Phi thở dài nàng lấy bánh bao trong bọc ra hỏi:

-Người đói hay chưa?

Vũ Xương cười:

-Đói! Cô nương giải khai huyết đạo cho ta đi!

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Đói thì ta đút cho người ăn được rồi, khỏi lôi thôi!

Nói đoạn dí bánh bao vào miệng hẳn, Vũ Xương đành ngoạm một miếng hỏi:

-Nếu ta muốn đi vệ sinh thì sao đây?

Yến Phi Phi đỏ mặt ấp úng:

-Điều này...

Đột nhiên bên ngoài hai bóng người xuất hiện, chân diện Vũ Xương thoáng đổi thay khi nhận ra họ. Yến Phi Phi quay ra thấy chính là Huyền Tuyết Sương và Ngọc Băng Tâm!

Ngọc Băng Tâm lớn tiếng nói:

-Còn tưởng Yến cô nương là người tử tế, ai dè lại bắt cóc Xương đệ đến đây, mau thả người ra!

Yến Phi Phi giật mình lấm nhấm : " Sao họ lại đến được đây ?" Nàng đoán có lẽ họ nhân chuyện tối qua hãy còn nghi ngờ nên đã cố công theo dõi mình. Yến Phi Phi thở dài:

-Mọi chuyện không như hai vị nghĩ đâu!

Vũ Xương cũng vội nói:

-Đúng vậy! Yến cô nương không hề có ý xấu!

Huyền Tuyết Sương nhìn Ngọc Băng Tâm nói:

-Xương đệ bị sao vậy?

Ngọc Băng Tâm cười nhạt:

-Hắn bị cô ta khống chế rồi!

Nói đoạn bằng mình đến định giải khai huyết đạo cho vũ Xương. Yến Phi Phi vội chặn lại nói:

-Cô nương làm vậy là hại hãn đấy! Có biết không?

Ngọc Băng Tâm hừ lạnh:

-Ta đang cứu hãn chứ không phải hại hãn!

Huyền Tuyết Sương cũng lao đến đứng cạnh Ngọc Băng Tâm nói:

-Yến cô nương dù võ công cao cường cũng không chống lại được hai chúng ta đâu, hãy thả Xương đệ ra!

Vũ Xương nằm trên giường chẳng biết nên khóc hay nên cười, hãn buông tiếng thở dài nào ruột rồi im lặng. lại nghe Yến Phi Phi nói:

-Ta không có ý hại hãn, không tin các vị hãy đi hỏi Đồng Môn chủ!

Tuyết Sương nhú mày:

-Dù có hỏi thì cũng phải đưa Xương đệ khỏi đây đã!

Ngọc Băng tâm thì chẳng thềm nói gì mà dẫn bước đến bên Vũ Xương. Yến Phi Phi không biết làm thế nào liền rút kiếm ra chặn.

-Cô nương hãy dừng lại nếu đi tiếp ta sẽ không khách sáo đâu!

Ngọc Băng Tâm nheo mắt Phượng rồi vận chân nguyên, hàn quang bùng phát chói chang. Vũ Xương thầm kinh hãi nói lớn:

-Ngọc cô nương dừng lại!

Nhưng Ngọc Băng Tâm vẫn coi như không nghe thấy, nàng xuất "Tuyết Đả Lê Hoa" nhanh như chớp đến Yến Phi Phi. Vốn dĩ Yến Phi Phi nghĩ Ngọc Băng Tâm cũng chỉ có ý hăm dọa chứ chưa hãn dám xuất thủ nên

không đề phòng, nàng đâu biết rằng Ngọc Băng Tâm tuy nồng nàn với Vũ Xương nhưng với kẻ khác thì lạnh nhạt như băng.

Vũ Xương nằm trên giường thấy hàn quang đại thịnh tràn đến Yến Phi Phi thì tái hân mặt, hân vội băng người đến đỡ Yến Phi Phi ra khỏi giường với Băng Tâm, mấy tiếng nổ dậy đất vang lên khiến căn nhà vốn đã hoang tàn càng thêm phần thảm hại.

Ba người tròn mắt nhìn hân. Yến Phi Phi lườm Vũ Xương cảnh nhắc:

-Hóa ra người tự giải khai được huyết đạo, vậy mà còn nằm đấy hú lộng ta!

Huyền Tuyết Sương tiến đến nhìn ngắm khắp người hân hỏi:

-Xương đệ quả thật không sao chứ?

Hân lắc đầu nhìn Ngọc Băng tâm cười khổ:

-Ta không sao!

Ngọc Băng Tâm thu chân nguyên lại cười nhạt:

-Vũ Xương không sao thì ở đây làm gì?

Vũ Xương thở dài nhìn hai nàng rồi cũng đem mọi chuyện ra kể với họ. Nghe xong Huyền Tuyết Sương dăm chiêu nói:

-Thì ra chúng ta đã trách lầm Yến cô nương! Thật đắc tội!

Ngọc Băng Tâm lạnh nhạt chẳng thêm phản ứng. Yến Phi Phi cũng không để tâm, nàng thở dài:

-Giờ đã biết rõ mọi chuyện rồi, các vị bảo nên làm sao đây?

Không ai nói gì, kể cả Vũ Xương. Yến Phi Phi nheo mắt nhìn mọi người rồi đem chuyện tối qua mình tình cờ chứng kiến ra kể cho họ. Ai nấy thất sắc, thần thái ảm đạm trông thấy! Vũ Xương thở dài:

-Phải chăng tên Lục Đại Từ kia là do giáo chủ Tiên Tri giáo cải trang? Chứ không làm sao hắn có được tinh nguyên của Ngũ Hung?

Yến Phi Phi gật đầu:

-Ta cũng có ý đấy nên đã nói với nghĩa phụ, nhưng dường như ông ta vẫn chưa lấy làm tin cho lắm!

Ngọc Băng Tâm trầm mặc nói:

-Ta từng nghe Hỏa Quang Sa uy trấn thiên hạ, dù bọn Tiên Tri giáo hay Yêu Vương có hợp lực thì chắc gì đã thoát được, huống hồ bọn chúng lại có cùng mục đích muốn chiếm giữ Tiên Ma Chi Hồn thì tất đã chịu nhường nhau?

Vũ Xương lắc đầu, thần thái nom bi lụy vô cùng. Nếu như Tiên Tri giáo và Yêu Vương đến phá hoại đại hội này chỉ vì muốn chiếm đoạt Tiên Ma Chi Hồn của hắn thì vô tình hắn đã đẩy mọi người vào chỗ hiểm. Như vậy chẳng đáng trách lắm sao?

Yến Phi Phi mấy phần hiểu được điều đó nên nhìn hắn nói:

-Người đâu cần phải băn khoăn như thế? Nếu không có Tiên Ma Chi Hồn thì nhất định bọn chúng cũng đến phá hoại đại hội thôi! Tiên Ma Chi Hồn chẳng qua chỉ là cái cớ để chúng vin vào...

Thu Nhược Tuyền bước đi mấy bước rồi dừng lại nói với các vị chưong môn:

-Mọi chuyện là như vậy, không hiểu Nhậm chương môn có ý kiến gì hay không?

Nhậm Bá Lân chân diện cau có, gương mặt lão méo xẹo đi một cách trông thấy, lão từ từ đứng dậy nói:

-Chuyện này tuy rằng Lục Đại Từ là người bốn phái nhưng lại liên quan đến vận mệnh của cả võ lâm, ta không dám quyết, các vị thấy làm thế nào cho phải thì hãy làm!

Thu Nhược Tuyền gật đầu, lão trầm ngâm nói:

-Ta đang nghi ngờ Lục Đại Từ là do Tiên Tri giáo chủ cải trang, không biết các vị nghĩ sao?

Nhất Tiêu Chân nhân thở dài:

-Ngoài lý do đó ra ta e rằng không tìm được lý do nào thích hợp để giải thích chuyện này!

Thu Nhược Tuyền nhìn Nhậm Bá Lân hỏi:

-Nhậm chương môn có thể giải thích vì sao thương thế của Kim Tình Văn lại khỏi nhanh như vậy được không?

Nhậm Bá Lân nhấp một ngụm trà đáp:

-Là do Lục Đại Từ chữa trị, vốn dĩ khi thấy hắc trở về ta có ý trục xuất khỏi sư môn, nhưng sau đấy hắc nói rằng nội trong vòng một canh giờ có thể làm cho kim Tình Văn hoàn toàn bình phục. Ta trong lúc nóng ruột đã bảo nếu có thể làm được thì mọi chuyện coi như cho qua... và quả nhiên hắc đã làm được!

Đồng Đại Thiên cau mày hỏi:

-Nhậm chương môn có tận mắt trông thấy hãn dùng thủ pháp gì để chữa trị không?

Nhậm Bá Lân lắc đầu:

-Ta cũng không rõ vì hãn bảo muốn được làm một mình, nhưng sau này nghe Kim Nhi kể lại thì hãn đã dùng chân khí vây bọc toàn thân Tình Văn rồi niệm chú gì đấy!

Thu Nhược Tuyền chớp mắt, thần thái lão trông hết sức mệt mỏi:

-Chuyện này lẽ ra Nhậm chương môn nên nói sớm với bọn ta...

Nhậm Bá Lân cúi đầu nói:

-Ta biết mình chỉ vì ham mê chút danh lợi mà quên đi an nguy của giang hồ, các vị có trách phạt thế nào ta xin nhận!

Không ai nói gì, không khí tĩnh lặng, một lúc sau Nhất Tiêu chân nhân mới khai khẩu:

-Chuyện này có rất nhiều điều khó hiểu, Phi Vân là người từ nhỏ lớn lên trên Đồng Tước sơn, không biết tại sao lại có ý muốn hành thích chúng ta?

Thu Nhược Tuyền trầm ngâm nói:

-Muốn biết thế nào thì gọi hai người bọn họ đến đây đối chứng thì sẽ rõ ngay thôi!

Chúng nhân gật đầu cho là đúng rồi phái người đi gọi Lục Đại Từ và Nam Cung Phi Vân đến!

Một khắc sau hai kẻ tội đồ bước vào, chân diện Lục Đại Từ không chút đổi thay, còn Nam Cung Phi Vân thì mấy phần hoảng sợ. Thu Nhược Tuyền nhìn thẳng vào mắt Lục Đại Từ buông tiếng hỏi gọn:

-Rốt cuộc người là ai?

Lục Đại Từ ngân ngơ hỏi:

-Ý của Thu Minh chủ là thế nào? Ta không hiểu!

Thu Nhược Tuyền hừ nhạt rồi đem chuyện hăn với Nam Cung Phi Vân ở Hoa Lân thành ra nói sơ qua, Lục Đại Từ nhú mày còn Nam Cung Phi Vân thì lăm tấm mồ hôi. Nàng liếc mắt qua Nhất Tiêu chân nhân thấy chân diện ông nhuộm mười phần thất vọng.

Lục Đại Từ mỉm cười:

-Ta và Nam Cung muội có tình ý với nhau nên hẹn đến đây trò chuyện, còn chuyện gì đấy mà Thu chương môn nghe nói hăn là hiểu nhầm!

Nam Cung Phi Vân tính cự lại chuyện hăn nói nhưng biết làm như vậy chẳng khác nào tìm đường chết nên đành cười gượng. Thu Nhược Tuyền lạnh lùng nói:

-Người quả nhiên rất xảo quyết, tâm cơ lại kín đáo khác người. Vậy người giải thích thế nào về chuyện luyện Hấp Tinh chương đây?

Lục Đại Từ thờ dãi hỏi:

-Thu Minh Chủ cho rằng luyện Hấp Tinh Chương là tà ác sao?

Thu Nhược Tuyền nhú mày:

-Pho chương này vốn dĩ của Ma Đạo, người luyện nó tức là tiếp nhập Ma Đạo, vậy có đáng nói hay không? Hơn nữa để luyện loại võ công này cần phải thu phụ tinh nguyên của năm loại hung vật...

Lục Đại Từ vẫn thản nhiên nói:

-Năm loại dị vật này Thu Minh chủ đã gọi là "hung" tức cũng có ý coi chúng là kẻ thù của chính đạo, nếu có giết chúng đi thiết nghĩ cũng chẳng di hại gì, hơn nữa ta chỉ tình cờ mà đánh cắp được của giáo chủ Tiên Tri giáo, thấy lợi hại thì luyện. Ta vốn nghĩ võ công không có tội, thiện ác là do lòng người quyết định. Nếu như các vị cho rằng ta luyện loại võ công ấy là di hại cho võ lâm thì cứ trừng phạt, ta không phản đối!

Thu Nhược Tuyền nheo mắt nhìn các vị chương môn còn lại, không ai có ý kiến gì, lại nghe Nhậm Bá Lân nói:

-Lục Đại Từ tuy tu luyện loại võ công này là không đúng nhưng nó cũng chỉ muốn nâng cao võ công để tiêu diệt Ma Đạo, điều ấy thiết nghĩ cũng không đáng tội nặng...

Thu Nhược Tuyền ngửa mặt nhìn trần nhà, tâm trạng lão không biết đang biến động như thế nào. Lão cười nhạt:

-Ta đang nghi ngờ là người được cải trang, nếu như người thực sự không có ý gì trong chuyện này thì hãy theo Giang sư đệ vào trong phòng cho hăn kiểm tra!

Lục Đại Từ đáp gọn:

-Ta xin theo ý Minh Chủ!

Nói đoạn bước đến Giang Đại Hồng rồi cùng lão vào phòng. Mọi người ngừng thần chờ đợi. Chân diện ai nấy đăm chiêu. Hơn một khắc sau Giang Đại Hồng dẫn Lục Đại Từ ra nhìn Thu Nhược Tuyền với vẻ mặt kỳ quái nói:

-Hăn không có dấu hiệu nào của sự cải trang cả!

Nhậm Bá Lân thở phào. Ngọc diện các vị chương môn còn lại biến đổi liên hồi, họ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng lại đồn song mục lên Thu Nhược

Tuyền chờ lão quyết định!

Thu Nhược Tuyền bước đi mấy bước nhìn Lục Đại Từ thở dài:

-Chuyện ở Hoa Lân thành ta không tận mắt chứng kiến, Yến Phi Phi có nói qua nhưng chỉ là ý kiến một bề cũng chưa có gì dám chắc, nếu Nhậm chương môn có thể bảo đảm việc này thì ta cũng không có ý kiến gì!

Nhậm Bá Lân thấy chân tu Lục Đại Từ đột nhiên đại tiến thì rất đổi vui mừng, tuy rằng hãn tu luyện loại võ công tà đạo nhưng uy lực lại vô song. Lão làm chương Môn Triều Dương phái bao nhiêu năm, đây mới là lần đầu tiên có hy vọng cho ngôi quán quân nên đâu thể vì vài nghi vấn mơ hồ mà bỏ qua? Lão đứng dậy nói:

-Chuyện này ta xin bảo đảm!

Nói đoạn dắt Lục Đại Từ ra ngoài về phòng. Nhất Tiêu chân nhân cũng cùng Nam Cung Phi Vân bước đi, các vị chương môn còn lại nhanh chóng giải tán. Khách phòng trở nên âm u, ánh sáng bên ngoài hắt vào rọi thẳng lên thân hình bất động của Thu Nhược Tuyền...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Vĩ Sương Thê Thê Đàm Sắc Hàn (Sương Mỏng Buốt Giá Chiếu Hoa Lạnh)

Diệp Vũ Xương thở dài một tiếng rồi bước ra khỏi căn nhà hoang tàn. Yến Phi Phi, Ngọc Băng Tâm và Huyền Tuyết Sương cùng chạy theo. Yến Phi Phi túm áo hăn hỏi:

-Người định đi đâu?

Vũ Xương triệu hồi phi kiếm nhìn về phía Thu Phong Sơn nói:

-Ta lên đây!

Ba nữ nhân nhú mày nhìn hăn, chân diện họ biến đổi liên hồi, cuối cùng Yến Phi Phi cũng thả hăn ra. Bốn người như ánh chớp bay thẳng đến Thu Phong Sơn.

Đồng Đại Thiên không biết từ bao giờ đã đứng đợi ở cổng Thu Phong phái, thấy bốn người đồng hành với nhau thì chân diện không khỏi đăm chiêu, lão đưa mắt nhìn Yến Phi Phi ra ý muốn dò hỏi. Yến Phi Phi lén nhìn lão một cái nói:

-Mọi chuyện cũng là do ta bất cẩn!

Vũ Xương mỉm cười nhìn lão hỏi:

-Môn chủ sao lại đứng đây?

Đồng Đại Thiên trầm tư nhìn Yến Phi Phi đáp:

-Là ta đợi Yến nha đầu!

Khi này lão nhìn thấy Huyền Tuyết Sương cùng Ngọc Băng Tâm đi cùng Vũ Xương thì tám phần cũng đoán ra hẳn đã nói chuyện của mình cho hai nàng rồi nên hỏi:

-Chuyện đó người tính ra sao? Định vẫn dự đại hội hay sao?

Vũ Xương thở dài:

-Mọi chuyện là do đệ tử mà ra cho nên đệ tử sẽ tự mình giải quyết!

Đồng Đại Thiên lạnh nhạt hỏi:

-Người nghĩ mình đủ sức hay sao?

Vũ Xương không trả lời, hẳn đứng lặng lẽ như tượng đá, đôi mắt mấy phần thần thờ. Lại nghe Đồng Đại Thiên than thở:

-Chuyện của Lục Đại Từ và Nam Cung Phi Vân thật không biết giải quyết thế nào, nhưng nhìn qua có thể thấy rằng gã đệ tử Triều Dương phái vô cùng bí hiểm, chân tu thì thập phần biến hóa!

Yến Phi Phi cười gượng:

-Hẳn là nghĩa phụ ta đã nói chuyện của hẳn với các vị chương môn còn lại rồi!

Đồng Đại Thiên gật đầu, nét mặt trở nên u ám, nhìn vào ngọc diện lão người ta có cảm nhận như cả thế giới không vương lại chút ánh sáng. Lão cười khò:

-Đúng là có nói nhưng hãn vin rất nhiều lý do thoái thác. Chuyện này liên quan đến hai đại phái lớn nhất trên giang hồ, chương môn họ đã đứng ra bảo đảm thì dù Thu Nhược Tuyền chương môn có muốn làm lớn chuyện e rằng cũng không xong...

Mọi người trầm mặc, không khí lại trở nên tĩnh lặng. Cuối cùng thì năm người cũng bước vào biệt phòng của mình.

Kể từ lần họp các vị chương môn lại suy xét vụ Lục Đại Từ với Nam Cung Phi Vân thì không khí trên Thu Phong Sơn trở nên căng thẳng khác thường. Tâm trạng ai nấy trở nên u ám, kể cả Nhậm Bá Lân lẫn Nhất Tiêu chân nhân.

Kim Tình Văn do được lệnh của Nhậm Bá Lân nên cũng không đóng cửa như gái cấm cung nữa! Nàng ta đã đi lại thoải mái trên Thu Phong Sơn. Tuy nhiên thái độ với Vũ Xương chẳng thấy gì biến chuyển. Còn Tiểu Tường, Lục Đại Từ và Nam Cung Phi Vân chẳng mấy khi thấy mặt, hầu như họ cả ngày ở trong biệt phòng để tránh con mắt dò xét của đám người chính đạo đông như kiến trên Thu Phong Sơn!

Ngày mai sẽ diễn ra vòng loại của đại hội, đêm nay trăng sáng như gương. Thi thoảng từng cơn gió nhẹ thổi đến làm bay bay mấy lọn tóc hoa râu trên ngọc diện Thu Nhược Tuyền. Mấy ngày nay trông lão như già đi cả trăm tuổi. Lão rất ít khi đóng cửa sổ thư phòng, lão thích ngắm đêm đen và đêm trăng qua song cửa nhỏ bé. Song cửa ấy dường như là vật kết nối tâm hồn lão với thiên nhiên...

Đột nhiên chân diện lão đại biến, lão đặt quyển sách xuống rồi bước ra ngoài. Dãy hành lang lấp lánh ánh trăng như muôn đời nay nó chưa hề tối. Lão cất bước ngày càng nhanh hơn, phía trước là biệt phòng của Lục Đại Từ...

Hắn bước ra nhìn Thu Nhược Tuyền băng quơ hỏi:

-Đêm hôm khuya khoắt, không hiểu Thu Minh chủ đến tìm ta có việc gì?

Thu Nhược Tuyền đẩy cửa lách qua người hăn bước vào phòng rồi ngồi xuống cái bàn lớn ở giữa phòng. Lục Đại Từ mặt không biến sắc, cũng chẳng cảm lão. Hăn đến ngồi đối diện với lão hỏi lại một lần nữa:

-Ta vẫn chưa rõ ý tứ của thu Minh Chủ khi đến đây!

Thu Nhược Tuyền cười nhạt:

-Người diễn tuồng rất khéo!

Lục Đại Từ thở dài:

-Chẳng phải các vị đã quyết định rồi sao? Thu Minh chủ nói vậy là ý tứ gì đây?

Thu Nhược Tuyền trầm mặc nhìn sâu vào mắt Lục Đại Từ nói:

-Ta đã biết rõ người là ai rồi, đừng nên diễn trò nữa...

Chân diện Lục Đại Từ mấy phần biến đổi, hăn hừ nhạt:

-Chẳng phải ta là Lục Đại Từ hay sao?

Thu Nhược Tuyền cười cuồng dại nói:

-Lục Đại Từ đã bị người giết rồi, người có thể lừa ai chứ không lừa nổi ta, dù sao chúng ta cũng đã có tình bằng hữu chi giao mấy trăm năm, người thế nào ta hiểu rất rõ...

Lục Đại Từ thất sắc, hăn trấn tĩnh cười gượng:

-Làm sao người khám phá ra chuyện này?

-Thuật đổi xác chỉ có mình gia tộc người biết, thiên hạ không thể có người thứ hai...

-Và còn gì nữa?

-"Cái chết" của người hết sức thần bí và kẻ đưa tin lại còn thần bí hơn, kể từ đó ta đã có lòng nghi vấn... chỉ có điều không ngờ người lại là giáo chủ Tiên Tri giáo...

Lục Đại Từ cười lớn nói:

-Không ngờ Diệp Vũ Hồng này cuối cùng vẫn không qua được ánh mắt người...

Thu Nhược Tuyền trầm mặc hỏi:

-Ta vẫn không hiểu một điều...

-Điều gì?

-Tại sao người đã nuôi dưỡng Vũ Xương suốt mười lăm năm rồi lại đẩy hẳn vào con đường chết?

Diệp Vũ Hồng cười man dại nói:

-Ta nuôi hẳn mười lăm năm cũng là mong kiếm tìm hoặc khám phá ra bí mật Tiên Ma Chi Hồn nhưng cuối cùng là vô ích, ta rất hận hẳn về điều này... một kẻ sinh ra từ Tiên Ma Chi Cảnh mà cuối cùng chẳng hiểu cái cóc khô gì về Tiên Ma Chi Hồn...

Thu Nhược Tuyền cười thâm:

-Một người ngay cả vợ mình cũng muốn đem đi đánh đổi để lấy danh vọng thì lẽ ra ta phải hiểu được sớm có ngày hôm nay mới phải!

Điệp Vũ Hồng gầm lên:

-Không vì bọn chính đạo khốn kiếp các người van nài thì há ta lại làm ra cái chuyện bỉ ổi ấy hay sao? Giờ xong việc rồi lại đổ thừa cho ta!

Thu Nhược Tuyền đứng dậy, lão buông ánh mắt vào đêm sâu lấp loáng bóng trăng không nói gì. Điệp Vũ Hồng cười nhạt:

-Người đã biết ta là ai rồi sao không gọi bọn chính đạo nữa mà lại đi một mình? Không sợ ta giết người diệt khẩu hay sao?

Thu Nhược Tuyền lắc đầu:

-Người dù cao cường đến đâu thì cũng khó thắng được ta ngay trong vài chiêu. Ta cũng đã nói rồi, chính vì nghĩ đến tình bằng nĩa nên ta muốn người hãy quay đầu...

Điệp Vũ Hồng cười nhạt:

-Tiên Tri giáo là tâm huyết cả đời của ta, người nghĩ muốn nói bỏ nó thì bỏ được luôn hay sao?

Thu Nhược Tuyền hừ lạnh, lão đứng lên bước ra ngoài nói:

-Người hãy suy nghĩ cho kỹ!

Lão đi thẳng về phòng, còn mình Điệp Vũ Hồng đứng đó, lão lặng lẽ đưa mắt ngó đêm trăng, ánh mắt đột nhiên thay đổi quát:

-Còn không ra đây?

Yến Phi Phi từ từ bước ra khỏi hành lang, đêm sâu lạnh lạnh chiếu rọi lên chân diện trăng trong như ngọc của nàng. Nàng đứng đó đăm đăm nhìn chân diện méo mó của Điệp Vũ Hồng trong lối Lục Đại Từ, tâm tư dường như vạn phần khó hiểu.

Điệp Vũ Hồng lạnh lẽo nói:

-Khốn kiếp! Người thật là kẻ chẳng ra gì, luôn luôn thích trọc ngoáy vào chuyện người khác!

Yến Phi Phi không để tâm đến lời nói đó, nàng nhíu mày cười nhạt:

-Không hiểu Vũ Xương khi hay người đẩy hăn vào tuyệt lộ lại chính là nghĩa phụ mà hăn từng tôn kính thì sẽ phản ứng ra sao?

Điệp Vũ Hồng nheo mắt, lão bước đến hai bước, song mục lộ sát quang hỏi:

-Người nghĩ còn cơ hội sao?

Yến Phi Phi lùi lại, nàng trừng mắt quát:

-Người định giết ta sao?

Điệp Vũ Hồng cười gằn:

-Người đã phá hỏng rất nhiều chuyện của ta, không giết đi thì thật không phải Điệp Vũ Hồng!

Yến Phi Phi tái ngọc diện:

-Lão vẫn không chịu hồi tâm chuyển ý ư?

-Điệp Vũ Hồng này đã quyết chuyện gì thì không bao giờ thay đổi!

Nét mặt Điệp Vũ Hồng hoàn toàn thay đổi, đôi mắt huyết quang đại thịnh. Trông lão như một con dã thú hoang đại dưới trăng khuya. Hữu thủ bùng cháy thanh quang từ từ tiến lại...

Yến Phi Phi chân tay mềm nhũn, trước ánh mắt nhuộm đầy huyết lệ ấy nàng cơ hồ hồn phách lạc lên mây, chân khí như tiêu tán. Nàng hét một

tiếng rồi trôi dạt vào góc phòng như chiếc lá khô, thân hình bất động!

Điệp Vũ Hồng thu chưởng pháp. Huyết quang cũng lặn dần trên mắt hắc, không gian một màu lạnh lẽo buông xuống. Đột nhiên bên ngoài một bóng trắng dạt vào như chớp quất:

-Lục Đại Từ! Người đã làm gì Yến cô nương?

Điệp Vũ Hồng đăm đăm nhìn Vũ Xương, lão lạnh lùng hỏi:

-Tại sao người biết ả ở đây?

Vũ Xương trừng mắt nhìn hắc:

-Vừa rồi ta còn nghe thấy tiếng hét của nàng...

Tiếng nói của hắc bị cắt ngang, đôi mắt hắc đã nhìn thấy Yến Phi Phi nằm bất động trong góc phòng, hắc băng mình đến nhưng Điệp Vũ Hồng phóng chưởng cản lại. Vũ Xương như con thú hoang, đôi mắt hắc hoang dại tám phần nên vận hết chân lực đẩy ra. Một tiếng động lách đất vang lên, cả hai cùng thối lui mấy bước. Điệp Vũ Hồng trầm mặc giây lát rồi phóng mình qua cửa sổ bay đi.

Vũ Xương không đuổi theo hắc mà bước đến bên Yến Phi Phi, nàng hoàn toàn bất động, hơi thở đã ngắt từ độ nào...

Bên ngoài, ánh trăng lạnh như băng len lỏi qua song cửa rọi soi lên mình hắc. Đôi mắt hắc giật giật liên hồi, ngoài kia vọng đến mấy tiếng nói mơ hồ:

-Thu chưởng môn, tiếng chưởng pháp ấy trong phòng Lục Đại Từ phát ra! Chúng ta hãy vào đó!

Vũ Xương ôm Yến Phi Phi lên nói:

-Chẳng có kẻ nào trong các người tử tế ngoài nàng...

Nói đoạn hắt lao vào đêm sâu lấp lánh ánh trăng mất dạng...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Hạ Hữu Lục Thủy Chi Ba Lăng (Nước Trong Ngọn Sóng Lao Xao Gió Ngàn)

Vũ Xương bay thẳng một mạch đến căn nhà hoang trong làng ven Hoa Lân thành. Hắn từng nghe Yến Phi Phi nói đây là nhà của nàng nên lúc này hắn muốn đưa nàng về...

Yến Phi Phi ngọ đầu sang một bên, mái tóc dài đen láy thi thoảng bung vài sợi phất phơ trên ngọc diện nhợt nhạt. Vũ Xương đặt nàng ngồi xuống giường rồi vận chân nguyên như triều dâng thác đổ truyền vào nội thể nàng. Qua hơn một khắc tình hình cũng chẳng có gì biến chuyển, mồ hôi rịn trên trán Vũ Xương, tâm tư hắn bắt đầu bồn loạn! Hắn thúc mạnh chân nguyên vào, chân dạng méo mó, kèm theo mỗi cái trút dữ dội ấy nước mắt hắn rơi tả tơi. Dưới ánh trăng lạnh lẽo mồ hôi hòa lẫn nước mắt khiến ngọc diện hắn như bị ai đẩy túm lấy mà nhấn vào chậu nước. Có điều hắn không ngộp thở vì thiếu hơi mà ngộp trong muôn ngàn sầu đau cắn xé.

Từ khi kể cho Yến Phi Phi nghe chuyện của mình ở Dương Bình trấn, hắn cơ hồ cảm nhận thấy mình có thứ tình cảm gì đấy rất đặc biệt với nàng. Thứ tình cảm đó không giống như đối với Băng Tâm hay Huyền Tuyệt Sương. Lúc đấy hắn chưa dám chắc đó có phải tình yêu mà nhân gian vẫn gọi hay không! Nhưng phút giây này, cái cảm giác Yến Phi Phi vĩnh viễn ra đi khiến hắn hiểu ra rằng mình yêu nàng ta nhiều hơn những gì mình tưởng.

Chân nguyên trong người hắn dường như cạn sạch, hắn thở dốc liên tục kèm theo những cái nấc ngẹn bi ai.

Hắn thấy truyền chân nguyên như vậy hắn cũng không ăn thua nên vận ngũ hành chi lực dồn nén lên thân thể nàng. Hắn từng nghe qua Lục Đại Từ luyện Hấp Tinh Chưởng được thu nạp từ chân nguyên ngũ hành trên người Ngũ Hung. Chắc vừa rồi hắn đã xuất thủ với nàng bằng loại chưởng pháp lợi hại đó. Trong đầu hắn nhen nhóm lên hy vọng có thể đè nén được Ngũ Hành của Hấp Tinh Chưởng!

Một khắc nữa trôi qua, đêm đang chuyển mình về sáng, Vũ Xương bây giờ mặt cắt không còn một giọt máu, môi khô nứt nẻ nhưng mái tóc thì ướt đầm như dội nước. Hắn thở dốc toan bỏ cuộc thì cảm nhận thấy có tiếng thở nhẹ truyền qua lòng bàn tay. Tâm tư hắn phấn khích tột cùng, vội dồn toàn bộ chút chân nguyên ít ỏi còn lại khiến hỏa quang quang người Yến Phi Phi đại thịnh!

Yến Phi Phi mơ hồ mở mắt quan sát, nàng nhận thấy phía sau lưng có luồng chân nguyên ấm áp đang lan tỏa vào nội thể thì quay người lại... Vũ Xương cười nhợt nhạt buông tay xuống:

-Cuối cùng nàng cũng tỉnh, tạ ơn trời đất!

Yến Phi Phi thấy xưa nay hắn vẫn lạnh nhạt không hề nói cảm kích với ai, vậy mà hôm nay vì mình thái độ trở nên nhu hòa khác lạ. Nàng đưa bàn tay trắng trong áp lên má hắn rồi íu ọt vươn người lại ôm lấy hắn. Giữa đêm sâu, hai bóng người lẳng lặng bất động tựa vào nhau, không một lời nói nào phát ra miệng, nhưng con tim thì chan chứa tình ý...

Lại nói Thu Nhược Tuyền cùng các vị chưởng môn nghe tiếng chưởng phong chấn động màn đêm thì kéo nhau đến phòng Lục Đại Từ, lão thấy cửa mở tung, trong phòng không một bóng người cũng lấy làm kinh hãi. Nhậm Bá Lân thần tình sốt ruột nhất, ngày mai đã là ngày đại hội rồi, vậy mà gã Lục Đại Từ, niềm hy vọng lớn nhất của Triều Dương phái lại mất tích. Lão đứng ngồi cũng không yên liền hối thúc Thu Nhược Tuyền cho người đi tìm.

Sau khi sai phái người tìm kiếm, chúng nhân lại mấy phần ngạc nhiên khi không thấy Yến Phi Phi và Điệp Vũ Xương. Thu Nhược Tuyền, Đồng Đại Thiên, Nhậm Bá Lân cùng chúng đệ tử tìm kiếm cả đêm, đến khi trời sáng thì cơ hồ ai nấy đều mệt mỏi trông thấy. Thu Nhược Tuyền đành sai bảo mấy đệ tử đi tìm còn mình cùng các vị chưởng môn về Thu Phong phái chuẩn bị đại hội.

Ngọc Băng Tâm và Huyền Tuyết Sương tâm tư mười phần bồn loạn, họ lục tìm khắp cả Hoa Lân thành vẫn không tìm ra bóng dáng của Vũ Xương lẫn Yến Phi Phi thì hết sức lo lắng. Tuy nhiên đại hội hai mươi năm mới có một lần nên họ không thể không theo ý các vị chưởng môn quay về...

Phía hậu sơn Thu Phong phái mới sáng sớm tinh mơ đã đông nghẹt chúng nhân từ dưới Hoa Lân thành lên. Họ dường như cũng chưa biết đến biến sự trên Thu Phong sơn nên ai nấy mắt mày hớn hở ngược lên đài cao.

Sau khi kết thúc bài múa lân, Thu Nhược Tuyền dáng vẻ mệt mỏi bước lên đài, lão hướng xuống chúng nhân nói:

-Thiếu niên anh hùng hội đáng lẽ định kỳ hai mươi năm mới tổ chức một lần, tuy nhiên gần đây giang hồ xảy ra rất nhiều biến sự nên các vị chưởng môn họp bàn quyết định sẽ tổ chức sớm hai năm! Hôm nay, tại hậu sơn Thu Phong phái, ta tuyên bố chính thức bắt đầu khai mạc Thiếu Niên Anh Hùng Hội!

Chúng nhân phía dưới hoan hô dậy đất, tiếng trống nổi lên ầm ầm, rồi tiếng pháo nổ xé nát không gian. Thu Nhược Tuyền đứng trên đài cao, chân diện mười phần lo lắng, bên cạnh lão, Tào Mạnh Cường cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, cả đêm hôm qua hẩn như người mất hồn, chạy đi chạy lại tìm kiếm biểu muội nhưng cuối cùng vẫn vô vọng.

Thu Nhược Tuyền sầm soi một hồi không thấy bóng dáng Yêu Vương đâu thì cũng lấy làm mừng trong lòng. Tuy nhiên lão cũng chẳng mừng

được lâu. Khoảng hơn nửa khắc sau khi lão tuyên bố đại hội. Phía trời cao mây đen nổi lên cuồn cuộn rồi Yêu Vương xuất hiện!

Đa số khách giang hồ trên Thu Phong sơn chưa hề gặp qua Yêu Vương, chỉ là một vài kẻ cao niên chỉ tỏ xì xầm mà truyền nhau tâm sự, ai nấy thất sắc lo sợ. Thu Nhược Tuyền nhú mày nhìn Yêu Vương, nhưng thủy chung không mở miệng nói một lời... hắn đáp xuống bước đến hàng ghế đầu từ từ ngồi xuống nói với chúng nhân:

-Ta chỉ là đến xem náo nhiệt, các người không cần căng thẳng!

Chúng nhân không phản ứng gì với câu nói của hắn, tuy nhiên không khí trở nên tĩnh lặng hơn khi nãy rất nhiều. Trên đài Thu Nhược Tuyền còn dăm dăm nhìn Yêu Vương thì phía xa xa xuất hiện một nhân ảnh, lão nhìn thấy người này thì không khỏi nhú mày. Kẻ đó chính là Lục Đại Từ, hắn ngự kiếm bay đến phiêu hốt và tự tại như thể trên đời này không có bất cứ điều gì khiến hắn phải để tâm!

Mọi người chú mục quan sát, chân diện Nhậm Bá Lân mấy nét giãn ra còn Đồng Đại Thiên và Thu Nhược Tuyền nhìn nhau không nói gì. Ngọc Băng Tâm hướng đến Lục Đại Từ nói lớn:

-Người đã làm gì Trần Long rồi?

Lục Đại Từ cười nhạt hỏi:

-Cô nương hỏi ta như vậy là ý làm sao?

Thu Nhược Tuyền ngắt ngang:

-Hôm qua có tiếng chuông phong va chạm trong phòng, rồi người và Trần Long cùng Yến Phi Phi mất tích là lý do gì?

Điệp Vũ Hồng nhú mày, lão cười vang nói:

-Ta đi chuẩn bị cho các người một món quà...

Thu Nhược Tuyền đắm chiêu, chân diện lão u ám trông thấy.

-Rốt cục người có ý gì?

Điệp Vũ Hồng chưa kịp đáp lời thì phía trời cao có hai đạo bạch quang bay đến. Huyền Tuyết Sương, Ngọc Băng Tâm và Tào Mạnh Cường trông lên thì mừng rỡ ra mặt.

-Vũ... Trần Long!

-Yến Biểu muội!

Tất thấy mọi người đều ngược mắt lên! Điệp Vũ Xương cùng Yến Phi Phi đáp xuống cạnh Thu Nhược Tuyền, lão nhìn hai người hỏi:

-Các người đi đâu? Có biết mọi người lo lắng lắm hay không?

Huyền Tuyết Sương và Ngọc Băng Tâm định bay lên đài nhưng Tống Tiểu Lan và Đồng Đại Thiên cản lại. Trên đài nghe Yến Phi Phi chỉ Điệp Vũ Hồng nói:

-Chính... lão đã định giết con, may mà Trần Long đến kịp...

Vũ Xương đã được nghe Yến Phi kể qua mọi chuyện nên cũng không tỏ ra ngạc nhiên lắm với cách xưng hô của nàng, hắn buông ánh mắt u ám nhìn Điệp Vũ Hồng trân trân. Chỉ có chúng nhân phía dưới và Thu Nhược Tuyền là lấy làm ngạc nhiên. Họ đưa mắt nhìn nhau...

Điệp vũ Hồng trong lốt Lục Đại Từ liên cất tiếng cười vang như điên dại, hắn móc trong người ra một trái pháo hoa bắn thẳng lên trời. Khi tiếng nổ cùng tàn khói pháo hoa biến mất thì bầu trời đột nhiên u tối bởi vô số bóng đen choán ngập lấy vàng thái dương. Rồi lập tức vô số huyền y nhân ngự kiếm bay đến bao vây hậu sơn Thu Phong sơn.

Chúng nhân, kể cả Yêu Vương đều thất sắc, họ không ngờ lực lượng Tiên Tri giáo lại đông và ghê gớm đến thế!

Lại thấy Điệp Vũ Hồng chỉ tay về phía Nam Cung Phi Vân vậy:

-Lên đây cho ta!

Nam Cung Phi Vân bằng mình nhảy lên đài cao đứng cạnh Lục Đại Từ tốt kiếm ra thủ thế! Nhất Tiêu chân nhân hoảng hồn gọi:

-Vân nhi! Về đây, con làm cái gì vậy?

Nam Cung Phi Vân khinh khinh nhìn ông ta không thêm phản ứng. Thu Nhược Tuyền cười nhạt quát:

-Điệp Vũ Hồng, lẽ nào người vẫn chưa thấy đủ hay sao?

Ai nấy nghe lão gọi Lục Đại Từ bằng Điệp Vũ Hồng thì chân diện thập phần thay đổi, họ đưa mắt nhìn nhau rồi hướng hết về phía Lục Đại Từ.

Thần sắc Nam Cung Phi Vân biến loạn trông thấy, nàng chỉ Lục Đại Từ nói:

-Người... tại sao người lại là...

Điệp Vũ Hồng cười hoang dại, lão cất tiếng oang oang:

-Phải! Ta chính là Điệp Vũ Hồng, mấy năm trước hãy còn được giang hồ xưng tụng đệ nhất đại hiệp!

Chúng nhân nhìn nhau. Điệp Vũ Hồng lại cười gằn:

-Ta mượn xác Lục Đại Từ để di hồn, cho nên ai muốn quy thuận Tiên Tri giáo vẫn được ta coi trọng...

Điệp Vũ Xương hai mắt đỏ ngầu quát:

-Im miệng!

Điệp Vũ Hồng nhìn hắn cười gằn:

-Tên khốn kiếp! Vì người mà ta tốn bao nhiêu công sức! Hôm nay ta không giết được người thì cũng chẳng thiết làm người nữa!

Nam Cung Phi Vân xuất kiếm lao đến Điệp Vũ Hồng quát:

-Người thật đáng chết!

Chúng nhân lại một phần nữa ngơ ngác trước hành động kỳ quái của cô gái này. Khi này nàng ta sẵn sàng từ bỏ phe chính đạo để đứng cùng hàng ngũ với hắn. Giờ lại đòi giết hắn là có làm sao?

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Máu Chảy Thành Sông

Quần hùng còn ngẩn ngơ thì đã thấy Điệp Vũ Hồng nhảy lùi lại tránh chiêu mắg:

-Đồ nghịch tử! Người điên rồi sao?

Thu Nhược Tuyền nheo mắt, lão trầm ngâm hỏi:

-Nghịch tử?

Nam Cung Phi Vân cười nhạt:

-Đúng vậy! Ta chính là ái nữ của lão và nữ nhân Lưu Khanh mà hai trăm năm trước các người đem đến Cô Nhĩ Sơn!

Thu Nhược Tuyền lắc đầu:

-Sao có thể như vậy được?

Nam Cung Phi Vân trừng mắt gắt:

-Bọn khốn kiếp các người mang mẫu thân đến đây mà đâu biết người đã hoài thai ta ba tháng. Cũng do uất ức trong tâm can mà một trăm tám mươi năm sau mới sinh được ra ta?

Yêu Vương thở dài nói:

-Thảo nào ta thấy nàng ta rất lạ!

Điệp vũ Hồng cười nhạt, hắn đưa mắt nhìn bọn huyệt y nhân đang xiết chặt vòng vây không thềm nói gì. Chúng nhân phía dưới dường như quá bất ngờ với chuyện một nữ nhân hoài thai suốt một trăm tám mươi năm, nhưng sau lại đưa mắt nhìn Phi vân, thấy dung mạo nàng ta thoát tục phi phàm không một nữ nhân nào sánh được thì phản ứng cũng dần dà bớt đi phần nào. Thu Nhược Tuyền trầm ngâm hỏi:

-Tại sao cô nương theo hắn rồi giờ lại muốn giết hắn?

Phi Vân ngược cao đầu, môi nàng đôi phần nhợt nhạt đáp:

-Ban đầu ta theo hắn tìm kế trả thù là vì tưởng hắn là giáo chủ Tiên Tri giáo, nhưng giờ đã vỡ lẽ thì kẻ ta muốn giết nhất chính là hắn!

Thu Nhược Tuyền lắc đầu:

-Dù hắn có đáng tội chết nhưng dù sao cũng là cha ruột, cô nương làm vậy là mang tội rất nặng...

-Câm mồm, lũ nguỵ quân tử các người không đáng để nói ta như vậy, hôm nay ở đây dù ta có chết cũng phải chết trong việc báo thù!

Nói đoạn hoành kiếm lao đến Điệp Vũ Hồng xuất chiêu như chớp. Lão nhú mày lùi lại vận chân nguyên khiến thanh quang đại thịnh. Phi vân vừa xuất kiếm quang tựa hình dạng ba tia chớp chéo nhau tới thì lão cũng đẩy chưởng ra. Nam Cung Phi Vân thất sắc khi nhận ra chưởng phong đầy uy mãnh. Nàng ta hốt hoảng thu chiêu lại nhưng vẫn chậm, đạo thanh quang dạt đến bạt ngang kiếm khí đè đến ngực nàng...

Đúng lúc đó một bóng trắng như khói mờ đến đẩy nàng ra đón chiêu. Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, Phi Vân thất kinh, quả thật nàng ta mà trúng chiêu ấy chưa hẵn đã toàn mạng. Nàng căm phẫn nhìn Điệp vũ Hồng,

rõ ràng ngay ái nữ của mình mà lão còn xuống tay như vậy thì nhân tính đối với lão chỉ là một khái niệm quá ư xa vời!

Quần hùng ngơ ngẩn nhìn nhau... Điệp Vũ Xương sau khi đỡ chiêu liên hù giọng, ánh mắt hằn đên đại nhìn Điệp Vũ Hồng hỏi:

-Hai trăm mạng người trong Hồ Điệp sơn trang phải chăng cũng là chính tay lão hạ thủ?

Điệp Vũ Hồng mặc nhiên đáp:

-Đúng vậy! Làm việc lớn không thể nói đến tình nghĩa!

Thu Nhược Tuyền nghe đối đáp vậy thì nảy mỗi nghi ngờ, lão nhìn Điệp vũ Hồng hỏi:

-Chàng trai này là ai? Phải chăng...

-Đúng đấy! Hẳn chính là Điệp Vũ Xương!

Thu Nhược Tuyền thở dài, tâm tư lão dao động nhìn Vũ Xương rồi tiến đến nói:

-Thật bao nhiêu năm qua đã oan uổng cho người rồi!

Vũ Xương vẫn bất động, hắn đưa mắt nhìn bọn huyền y nhân đang xiết vòng vây nói:

-Minh chủ nên chuẩn bị đi thôi!

Thu Nhược Tuyền gật đầu rồi phất tay ra hiệu, ba sư đệ của lão và Nhất Tiêu chân nhân phi thân bay lên án bốn góc hậu sơn. Tiếp đấy Tào mạnh Cường bắn một dải pháo tím ngát lên trời cao, lập tức muôn ngàn bạch quang lấp lóa trên bầu trời. Yêu Vương cùng Điệp Vũ Hồng thất sắc, Đấy

toàn là những đại cao thủ của các đại phái đến từ Quan Nội lẫn Quan Ngoại. Vũ Hồng hừ lạnh nhìn Thu Nhược Tuyền:

-Người thật không đơn giản!

Chúng nhân phía dưới thấy phe chính đạo cao thủ xuất hiện như mây thì tâm thần phấn khích trở lại. Vũ Xương nhận thấy xa xa trong đám bạch quang ấy có dáng hình của Hồ Hán Thương, Bích Phù Dung và rất nhiều đệ tử Tu Luyện Phòng, lòng hân hoan thấy xúc động vô ngần. Thu Nhược Tuyền nắm tay Yến Phi Phi lôi nàng bay khỏi đài nói:

-Vũ Xương, Nam Cung cô nương, hãy xuống dưới!

Nam Cung Phi Vân không động đậy, Vũ Xương buông ánh mắt đầy huyết quang nhìn Điệp Vũ Hồng. Yến Phi Phi gọi lớn:

-Xương huynh, nhanh xuống đây!

Thân hình hân vân không lay chuyển! Thu Nhược Tuyền đáp xuống đất nói lớn:

-Hãy nhanh xuống đây, ta sắp phát động Hỏa Quang Sa rồi!

Nam Cung Phi Vân nghe thế thì cau mày rồi bằng mình khỏi đài, nàng ta không hướng tới đám đệ tử Đồng Tước phái mà tách ra đứng lẻ loi một mình. Lúc này lại nghe Yêu Vương cười hoang dại. Hân nhảy lên đài hướng đến Vũ Xương xuất chiêu như bão táp quét:

-Hãy mau giao nộp Tiên Ma Chi Hồn!

Quần hào rung động trước hắc quang khủng bố của hân. Vũ Xương vận chân nguyên xuất "Ngục Hỏa Phong Sơn" đỡ, lôi đài vững chãi rung chuyển liên hồi, đây đó vài tiếng rắc rắc như muốn sập. Mọi người ở dưới hoảng hồn trước uy thế động thiên của hai đại cao thủ. Thu Nhược Tuyền

phất tay, liền sau đấy những cao thủ bạch đạo xuất chưởng tấn công bọn Huyền y nhân dồn dập, kể cả quần hùng đến dự náo nhiệt cũng lao đến liều sống chết.

Hậu sơn Thu Phong sơn đầm máu...

Trên đài, Điệp Vũ Hồng thấy Yêu Vương muốn chiếm tiện nghi thì tức giận xuất thủ mắng:

-Loại người chẳng ra người như người cũng xứng giữ nó sao?

Khung cảnh hỗn chiến giữa ba đại cao thủ làm trời đất như rung chuyển! Huyền Tuyết Sương, Ngọc Băng Tâm tuy cùng những cao thủ khác hỗn chiến với bọn huyền y nhân do Âu Dương Tu và Lao Hà cầm đầu nhưng mắt vẫn không ngớt quan sát lôi đài, tâm tư họ vạn phần lo lắng.

Bên kia Yến Phi Phi toan nhảy lên đài nhưng bị Tào Mạnh Cường và Thu Nhược Tuyền cản lại. Lão nhìn Mạnh Cường nói:

-Hãy giữ chặt, không cho Phi Nhi lên đài!

Lão băng mình lên không, thân hình lơ lửng niệm bùa chú. Bốn người canh giữ bốn tháp phía hậu sơn thấy vậy cũng vận chân nguyên. Yến Phi Phi gào lên, âm hưởng nghe nào ruột khiến chúng nhân đang trong cảnh sinh tử cũng phải ngược lên.

-Không được! Nghĩa phụ làm vậy là giết cả Xương huynh đấy!

Thu Nhược Tuyền hai giọt lệ bật khỏi bờ mi, lão tiếp tục niệm chú, trên bầu trời lôi đài dần dần xuất hiện những vầng lửa đan chéo nhau như một tấm lưới khổng lồ của dân chài.

Tấm lưới ấy bắt nguồn từ bốn ngọn tháp đặt ở bốn góc Đông, Tây, Nam, Bắc trên Thu Phong sơn. Những tháp này nghe chú thì hỏa quang đại thịnh

rồi phóng thẳng xuống lôi đài đan chằng chịt vào nhau. Các vị canh giữ tháp lập tức vận chân nguyên dồn vào như bão táp.

Hỏa quang ngày càng kinh tâm, tấm lưới ngày càng áp sát xuống lôi đài. Phía dưới tấm lưới Yêu Vương và Điệp Vũ Hồng cùng có dã tâm nên dồn hết sức lực ào ạt tấn công Vũ Xương, hấn chống trả một hồi thì cơ hồ sức lực không cự nổi. Khí huyết nhộn nhạo tuôn ra khỏi người thấm đẫm ngực áo. Có lẽ đêm qua trị thương cho Yến Phi Phi đã khiến hấn tổn quá nhiều chân lực. Còn Yến Phi Phi sau một hồi gào thét đã ngắt đi từ độ nào. Huyền Tuyết Sương cùng Ngọc Băng Tâm hợp công đẩy lui mấy tên huyền y nhân rồi dạt mình bay lên đài, nhưng hỏa quang trấn áp từ Hỏa Quang Sa đã đánh bật họ xuống...

Điệp Vũ Xương thở dốc, hấn lùi vào sát lôi đài khụy gối xuống, miệng liên tục thổ huyết, Hỏa Quang Sa đề sát đầu khiến Yêu Vương cùng Điệp Vũ Hồng thập phần biến loạn, chúng vận toàn bộ chân nguyên đẩy lên khiến bốn người giữ tháp lay động thân mình, Thu Nhược Tuyền thất kinh hồn phách, lão tiếp tục niệm chú rồi xuất một đạo chân nguyên hòa nhập vào tấm lưới, lập tức nó lại giữa được thể bình ổn. Yêu Vương cùng Điệp Vũ Hồng vùng vẫy một hồi cũng đẩy được tấm lưới cao lên mấy thước, rồi cùng vận chân nguyên tấn công Vũ Xương...

Hấn quan sát phía dưới thấy Yến Phi Phi đã ngắt đi, Nam Cung Phi Vân thì bàng quang đứng nhìn, còn ngoài kia Nhậm Bá Lân cùng Kim Tình Văn tức giận trước cái chết của Lâm Trấn Nam và Lục Đại Từ nên xuất thủ điên cuồng. Hồ Hán Thương và Bích Phù Dung cũng đang cùng Đồng Đại Thiên đại chiến với Âu Dương Tu và Lao Hà. Phe chính đạo dường như chiếm ưu thế rõ rệt. Tuy nhiên xác người vẫn chất thành núi, máu chảy thành dòng.

Vũ Xương rung động thân mình, đột nhiên hấn cảm thấy ngực mình cục cựa, sau đấy tấm vải trắng tinh thấm đầy máu tỏa hoàng quang bay lên lơ lửng. Điệp Vũ Hồng cùng Yêu Vương nhìn nhau nói:

-Tiên Ma Chi Hồn!

Hai lão thu chiêu đằng không như chớp đến tấm vải, nhưng sắc vàng chói chang đẩy chúng bay vọt lại. Vũ Xương còn bàng hoàng thì một tiếng nổ lớn vang lên, Tiên Ma Chi Hồn tan biến thành muôn ngàn dải sáng phát phơ như lưu tinh tiếp nhập cơ thể Vũ Xương. Hắn cảm thấy khí huyết phương cương khác lạ, sau đấy chân nguyên trong người vận động như muốn tuôn trào ra ngoài khiến thân xác hắn lâng lâng. Hắn vận chân lực hét lên một tiếng rú kinh động trời xanh, nghe như tiếng hoang thú thời tiền sử vọng về.

Khí quyển quanh người hắn vẩn vũ rồi ngưng đọng xuống hữu thủ, hắn đưa tay đẩy mạnh chưởng phong lên trời cao, uy lực của chưởng phong thật kinh tâm động phách. Tấm Hỏa Quang Sa như mây mù tan biến, Bốn vị canh tháp và Thu Nhược Tuyền thổ huyết rơi xuống đất, Yêu Vương cùng Điệp Vũ Hồng do đứng quá gần kề hắn mà bị dư chấn của chưởng phong đánh cho hộc máu, bay lui đến mấy trượng.

Lại thấy đạo chưởng phong động tâm ấy bay thẳng lên cao, không biết bao lâu thì một tiếng nổ kinh hồn dội xuống, tàn lửa trên cao ầm ầm tiếp đất như mưa, không gian rung chuyển. Quần hùng lẫn bọn huyền y nhân sợ hãi tháo chạy như điên khỏi hậu sơn Thu Phong sơn, Đồng Đại Thiên cùng các cao thủ phải vận lực đẩy dạt lưu tinh lạc thạch để giải cứu Yến Phi Phi, Thu Nhược Tuyền, cùng bốn vị canh tháp. Quần áo họ vì vậy cũng cháy xém nghi ngút.

Khi lưu tinh kết thúc thì trên trời cao dội lại một tiếng cười hoang dại đầy thú tính:

-Số trời, ha ha! Đúng là số trời!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tai Kiếp Nhân Gian

Mọi người còn đang mải mê giải cứu cho nạn nhân thì bầu trời như trùng xuống, trên cao mây đen vần vũ liên hồi. Chúng nhân thất sắc ngược mắt lên...

Mây đen vẫn tiếp tục chuyển động không ngừng, cuồng phong nổi lên dữ dội. Kim Tình Văn, Nhậm Bá Lân, Hồ Hán Thương, Đồng Đại Thiên, Tống Tiểu Lan, Lục An Vân, Trần Tuấn Hào, Lãnh Phiêu Dương, Lâm Ngọc Hải ,... cùng những người còn lại trông thấy như vậy thì hoảng kinh hồn vía. Vô hình chung họ dồn hết lại phía Thu Nhược Tuyền tựa đầu vào nhau mà nhìn.

Trên trời mây đen đại thịnh, sau đấy cô đọng thành một tấm thảm lớn. Ngự trên tấm thảm này là một hắc y nhân đầu tóc đỏ hoe như máu, mặt mày hãn mấy phần đanh ác, thâm trầm nhưng lúc này quan sát chỉ thấy sự sung sướng tột cùng.

Phía dưới ai nấy nhìn nhau, dường như đối với con người lạ lẫm này không ai quen biết cả.

Ma Hoàng nhìn đám người dưới đất, song mục tỏa hắc quang bức nhân, hãn day sâu vào Điệp Vũ Xương nói:

-Người bạn trẻ, gần hai mươi năm rồi không gặp, xem ra người đã đạt được thành tựu đáng nể rồi!

Diệp Vũ Hồng cùng Yêu Vương bắt chợt đối nhãn, ánh mắt hai lão bây giờ hoàn toàn mất đi vẻ tự kiêu, hống hách. Trong ấy lẫn quất vương vài nét sợ hãi!

Yêu Vương đưa bàn tay bọc đầy một thứ vảy xanh lét lên áp úng:

-Người... người là Ma Hoàng...

Chúng nhân mới nghe hắc nói xong thì thần thờ, chân diện ai nấy thập phần đại biến!

Tại sao lại có tai kiếp khủng khiếp này? Yêu Vương cùng Tiên Tri giáo đã là mối sợ hãi kinh tâm rồi. Ma Hoàng lại là chúa tể Ma Giới, sự lợi hại và tàn ác làm sao kể hết! Thu Nhược Tuyền tuy thương thế còn nặng nhưng mấy lời nói ấy lão nghe trọn vẹn. Bên tai lão tựa như có tiếng sét âm âm đánh vào, khuôn mặt vốn đã tái nhợt bây giờ trông xanh như tàu lá chuối. Lão run run hỏi:

-Tại sao... tại sao lại nên cơ sự này?

Ngọc diện quần hào âu lo lẫn hoảng sợ bao trùm. Lại nghe Ma Hoàng cười như điên dại, hắc chỉ Vũ Xương nói:

-Tiên Ma Chi Cảnh ngàn vạn năm nay đã được dùng để ngăn cách Tiên Giới, Ma Giới và Nhân Giới! Vừa rồi hắc đã trong cơn tức giận mà bạo phát chân nguyên khiến Tiên Ma Chi Cảnh sụp đổ...

Vũ Xương như chết đi nửa người, hai chân hắc run run. Chúng nhân dồn ánh mắt về phía hắc, không hiểu họ nghĩ gì? Cầm hận hắc hay trách móc hắc? Hắc thấy trời đất như sụp xuống!

Ngọc Băng Tâm cùng Huyền Tuyết Sương định bước lại phía hắc, nhưng một lần nữa họ bị các chương môn ngăn cản. Ma Hoàng cười nhạt nhẽo:

-Người vốn dĩ được sinh ra từ Tiên Ma Chi Cảnh, ngưng đọng toàn bộ tinh hoa của Tiên Giới lẫn Ma Giới mà định hình, nay cũng đã qua cảnh giới Chân Tiên, nếu theo ta chinh phạt Nhị Giới sẽ dưới một người, trên vạn người...

Quần hùng nghe hắc nói như đinh đóng cột thì thất sắc lo âu.

Lục An Vân và Trần Tuấn Hào nhìn nhau, bây giờ họ đã hiểu những lời Băng Nhân nói trước kia... Yến Phi Phi tỉnh dậy từ lâu, nàng nghe qua cơ sự thì vùng tay thoát khỏi Tào Mạnh Cường chạy đến níu áo hắc nói:

-Huynh không thể theo hắc được, dù thế nào trong mắt muội huynh vẫn là một con người!

Một tiếng sấm vang dội bầu trời, mây đen kéo đến ngày càng nhiều, nhân gian như rơi vào ngày tận thế. Vũ Xương ngửa mặt nhìn trời, song mục hắc huyết quang bao phủ, chân nguyên quanh người bắt đầu bạo phát dữ dội đẩy Yến Phi Phi văng ra xa hơn trượng. Nàng buông đôi mắt thất thần nhìn thân xác hắc đang cháy sáng rực rỡ, miệng không ngừng gào thét. Vũ Xương đưa đôi mắt lấp lánh huyết quang nhìn Ma Hoàng gần từng chữ:

-Tai kiếp này là do ta mà ra! Ta phải đích tay kết thúc nó!

Hắc vận chân nguyên như triều dâng thác đổ xuất "Băng Thiên Tuyệt Địa" đến Ma Hoàng, trời đất như nghiêng ngã, không gian đảo điên, chúng nhân ôm đầu trấn định tâm can.

Ma Hoàng nhếch mép, hắc bay khỏi đám mây vận công đánh thẳng "Hắc Âm Chi Hồn Tử Thần" hét:

-Khốn kiếp! Người dám phản ta sao?

Vũ Xương cười nhạt:

-Ta vốn chưa bao giờ quy thuận người thì sao lại nói đến chuyện phản?

Toàn thân Ma Hoàng biến ảo, cả người lẫn chưởng hòa nhập thành một khối đầu ngập tràn hắc quang trông như khối xương Rồng giữa đại mạc hoang tàn. Hai luồng chưởng phong chạm nhau. Mây đen bị áp lực đẩy dạt ra, mặt đất một màu tươi sáng nhưng Vũ Xương thì bị thổi bay đi như chiếc lá! Hắn rơi xuống đất miệng thổ huyết không ngừng. Yến Phi Phi chạy đến đỡ hắn dậy, chân diện nàng cũng nhột nhạt như chưa từng xuất hiện sắc hồng.

Tào Mạnh Cường đứng từ xa, khuôn mặt hắn sầu đau bao phủ, dường như hắn chưa bao giờ thấy nàng lo lắng cho một ai nhiều đến vậy. Lúc này hắn mới nhận ra nàng chưa bao giờ yêu mình! Hắn thấy mình cô đơn hơn bao giờ hết, hắn có cảm tưởng mình đang đối diện với lời đòi nợ lớn, ở đó chỉ có gió nhẹ thì thoảng thổi và văng vẳng tiếng nói vọng từ ngàn xa của biểu muội...

Lúc Vũ Xương rơi xuống thì quần hùng thất sắc, còn Yêu Vương và Điệp Vũ Hồng nhìn nhau rồi cùng lao đi như gió. Ma Hoàng cười nhạt:

-Các người tâm địa đều không nhỏ, để sống sót tất sẽ di họa!

Nói đoạn hắn lao đi như gió phóng chưởng phong đen lay lay kéo tuột hai kẻ đào tẩu lại. Yêu Vương cùng Điệp Vũ Hồng đang bay thì cảm thấy khí quyển quanh người bị co bóp rồi tốc độ bay chậm dần, cuối cùng chúng bay lùi lại, cả hai thất kinh hồn phách nhưng kháng cự kiểu gì cũng là vô ích!

Ma Hoàng nhếch mép, hắn đẩy mạnh chân nguyên khiến hai lão bị bao phủ trong hắc quang, thân hình méo mó trông thật đáng sợ. Hai khối cầu vàng chói lóa định hình trên người các lão. Chúng nhân phía dưới, nhất là Tào Mạnh Cường và Yến Phi Phi hoảng hốt hét:

-Hấp Tinh chưởng!

Ma Hoàng cười nhạt:

-Bọn này đã luyện loại võ công của ta thì giờ ta sẽ dùng chính nó để giết chúng, ha ha!

Hai khối cầu từ từ tiếp nhập cơ thể Ma Hoàng, hắc quang đại thịnh hơn trước vạn phần, Ma Hoàng phóng chưởng đánh tan cái xác vô hồn của Điệp Vũ Hồng và Yêu Vương. Nam Cung Phi Vân này giờ vẫn đứng bàng quang quan sát, trông thấy cơ sự ấy chân mày nàng nhíu lại nói:

-Đáng lắm!

Nói xong bằng mình đi thẳng, Ma Hoàng cũng không cản, hắc điều tức dung hòa chân nguyên rồi hướng xuống chúng nhân hỏi:

-Trong các người ai đồng ý tiếp nhập Ma Giới?

Mấy chục người còn vương lại Thu Phong sơn đều là tinh hoa của bạch đạo, cái chết đối với họ thật cũng ít điều bận tâm, không ai đáp trả. Vũ Xương run run người đứng dậy nhưng lại khụy xuống. Đôi mắt hắc khắc khổ vạn phần nhìn Ma Hoàng chảy máu tươi, Yến Phi Phi đỡ cánh tay hắc, chân diện đối sắc liên tục.

Ma Hoàng cười hoang dại:

-Rất có chí khí!

Hắc vận chân nguyên định xuất thủ thì phía trời cao một đạo bạch quang chói lòa lao đến, liền đẩy một đạo nhân phiêu dật xuất hiện. Ma Hoàng cười gằn:

-Người rất thích làm kỳ đà cản mũi ta thì phải?

Tiên Hoàng thở dài:

-Sát nghiệp của người quá nặng! Tiên Hoàng ta không thể không theo áp chế người!

Mọi người thấy đạo nhân tự xưng là Tiên Hoàng thì ai nấy giần chân diện, nét lo lắng phần nào giảm đi. Lại nghe Ma Hoàng cười đắc ý nói:

-Hắc! Hắc! Người nghĩ mình áp chế được ta hay sao?

Tiên Hoàng phẩy phất trần cười nhạt:

-Không được ta cũng muốn thử!

Ma Hoàng không nói gì mà vận hắc quang lao đến Tiên Hoàng xuất thủ, cây cối trên Thu Phong sơn lốc rể đổ rạp trước uy lực kinh thiên. Tiên Hoàng cau mày, trên nét mặt tưởng như vô ưu vô lo ấy xuất hiện vài nếp nhăn khác lạ. Rõ ràng so với trước đây võ công Ma Hoàng đã đại tiến trông thấy!

Ông vận mười hai thành chân lực xuất chiêu chống đỡ. Chưởng phong chạm nhau khiến không gian chao đảo liên hồi, mấy trang viện gần đấy rung động rồi đổ sập, Hậu sơn Thu Phong sơn tưởng như đánh sụp xuống...

Tiên Hoàng nhợt nhạt chân diện còn Ma Hoàng nhú mày, hắc nhãn hướng Nam Cương bay đi không nói câu gì. Bóng Ma Hoàng đi xa rồi Tiên Hoàng mới thổ ra một búng huyết tươi, thân hình chao đảo rơi xuống.

Chúng nhân thất thần, ngay cả Tiên Hoàng còn kháng cự không nổi Ma Hoàng thì nhân gian rồi sẽ ra sao?

Trên cao tám đạo bạch quang đáp xuống cạnh Tiên Hoàng, nhìn lại họ ăn vận theo một lối như Tiên Hoàng, có điều trẻ tuổi hơn rất nhiều. Có ba nam và năm nữ, nam nhân ngọc thụ lâm phong, nữ nhân hạc nội mây ngàn.

Tiên Hoàng thều thào:

-Bát Đại Thiên Vương cũng tới rồi, hãy đưa ta hồi cung...

Tám người nhanh chóng vận chân nguyên áp xuống Tiên Hoàng rồi nhấc ông ta bay thẳng lên cao mất dạng...

Vũ Xương nhìn theo xuất thần, hăn buông tiếng cười cuồng dại rồi phóng mình bay đi. Yến Phi Phi vội gọi:

-Xương huynh! Rồi cũng bằng theo!

Không gian đôi phần yên tĩnh, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Mây đen cũng đã dạt đi, bầu trời cao xanh vời vọi...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Dù Huỳnh Có Là Đại Ác Ma. . .

Huyền Tuyết Sương nhìn Đồng Đại Thiên và hai vị cung chủ hỏi:

-Sao các vị không cản Xương đệ lại?

Đồng Đại Thiên lắc đầu:

-Cản mà được sao? hãy để từ từ rồi nó sẽ tỉnh tâm!

Hồ Hán Thương cùng Bích Phù Dung gật đầu đồng tình. Mọi người đưa mắt nhìn quang cảnh thương tâm trước mắt. Thu Nhược Tuyền quay sang nói với Tào Mạnh Cường:

-Con hãy cho chúng đệ tử thu dọn xác chết nơi đây, dù Tiên Tri giáo hay người chính đạo thì cũng chôn cất cho tử tế!

Tào Mạnh Cường cúi đầu bước đi, trông dáng dấp hẩn mấy phần khắc khổ!

Mọi người nhìn xác chết nằm ngổn ngang lòng đầy u ám...

Nhậm Bá Lân nheo mắt nghi hoặc nói:

-Tiên Ma Chi Cảnh vạn năm vững chãi, ngay cả Ma Hoàng lợi hại như vậy cũng không thể phá hủy. Vậy mà tên Điệp Vũ Xương kia lại làm sụp đổ được thì kể cũng lạ!

Thu Nhược Tuyền lắc đầu:

-Các vị chắc ít người biết, Vũ Xương được sinh ra từ Tiên Ma Chi Cảnh, tất nhiên cũng có cái đặc biệt không thể nói hết!

Nhất Tiêu chân nhân thương thế chưa khỏi hẳn nhưng vẫn thều thào nói:

-Vừa rồi ngay cả Tiên Hoàng cũng thụ thương trước Ma Hoàng, e rằng khắp Nhị giới không còn ai là đối thủ của hắn!

Ông nói xong vẫy tay gọi Tiểu Tường đến đỡ mình đi vào, nội thương chưa lành lặn cùng nỗi thương tâm với chuyện của Nam Cung Phi Vân khiến ông ta thập phần tiêu điều!

Vũ Xương băng mình đi, thi thoảng hắn lại khựng người thốt ra một búng huyết, tuy vậy sau khi Tiên Ma Chi Hồn tiếp nhập cơ thể, chân tu của hắn đã vạn phần tiến triển, có lẽ vì thế mà Yến Phi Phi gia tăng hết tốc lực vẫn không thể nào đuổi kịp.

Ánh tà dương dần dần buông xuống, Vũ Xương dừng lại trước một cánh rừng già cổ. Theo như hắn nhớ thì Yến Phi Phi khi trước cố công đuổi theo hắn, nhưng bây giờ hắn không thấy nàng đâu cả! Chắc nàng đã bị hắn bỏ xa, lúc này đây hắn thấy có chút hối hận khi bỏ lại nàng.

Vũ Xương ngồi xuống thảm cỏ mềm mại bên bìa rừng, hắn vận công điều tức, khoảng một khắc sau thì cơ hồ thương thế phần lớn được lành lặn. Bóng đêm trầm lặng bao phủ không gian, ôm ấp, ve vút lên thân hình hắn, bao trọn hắn trong nỗi cô đơn. Hắn thấy mình thật lạc loài, thật đáng chết!

Hắn nghĩ vốn dĩ mình đã không nên tồn tại trên thế gian này, bây giờ lại vô tình phá hủy đi Tiên Ma Chi Cảnh gieo rắc tai họa cho nhân gian, tội lỗi này làm sao rửa hết cho được?

Tim hẩn trùng hẩn xuống, hẩn nghĩ đến những người của Thiên Vũ Môn, đến Yến Phi Phi, Ngọc Băng Tâm ,... thì không khỏi thất lòng. Còn Điệp Vũ Hồng thì sao? Trong lòng hẩn rối cuộc cũng chẳng hận thù nổi lão. Dù sao lão cũng nuôi mình khôn lớn, tuy rằng chẳng có ý tốt đẹp. Hẩn ngược mắt nhìn ánh trăng lạnh lẽo dật dờ trôi. Giờ hẩn phải làm gì đây? Đi tiêu diệt Ma Hoàng hay chẳng?

Đột nhiên đằng xa có tiếng bước chân nhẹ nhàng, hẩn quay lại...

Yến Phi Phi đứng lặng lẽ nhìn hẩn dưới sương khuya, đôi mắt nàng long lanh như muốn biến thành nước, hẩn cầm lòng không nổi liền quay đi hỏi:

-Cô nương đến đây làm gì?

Yến Phi Phi không đáp trả câu hỏi của hẩn, nàng bước đến ôm lấy lưng hẩn thốn thức. Vũ Xương cựa mình thoát ra nhưng Yến Phi Phi càng ôm chặt hơn. Hẩn thở dài:

-Tào huynh là người tốt, cô nương nên về Thu Phong phái đi... Ta bây giờ đã trở thành tội nhân, giang hồ cả chính đạo lẫn hắc đạo đều căm hận ta...

Yến Phi Phi thì thào nói:

-Dù huynh có là đại ác ma thì muội cũng không rời bỏ huynh! Muội cũng không quên dưới ánh trăng lạnh lẽo ai đã trút cạn chân nguyên cứu mình!

-Cô nương theo ta đến đây là vì chuyện đó?

-Thân xác muội đến đây là vì chuyện đấy, còn con tim muội đến đây vì... đây là nơi cần phải đến!

Vũ Xương méo mó, lời nói của nàng mấy phần làm lòng hăn ảm lại, nhưng chung quy hăn vẫn có một trái tim nhân đạo vô tình được Diệp Vũ Hồng bồi đắp:

-Ta cũng chẳng phải là một con người, cô nương còn đi theo ta sẽ mang họa...!

Yến Phi Phi xoay đến trước mặt hăn, nàng đặt lên môi hăn một nụ hôn ấm nồng rồi vin cổ hăn nói:

-Huynh là một con người, dù sinh ra ở đâu thì cũng thế cả!

Vũ Xương trầm ngâm, hăn nhìn sâu vào mắt Yến Phi Phi rồi ghì chặt và hôn nàng một cách điên cuồng, Yến Phi Phi có chút rúng động trước thái độ đầy của hăn nhưng nàng mặc nhiên không phản đối. Đến khi hăn đưa bàn tay run run lên muốn trút bỏ y phục của nàng, nàng mới nắm lấy tay hăn cản lại. Tuy vậy trước ánh mắt si dại ấy nàng từ từ thả ra...

Ánh trăng lạnh lạnh rọi soi xuống hai thân hình lỏa thể, giờ phút này, ai bảo hăn không phải một con người?

Sau khi Tào Mạnh Cường xong xuôi mọi việc liền đến báo qua tình hình với Thu Nhược Tuyền, số người tử nạn ở hậu sơn phần lớn đều là người của Tiên Tri giáo. Trong số những người tử nạn phe chính đạo, Thu Phong phái bị nhiều nhất, gần một trăm người, điều đấy sẽ làm suy giảm chân lực của phái này nghiêm trọng.

Tuy nhiên Thu Nhược Tuyền cũng không phải là kẻ tầm thường đến nỗi chỉ biết ngồi than thở, sáng hôm sau mới tỉnh mơ lão đã cho người đến với các vị chương môn đến để bàn kế hoạch chống lại Ma Hoàng.

Nhất Tiêu chân nhân sau một đêm điều tức thì thần sắc đã trở nên hồng hào trở lại. Ông thở dài nhìn mọi người nói:

-Bây giờ bọn yêu nhân dưới trướng Yêu Vương ở Cô Nhĩ sơn hay tin này nhất định cũng sẽ làm loạn, còn tàn dư của Tiên Tri giáo chưa hay sẽ ra sao! Nguyên đối phó với hai thế lực này cũng đã đủ mệt rồi, bây giờ phải đối phó với Ma Hoàng nữa thì thật chẳng khác nào lấy trứng chọi đá!

Mọi người gật đầu cho rằng câu nói ấy rất chính xác. Thần sắc ai nấy u ám bao phủ. Vận mệnh bạch đạo giờ thật chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông đồng. Thu Nhược Tuyền trầm ngâm nói:

-Các vị quên chúng ta còn đồng minh Tiên Giới rồi hay sao? Họ cũng là những người Bạch đạo phi thăng lên đấy, tất nhiên không thể khoanh tay ngồi nhìn thế cuộc như vậy được!

Câu nói này quả thật khơi lên rất nhiều hy vọng trong lòng chúng nhân, ai nấy giãn chân diện. Nhưng vấn đề bây giờ là không biết Tiên Giới ngự ở phương nào thì nói gì đến chuyện gặp Tiên Hoàng? Sự tình này chắc phải chờ ông ta đến tìm chúng nhân chứ thật chẳng còn biết phải làm sao nữa!

Triều Dương phái tuy rằng trong cuộc đại chiến vừa rồi không bị thiệt hại nhiều như Thu Phong phái nhưng chuyện của Lâm Trấn Nam và Lục Đại Từ vẫn khiến Nhậm Bá Lân buồn bực trong lòng. Lão cau chân diện nói:

-Bây giờ chúng ta phải tập trung truy quét mấy tàn dư còn lại của bọn Tiên Tri giáo, để chúng sống e rằng sau này sẽ gây đại họa!

Tống Tiểu Lan này giờ băng lạnh không phản ứng, giờ thấy Nhậm Bá Lân nói lời hung hăng như thế thì nhìn lão hừ nhạt:

-Chúng ta làm thế có khác nào bọn tà mà ngoại đạo!

Nhậm Bá Lân cứng miệng, lão dơ tay lên định phản ứng nhưng cuối cùng rũ áo không nói gì. Thu Nhược Tuyền vội mỉm cười xen vào:

-Tiên Tri giáo chỉ còn lại dư đảng, không có người lãnh đạo thì tất sẽ phân tán, việc trước mắt cần làm nhất bây giờ là tiêu trừ bọn yêu ma trên Cô Nhĩ Sơn! Nếu để chúng làm loạn thì e rằng họa lớn, hơn nữa Ma Hoàng mà thu phục được chúng thì chưa biết sẽ nguy hại ra sao?

Mọi người gật đầu cho là phải, nhưng rồi cuối cùng lại buông mắt nhìn nhau. Rốt cuộc là ai đi đến Cô Nhĩ Sơn đây?

Chưa ai ý kiến thì phía xa xa một đạo bạch quang xuất hiện, tiếp đẩy Tiên Hoàng thần thái phiêu dật bước vào. Chúng nhân thấy ông đến thì đồng loạt đứng dậy cúi chào, trên nét mặt mấy phần mừng rỡ!

Tiên Hoàng vậy phát trần nói:

-Các vị đâu cần làm thế!

Đợi cho chúng nhân ngồi xuống xong xuôi Tiên Hoàng mới trầm ngâm:

-Tiên, Ma, Nhân Tam giới từ xưa vốn dĩ chẳng bao giờ qua lại với nhau, nhưng hiện tại Tiên Ma Chi Cảnh đã sụp đổ, Ma Hoàng có ý bành trướng lên đứng đầu Tam Giới... cũng vì vậy mà ta mới đích thân xuống đây mời các vị cùng bắt tay để chống lại hắn, không hiểu mọi người nghĩ thế nào?

Thu Nhược Tuyền ôm quyền:

-Nếu có sự tương trợ của Tiên Giới thì bọn ta vẫn còn chút hy vọng tồn tại vậy!

-Các vị ở đây phải chăng đang bàn kế hoạch tác chiến với Ma Hoàng?

Thu Nhược Tuyền gật đầu đáp rồi kể qua ý định của chúng nhân. Tiên Hoàng gật đầu nói:

-Các vị bàn tính như vậy cũng đúng! Về việc cử người đến Cô Nhĩ Sơn ta sẽ phụ trách!

Thu Nhược Tuyền thấy Tiên Hoàng là người võ công tối thượng quyền uy trấn áp mà đối với chúng nhân tỏ ra vô cùng khoan hòa thì trong lòng mười phần bội phục. ông ta nhân cơ hội này đến bên Tiên Hoàng hỏi:

-Theo Tiên Hoàng thì chúng ta nên tập hợp tất cả các đại phái thành một phòng tuyến hay phái nào sẽ trở về phái đó? Còn cả chuyện Thiếu Niên Anh Hùng Hội bị bỏ dỡ nữa, mong ngài chỉ điểm!

Tiên Hoàng trầm mặc suy nghĩ rồi đáp:

-Thành một chiến tuyến cũng hay nhưng sẽ có nhiều bất lợi, tạm thời các vị nên về ổn định lại môn phái, sau này có gì biến chuyển sẽ tính cũng chưa phải muộn! Còn chuyện Thiếu Niên Anh Hùng Hội của nhân giới tuy ta chưa rõ lắm nhưng thiết nghĩ lúc này nó cũng không quan trọng bằng việc chống Ma Đạo!

Chúng nhân gật đầu tán thành, dù sao họ cũng không muốn vứt môn phái của mình để mặc cho kẻ thù trà đạp. Chuyện tranh hùng tranh bá lúc này thì lại càng lạnh nhạt. Tiên Hoàng chào mọi người rồi lẳng mình nhắm hướng Đông bay đi...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tranh Đoạt Đại Mỹ Nhân

Sáng sớm, ánh nắng miên man chiếu rọi xuống nhân gian những sắc màu nồng ấm đầy nhựa sống, một vài ngọn gió nhẹ lay lắt thổi bay mái tóc dài nặng trĩu tâm tư của Yến Phi Phi. Nàng ngồi bó gối bên khu rừng già cổ xa lạ. Vũ Xương đứng quay lưng lại phía nàng, đôi mày hăn trùng xuống vì gánh nặng ưu tư. Không gian tĩnh lặng không một tiếng chim hót!

Xa xa một đạo bạch quang từ từ bay đến, ngự trên đạo bạch quang này là một đạo nhân phiêu dật phi phạm, đích thị Tiên Hoàng! Ông đáp xuống giữa Yến Phi Phi và Vũ Xương nhưng hai người không phản ứng. Có lẽ họ còn mãi đeo đuổi suy nghĩ của mình nên không nhận thấy sự có mặt của ông ta. Tiên Hoàng mỉm cười:

-Có chuyện gì đây?

Yến Phi Phi nghe tiếng nói mới ngược mắt lên, nàng trông thấy Tiên Hoàng thì ngọc diện khẽ giãn ra, liền đứng dậy hỏi:

-Ngài đến đây là có chuyện gì?

Tiên Hoàng vẩy phát trần cười:

-Đương nhiên là có chuyện thì ta mới đến!

Yến Phi Phi trầm ngâm, nàng nhớ đến tai kiếp hôm qua thì thảng thốt hỏi:

-Ngài định bắt huynh ấy đi chăng?

Tiên Hoàng lắc đầu:

-Sự việc chỉ là ngoài ý muốn, hãn không có tội!

Chân diện Yến Phi Phi ánh lên đôi nét vui tươi nhưng lại ẩn tàng mấy phần khó hiểu, nàng đưa song nhãn quan sát Vũ Xương nhưng thấy hãn chẳng có bất kỳ phản ứng nào. Tiên Hoàng hỏi nhỏ:

-Hãn sao thế?

-Huynh ấy đang đòi đi tìm Ma Hoàng nên bắt tiểu nữ quay về!

Nói xong nàng cúi mặt xuống mân mê tà áo. Tiên Hoàng gật gật đầu rồi bước đến án trước mặt Vũ Xương.

-Phải chăng người day dứt về chuyện hôm qua nên mới quyết định làm thế?

Vũ Xương ngược mặt cao hơn, hãn mặc nhiên không phủ nhận! Tiên Hoàng phẩy phất trần cười:

-Ma Hoàng là đại đế trong Ma Giới, sau khi hấp thụ tinh nguyên của Diệp Vũ Hồng và Yêu Vương thì chân tu lại càng khủng khiếp. Người tự lượng sức mình có thể đấu nổi hãn hay sao?

Vũ Xương vẫn im lặng, tuy nhiên thân hình cũng có chút lay động, Tiên Hoàng bước đi mấy bước nói tiếp:

-Nếu như người thấy thực sự mình có lỗi với nhân gian thì vẫn còn một cách giúp chúng sinh...

Tiên Hoàng nói đến đây thì dừng lại ra vẻ dăm chiêu, Vũ Xương không kiên nhẫn được liền hỏi:

-Cách gì đây?

Tiên Hoàng mỉm cười gật đầu vừa ý đáp:

-Bây giờ bọn yêu nhân ở Cô Nhĩ Sơn nghe tin Yêu Vương tử nạn nhất định sẽ làm loạn để tranh đoạt quyền thống trị, người nên đến đó tiêu diệt chúng trước khi chúng kịp thống nhất...

Vũ Xương trầm mặc giây lát nói:

-Được rồi, ta sẽ đến đấy!

Hắn toan cất bước nhưng tâm tư có điều còn băn khoăn.

-Nếu ngài gặp lại những người của Thiên Vũ Môn hãy nói giúp ta...

Tiên Hoàng gật đầu:

-Ta hiểu! Bay giờ ta sẽ về Thu Phong sơn bảo hộ người đã đi Cô Nhĩ Sơn, tin rằng họ sẽ hiểu!

Yến Phi Phi căng mắt nhìn hắn này đến giờ không chớp, nàng thấy hắn chẳng thêm đá động gì đến mình thì hậm hực:

-Còn muội thì sao?

Vũ Xương thở dài:

-Cô nương nên theo Tiên Hoàng về Thu Phong sơn...

Yến Phi Phi cắn môi nhìn hắn, đôi mày liễu như nổi làm một, bộ dạng mười phần bất nhẫn. Nàng bật khóc cất bước chạy đi như bay...

Vũ Xương thấy đấy không phải hướng Thu Phong Sơn thì khẽ giật mình toan đưa tay gọi lại. Nhưng cánh tay hắn dơ lên nửa chừng thì run lên một hồi rồi hạ xuống. Tiên Hoàng lắc đầu:

-Người làm chuyện đó với người ta rồi còn bảo người ta đi đâu?

Nói đoạn lẳng mình lên không nhằm hướng Thu Phong Sơn bay đi. Vũ Xương trầm mặc suy nghĩ, cuối cùng hẳn cũng nhằm hướng Yến Phi Phi băng mình.

Mặc dù Đồng Đại Thiên và những người trong Thiên Vũ Môn đã dấu diếm chuyện của Vũ Xương với Thu Nhược Tuyền nhưng lão cũng không lấy đó làm để bụng. Khi đoàn người Quan Ngoại từ biệt lên đường, lão đích thân tiễn họ đến tận Hoa Lân thành.

Huyền Tuyết Sương và Ngọc Băng Tâm tuy rằng lòng rất muốn ở lại Quan Nội tìm kiếm Vũ Xương nhưng Đồng Đại Thiên cùng Tổng Tiểu Lan hết sức can ngăn. Cuối cùng họ đành phải nghe lời. Lúc sắp rời Hoa Lân Thành Tuyết Sương đến cúi đầu nói với Thu Nhược Tuyền:

-Nếu Thu Minh chủ có gặp Xương đệ thì hãy bảo đệ ấy quay về Thiên Vũ Môn...

Đồng Đại Thiên cũng gật đầu:

-Tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong Thiên Vũ Môn không bao giờ coi nó là người ngoài!

Thu Nhược Tuyền cũng có chút cảm động với câu nói đó, lão chớp mắt dấu mấy giọt lệ nói:

-Ta nhất định sẽ y lời các vị! Hãy yên tâm!

Bấy giờ Tiên Hoàng cũng vừa về đến, ông mỉm cười bước lại nói:

-Hãy yên tâm, hẳn vẫn khỏe mạnh và đang trên đường đến Cô Nhĩ Sơn, hẳn cũng nhờ ta nói hộ với Đồng Môn chủ và các vị trong Thiên Vũ Môn rằng đừng lo cho hẳn!

Mọi người gật đầu, Thu Nhược Tuyền mừng rỡ nói:

-Thì ra ý Tiên Hoàng muốn phái hãn đến Cô Nhĩ sơn, như vậy mọi chuyện có thể được dàn xếp!

Lão trầm mặc giây lát hỏi:

-Không biết ngài có gặp nghĩa nữ của ta không?

Tiên Hoàng mỉm cười đáp:

-Có gặp, nàng ta đi cùng với hãn rồi!

Tào Mạnh Cường, Ngọc Băng Tâm và Huyền Tuyết Sương nghe vậy thì trong lòng nhói lên một cái. Tâm trạng họ đăm chiêu trông thấy. Tiên Hoàng lại vậy phất trần nói:

-Các vị nên khởi hành thôi! Ta cũng cần hồi cung thu xếp mọi chuyện!

Nói xong chập chờn biến mất. Đoàn người Quan Ngoại cúi đầu chào Thu Nhược Tuyền rồi ngựa kiếm bay đi.

Những người của Thu Phong Phái đi tiễn cũng quay lên núi, Thu Nhược Tuyền nhìn dáng vẻ khắc khổ của Tào Mạnh Cường thở dài nói:

-Duyên đã định, con cũng đừng nên lấy đó làm muộn phiền nữa!

Tào Mạnh Cường gật đầu, nhưng ánh mắt u ám khác lạ.

Nam Cung Phi Vân sau khi rời khỏi Thu Phong sơn thì cũng chẳng về Đồng Tước phái mà ngựa kiếm bay theo hướng Cô Nhĩ Sơn. Nàng đi một mạch không ngừng nghỉ đến tận chiều tối thì dãy núi khổng lồ khom khom hình bán nguyệt hiện ra. Nơi đây yêu khí trùng trùng nhưng Nam Cung Phi Vân dường như chẳng chút sợ hãi.

Nàng đáp xuống ngọn đồi hiu hắt cách Cô Nhĩ sơn gần một dặm rồi rẽ những tán cây kỳ quái đi tiếp. Khoảng một khắc sau thì dừng lại trước một ngôi mộ hoang tàn. Trên ấy khắc : "Phu Nhân Điệp Vũ Hồng Lưu Khanh Chi Mộ". Tuy nhiên chỉ có chữ "Lưu Khanh Chi Mộ" là được khắc tử tế và đẹp đẽ trên tấm bia đá, mấy chữ còn lại méo mó, biến dạng y như người khắc bắt buộc phải làm thế nên tâm tư bất nhẫn thể hiện qua từng nét chữ.

Nam Cung Phi Vân quỳ xuống, hai giọt lệ ngọc tuôn chảy khỏi bờ mi nói:

-Mẫu thân, cuối cùng lão ta cũng chết rồi. Con biết nếu như người còn sống mà hay được tin này thì nhất định sẽ buồn chán và đau khổ lắm. Nhưng con thì khác, dù mẫu thân có giận thì con cũng nói thẳng rằng con rất vui mừng khi thấy lão ta chết một cách thê thảm như vậy!

Nàng cắn môi rồi đưa vạt áo quệt mấy dòng lệ nói:

-Cả hai gã đàn ông ấy đều chẳng ra gì, đều đáng chết cả. Nhưng vẫn còn nhiều kẻ chưa bị báo ứng. Nhất định con sẽ bắt bọn chúng phải gánh hậu quả về việc dâm tiện mà chúng làm!

Nói đoạn dập đầu mấy cái, nàng đứng dậy ngược nhìn ngôi mộ rất lâu mới cất bước xuống núi. Đột nhiên trên những tán lá âm u yêu khí ngập tràn, tiếng lá cây rụng xuống xào xạc nghe như từ cõi âm băng vọng về khiến người ta không lạnh mà run. Nam Cung Phi Vân chân diện đại biến hỏi lớn:

-Là kẻ nào?

Tiếng lá rụng nghe ngày càng nhiều, âm thanh cũng theo đó lớn hơn, rồi tiếng thở phì phò thổi bay cả vạt áo nàng khiến nàng lui lại lão đảo. Nam Cung Phi Vân định thân được thì đã thấy một yêu nhân khổng lồ mình người đuôi rắn án trước mặt. Đôi mắt xanh lét u ám tỏa ánh sáng lạnh người vào đêm thâu. Nam Cung Phi Vân tái nhợt chân diện hỏi:

-Người! Người là ai?

Yêu Xà cười thích thú, hắt thu mình biến thành một thư sinh thanh y tuấn tú nhưng mười phần âm hiểm đáp:

-Yêu Xà đại tướng quân và sắp tới sẽ lên làm Vương của loài Yêu nhân ma quái...

Nam Cung Phi Vân lùi lại mấy bước nữa, chân tay nàng run rẩy cơ hồ như không còn sức lực nói:

-Người định... làm gì ta?

Yêu Xà cười hắc hắc đáp:

-Làm gì ư? Đối với một đại mỹ nhân bậc nhất trên giang hồ như nàng thì có thể làm gì khác ngoài phát lạc?

Nam Cung Phi Vân đặt tay vào chuôi kiếm nói:

-Người - Yêu khác biệt, người mà tiến đến đây thì đừng trách ta!

Yêu Xà cười nhạt:

-Bây giờ ta cũng là một con người vậy!

Nói xong bỏ ngoài tai lời hăm dọa của Nam Cung Phi Vân. Hắn dẫn bước đến cười đậm dặt. Nam Cung Phi Vân toàn thân nghe như lạnh buốt nhưng trán lại lấm tấm mồ hôi. Nàng lấy hết can đảm vận chân nguyên xuất năm đạo kiếm quang như năm tia lôi điện đến Yêu Xà.

Hắn cười cuồng loạn nhấc mình lên cao vận chân nguyên như khói nhạt nói:

-Chút bản lĩnh này mà cũng đòi kháng cự sao?

Lời vừa dứt thì thanh quang đại thịnh bao trùm song thủ, hắc đan chéo tay đón thẳng năm đạo kiếm của Nam Cung Phi Vân chẳng chút bắn khoắn. Một tiếng nổ lớn làm dạt cả cây cối xung quanh. Nam Cung Phi Vân rúng động thân hình. Nàng nhảy lùi lại tránh áp lực định xuất chiêu tiếp nhưng Yêu Xà nhanh như chớp tiến đến nắm chặt cổ tay cầm kiếm của nàng. Hắc đan đoạt lấy thanh kiếm đưa tay búng nhẹ một cái. Thanh kiếm tan thành tro bụi trước mặt Phi Vân, ngọc diện nàng cắt không ra máu. Yêu Xà thích chí cười vang:

-Xem nàng còn kháng cự nổi không?

Nam Cung Phi Vân hét:

-Đồ khốn kiếp! Thả ta ra!

Yêu Xà cười rung chuyển núi đồi, hắc đan ôm nàng bay đi thì phía rừng cây u ám lại vọng ra một tiếng cười nghe đầy nhu mì.

-Ha ha! Có ta ở đây lẽ nào lại để người mang nàng ta đi?

Yêu Xà chân diện thất sắc. Hắc đan tay ắp úng:

-Là... người... ư!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Bia Miệng

Nam Cung Phi Vân vừa rồi trông thấy thần sắc Yêu Xà hãy còn mười phần ngạo nghễ, vậy mà nghe tiếng cười đầy yêu mị kia liền trở nên hốt hoảng đến thất thần. Nàng không khỏi kinh khi mà cười thầm trong lòng. Nhưng nghĩ kẻ mới đến không biết tâm địa thế nào? Giữa chốn yêu ma trập trùng này xem ra tìm được một người tử tế có khi còn khó hơn lên trời! Nếu hấn đến đây với ý định giống tên Yêu Xà tà dâm kia thì ngang với tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, mà "vỏ dừa" này tu hành khiến Yêu Xà còn hoảng sợ tất nhiên không tầm thường!

Tiếng cười đầy mê lực xen lẫn ngạo nghễ chỉ vang lên một lần rồi không gian trở nên im lặng như tờ. Đây đó vi vút vài nhánh lá cọ xát vào nhau dưới hấp lực mong manh của mấy làn gió nhẹ. Nam Cung Phi Vân căng mắt vào bóng tối quan sát, nhưng ngoài những làn ánh sáng hư ảo lay lắt chập chờn của các loài côn trùng kỳ lạ ra thì cơ hồ không có gì khác. Chính điều đó lại càng đẩy lên trong tâm tư nhạy bén của nàng những lo âu vô hình, kẻ này rốt cuộc là ai?

Ý nghĩ hãy còn mơ man ve vút tâm trí thì từ xa xa một luồng ánh sáng bạc hắt đến. Yêu Xà thất sắc đẩy Nam Cung Phi Vân qua một bên né tránh, làn ánh sáng đánh vút vào một thân cây gần đấy khiến nó nổ tung, khói nhạt nghi ngút bay vên. Yêu Xà buông đôi mắt giận dữ về hướng luồng ánh sáng phát ra quát:

-Yêu Hồ khốn kiếp! Dám dở trò đánh lén bỉ ổi?

Từ phía luồng bạch quang vừa bắn tới một âm hưởng nghe du dương chấn động lòng người ngân lên, tuy rằng chỉ là tiếng nói nhưng khiến người nghe có cảm nhận nó trong trẻo như tiếng hát mà lại ấm áp êm đềm như lời ru đầy âu yếm:

-Người quên thân phận chúng ta rồi sao? Không bỏ ổi thì không là yêu ma!

Yêu Xà buông Nam Cung Phi Vân ra vận chân nguyên lên song thủ. Hả phóng một chưởng khí thể bạt sơn đến chỗ âm thanh huyền hoặc. "Ầm! Ầm!" Mấy tiếng động. Cỏ cây xung quanh một trượng vuông bị chưởng phong đánh cho tơi bời, đất cát cày tung lên bay mù mịt.

Nam Cung Phi Vân nhân cơ hội ấy định băng mình vào đêm sâu chạy đi nhưng một thân ảnh trắng chập chờn đến án trước mặt nàng. Nam Cung Phi Vân ngược mắt lên quan sát, chân dạng biến đổi một cách kỳ quái.

Kẻ chặn đường trông chỉ độ ngoài hai mươi, toàn thân vận bạch y, dung mạo anh tuấn phi phàm, đôi mắt sáng lấp lánh tỏa ra thứ mị lực thu hút khiến người ta muốn nhìn mãi không thôi. Trên đời này quả thật nam nhân đẹp như vậy nàng chưa hề gặp qua. Yêu Hồ mỉm cười cất tiếng hỏi nhỏ nhẹ như gió lay:

-Cô nương định đi đâu?

Nam Cung Phi Vân giật mình bừng tỉnh, nàng lùi lại hai bước, hướng thu nhân vào đêm đen lạnh nhạt đáp:

-Ta đi khỏi đây!

Yêu Xà sau khi đánh một chưởng như vũ bão còn đang căng mắt nhìn ngó thì nghe tiếng đối đáp, hẩn quay ngược lại quan sát, chân diện nổi lên tám phần ngạc nhiên trước thứ thân pháp quý dị của Yêu Hồ nhưng cũng trấn tĩnh cười ha hả nói:

-Cho dù thoát khỏi tay ta thì cô nương cũng khó chạy được với hần!

Cả Yêu Hồ Lân Nam Cung Phi Vân đều không phản ứng trước tiếng cười hoang dại ấy. Yêu Xà nhìn hai người đăm chiêu cân nhắc, gã Yêu Hồ này không hề tầm thường một chút nào. Vừa rồi hần thoát khỏi chưởng pháp của mình mà chẳng gây một tiếng động. Nếu cố công giao thủ thì dù cho có thắng cũng dẫn đến lưỡng bại câu thương, hơn nữa hần quỷ kế đa đoan. Trước mắt mình còn phải lo tiêu diệt lực lượng để lên làm Yêu Vương. Vì một ả đàn bà mà hỏng đại sự thì thật không đáng!

Hần quay mình bay vút vào đêm sâu nói vọng lại:

-Chuyện này ta sẽ tính sổ với người sau!

Yêu Hồ cười nhạt, hần cũng chẳng thèm đuổi theo mà đưa ánh mắt đầy tình ý nhìn Nam Cung Phi Vân khiến nàng thấy gai gai người.

-Người muốn làm gì?

Yêu Hồ ngửa mặt cười vang nói:

-Ta là đệ nhất mỹ nam tử, nàng là đệ nhất mỹ nhân! Kết hợp chẳng hóa ra chuyện tốt hay sao?

Nam Cung Phi Vân lùi lại hai bước tựa mình vào gốc cây. Nàng trừng mắt phượng quát:

-Đừng hòng!

Yêu Hồ ngưng cười, hần bước đến vung hữu thủ nhanh như chớp chụp lấy cổ tay Nam Cung Phi Vân bay đi. Nàng cố sức chống cự nhưng chỉ là vô ích! Chỉ thoáng chốc cả hai đã mất dạng. Không gian trở lại sự im ắng vốn có...

Yến Phi Phi vừa bay đi vừa lầm rầm:

-Người tưởng ta muốn đi theo người à? Đồ nam nhân chẳng ra gì !...

Nói xong nước mắt lại chảy xuống như mưa, nàng tăng hết tốc lực bay như điên dại, chẳng nghĩ gì đến phương hướng. Từng làn gió lạnh lẽo phả dạt đến khiến ngọc diện nàng rớt lên từng hồi, nước mắt theo luồng gió ấy trôi vào không trung khiến mắt nàng cay xè, đỏ mọng. Khung cảnh phía trước như nhạt nhòa đi ít nhiều... Yến Phi Phi đưa tay lên định gạt nước mắt thì một bàn tay ấm áp nắm lấy.

Nàng cảm nhận được hơi ấm này có gì đấy quen thuộc nên quay lại. Là Vũ Xương! Hắn đang đắm mắt nhìn nàng, chân diện không có gì biến đổi, cũng chẳng biểu hiện một xúc cảm nào. Hắn nói:

-Chúng ta xuống!

Không hiểu sao Yến Phi Phi thấy lòng mình mềm ra trước câu nói đó. Bao nhiêu căm giận lúc này cũng theo gió vương vất vào nắng mai. Nàng không thu tay lại mà từ từ đáp xuống theo hắn, đoạn hỏi:

-Đuổi theo ta làm gì?

Vũ Xương buông Yến Phi Phi, hắn chấp tay ra sau, ánh mắt thoáng chút mơ hồ đáp:

-Ta phải có trách nhiệm với những gì mình làm!

Yến Phi Phi thần thờ, mắt nàng tự nhiên lệ vừa ngưng lại tiếp tục chảy ra như suối. Toàn thân nàng bắt đầu run lên từng hồi, nàng dơ tay tát hắn một cái như trời giáng, run giọng mắng:

-Cút! Cút khỏi đây cho ta!

Má Vũ Xương sau cái tát ấy ửng đỏ lên in hằn đủ năm ngón tay, hắn không phản ứng một chút nào mà hướng song mục lạnh lẽo quan sát Yến Phi

Phi: Nàng đang bưng mặt nắc nghẹn từng hồi:

-Khốn kiếp! Người nghĩ ta cần sự thương hại và tấm lòng cao thượng của người sao?

Vũ Xương thần thờ, hần từ từ bước đến ôm lấy Yến Phi Phi vào lòng, cả trời đất như ấm áp lại. Yến Phi Phi vùng vằng quát:

-Thả ta ra! Thả ta ra ngay !...

Hắn không phản ứng mà ôm nàng chặt hơn nói:

-Là ta không đúng! Là ta đã dối lòng mình...

Yến Phi Phi gục đầu vào ngực hắn, đối với nàng lúc này, đó là nơi ấm áp và an lành nhất trên thế gian...

Giang hồ liên tục dậy lên những lớp sóng dồn thối sau vụ ác chiến trên Thu Phong sơn vừa rồi. Phần lớn trong những lời ấy đều do bọn thích nhiều sự thêm ra bớt vào. Khi Ma Hoàng giáng hạ nhân gian thì chúng nhân đều đang cố công chạy trốn sống trốn chết tìm cho mình sinh lộ, chỉ mấy chục người chứng nghiệm sự việc hy hữu này.

Tuy nhiên khi đi lại trên giang hồ những kẻ từng dự Thiếu Niên Anh Hùng hội nhất nhất đều nói rằng mình tận mắt mục kích sự xuất hiện đó, hơn nữa còn thêm thắt vào rất nhiều tình tiết ly kỳ đến buồn cười. Mỗi người một ý cho nên mới vẽ ra Ma Hoàng đủ loại hình dạng. Nào là một con Yêu Xà to như một tòa nhà, nào là một con sói nhân to ngang tòa núi, có kẻ giàu óc tưởng tượng còn bịa ra hần vô hình vô dạng, đối thủ chỉ có thể nghe tiếng chuông phong mà đoán biết phương vị...

Nhưng dù có đồn thổi thế nào đi nữa thì chung quy lại vẫn dẫn đến một kết cục: Đây là sự sợ hãi bao trùm. Không ai là không nghĩ nhân gian sắp

rơi vào cảnh tận thế! Nhưng sau đấy một vài kẻ cũng hay tin Tiên Hoàng xuất thế, điều ấy nuôi lại chút hy vọng cho chúng nhân!

Nhưng dù thế nào đi nữa thì mọi người vẫn ghét cay ghét đắng cái kẻ đã gây ra thảm họa. Mặc dù khi Yêu Vương cùng Điệp Vũ Hồng kịch đấu với Vũ Xương không ít người đã trông thấy, tuy nhiên họ thường bỏ qua cái chi tiết đó mà thêm thắt vào những lời huyễn hoặc cho rằng Vũ Xương là đồng bọn với Ma Hoàng nên đã nhân cơ hội hỗn độn mà phá vỡ phong ấn Tiên Ma Chi Cảnh? Nghe thật chẳng có chút logic nào nhưng lạ làm khối kẻ mê đắm trong những lời nói đó.

Ngoài ra kẻ còn bị căm ghét nữa đấy là Điệp Vũ Hồng. Năm xưa hành động "cao thượng" của lão được giang hồ tôn xưng thế nào thì bây giờ họ vui đập lão thế ấy. Đủ mọi lời nhục mạ! Đủ mọi câu chửi thề ném vào cái tên lão. Họ căm phẫn như thế một phần cũng vì chưa thấy ai chết vào tay Ma Hoàng nhưng chết trong tay Tiên Tri giáo thì không ít...

Thi thoảng cũng có vài kẻ mang dòng máu lãng mạn, lạc quan thì ngồi bàn tán về những đại mỹ nhân tuyệt sắc tham dự đại hội. Rồi cũng bắt chước các vị tao nhân mặc khách năm nào, họ tôn xưng Tứ Đại Mỹ Nhân. Trong đấy đứng đầu mặc nhiên là phản đồ Nam Cung Phi Vân của Đồng Tước Phái, thứ hai là Yến Phi Phi của Thu Phong Phái, thứ ba là Ngọc Băng Tâm của Yên Hoa Môn, thứ tư là Kim Tình Văn của Triều Dương phái.

Bọn trai tráng khí huyết hầy còn phương cương, tất nhiên khi nghe nhắc đến những mỹ nhân tuyệt sắc thì không khỏi hưng phấn trong người, cho nên so với những kẻ già cả chỉ biết ngồi ôm than thở thì họ mấy phần vui vẻ hơn.

Tiểu trấn Nam Khê cách Cô Nhĩ sơn gần một trăm dặm, nơi này tiếp giáp với vùng yêu khí trùng trùng nên những kẻ sống trong tiểu trấn đều không phải tầm thường. Đa số đều là người - Yêu hỗn độn, họ lấy nhau,

sinh đẻ ra con cái lai tạp nên nhiều đứa trẻ hình dạng vô cùng cổ quái. Cũng vì có lối sinh hoạt không phân biệt ấy nên đối với chuyện thị phi giang hồ cái nhìn của họ phần nào đỡ khe khắt hơn!

Khi đến tiêu trấn này, Yến Phi Phi đi tìm một cửa hiệu mua cho mình một bộ váy áo màu thủy lục. Điều đấy làm Vũ Xương không khỏi băn khoăn, hăn nheo mắt hỏi:

-Sao lại thay đổi y phục thế này?

Yến Phi Phi mỉm cười bước đến ôm cánh tay hăn kéo đi đáp:

-Từ nay muội không còn là người Thu Phong phái, huynh đi đâu thì muội đi đó!

Vũ Xương trầm ngâm, hăn nói gọn:

-Nghỉ lại đây rồi sáng mai đến Cô Nhĩ Sơn!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chỉ Mành Treo Chuông Đồng

Chỉ Mành Treo Chuông Đồng

Nam Cương Yêu Khí chập chờn, cây cối trên này như biến dạng, méo mó, cành lá héo hắt rũ rượi. Không một loài côn trùng, sâu bọ nào cư ngụ. Quang cảnh một màu chết chóc bao trùm.

Trong căn thạch động mà ngày trước tám đệ tử Đồng Tước Phái cùng Thu Nhược Tuyền và Nhất Tiêu chân nhân ghé vào, từng làn khí xanh mờ ảo dập dềnh bay ra...

Sâu trong căn động, nơi những làn u khí trập trùng lan tỏa phân tán. Ma Hoàng ngồi xếp bằng trên tảng đá khổng lồ lấp lánh khói xanh. Khuôn mặt đỏ gay hòa lẫn màu mái tóc loáng thoáng nét thần quang rồi biến mất. Hắn đã nhắm mắt lại kết đà, từ lòng bàn tay hai khối cầu nhỏ xanh lét lóng lánh như nước từ từ định hình.

Ma Hoàng mắt không mở, hắn đưa tay chấp hai khối cầu làm một. Khối cầu giờ trông như một cái bong bóng nước màu lục đậm đặc. Hắn đẩy khối khí lơ lửng lên khoảng không trước mặt rồi phun một làn khói nhạt vào. Những khối hình ảnh vận động liên hồi trên bề mặt khối cầu xuất hiện. Ma Hoàng mở mắt quan sát.

Khối cầu này là nhân gian thu nhỏ với đủ mọi cảnh sinh hoạt của chúng nhân, hắn đưa ngón trỏ ở hữu thủ lên xoay xoay loại bỏ tất cả những hành

ảnh hỗn tạp. Bây giờ khối cầu chỉ còn lưu lại hình ảnh một ngọn núi khom khom hình bán nguyệt...

Ma Hoàng nhìn vào đấy, chân diện hắc cau có... Đột nhiên bên ngoài có tiếng xao động, tiếp đấy bốn nhân ảnh bước vào, hai nam và hai nữ, hình dạng cổ quái. Họ đều ăn vận hắc y cùng một lối với Ma Hoàng, chỉ khác một điều, đầu tóc xanh lét như mê khí trên Nam Cương!

Bốn người vừa vào đến vội quỳ xuống thi lễ. Ma Hoàng khoát tay nói:

-Không cần đa lễ! Tứ Đại Thần Ma đến thì tốt rồi!

Một ma nhân cúi đầu hỏi:

-Không hiểu Ma Hoàng gọi bọn tại hạ đến đây là có chuyện gì?

Ma Hoàng chỉ tay vào khối cầu hãy còn lơ lửng nói:

-Các vị hãy xem đi!

Tứ Đại Thần Ma chăm mắt quan sát, chân diện thay đổi liên hồi. Một người khác lên tiếng:

-Phải chăng hắc là kẻ được sinh ra từ Tiên Ma Chi Cảnh?

Ma Hoàng gật đầu:

-Đúng vậy!

-Ma Hoàng định xử lý hắc thế nào?

Ma Hoàng chống gối đứng dậy, hắc thở dài đáp:

-Nhân tài vạn năm có một, trong người hắc lại có cả Ma khí, giết đi chẳng phí lắm hay sao?

-Chúng tại hạ vẫn chưa được rõ lắm về ý tứ của ngài!

-Hãy đến Cô Nhĩ Sơn ngăn cản hãn thực hiện công việc, ta không hứng thú với bọn yêu nhân ở đó như bọn Tiên Hoàng nghĩ. Nhưng nếu hãn thất bại trong nhiệm vụ này thì... các người hiểu hay không?

Tứ Đại Thần Ma đáp:

-Chúng thần hiểu!

Nói đoạn cả bốn tên khom người lui ra ngoài... Ma Hoàng lại tiếp tục đắm mắt vào khối cầu, chỉ có điều bây giờ khối hình ảnh trên ấy không phải Cô Nhĩ Sơn mà là Đồng Tước sơn...

Ngọn núi hình con chim sẽ này ngàn năm nay vẫn ngập tràn tiên khí, là một trong những kỳ sơn hiểm có của Quan Nội. Nếu miễn cưỡng ví miền Nam Quan Nội như cánh đồng mệnh mông thì Đồng Tước sơn chính là cái đài lớn trên cánh đồng ấy...

Kể từ lần tham dự đại hội Thiếu Niên Anh Hùng về, Nhất Tiêu chân nhân bế môn không đón tiếp khách, tâm trạng ông lúc nào cũng nặng màu u ám. Rõ ràng chuyện của Nam Cung Phi Vân và vận mệnh võ lâm đã khiến con người phiêu dật này không còn giữ được dáng dấp an nhàn tự tại của mình.

Tiểu Tường nét mặt mấy phần sầu khổ lẫn lo lắng bước vào biệt phòng của Nhất Tiêu chân nhân thưa:

-Bẩm chương môn sư bá, đệ tử đã điều tra kỹ và biết được nam Cung sư muội hiện đang nằm trong tay Yêu Hồ...

Nhất Tiêu chân nhân quét đôi mắt sắc lạnh nhìn Tiểu Tường cười nhạt:

-Ý người muốn đến cứu nó?

Tiểu Tường cúi đầu không phản đối. Nhất Tiêu chân nhân đập bàn mắng:

-Loại phản đồ như vậy không xứng để người ngày đêm nhớ mong! Có biết làm như vậy sẽ phạm vào giới luật của Đồng Tước phái không hả?

Tiểu Tường im thin thít không dám hé nửa lời, Nhất Tiêu chân nhân trông bộ dạng hần cũng lấy làm tội nghiệp. Ông ta điệu giọng nói:

-Giang hồ vì chuyện của nó đã có không ít lời đàm tiếu về Đồng Tước phái, thân làm chủ môn ta phải... có hiếu hay không?

Tiểu Tường chân diện rạng rỡ, hần rưng rưng đáp:

-Đệ tử hiếu ý sư bá chủ môn!

Nói đoạn khom người lui ra ngoài. Hần bước thẳng một mạch xuống chân núi ngược đầu nhìn lại Đồng Tước phái rồi ngự kiếm nhằm hướng Cô Nhĩ Sơn bay đi, chỉ thoáng chốc đã mất dạng.

Trên núi, Nhất Tiêu chân nhân không biết tự bao giờ đã bước ra khỏi biệt phòng, ông đưa đôi mắt u ám nhìn theo đạo bạch quang của Tiểu Tường dần khuất, nét mặt trở nên sầu bi khác thường.

Đột nhiên từ phía chính điện có năm nhân ảnh đang chậm rãi bước tới. Nhất Tiêu chân nhân nhìn thoáng qua đã biết họ là ai!

Đi ngoài cùng bên phải là một đạo nhân nom tuổi ngoài ngũ tuần, râu tóc hầy còn đen bóng, chân chiện vài nếp nhăn điểm xuyên vẻ xuân già, đây là Nhất Hoa chân nhân thủ tọa Đông Lai viện.

Tiếp theo là một đạo cô tuổi ngoài tứ tuần, dung mạo như hoa, tay cầm phất trần, đi lại như hạc nội mây ngàn, Thái Hiên tiên cô thủ tọa Ngọc Lâm viện.

Người nữa khí độ tiêu sái, râu tóc vài sợi điểm bạc, nét phong trần hiện rõ trên chân diện, Nhất Tình chân nhân thủ tọa Đông Hồ viện.

Một đạo nhân dáng người cao cao, tóc tai bạc gần hết, tay cầm phất trần, khí độ tiêu sái, ánh mắt rực cháy thần quang, thủ tọa Hàn Lâm viện Nhất Hồng chân nhân.

Cuối cùng là đạo cô tuổi cỡ lục tuần, vóc hạc mình mai, mái tóc dài buông xõa hầy còn chưa có dấu vết thời gian, Thái Hà tiên cô thủ tọa Phong Lâm viện.

Bọn họ bước đến trước mặt chân Nhất Tiêu chân nhân cúi đầu nói:

-Chưởng môn sư huynh!

Nhất Tiêu chân nhân đưa tay nói:

-Bất tất đa lễ!

Ông bước vào biệt phòng, năm vị viện chủ cũng nối gót theo. Sau khi an tọa Nhất Tình chân nhân mới thở dài nói:

-Y lời của chưởng môn sư huynh, bọn ta đến vùng giáp danh Nam Cương quả nhiên phát hiện dấu tích của Ma Hoàng trên đấy, hơn nữa cảnh vật cũng hoang tàn khô héo như rơi vào ngày tận thế...

Nét mặt sáu người trở nên u ám khác lạ. Thái Hà Tiên cô sau khi suy nghĩ một hồi mới cất tiếng xóa tan sự im lặng không biết tự độ nào đang ngự trị:

-Nếu Ma Hoàng đã tọa lạc ở Nam Cương và muốn thống trị Nhân giới thì e rằng mục tiêu đầu tiên của hắn chính là Đồng Tước phái...

Mọi người không phải không nhận ra điều này, chỉ có điều ai nấy tránh nói ra suy nghĩ chẳng lành ấy mà thôi. Nhất Tiêu chân nhân vẫn im lặng,

không khí trong phòng trở lại trầm lắng...

Người ta nói nữ nhân là những người luôn niết lo xa, ấy cũng không phải điều ngoa ngôn vì lúc này Thái Hiên Tiên cô đã lên tiếng:

-Chưởng môn sư huynh nghĩ chúng ta có nên cầu viện các phái khác đến tương trợ hay không?

Ý này cũng phần nào hợp với suy nghĩ của bốn vị viện chủ còn lại nên không ai phản đối. Nhất Tiêu chân nhân lắc đầu đáp:

-Còn chưa biết mọi chuyện sẽ diễn tiến thế nào, bây giờ đi cầu sự tương trợ há chẳng phải để cho thiên hạ xem thường chúng ta là những kẻ thiếu dũng khí sao?

Mọi người nghe vậy cũng không ai phản đối, sự u trầm bao bọc không gian. Nhất Tiêu chân nhân lại nói:

-Thực ra từ khi yêu khí đột nhiên trập trùng ở Nam Cương ta đã có linh cảm điều chẳng lành sẽ xảy ra cho Đồng Tước phái, chỉ không ngờ một điều tai họa đó lại quá khủng khiếp...

Nhất Hoa chân nhân trầm ngâm:

-Tuy rằng chúng ta không thể để chúng nhân xem thường, nhưng cũng không thể để Đồng Tước phái uy danh ngàn đời bị hủy diệt, về điều này mong chưởng môn sư huynh hãy cân nhắc cho kỹ!

Mọi người gật đầu cho là phải, Nhất Tiêu chân nhân thở dài nói:

-Ta sẽ bàn chuyện này với Thu Minh chủ, bây giờ các vị viện chủ hãy tập hợp lực lượng, chúng ta có thể phải nghênh đón kẻ thù bất cứ lúc nào, tốt nhất nên đề cao giới bị!

Năm người cúi đầu "vâng" một tiếng rồi cáo biệt. Nhất Tiêu chân nhân đợi họ đi rồi cũng cho người lấy giấy bút viết thư mang đến Thu Phong Sơn!

Màn đêm u tối, Quan Ngoại một màu bàng bạc lấp lánh tuyết băng. Ngọc Băng Tâm đứng một mình bên mỏm đá nhỏ nơi Tuyết Liên Cốc hoang vu. Từng cơn gió tuyết vi cắt thổi đến tung bay tà áo trắng phất phơ của nàng. Tuyết băng như chưa bao giờ bám lên thân hình tha thướt ấy!

Đôi mắt nàng hướng vào đêm sâu khôn cùng, tâm trạng vạn bề u ám...

Đằng sau một nhân ảnh như mây chập chờn đáp xuống, Ngọc Băng Tâm quay lại nhìn thì không khỏi thảng thốt. Đứng trước mặt nàng lúc này là một thiếu phụ nom dáng dấp chưa đến tam tuần, dung nhan tú lệ bất phàm. Toàn thân nàng cũng bao bọc trong lớp vải trắng thanh khiết. Ngọc Băng Tâm run giọng:

-Sư phụ!

Người mới đến là Bách Hoa Đình chủ Vạn Xuân Đường. Nàng nhú mày nhìn Ngọc Băng Tâm hỏi:

-Tại sao đêm nào con cũng làm khổ mình như thế? Có biết rằng hãn không hề nghĩ gì đến con không?

Ngọc Băng Tâm cúi đầu, khóe mắt phượng lặn dài hai giọt lệ.

-Con biết!

Vạn Xuân Đường cười nhạt:

-Đã biết sao còn không chấm dứt? Nên nhớ con tu đang luyện Địa Ngục Âm Băng... mà loại võ công này không hề đơn giản đâu!

-Đệ tử xin nghe theo lời chỉ giáo!

-Hãy về Yên Hoa Môn cho ta!

Ngọc Băng Tâm thần thờ giây lát rồi cũng băng mình bay đi, không gian im ắng, chỉ còn hình ảnh tà áo dài phất phơ tung bay theo gió của Vạn Xuân Đường. Nàng buông tiếng thở dài rồi cũng lắng mình vào đêm bạc...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Trai Anh Hùng Gái Thuyền Quyên

Cô Nhĩ sơn ngàn năm nay vẫn là thánh địa của Yêu Nhân, nơi đây bất kể ngày đêm đều ngập tràn yêu khí. Tuy nhiên không đến nỗi nặng sát khí như Nam Cương nên cây cối vẫn muôn phần tốt tươi. Vũ Xương đắm mắt nhìn lên dãy núi hỏi:

-Theo muội thì chúng ta nên hành động thế nào cho hợp?

Yến Phi Phi thấy hần mấy phần dịu dàng hơn trước, lại đổi cả cách xưng hô thì trong lòng vạn phần vui sướng. Nàng mỉm cười đáp:

-Bọn chúng muốn nắm được quyền hành tất nhiên trước kia cũng phải có chút quyền lực làm hậu thuẫn, mình cứ tóm vài tên yêu nhân truy vấn xem những kẻ nào dưới thời Yêu Vương nắm quyền hành nhiều nhất thì tự nhiên sẽ rõ thôi!

Vũ Xương gật đầu rồi cùng nàng bay lên Cô Nhĩ Sơn, trên này trái với những dự đoán của hai người, yêu khí tuy đại thịnh nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng yêu ma nào. Vũ Xương nheo mắt hỏi:

-Chúng ta đi một đoạn khá dài rồi mà sao không thấy yêu nhân nào ra cản đường, chẳng phải đây là vùng đất thịnh vượng nhất của chúng sao?

Yến Phi Phi nhìn trước ngó sau một hồi cũng chỉ thấy nghi ngút những luồng khí xanh như khói nhạt chứ tuyệt nhiên không hề thấy tiếng động lạ nào thì cũng lấy làm băn khoăn trong lòng.

-Muội cũng không rõ, nhưng theo như những người đã tới đây nói lại thì yêu ma trên này rất nhiều, đi đâu cũng gặp...

Nàng dừng lại đưa ánh mắt lo lắng nhìn Vũ Xương thì thấy hắc cũng thất thần khác lạ.

-Phải chăng muội cũng nghĩ Ma Hoàng đã đến đây tiêu diệt hết chúng rồi?

Yến Phi Phi không đáp, nàng ngửa kiếm bay lên nói:

-Chúng ta đi một vòng nữa xem sao!

Vũ Xương vận chân nguyên đẩy dạt những đám u khí xung quanh, xa xa trong những mây vụ lẫn quất, phảng phất lại luồng yêu khí trập trùng, dường như được tập hợp từ muôn vạn luồng yêu khí nhỏ. Hắc thở dài nói:

-Hình như Ma Hoàng vẫn chưa hành động, nhưng tại sao yêu nhân lại tập hợp hết về đây?

Yến Phi Phi bay đi trước nói vọng lại:

-Chúng ta đi đến đó xem sao!

Yêu khí ngày càng lớn, chập chờn mờ ảo như sóng biển, đây đó còn vọng lại tiếng reo hò, điều đấy càng khẳng định rằng bọn yêu nhân chưa hề bị Ma Hoàng tiêu diệt, hơn nữa chúng còn tập hợp đông đảo thì tất cũng có nguyên nhân.

Hai người bay thẳng một mạch đến hướng yêu khí trùng trùng, gần đến nơi Yến Phi Phi nói:

-Chúng ta không nên vọng động vội, hãy quan sát xem chúng định làm gì đã!

Nói đoạn đáp xuống đất men theo các tán cây đi tiếp. Về mấy mặt lịch duyệt giang hồ Vũ Xương hãy còn nhiều điều mơ hồ nên nhất nhất nghe lời nàng.

Lúc này âm thanh ồn ào dội đến ngày càng lớn, nghe như tiếng người cãi vã, mà cũng tựa như tiếng bàn tán, tranh luận. Đủ mọi thứ âm thanh hỗn tạp, nghe chói lói màng tai. Quả thật chúng dân bình thường mà nghe được những âm thanh ma quái này tất sẽ phải đảm tâm.

Bây giờ, trước mặt hai người hiện hữu một thung lũng vô cùng rộng lớn, thung lũng này tuyệt nhiên không giống những thung lũng bình thường, thay vì những đám mây chờn vờn là những làn u khí vất vưởng. Ở giữa thung lũng, trên khoảng đất lớn mấy trăm trượng vuông tương đối bằng phẳng, dựng lên một cái đài khổng lồ, trên đài treo bốn là cờ đen như vũ trụ đột nhiên bị mất ánh dương.

Xung quanh đài này không có bàn ghế gì cả, chỉ thấy vô số yêu nhân với đủ mọi loại hình dáng kỳ quái đang lơ lửng tập trung. Bọn chúng ngoài trừ đôi mắt thi thoảng ngó lên đài cao như chờ đợi một cái gì đấy quan trọng, còn mồm mép thì liên tục tranh cãi với mấy gã đứng cạnh bằng đủ mọi ngôn ngữ chợ búa.

Yến Phi Phi nhú mày, nàng thở dài nói:

-Quang cảnh này quả thật muội mới thấy lần đầu!

Vũ Xương không phản đối, có lẽ hẳn cũng giống như nàng, chưa nhìn thấy cảnh tượng tự nhiên như thế này bao giờ.

Cứ theo lý mà nói thì một sự tập trung với đầy đủ chúng nhân của Yêu giới tất nhiên sẽ phải liên quan đến một sự kiện hệ trọng. Qua một vài lời bàn tán huyền thuyên bì bõm vọng lại, hai người có thể đoán được kẻ đứng ra trụ trì cuộc đại hội lớn này là Yêu Hồ gì đấy.

Đột nhiên phía dưới thung lũng tiếng ồn ào lắng lại, tất cả yêu nhân cùng hướng song mục lên đài cao.

Từ một ngọn núi lớn cách đây không xa vi vút dải ánh sáng bàng bạc đầy mê lực rồi một nhân ảnh bay chập chờn đến. Chỉ thấy đây là một nam nhân toàn thân vận bạch y, dáng độ tự tại, an nhàn. Trên khuôn mặt trắng trong như ngọc xuất hiện một nét cười đầy tính thâm trầm. Trên đời này có một mỹ nam tử như vậy thật khó làm người ta tin.

Yến Phi Phi gần người giây lát nói:

-Hắn ta là Yêu Hồ ngàn năm, mị tâm thuật quả nhiên không tầm thường!

Lại nghe thấy tiếng nói ấm nồng của Yêu Hồ cất lên khi hắn vừa đáp xuống đài:

-Hôm nay tập hợp các vị đến đây như vậy tất nhiên cũng có nhiều điều thất lễ, nhưng quả thật ta cũng không muốn hưởng diễm phúc này một mình...

Trên trời cao đột nhiên u khí vần vũ cắt ngang lời hắn, chúng nhân đang chăm chú nhìn Yêu Hồ liền ngược lên quan sát. Đám u khí dần dần định hình thành một yêu nhân nửa người nửa rắn. Chúng nhân xì xào bàn tán rồi cùng hô lớn:

-Tướng quân!

Yêu Xà cười nhạt đáp xuống cạnh Yêu Hồ gần giọng:

-Cướp đi mỹ nữ trong tay ta rồi bày đặt tổ chức đại hội tranh thủ sự tương trợ của chúng nhân, người quả nhiên thâm độc hơn ta nghĩ!

Yêu Hồ chẳng hề tức giận trước câu nói đó, hắn bật cười giòn tan nói:

-Nếu đã bị cướp thì chỉ nên trách mình còn kém, đừng nên đến phá hoại người ta!

Yêu Xà giận run người, hăn rũ áo bay xuống đài nói:

-Ta đâu tiểu nhân như ngươi! Hôm nay đến đây tự khắc cũng sẽ bàng quan mà xem ngươi dở trò gì?

Chúng nhân gật đầu rồi hướng chân diện lên đài quan sát tiếp. Yêu Hồ mỉm cười:

-Nguyên lai vì hôm qua ta tình cờ mà đoạt được một mỹ nhân trong tay của kẻ chẳng ra gì nên hôm nay quyết định tổ chức đại hội này để tặng cho người xứng đáng!

Yến Phi Phi cùng Vũ Xương đăm chiêu, họ nhất thời chưa thể đoán ra mỹ nhân đó là ai nên lặng lẽ quan sát. Yêu Hồ nói xong liền phất tay. Từ hướng hăn vừa bay đến một dải sáng xuất hiện rồi cuốn theo một nhân ảnh đáp xuống cạnh hăn. Đích thị là Nam Cung Phi Vân!

Vũ Xương cùng Yến Phi Phi ngạc nhiên nhìn nhau, hăn cười khố:

-Nàng ta đến đây làm gì mà đến nỗi rơi vào tay ma nhân thế kia?

Phía dưới, bọn yêu nhân tròn mắt nhìn Phi Vân, nét mặt tuy dị dạng nhưng trên đó ánh lên mười phần ngạc nhiên lẫn thèm khát, dường như chúng chưa bao giờ thấy một giai nhân tuyệt sắc đến như vậy!

Nam Cung Phi Vân bất nhãn mắg:

-Bọn khốn kiếp, giết ta đi cho rồi!

Nàng cự người như muốn thoát ra khỏi sợi dây vô hình mà Yêu Hồ đang quấn quanh người nhưng vô ích! Yêu Hồ không quan tâm tới điều đó, hăn hướng tới chúng nhân nói tiếp:

-Đại mỹ nhân này sẽ thuộc về người nào xứng đáng, ta không hề đụng đến!

Mấy giọng nói phía dưới sột sắng vang lên:

-Thế nào là xứng đáng?

Mọi người đồng loạt gật đầu, có ý cho rằng câu hỏi này thật chính xác! Yêu Hồ chấp tay sau lưng, hần khoan thai bước đi mấy bước đáp:

-Mỹ nhân phải tương xứng với anh hùng, thế nên mới có câu " Trai anh hùng, gái thuyền duyên " vậy!

Lại mấy giọng nói nữa vang lên, âm điệu có chút bức bối:

-Ai chẳng nghĩ mình là anh hùng, Yêu Hồ quân sư nói vậy chỉ khiến bọn ta khó hiểu thêm!

Yêu Hồ gật đầu:

-Các vị nói cũng phải! Ai cũng nghĩ mình là anh hùng, nhưng để mọi người công nhận thì chỉ còn một cách: Tỷ đấu!

Nam Cung Phi Vân mắng:

-Khốn kiếp! Ta đâu phải thứ hàng hóa mà người dám đem ra để treo giải?

Yêu Hồ cười nham nhở:

-Đối với nam nhân thì mỹ nữ cũng chỉ là một món hàng, hề hề!

Yêu Xà phía dưới quát lên:

-Khốn kiếp! Đang lúc thế lực yêu ma bị tổn thương nguyên khí mà người dở trò này ra chẳng phải sẽ làm tổn hại đến tình cảm chúng dân hay

sao?

Bọn nam nhân phía dưới dường như bị dáng hình dài các, yêu kiều của nữ nhân kia làm lóa mắt nên không hề để ý đến lời của Yêu Xà, chúng nhao nhao:

-Hay lắm! Hay lắm!

Mấy gã vừa trò chuyện khi nãy lập tức cách xa nhau, dường như chúng sợ trò vuỵện nữa sẽ khiến mình khó mà mạnh tay được khi phải đối mặt với nhau trên lôi đài. Nữ nhân thật có mị lực ghê gớm. Người xưa nói " đảo quốc, khuynh thành" cũng không sai!

Yêu Hồ tóm tay Nam Cung Phi Vân định bay khỏi lôi đài thì phía trên cao một đạo bạch quang chói ngời xuất hiện. Bọn yêu nhân ngược lên quan sát chỉ thấy đấy là một nam tử vận trường bào trắng tuổi ngoài đôi mươi, khí độ tiêu sái, mặt đẹp như ngọc. Nam Cung Phi Vân thoáng mừng rỡ gọi:

-Tiểu Tường sư...

Nói đến đây nàng ta mới nhận ra bây giờ mình không còn trong Đồng Tước phái nữa nên dừng lại thở dài một tiếng. Tiểu Tường đáp xuống trước mặt hai người, chân diện lộ sắc mừng vui nói:

-Sư muội! Cuối cùng ta cũng tìm được muội rồi!

Vũ Xương trông thấy quang cảnh ấy thì cười nhạt:

-Quả nhiên là kẻ si tình, dám dẫn mình vào giữa chốn ma nhân trùng trùng để cứu mỹ nhân!

Yến Phi Phi lườm hằn:

-Si tình thì có gì không tốt? Nếu huynh bị chúng bắt muội cũng sẽ làm như thế vậy!

Vũ Xương nheo mày không nói gì. Phía dưới Yêu Hồ cười nhạt:

-Dám liều mạng cứu người trong mộng, đáng khen!

Nam Cung Phi Vân mắng:

-Ai là người trong mộng? Khốn kiếp!

Nói xong mới nhìn qua Tiểu Tường, nàng ta thấy mặt hắn nổi lên mấy phần u ám thì cũng lấy làm ân hận trước câu nói đó!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Xa Luân Chiến

Yêu Hồ ngửa mặt cười vang, thần thái hăn nom như vô ưu vô lo nhưng ánh mắt thì ánh lên mấy phần âm hiểm:

-Người đã nghe nàng ta nói gì rồi chứ? Nàng ta không có tình cảm gì với người, có hiểu hay không?

Nam Cung Phi Vân khẽ cau mày trước câu nói đó, nhưng suy đi nghĩ lại không biết thế nào lại cất lời:

-Đúng vậy! Huynh nên đi khỏi đây thôi!

Tiểu Tường vốn dĩ đã mấy phần sầu héo trước câu nói kia của Phi Vân, giờ nghe nàng ta nói nốt câu này thì tâm tư như bất ngờ bị dội một gáo nước lạnh khiến những nghĩ suy cơ hồ đóng băng hết. Hăn đứng chôn chân ngơ ngẩn không biết nên làm gì cho phải.

Khi trên Thu Phong sơn hăn đã phải một phen thất thần khi Lục Đại Từ nói rằng hăn và Nam Cung Phi Vân có tình ý. Mãi sau này Tiểu Tường mới rõ mọi chuyện, tâm tư hăn vì vậy có chút hy vọng. Nhưng giờ đây... dường như nữ nhân này rất thích làm cho hăn thất vọng. Phải chăng các trang tuyệt thế giai nhân đều như vậy?

Tiểu Tường ngơ ngẩn xuất thần, mắt hăn nặng trĩu ưu tư rồi đột nhiên thanh kiếm trên lưng hăn rơi khỏi vỏ... Tiểu tường chỉ thẳng mũi kiếm về phía Yêu Hồ gần từng tiếng:

-Ta không biết nàng nghĩ thế nào, nhưng hôm nay ta phải đưa nàng đi khỏi đây!

Chúng nhân và Yêu Hồ có chút sững sờ trước câu nói ấy, đã đành rằng đại mỹ nhân xưa nay vẫn khiến người ta đổ máu rất nhiều. Nhưng cái khí thế can trường đến sâu thẳm của gã thiếu niên này thật khiến chúng nhân vạn phần khó hiểu. Khó hiểu cho cái tình yêu không đúng chỗ của hắn hay khó hiểu cho tinh thần một kẻ không biết sợ chết?

Nam Cung Phi Vân đắm mắt nhìn Tiểu Tường một hồi lâu, ánh mắt long lanh như làn thu thủy ấy chợt dao động, dường như tâm tư nàng có chút xúc cảm trào dâng. Nàng ngoảnh mặt đi nói:

-Huynh bất tất phải làm như thế?

Yêu Xà đang đứng lặng lẽ phía dưới liền cất tiếng khinh khi:

-Loài người thật nhiều sự! Yêu Hồ người chủ trì đại hội sao không giết phăng kẻ cản trở đó đi?

Yêu Hồ khẽ nhếch môi, hắn vốn dĩ là kẻ thâm trầm túc trí đa mưu, cho dù âm hiểm đến độ nào cũng khó để lộ toan tính ra ngoài chân diện:

-Ta tự khắc biết mình phải làm thế nào. Đâu cần kẻ bại tướng như người phải chỉ dạy?

Yêu Xà vạn phần uất ức trước câu nói đó, tuy nhiên hắn cũng chưa đến nỗi là kẻ vì nóng giận mà lu mờ tâm trí, cho nên chỉ rừ áo quay mặt đi chứ không phát tác. Yêu Hồ chẳng thềm để tâm, hắn hướng xuống bọn yêu nhân đang nhao nhao ra vẻ sốt sắng nói:

-Vì đây là lời đài cho nên ta cũng không muốn cậ thế mà ức hiếp người, vị tiểu huynh đài này đã đến đây muốn cướp đại mỹ nhân đi thì ta cũng cho hắn một cơ hội! Các vị hãy thượng đài giao đấu với hắn!

Nói đoạn cũng chẳng thèm quan tâm Tiểu Tường có chấp nhận hay không. Yêu Hồ nắm tay Nam Cung Phi Vân bay vọt khỏi đài như tên bắn. Tiểu Tường biến sắc, hấn toan cất bước đuổi theo thì một Lang Nhân nhảy lên xuất thủ.

Bộ dạng Lang Nhân này thật khiến người ta phải đắm tâm, toàn thân hấn chẳng khác gì một nam tử, chỉ duy có cái đầu hệt đầu sói, hàm răng trắng nhớn phập phồng bao đầy thứ nước nhờn nhớt. Tiểu Tường là kẻ ưa sạch sẽ gọn gàng, hấn nhìn thấy Lang Nhân đỏ hoe như vậy không khỏi rùng mình một cái.

Lang Nhân tru một tiếng vang dội thung lũng rồi tiếp cận Tiểu Tường mang theo hai đạo thanh quang chói lòa trên tay. Tiểu Tường tuy tâm tư hãy còn muốn đuổi theo Yêu Hồ nhưng trước mặt là địch nhân vạn phần hung hãn nên không thể không đối phó, hấn lui lại hai bước tránh tiếp cận với chưởng phong và những luồng nước miếng văng tung tóe rồi vận chân khí xuất một đạo lôi điện khổng lồ dội thẳng xuống đầu Lang Nhân.

Chỉ thấy không gian đột nhiên bùng sáng, u khí bành bồng bị dạt khỏi đài, Lang Nhân hãy còn mười phần hung hăng thì đã dính trọn tia kiếm quang tựa làn sét ấy. Hấn tru lên một tiếng hoang dại náo lòng, dường như đấy chính là tiếng kêu cuối cùng của cuộc đời hấn. Âm thanh thảm thiết ấy dứt đi thì hấn cũng như chiếc lá bay khỏi đài! Hồn lìa khỏi xác!

Yêu Hồ cùng bọn Yêu Nhân rúng động tâm can trước chương pháp lợi hại. Không khí đột nhiên trầm lắng xuống rất nhiều. Yến Phi Phi cau chân diện hỏi:

-Đấy có phải là ngũ hành giống của huynh không?

Vũ Xương lắc đầu:

-Chỉ là kiếm quyết tinh diệu, chưa thể nói là Ngũ Hành Chi Lực được!

Dưới thung lũng, không gian sau một hồi im lặng lại bắt đầu dậy lên tiếng ồn ào như chợ vỡ. Lũ yêu nhân sau phút giây bàng hoàng đã trấn tĩnh, có nhiều kẻ hoảng sợ ra mặt nhưng nhiều kẻ máu nóng lại sôi lên. Chúng tuy rằng cũng tiếc rẻ mạng sống nhưng đối với mỹ nhân vẫn không cầm được lòng.

Một tên Yêu Nhân hình dạng cổ quái như khỉ nhảy lên thế chân, tuy hẳn có phần lợi hại hơn so với Lang Nhân nhưng cũng không chịu nổi hai chiêu. Cứ như vậy, lần lượt, tên này ngã gục thì tên khác lên và tên sau thì mạnh hơn tên trước...

Nam Cung Phi Vân đứng phía dưới đài trông lên tâm tư biến chuyển liên hồi, trên khuôn mặt trắng như tuyết, tươi tắn trắng rằm ấy xuất hiện những làn sóng lo lắng ngày càng lớn. Con người dù cao thâm đến bao nhiêu thì cũng không phải bất tử bất diệt, rồi sẽ đến lúc kiệt sức mà bất lực. Tiểu Tường tu hành hãy còn chưa được bao lâu, tuy có nhờ tư chất phi phàm mà giác ngộ được kiếm quyết lợi hại nhưng phải đánh Xa luân chiến như thế thì chẳng khác nào tìm con đường chết!

Nàng nghĩ cũng không sai, đến yêu nhân thứ hai mươi lăm thì mồ hôi trên trán Tiểu Tường lấm tẩm, hẳn đã được tên yêu nhân đỏ loét khỏi sàn thì chống kiếm thở dốc!

Yến Phi Phi khẽ nheo mày, nàng quay sang Vũ Xương nói:

-Nam Cung Phi Vân tuy rằng chẳng ra gì nhưng Tiểu Tường huynh không phải kẻ xấu, chúng ta nên hành động thôi!

Vũ Xương gật đầu. Hẳn cùng Yến Phi Phi rời khỏi chỗ núp như hai tia chớp đáp xuống lôi đài án trước mặt Tiểu Tường. Một tên Yêu Nhân nữa vừa nhảy lên đang định xuất thủ trông thấy cơ sự ấy thì biến sắc hỏi:

-Các người là ai?

Tiểu Tường trên mặt lộ nét vui hân mĩm cười:

-Thì là là Điệp huynh và Yến muội! Sao hai vị lại đến đây?

Yến Phi Phi đáp:

-Chuyện này để nói sau, chúng ta tiêu diệt bọn yêu nhân này cái đã rồi tính!

Nói đoạn xuất Tam Liên Quyết đánh thẳng đến Yêu Nhân. Bọn Yêu Ma phía dưới thất thần. Sau phút giây sững sờ trước sự xuất hiện của hai kẻ lạ mặt chúng lấy lại bình tĩnh nhao nhao mắng:

-Loài người đáng ghét! Tại sao đến phá bọn ta?

Yêu Hồ cùng Yêu Xà cũng ngạc nhiên tột độ, chúng ngơ ngác nhìn nhau như có ý rò hỏi kẻ mới đến này rốt cuộc là người thế nào? Nhưng nhận ra vẻ mặt của kẻ đối diện chẳng hơn gì mình thì lại ngược lên đài cao quan sát!

Nam Cung Phi Vân vốn dĩ trước kia cũng chẳng hề có hảo cảm gì với Điệp Vũ Xương và yến Phi Phi, nhưng bây giờ giữa chốn hoang lạnh đầy yêu khí này có một vài con người cũng khiến nàng ta ấm lòng đôi phần. Mặc dù cũng không dám hy vọng gì nhiều. Đối với chính đạo nàng đã là phản đồ. Yến Phi Phi lại là nghĩa nữ của Thu Nhược Tuyền, tất nhiên có nhiều điều không được hay ho với nàng. Còn gã Vũ Xương kia thì rốt cuộc cũng chưa hiểu hẳn ra sao?

Trên đài cao lúc này gã Yêu Nhân đột nhiên thấy ba tia sáng hồng nhạt như lưu tinh trên cao dội xuống thì hoảng hồn tránh né. Nhưng hẳn không ngờ được rằng ba dải sáng này rốt cuộc cũng chỉ là hư chiêu nên khi mặt đất nở bung ba bông hồng liên khồng lồ thì hẳn không kịp tránh né nên văng xuống đài như chiếc lá khô. Yến Phi Phi cười nhạt một tiếng rồi thu kiếm đến bên Vũ Xương đứng.

Yêu Xà trông thấy cơ sự ấy liền nhìn Yêu Hồ hừ lạnh:

-Đại hội do người tổ chức có khác, toàn xuất hiện bọn phá rối, đúng là chẳng ra gì!

Yêu Hồ thâm trầm khác người nhưng lúc này cũng phải méo mó chân diện, hăn quét ánh mắt sắc lạnh nhìn Vũ Xương cùng Yến Phi Phi hỏi:

-Các người là ai?

Vũ Xương khinh khi không thèm trả lời. Yến Phi Phi kéo áo hăn hỏi:

-Bọn Yêu nhân này tuy rằng tội ác cũng nhiều nhưng thiết nghĩ không phải kẻ nào cũng đáng chết, chúng ta nên giết mấy tên cầm đầu thôi có được không?

Vũ Xương thở dài, hăn quét mắt nhìn bọn yêu nhân tầng tầng lớp lớp đang lở nhố ngược đầu ngó nghiêng. Hăn thấy lời Yến Phi Phi nói cũng không phải là sai nên gật đầu:

-Tùy muội vậy!

Yêu Hồ ở phía dưới thấy hai người không trả lời câu hỏi của mình mà còn mặc nhiên trò chuyện như giữa chốn không người thì tâm can nổi giận. Hăn trừng mắt quát:

-Hai kẻ khốn kiếp! Bộ bị điếc hay sao?

Nam Cung Phi Vân trông thấy bộ dạng Yêu Hồ tám phần mất đi sự tiêu sái thì không khỏi cười nhạt một tiếng nói:

-Yến Phi Phi, nghĩa nữ của Thu Nhược Tuyền và Điệp Vũ Xương, kẻ được sinh ra từ Tiên Ma Chi Cảnh, người có nghe nói hay chưa?

Bọn Yêu nhân kinh đảm hồn phách, Yến Phi Phi chúng còn mơ hồ chứ kẻ được sinh ra từ Tiên Ma Chi Cảnh một mình độc đấu cả Yêu Vương lẫn Diệp Vũ Hồng thì chẳng mấy yêu nhân nào không biết. Chúng nhao nhao bàn tán, trên chân diện kẻ nào cũng như đeo thêm tám phần lo lắng lẫn sợ hãi.

Yêu Xà quét mắt nhìn Yêu Hồ, cả hai tái nhợt chân diện. Yêu Hồ dù sao cũng là kẻ tức trí đa mưu, hơn nữa khí độ có phần bất phàm hơn Yêu Xà nên chỉ chốc sau hẳn đã lấy lại được bình tĩnh.

Yêu Hồ đắm mắt ngược lên đài cao hỏi lớn át tiếng bàn tán của bọn yêu nhân:

-Hai Người đến đây là có chuyện gì?

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Lạc Hoa Hữu Ý - Lưu Thủy Vô Tình

Yêu Hồ quả nhiên tâm tư biến chuyển linh hoạt, hẳn thấy hai người này không hề tầm thường thì liền đổi cách xưng hô, thần thái xem ra cũng mấy phần nhún nhường. Tuy nhiên Yến Phi Phi cũng không phải hạng dễ bị dụ khi, mê hoặc. Nàng cười nhạt nói:

-Tâm cơ người rất giáo hoạt! Nhưng tiếc rằng...

Yêu Hồ chân diện nhợt nhạt, nét tự tại tinh anh của hẳn cơ hồ theo những làn khí u uất quý dị bay tuốt lên tận mây xanh.

-Các người đến đây để lấy mạng bọn ta?

Bọn yêu nhân phía dưới muôn phần hoảng sợ, chúng tim đập chân run, muốn chạy nhưng cơ hồ không cất nổi bước. Yến Phi Phi thở dài:

-Ban đầu bọn ta đến đây cũng có ý đấy, nhưng suy đi nghĩ lại cũng thấy không cần thiết phải làm vậy!

Yêu Hồ hớn hờ nét mặt, hẳn vui mừng hỏi:

-Vậy các vị đến đây là có ý muốn thu dụng bọn ta?

Yến Phi Phi tính đi tính lại, thấy rằng nếu mình trực tiếp hỏi kẻ nào trước đây nắm quyền hành lớn nhất thời Yêu Vương thì tất nhiên chẳng kẻ

nào chịu nhận. Tuy nhiên khi bước xuống đài tâm tư đột nhiên sáng lên, trong bụng liền nghĩ ra một kế. Nàng mỉm cười nói:

-Ngoài người ra thì dưới thời Yêu Vương còn ai nắm quyền hành cao nhất?

Yêu Hồ chưa kịp trả lời thì Yêu Xà nhảy tót lên đài đáp:

-Hắn chỉ là quân sư, người nắm binh quyền trong tay chính là ta!

Yến Phi Phi ngược xuống Yêu Hồ hỏi:

-Đúng vậy chứ?

Yêu Hồ khẽ gật đầu, ánh mắt mấy phần bất nhẫn nhìn Yêu Xà. Yến Phi Phi lại quay sang Yêu Xà chất vấn:

-Ngoài hai người ra thì không còn kẻ nào nữa sao?

Yêu Xà lắc đầu:

-Không còn, có vài kẻ nhưng thực ra chỉ là hư danh, một binh, một tốt cũng không biết!

-Vậy hôm nay các người tổ chức đại hội này là ý gì?

Yêu Xà buông ánh mắt thù hận nhìn Yêu Hồ nói:

-Nguyên lai là tên Hồ Yêu kia tổ chức ra, hắn biết ta nắm nhiều quyền hành, muốn lên làm Yêu Vương cũng khó cho nên mới dùng mỹ nhân dụ hoặc chúng nhân!

Yến Phi Phi gật đầu đắc ý:

-Xem ra đều là những lời thành thật! Vừa rồi các người vẫn mang trí tranh hùng nhưng thấy kẻ mạnh hơn đến thì khom mình, điều đấy chứng tỏ

nhân cách chẳng ra gì. Chủ nhân mới chết mà đã tranh nhau chiếm quyền lực, suy ra tâm rất bất nghĩa! Để các người sống thì không ổn!

Yêu Xà lùi lại hai bước, hắn cứ nghĩ rằng Phi Phi truy hỏi như vậy là có ý muốn trợ giúp cho kẻ nào nắm nhiều quyền hành để dễ bề sai bảo nên mới đối đáp thành thật, nào ngờ... chân diện hắc vốn dĩ xanh lét bây giờ chuyển sang màu trắng nhợt, trên khuôn mặt xù xì như da rắn lấm tấm mồ hôi rơi xuống:

-Các người... chẳng phải muốn thu dụng bọn ta sao?

Yến Phi Phi cười nhạt:

-Là tên kia tự huyễn hoặc mình chứ ta không hề nói!

Yêu Hồ thần sắc thảm hại chẳng kém gì Yêu Xà, cả hai nhìn nhau, ánh mắt chúng từ sợ hãi luân chuyển thành sát cơ rồi bất ngờ xuất thủ như chớp đến Yến Phi Phi...

Võ công Yến Phi Phi cũng chỉ ngang tầm Nam Cung Phi Vân nên tuyệt nhiên không thể là đối thủ của hai người này, chân diện nàng có chút biến đổi, tuy vậy vẫn vững tin có Vũ Xương ở bên cạnh nên mặc nhiên không thềm xuất thủ chống đỡ, cũng chẳng thềm tránh né chưởng phong.

Hai tên yêu nhân cũng lấy làm ngạc nhiên, tâm tư dâng trào làn sóng sợ hãi, nhưng đã trót giương cung thì không thể không bắn. Chúng sắp chạm được vào người Yến Phi Phi thì chợt thấy khí quyển quanh mình như bị đông đặc lại. Chúng khựng người, song thủ vẫn còn cách Yến Phi Phi hơn thước, nét mặt cả hai méo mó như mang nỗi đau ngàn núi đè xuống.

Chúng ngược mắt quan sát thấy Vũ Xương không biết tự bao giờ đã vọt mình lên không. Hắn an nhàn phiêu hốt như cây ngọc trước gió, ánh mắt không chút cảm xúc.

Từ hữu thủ của hắn, một đạo chưởng phong trắng toát như tuyết tuôn chảy bao bọc lấy thân hình hai yêu nhân... luồng chưởng phong ấy co thắt dần lại theo từng cử động mấy ngón tay, kèm theo đấy là những tiếng rên la rồi nét mặt méo mó của hai gã Yêu Nhân...

Khi chúng hoàn toàn tuyệt vọng buông xuôi không chống cự nữa thì đột nhiên trên trời cao bốn đạo thanh quang chói lòa xuất hiện. Không khí một vùng như chao đảo, méo mó dị dạng trước sự di chuyển tựa hồ bốn cơn lốc xóay của Tứ Đại Thần Ma.

Bốn gã dừng lại liền xuất thủ điên cuồng đến Vũ Xương, miệng tuyệt nhiên là không nói câu nào.

Vũ Xương cười nhạt, hắn ném hai Yêu Nhân khỏi đài rồi xuất "Ngọc Hỏa Phong Sơn" nghênh đón. Yêu Hồ cùng Yêu Xà nhân cơ hội đó bằng mình vào vách núi trốn đi. Tiểu Tường cùng Yến Phi Phi hét lớn định truy kích nhưng không gian lúc đấy rung động dữ dội. Hai người vội vận công định thân quan sát!

Chỉ thấy trên cao không gian biến chuyển dữ dội, sắc đỏ chói ngời không gian rồi lưu tinh vận động như hình cầu vồng dạt lên nghênh tiếp đòn của Tứ Đại Thần Ma. Sau khi hấp thụ được Tiên Ma Chi Hồn Vũ Xương đã hoàn toàn khống chế được sự vận động cũng như hướng di chuyển của Lưu Tinh, lạc thạch khi xuất thủ. Chúng không còn rơi theo quỹ đạo nhất định mà bay theo hướng hắn khiến một cách ngoan ngoãn.

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, không gian bùng sáng sắc màu đỏ, xanh quái dị. Tứ Đại Thần Ma lui lại, ngọc diện mấy phần nhợt nhạt, còn Vũ Xương lắc lư người, sắc mặt không đổi. Tứ Đại Thần Ma buông mắt nhìn nhau, song mục kẻ nào kẻ nấy ánh lên tám phần ngạc nhiên. Một nữ ma nhân nói:

-Thảo nào Ma Hoàng lại muốn lôi kéo hắn!

Tên khác gật đầu:

-Mục đích đã đạt rồi, khỏi cần đôi co!

Nói đoạn bốn tên ngự kiếm dạt đi như lốc. Vũ Xương không đuổi theo, hăn đáp xuống đất buông tiếng nói gọn với chúng ma nhân:

-Các người nên phân tán đi mà sống tiếp, nếu còn tụ hội ở Cô Nhĩ Sơn cũng chỉ làm mối cho Ma Hoàng!

Bọn Yêu Nhân khi nấy chứng nghiệm chương pháp bài sơn đảo hải của hăn đã hồn bay phách lạc, tay chân rụng rời. Bây giờ nghe hăn nói thế thì còn gì vui mừng cho bằng? Vậy là mạnh kẻ nào kẻ ấy chạy, không gian nhốn nháo như chợ vỡ, chỉ phút chốc trong trường còn lại bốn người. Nam Cung Phi Vân vẫn im lặng ánh mắt ngược cao, Tiểu Tường bước lên định nói mấy lời tri ân nhưng Vũ Xương đã nhanh hơn:

-Các người nên rời khỏi đây là vừa!

Nói đoạn, nắm tay Yến Phi Phi bay vút khỏi Cô Nhĩ Sơn. Bóng dáng hai người chìm dần vào u khí dạt dào...

Tiểu Tường lặng lẽ đứng nhìn Nam Cung Phi Vân rất lâu, ánh mắt hăn sâu thăm trông thấy, không gian như ngưng đọng lại trước cái nhìn mênh mông, héo hắt lòng dạ của hăn. Nam Cung Phi Vân hình như cũng sợ mình sẽ dao động trước ánh mắt ấy, nàng ngước thu nhãn u ám lên nhìn rặng núi xa xa... Tiểu Tường thở dài:

-Sư muội tính đi đâu?

Nam Cung Phi Vân lạnh nhạt đáp:

-Ta đã không còn là người của Đồng Tước phái, huynh gọi thế không sợ mang tiếng phản nghịch hay sao?

Tiểu Tường hơi sững người, hần trấn tĩnh cười gượng nói:

-Phản nghịch thì đã sao? Chỉ cần muội...

Nam Cung Phi Vân hiểu được ý hần muốn nói gì nên ngắt ngang:

-Tâm tư ta thế nào đã nói rồi, huynh bất tất phải cố chấp như vậy!

Chân diện Tiểu Tường hơi co giật lại, hần nhột nhạt lắc đầu:

-Ta không tin!

Nam Cung Phi Vân dường như sợ tiếp xúc với hần lâu thì không quyết được nên băng mình bay đi nói:

-Huynh đừng nên huyễn hoặc mình nữa!

Bóng dáng mảnh mai ấy chìm dần vào u khí, không gian trở trọi hình bóng Tiểu Tường, hần chớp chớp hai mi mắt ngật lệ nhìn trời mây nói:

-Số người thật chẳng ra gì...

Nói xong cũng run người ngự kiểm mất dạng...

Thu Nhược Tuyền nhận được thư của Nhất Tiêu chân nhân mới giật mình thảng thốt. Lý ra lão phải đoán được rằng Ma Hoàng sẽ chọn nơi Yêu khí trập trùng như Nam Cương để cư ngụ mới phải! Hóa ra lo lắng quá nhiều làm con người ta lu mờ tâm trí một cách đáng sợ! Lão vội đi tìm Tào Mạnh Cường để chuẩn bị đến Đồng Tước Phái tương trợ.

Kể từ khi Yến Phi Phi chạy theo Điệp Vũ Xương thì Tào Mạnh Cường như mất đi nửa phần hồn vía, hần cả ngày không nhốt mình ở trong phòng thì cũng xuống Hoa Lâm Thành uống rượu. Thu Nhược Tuyền đến phòng hần tìm không thấy thì cũng đoán được cơ sự nên bay thẳng đến mấy tửu điểm ở Hoa Lâm Thành.

Lão thấy hần nửa nằm nửa ngồi trên ghế thì tâm tư đột nhiên vừa xót xa vừa tức giận. Lão tuy rằng là sư phụ hần nhưng sớm coi hần chẳng khác gì Yến Phi Phi, nay tự nhiên thấy hần sa vào sâu khổ như vậy thì không khỏi động tâm.

Thu Nhược Tuyền bước đến bàn lạng lẽ buông một tiếng thở dài. Tào Mạnh Cường mặt vẫn gục trên bàn xoa tay lẩm nhẩm:

-Đi! Đi hết cho ta...

Hần chưa nói hết câu thì Thu Nhược Tuyền đã nhắc bổng hần lên ném thẳng vào lu nước lớn ở ngoài cửa. Lão gằn giọng mắng:

-Người có còn xứng làm nhất mạch đệ tử của Thu Phong phái nữa hay không?

Tào Mạnh Cường lớp ngóp bò ra khỏi lu nước, đau đớn thể xác cùng với hơi lạnh cắt da làm hần tỉnh hần men rượu. Hần giật mình bước đến quỳ phục dưới chân Thu Nhược Tuyền lắp bắp:

-Sư phụ...! Đệ tử thật... đáng tội...

Thu Nhược Tuyền trông bộ dạng hần rất thảm thương thì lòng se lại. Lão đỡ hần dậy nói:

-Hãy coi như đây là một tai nạn, rồi thời gian sẽ xóa dần nỗi đau này thôi...

Tào Mạnh Cường không nói gì, hần lạng lẽ theo lão trở về Thu Phong Sơn...

Lên đến chân núi Thu Nhược Tuyền dặn dò Tào Mạnh Cường:

-Con hãy triệu hồi tất cả chúng đệ tử lại rồi ba ngày sau đưa chúng đến Đồng Tước Sơn!

Tào Mạnh Cường hơi ngần người, hẩn cúi đầu hỏi:

-Còn sư phụ?

Thu Nhược Tuyền chớp mắt đáp:

-Ta cùng ba vị sư thúc của con sẽ đến Đồng Tước Sơn trước để chuẩn bị, xem ra Ma Hoàng sớm muộn sẽ tấn công Đồng Tước phái. Chúng ta thân làm Minh Chủ không thể khoanh tay mà đứng nhìn...

Tào Mạnh Cường không đáp thêm, hẩn tiễn Thu Nhược Tuyền về phòng rồi cũng nhanh chóng đi chuẩn bị cho chúng sư đệ khởi hành...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lại Vào Quan Nội

Thiên Vũ Môn phiêu phát tuyết bay, Tuyết Sơn vạn năm nay chưa ngày nào tuyết ngừng rơi, ngọn núi khổng lồ dường như được tạo nên từ tuyết và tuyết. Hậu sơn Thiên Vũ môn, màn đêm lấp lánh ánh bạc lay lắt chiếu rọi xuống thân hình Huyền Tuyết Sương. Nàng đứng đó, trông cô đơn dịu vợi, đôi mắt mông lung buông vào đêm lạnh không chớp, phảng phất đâu đây bên làn tuyết lấp lánh như có hình ảnh ai đó chập chờn...

Trong lòng nàng trào dâng lên rất nhiều cảm xúc khác lạ, thứ cảm xúc được gọi từ quá khứ, luôn luôn ve vút nàng. Nàng đang sống với mộng ảo xa vời. Bởi vì thực tế không phải như vậy! Hẳn không yêu nàng, là nàng tự làm huyễn hoặc lòng mình, nhưng sự huyễn hoặc ấy vẫn khiến nàng vui thích, nàng muốn chìm mãi trong sự huyễn hoặc ấy!

Bích Phù Dung trầm ngâm nhìn đứa đệ tử yêu, đôi mắt rưng rưng muốn ứa lệ. Bà ta xót thương cho nàng hay xót thương cho mình? Cũng chẳng biết! Chỉ biết từ cái độ bắt gặp ba đứa Trấn Thiên cung đêm hôm lén lút đến Hoàn Thiên cung là bà đã có ý tác hợp cho hai đứa đệ tử xuất sắc của Thiên Vũ Môn rồi. Tiếc thay con tạo thích trêu người...

-Đêm khuya rồi, hãy về chuẩn bị ngày mai còn lên đường!

Huyền Tuyết Sương đang ngẩn ngơ xuất thần thì nghe thấy tiếng nói quen thuộc có chút run run ấy, nàng chớp chớp mắt hỏi:

-Sư phụ đến đây tự bao giờ? Đệ tử thật đáng trách...!

Bích Phù dung buông một tiếng thở dài, trên khuôn mặt tú lệ nhuộm màu thời gian ấy in hằn vài nét đăm chiêu. Tuyết Sương hỏi:

-Sư phụ vừa nói " ngày mai lên đường" là ý làm sao?

Bích Phù Dung mỉm cười đáp:

-Người thật chỉ biết để tâm đến hắc mà quên hết mọi chuyện, ngày mai Đồng môn chủ sẽ đưa toàn phái đến Đồng Tước Sơn hỗ trợ cho họ trong việc chống lại Ma Hoàng!

Ngọc diện Huyền Tuyết Sương dưới bóng đêm mờ ảo phảng phất mấy tia sắc vui tươi, nàng mỉm cười hỏi:

-Sư phụ nói thật chứ?

Bích Phù Dung lắc đầu nói:

-Ta có nói dối người lần nào rồi hay sao? Hãy về đi!

Huyền Tuyết Sương tâm trạng thoải mái lên rất nhiều, nàng gật đầu rồi cất bước mất dạng vào làn gió tuyết...

Phương Tử Anh, Đặng Thế Kiệt, Trần Hùng Thương mò đến phòng Công Tôn Ngọc từ tối, chúng được lệnh của Đồng Đại Thiên nên gấp rút chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để vào Quan Nội. Chuyển đi lần này lành ít dữ nhiều cho nên thần sắc ai nấy tỏ ra rất căng thẳng, tuy nhiên khi đề cập đến việc có thể gặp Vũ Xương thì không khí lại trở nên mấy phần náo nhiệt. Hùng Thương oang oang nói:

-Mọi người hãy đoán xem, bây giờ trông Xương đệ sẽ như thế nào?

Đặng Thế Kiệt lắc lư đầu:

-Tất nhiên sẽ phong tư tài mạo tốt vời rồi, nhưng chỉ e đệ ấy không còn nhớ đến mấy đứa tầm thường bọn mình thôi!

Hùng Thương gật đầu:

-Đệ nghe nói Xương đệ lãnh ngộ được Tiên Ma Chi Hồn, uy lực kinh thiên, giang hồ khó bề có đối thủ. Cho nên có khi Thế Kiệt huynh nói có lý...

Công Tôn Ngọc cười nhạt:

-Xương đệ dù có thế nào cũng không phải hạng người ấy, các sư đệ nên về chuẩn bị đi còn lên đường!

Vũ Xương mà nghe được những lời này hẩn hẩn sẽ vui lắm! Tai họa nhân gian là do hẩn gieo xuống, chúng nhân lo lắng cảm phần. Đệ tử Thiên Vũ Môn phải hạ sơn đến tận phương Nam Quan Nội xa xôi kháng địch, sự sống chết thật muôn phần khó nói, thế mà không ai trách hẩn nửa lời, lại còn lo lắng hẩn không nhận mình. Thật trên đời này hẩn cho rằng nơi yên ấm nhất là Thiên Vũ Môn cũng không hề sai...

Yên Hoa môn tuy nằm ngoài Quan Ngoại hẻo lánh nhưng không khí bên trong lại hết sức ấm áp. Dưới bóng đêm mờ nhạt, những bông hoa nở bung ngược mình vào đêm sâu uống sương. Ngọc Băng Tâm đắm mắt đứng bên Bách Hoa Đình nhìn đêm hoang. Một cơn gió nhẹ từ phương nao lay đến phất phơ tà bạch y, nàng trầm ngâm giây lát định quay vào phòng thì một nữ đệ tử bước đến nói:

-Môn chủ và Đình chủ có lệnh gọi sư tỷ đến bàn chuyện!

Ngọc Băng Tâm mày liễu khẽ xích lại hỏi:

-Không hiểu là chuyện gì?

Nữ đệ tử cúi đầu đáp:

-Muội cũng không rõ!

Nói đoạn quay mình bước đi, Ngọc Băng Tâm cũng nhanh chóng đến Thủ Ngọc Đình. Xưa nay đối với sư môn nàng chưa hề làm ai thất vọng!

Nàng bước qua Phong đình thấy một mớ đàn ông đang ngồi đốt lửa chuyện trò vớ vẩn thì không khỏi khinh khi ra mặt. Bọn chúng vì đam mê nhan sắc của đệ tử Yên Hoa Môn mà sẵn sàng chịu cảnh cả đời sống gò bó trong này, thật chẳng có trí hướng! Nếu so với hăn thì...

Nàng thở dài một tiếng, cũng chỉ vì cái Phong Đình này mà Vũ Xương và nàng mới không thể đến với nhau. Nhưng nàng thân là đệ tử mang hy vọng lớn nhất của Yên Hoa Môn, hơn nữa lại được Vạn Xuân Đường nuôi nấng từ nhỏ lại đem bí tịch ngàn năm Địa Ngục Âm Băng chưa ai luyện thành ra truyền thụ. Tất nhiên nghĩ đến ân tình như vậy thì không thể vì chút tư tình mà phản bội sư môn, ngọc diện nàng sự thống khổ bao bọc!

Vạn Xuân Đường cùng Tống Tiểu Lan đang ngồi đối trà thì thấy Ngọc Băng Tâm bước vào, nàng cúi đầu chào hai người rồi đứng qua một bên hỏi:

-Hai vị cho gọi con đến đây là có chuyện gì?

Tống Tiểu Lan gật đầu, ở Yên Hoa Môn tâm trạng bà ta trở nên hòa ái hơn rất nhiều chứ không băng lạnh như khi tiếp xúc với chúng nhân xa lạ:

-Nghe nói Ma Hoàng đang có ý định tấn công Đồng Tước Phái, ngày mai Thiên Vũ Môn, Cổ Nguyệt Phái, Sương Long phái cũng sẽ khởi hành tới đó trợ giúp họ, ta và Đình chủ đang bàn luận nhưng vẫn chưa đưa ra quyết định chính thức được! Con nghĩ xem việc này nên làm thế nào?

Ngọc Băng Tâm thấy họ coi trọng mình như vậy thì trong lòng rất lấy làm cảm kích, nàng tuy rằng chẳng mặn mà gì với mấy phái Quan Nội kia nhưng lại nghĩ đến chuyện Vũ Xương hầy còn ở Quan Nội, biết đâu chuyến đi này nàng sẽ gặp được hầy cho nên mới đáp:

-Nếu các phái khác đã tề tựu thì chúng ta cũng nên tham dự mới phải! Nếu không họ lại cho rằng mình đứng đưng đứng ngoài vòng chính đạo thì cũng không được hay!

Nàng dừng lại một chút nói tiếp:

-Hơn nữa Ma Hoàng tiêu diệt xong Đồng Tước phái thì chắc gì đã chịu bỏ qua chúng ta?

Tống Tiểu Lan gật đầu còn Vạn Xuân Đường thì thở dài, dường như tâm ý bà ta có mấy phần không được tán thành ý kiến đó, nhưng cũng chẳng tỏ ra phản đối!

Tống Môn chủ mỉm cười nhìn Ngọc Băng Tâm bảo:

-Con hãy về cho chúng sư muội chuẩn bị, ngày mai chúng ta cũng lên đường vậy!

Tứ Đại Thần Ma sau khi rời khỏi Cô Nhĩ Sơn liền bay thẳng một mạch về Nam Cương.

Ma Hoàng vẫn an tọa trên khoảnh đá dường như sinh ra là dành cho hầy, thái độ hết sức an nhàn như trên thế gian tất cả đều phi phận sự. Trông thấy Tứ Đại Thần Ma bước vào, Ma Hoàng quét song mục qua họ.

-Hầy các vị đã hoàn thành nhiệm vụ?

Tứ Đại Thần Ma cung kính đáp:

-Đúng vậy!

Ma Hoàng khẽ gật đầu rồi đưa tay vẫy vẫy họ lại gần có ý bảo hãy trông vào quả cầu xanh đang xoay chuyển liên hồi. Tứ Đại Thần Ma chăm chú quan sát, chân diện họ biến đổi từng hồi theo sự lay chuyển của khối cầu. Ma Hoàng thở dài hỏi:

-Đông Ma có ý kiến gì không?

Tứ Đại Thần Ma trông coi bốn cõi Ma Giới danh xưng lần lượt là Đông Ma, Tây Ma, Nam Ma và Bắc Ma. Trong đấy Đông, Tây là nam ma đầu, còn Bắc, Nam là nữ ma đầu.

-Bọn nhân giới đang rục rịch kéo hết lên Đồng Tước Sơn như vậy cũng thật có nhiều bề đáng ngại, chi bằng chúng ta hãy chặn đường tiêu diệt từng phái cho rồi!

Ba Thần Ma còn lại gật đầu tán thành, Ma Hoàng nhìn họ một hồi từ tốn hỏi:

-Các vị làm như vậy thì bao giờ mới khiến Nhân Giới đi theo con đường Ma Đạo?

Không ai lên tiếng, Ma Hoàng tự trả lời:

-Nhân Giới tuy rằng yếu đuối nhưng là những nhân tố quan trọng bậc nhất của Ma Giới và Tiên Giới, sở dĩ ngàn năm nay Tiên Giới thịnh hơn Ma Giới vài phần ấy là do bọn Chính đạo dưới Nhân Giới thịnh vượng nên chọn hết Thăng Tiên. Nay chúng ta đã phá bỏ được khoảng cách Tam Giới thì nên thu phục chúng mới phải!

Tây Ma nheo mày hỏi:

-Ý Ma Hoàng muốn tha cho chúng hay sao?

Ma Hoàng lắc đầu nói:

-Không hoàn toàn như vậy, các người xem! Vẫn còn những phái lưỡng lự đến Đồng Tước Sơn, hãy nhân cơ hội này đưa chúng vào Ma Đạo! Còn đợi cho những kẻ chống đối tới cùng kia tập hợp đầy đủ lên Đồng Tước Sơn ta sẽ ra tay một thể, như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều!

Tứ Đại Thần Ma còn vài điều lo ngại với cách làm của Ma Hoàng nhưng biết hần tính tình tự đại quá cao cũng không tiện bề phản đối. Bắc Ma cúi đầu hỏi:

-Bây giờ Ma Hoàng muốn chúng ta làm gì?

Ma Hoàng gật đầu đáp:

-Chư vị hãy về đốc thúc Tiểu Thiên Ma tăng cường phòng ngự, nếu Tiên Hoàng có tiến đánh Ma Giới thì phải gấp rút thông báo, sau đấy đem một số chúng ma nhân đến Triều Dương phái... các vị hiểu ý ta rồi chứ?

Tứ Đại Thần Ma gật đầu tỏ ý đồng tình, chợt Nam Ma như nghĩ ra sự việc quan hệ vội hỏi:

-Gần đây ta nghe nói Âu Dương Tu cùng Lao Hà đang triệu tập bọn tàn dư Tiên Tri giáo, liệu có cần tiêu trừ hay không?

Ma Hoàng ngửa mặt cười lớn:

-Chúng đều mang trong mình tà tâm, tuy nhiên sức lực thì không nhiều, sau này nếu có cơ duyên cũng sẽ đầu nhập Ma Giới, tiêu diệt chúng là làm tổn hao nguyên khí vậy!

Tứ Đại Thần Ma vẫn còn mấy điều băn khoăn nên chưa muốn cất bước, Ma Hoàng đoán được tám phần cho nên xoay mạnh khối cầu cho nó vút lên cao hơn trượng rồi đứng dậy khoan thai bước đi nói:

-Ta tiêu diệt Yêu Vương cùng Điệp Vũ Hồng là vì chúng mang dã tâm trong mình quá lớn, lại tu luyện được Hấp Tinh Chương tất sau này sẽ di hại! Hơn nữa đây cũng là cách bồi xung chân nguyên cho ta. Lý ra ta phải tiêu diệt hết bọn Yêu Nhân để gia tăng chân lực nhưng gần đây phát hiện ra mình đã đến hạn cực đại cho nên cũng cho chúng một sinh lộ để có cơ hội tiếp nhập Ma Giới !...

Tứ Đại Thần Ma nghe vậy thì cơ hồ cũng được giải tỏa thắc mắc cho nên cúi đầu lui ra, Ma Hoang gật đầu vừa ý rồi quay lại tảng đá kéo khối cầu xanh huyền hoặc xuống tiếp tục quan sát...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Trả Thù

Gần đây giang hồ dậy sóng miện, Vũ Xương hiểu rõ nguyên nhân vì đâu. Tâm tư hắn ban đầu còn mấy phần bức bối, tức giận. Nhưng sau dần, hắn thấy mình có nỗi khùng với chúng nhân cũng chẳng được tích sự gì cho nên bình tĩnh lại đôi chút. Còn Yến Phi Phi thì không tĩnh tâm được cho lắm. Nhất là trong tửu lâu này...

-Tiếc thay, mỹ nhân như vậy mà bỏ theo gã ma nhân đó thì thật chẳng còn gì để nói!

-Trước kia ta còn ngỡ nàng ta là nữ hiệp số một trên giang hồ, không ngờ có biến sự mới biết lòng dạ con người...

-Thật tội nghiệp cho Tào thiếu hiệp, chẳng khác nào bắt ốc nuôi cò...

Lời nói oang oang của năm sáu đại hán đang đối tửu ở bàn bên cạnh khiến Yến Phi Phi khẽ run người, nàng toan đứng dậy phát tác thì Vũ Xương vươn hữu thủ nắm lấy tay nàng, ánh mắt hắn mấy phần khắc khổ. Yến Phi Phi cảm nhận thấy bàn tay hắn lạnh lạnh, lại hơi run run thì cũng hiểu ra nên trấn định tâm tình ngồi xuống. Nàng rót rượu vào hai bát lớn đưa cho Vũ Xương một bát, đoạn uống cạn bát còn lại nói:

-Uống đi huynh!

Vũ Xương ngấm đi ngấm lại lời mấy đại hán kia nói, hắn thấy mình thật chẳng ra gì nên cũng uống cạn chén rượu, hòng lấy men cay xóa đi suy

nghe vẫn vợ.

Yến Phi Phi đặt lên bàn một thỏi bạc rồi nắm tay hần bước đi nói:

-Bọn người này thật chẳng ra gì, chúng ta đi thôi!

Lời nói của nàng không nhỏ nên khách nhân trong tửu điểm tất nhiên là nghe đầy đủ, họ quan sát thì cơ hồ thấy nàng quen quen... nhưng vì Yến Phi phi vận trang phục thủy lục chứ không mặc đồng phục Thu Phong phái nên chẳng ai dám nói ra suy đoán của mình. Họ còn ngần ngại thì bóng dáng đôi nam nữ đã mất dạng vào dòng người trên phố...

Yến Phi Phi vừa đi vừa nói:

-Bọn chúng chỉ là một lũ tiểu nhân, ăn không ngồi rồi nên vác chuyện thiên hạ ra soi mói, huynh đừng nghe ngợ làm gì...

Vũ Xương mỉm cười, nụ cười của hần sau chuỗi ngày dài u ám, giờ đã có chút tươi tỉnh:

-Muội không nghe ngợ thì ta cũng đâu thừa hơi!

Yến Phi Phi tựa đầu vào vai hần không nói thêm. Lúc này từ xa, dòng người đang đi lại tấp nập trên phố phường đột nhiên khựng lại rồi dạt hết vào bên đường. Đây đó tiếng ồn ào xì xầm bàn tán vang lên. Thoáng sau, từ hướng ấy xuất hiện rất nhiều đệ tử Thu Phong phái đang dong ngựa đi tới. Dẫn đầu trong số ấy là một hán tử tuổi ngoài đôi mươi, thần thái phiêu dật, tuy nhiên trên nét mặt bánh ao ấn chứa vài nét sầu bi khiến người ta nhìn vào không khỏi nhói lòng...

Yến Phi Phi dăm chiêu hỏi:

-Tào biểu ca dẫn họ đến đây làm gì?

Lời nói dứt, đoàn người Thu Phong phái cũng tiến lại trước mặt họ. Tào Mạnh Cường nhìn thấy Yến Phi Phi thì đôi mắt rưng rưng, hăn nhảy vội xuống ngựa run giọng hỏi:

-Biểu muội...! Sao lâu nay không về Thu Phong phái... lại còn ăn mặc lạ vậy ?...

Hăn ngừng nói quay sang Vũ Xương, chân diện lập tức u ám. Vũ Xương mỉm cười chào hăn rồi cất bước đi sang một bên để biểu huynh muội họ trò chuyện.

Yến Phi Phi chớp mi mắt nói:

-Muội từ giờ đã theo huynh ấy thì đương nhiên là người của huynh ấy, không còn thuộc Thu Phong phái...

Tào Mạnh Cường rúng động thân hình một cái, hăn thở phào một tiếng cố che dấu mấy xúc cảm sâu khổ, đoạn ngược nhìn trời cao nói:

-Nếu muội cho rằng như vậy là mình hạnh phúc thì... nên làm...

Yến Phi Phi gật đầu:

-Cám ơn biểu ca đã hiểu!

Tào Mạnh Cường khẽ chớp mắt, hăn cười gượng:

-Sư phụ vẫn nhắc tới biểu muội, nếu muội không bận thì nên lên Đồng Tước sơn ghé thăm người...

-Nói vậy các huynh cũng tới Đồng Tước sơn? Nhưng để làm gì?

-Gần đây Ma Hoàng ngự ở Nam Cương, hăn có ý đồ muốn tấn công Đồng Tước phái cho nên anh hùng chính đạo hầu như đã kéo cả về đây!

Yến Phi Phi thở dài:

-Vậy biểu ca lên đó hãy nói dùm với nghĩa phụ rằng muội rất nhớ người, mong người hãy bảo trọng !...

Nói đoạn cũng cất bước về hướng Vũ Xương, Tào Mạnh Cường nhìn theo, hẳn định gọi nàng lại nhưng rồi không biết mở lời thế nào nên đành rũ tay áo, chân diện u uất khác lạ...

Lao Hà cùng Âu Dương Tu đi qua đi lại trước cổng một cái hang đá âm u ở gần Thiết Sơn, hai lão tâm trạng mười phần nôn nóng lẫn u ám. Chợt đằng xa, trong đám cỏ lau nghi ngút có tiếng xào xạc rồi Hà Chí Bình cùng Vu Đại Hải xuất hiện. Song Sát choàng kín huyền y từ đầu đến chân, chỉ để lộ khuôn mặt gian trá, âm hiểm. Âu Dương Tu cùng Lao Hà như bắt được vàng, vội chạy đến hỏi:

-Đã biết đích thị ngày nào chúng vào Quan Nội hay chưa?

Hà Chí Bình cúi đầu nói:

-Ngày mai chúng sẽ vào đến Quan Nội, chúng ta nên mai phục ở Dương Hà trấn là tốt nhất!

Lao Hà hậm hực nói:

-Mọi chuyện tất cả đều do tên Điệp Vũ Xương khốn kiếp kia, nếu không có hắn thì chúng ta đâu đến nỗi rơi vào tình trạng này. Không trút giận được vào hắn thì hủy diệt môn phái hắn cũng là trả thù vậy!

Âu Dương Tu định lên tiếng thì ở phía cỏ rậm rạp lại vọng đến mấy tiếng xào xạc. Lão nheo mày hỏi:

-Các người có đem theo ai về không?

Vu Đại Hải giật mình đáp:

-Chúng tại hạ không hề đem theo ai cả...

Lao Hà và Âu Dương Tu nhú mào rồi lao vọt vào rừng lau, hai lão phóng chưởng về phía tiếng động phát ra khiến cỏ lau tan nát bay dào dạt. Chợt thấy phía ấy băng ra hai nhân ảnh. Chính là Yêu Hồ và Yêu Xà! Âu Dương Tu nhú mào hỏi:

-Các người lén lút như vậy là có ý gì?

Yêu Hồ mỉm cười nói:

-Chúng ta vừa rồi nghe được đôi ba phần nên biết được mình có chung một kẻ thù, chi bằng...

Lao Hà cười nhạt:

-Người hãy còn chưa nói mình là ai?

Yêu Hồ khựng người, thái độ ra bộ đã thất lễ rồi chỉ Yêu Xà nói:

-Đây là Yêu Xà tướng quân dưới trướng Yêu Vương, còn ta là Yêu Hồ làm quân sư!

Yêu Xà chẳng lên tiếng, Âu Dương Tu đắm mào suy nghĩ một lúc, nói:

-Các người định cùng bọn ta liên thủ đối phó với đám người Quan Ngoại sao?

Yêu Hồ gật gù đáp:

-Người ta vẫn bảo thêm người, thêm sức mạnh, chẳng lẽ các người không muốn?

Âu Dương Tu xua tay:

-Hãy vào trong rồi sẽ tính!

Nói đoạn quay mình bước vào hang đá tối thui. Yêu Xà cùng Yêu Hồ nhìn nhau rồi cũng cất bước vào...

Đêm khuya không tiếng động, Điệp Vũ Xương tỉnh dậy thấy Yến Phi Phi hãy còn ôm hăn ngủ say thì cũng chẳng tiện động cựa. Gần đây hăn thấy tâm trạng mình dễ chịu hơn rất nhiều cũng là nhờ nữ nhân này, hăn không muốn làm cho nàng buồn bã nữa nhưng cơ hồ vẫn có cảm giác một ngày nào đó sẽ khiến nàng đau khổ.

Thứ cảm giác này mờ mờ lung, huyền hoặc. Hăn cũng đã từng cảm nhận thấy thứ cảm xúc huyền hoặc này một lần, ấy là giấc mơ kinh khủng trên Tuyết Sơn. Tự nhiên hăn thấy tim mình một tia hàn khí xuyên vào. Toàn thân vì vậy cũng run lên một cái!

Hăn với tay ôm lấy Yến Phi Phi chặt hơn! Cuộc đời hăn nếu chỉ có giây phút này thì tốt!

Đột nhiên hăn cảm nhận thấy tiếng động, nghe như tiếng bước chân, hăn nghĩ là kẻ đi đường nên chẳng lưu tâm, nhưng một chốc sau lại có rất nhiều tiếng động nữa vọng lại, dường như có một đoàn người đang đi qua. Hăn vội buông Yến Phi Phi, trở dậy mở cửa sổ quan sát. Sâu trong bóng đêm có rất nhiều huyền y nhân di chuyển. Chúng chòm kín thân người bằng thứ y phục đen thùng thình.

Điệp Vũ Xương nhận ra chúng là ai nên ngưng thần quan sát, số lượng hắc y nhân ngày càng nhiều, di chuyển rất thứ tự, hướng chúng đi tới là phía Bắc Dương Hà trấn... hăn đắm chiêu suy nghĩ. Bọn Tiên Tri giáo số lượng người quả nhiên không hề ít, đã thảm tử trong trận hỗn chiến trên Thu Phong Sơn nhiều như vậy mà vẫn còn đến mấy trăm người. Nhưng chúng đến Dương Hà trấn là để làm gì?

Hăn thấy có mùi nhu hương thoang thoang, thì ra Yến Phi Phi cũng tỉnh dậy từ độ nào. Nàng vươn người không thấy hăn liền vén rèm bước ra. Yến

Phi Phi chỉ tay nói nhỏ:

-Xem chừng bọn Yêu Hồ, Yêu Xà và hai lão hộ pháp Tiên Tri giáo đã bắt tay với nhau!

Vũ Xương nhìn theo hướng tay nàng quả nhiên thấy bốn nhân dạng đang rẽ bóng đêm đi vượt lên trước rồi mất hút. Hắn nheo mắt hỏi:

-Bọn chúng đến đây làm gì?

Yến Phi Phi đáp:

-Quần hùng tập hợp trên Đồng Tước sơn cùng nhau chống Ma Hoàng, huynh nghĩ xem ở Quan Ngoại...

Vũ Xương hiểu được ý nàng, hắn thấy lạnh nửa người. Chợt phía đằng xa xa có tiếng la hét, rồi thì lửa cháy ngập trời. Vũ Xương không kịp nghĩ vội nhảy ra ngoài ngửa kiếm bay đi, Yến Phi Phi bay theo, cũng chẳng kịp khoác áo ngoài.

Đằng xa, tiếng chuông pháp chạm nhau rồi tiếng la hét ngày càng lớn, đêm sâu như bị phá vỡ bởi âm thanh nhốn nháo, hỗn loạn. Màn lửa ngày càng bốc cao, dường như không chỉ bốc cháy một căn nhà mà đã lan rộng khắp cả khu phố lớn của Dương Hà trấn.

Chúng dân kêu gào thảm thiết, thấp thoáng phía lửa đỏ ấy, Vũ Xương nhận thấy có những bóng hình quen thuộc đang chấp chờn giao thủ cùng giáo đồ Tiên Tri giáo. Không ngờ giáo phái này mất đi thủ lĩnh mà vẫn hành sự kỷ luật đến vậy!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Địa Ngục Âm Bằng

Trong khói lửa mù mịt, bóng dáng Đồng Đại Thiên chấp chờn, ông ta đang cật lực chống cự với Âu Dương Tu. Tổng Tiểu Lan giao thủ cùng Lao Hà, Lãnh Phiêu Dương với Yêu Hồ, Lâm Ngọc Hải cùng Yêu Xà. Tám người này chưởng phong phát ra mù mịt hòa lẫn trong ánh lửa, thần thái ai nấy căng thẳng cực độ.

Xa hơn một chút, Vạn Xuân Đường, Hồ Hán Thương, Bích Phù Dung kịch chiến với Song Sát, áo quần bụi khói nhem nhuốc.

Phía trong họ Huyền Tuyết Sương, Ngọc Băng Tâm, Trần Tuấn Hào, Lục An Vân, Công Tôn Ngọc, Trần Hùng Thương, Đặng Thế Kiệt cùng vô số chúng đệ tử tứ đại phái Quan Ngoại, mồ hôi đầm đìa chống cự với bọn yêu nhân và giáo chúng Tiên Tri giáo. Tòa khách điểm nơi bọn họ nghỉ, ánh lửa đã ngồm ngoàm nhai ngoạm gần hết. Đây đó, một vài tiếng kêu thảm lại vang lên xé nát màn đêm.

Chúng nhân Quan Ngoại lực lượng không phải ít, nhưng do bị tấn công bất ngờ nên đội hình tan vỡ, phần thì thảm tử trong lửa đỏ, phần thì tinh thần hoang mang. Với tình cảnh ấy, thảm bại chỉ là vấn đề thời gian.

Vũ Xương mắt nhòa lệ, hăn trông thấy những người Thiên Vũ Môn và mấy bằng hữu chi giao thì không khỏi xúc động trong lòng. Hăn còn ngần ngơ thì lại mấy tiếng hét chói lọi cất lên giữa những âm thanh nhốn nháo của dân thường vô tội đang sợ hãi tột độ tìm đường chạy trốn!

Vũ Xương vận lực hét lên một tiếng như sói hoang, Yến Phi Phi đang bay đến phía sau hắn thì bất ngờ bị một luồng chân lực khủng bố đẩy lui...

Chỉ thấy toàn thân hắn như khối cầu khổng lồ bùng phát bạch quang chói lòa. Không gian quanh đây cuồn phong liền xuất hiện rồi nổi lên cuốn bay đất đá.

Trong đấu trường, chúng nhân thấy biến thì ngưng hết lại quan sát, chân diện những người Quan Ngoại thập phần hoan hỉ. Bọn tà yêu nhìn nhau hoảng hồn!

Lại thấy cuồn phong nổi lên dữ dội hơn, ai nấy vận lực định thân, bạch quang quanh người Vũ Xương vùn vụt, phát tán làm sáng một khoảng không gian rộng lớn mấy trăm trượng vuông. Ánh quang vẫn không ngừng phát tán, tóc tai Vũ Xương vốn buông xõa, bây giờ bay ngược lên không, tà áo căng phồng phất phơ... trông hắn thật như vàng mặt trời hoang dại vô tình mà rơi xuống thế gian...

Bạch quang sau một hồi bùng phát thì cô đặc thành những dòng lấp lánh như nước rồi cuộn đến, tựa hồ làn sóng lớn ôm trọn đám cháy khổng lồ, xiết lại... Lửa nhạt dần, sau đó vụt tắt... không gian một màu bình yên, mát mẻ...

Sắc mặt chúng nhân trắng nhợt bởi bạch quang, tóc tai cùng y phục bay phiêu phất trong gió...

Bọn Tiên Tri giáo và những yêu nhân ban đầu còn ngạc nhiên, nhưng sau đây sự sợ hãi choán ngập tâm hồn. Chúng nhìn nhau rồi mạnh dạn ai nấy chạy. Không gian sau phút giây im ắng lại bắt đầu vùn vụt tiếng ồn như chợ vỡ...

Điệp Vũ Xương hai mắt như muốn trườn khỏi mấy bờ mi, lòng đen lặn xuống, chỉ còn một màu trắng đáng sợ vây bọc. Hắn đưa tay đẩy chân nguyên dạt đến Lao Hà, Âu Dương Tu, Yêu Hồ, Yêu Xà. Đúng lúc nguồn

chân nguyên như con sóng khổng lồ sắp ôm trọn thân hình bốn tên tà ma thì trên không xuất hiện bốn nhân ảnh...

Tứ Đại Thần Ma không dám đối chưởng mà chỉ như khói nhạt lao đến cấp bốn tên tà ma bay đi, thân pháp bất phàm chìm vào bóng đêm vô tận!

Vũ Xương từ từ thu chân nguyên lại, thần sắc hắc cũng ôn hòa hơn rất nhiều, màn đêm lại vây lấy chúng nhân...

Mãi rất lâu sau mới có tiếng run run của Đặng Thế Kiệt:

-Xương đệ !...

Hắn thấp giọng lên rồi cùng Công Tôn Ngọc, Trần Hùng Thương và Phương Tử Anh bước đến. Năm huynh đệ ôm lấy nhau, lúc này họ mới biết được nước mắt Vũ Xương chảy rất nhiều... tâm tình ai nấy run run, không nói nên lời...

Trong bóng đêm lại bốn nhân ảnh nữa xuất hiện, đấy chính là Huyền Tuyết Sương, Trần Tuấn Hào, Ngọc Băng Tâm và Lục An Vân...

Bọn họ đắm mắt nhìn hắn, trên khóe mắt lóng lánh nước.

Hắn buông mấy người Công Tôn Ngọc ra bước đến run giọng:

-Sư tỷ, Trần huynh, Ngọc cô nương, Lục cô nương!

Trần Tuấn Hào thở dài:

-Bọn ta cứ sợ Điệp huynh đã xảy ra chuyện gì, không ngờ vẫn khỏe mạnh! Thật khiến ai nấy rất vui mừng !...

Vũ Xương run người một cái! Những con người chốn hoang vu cảm cảm gió lạnh này đối với hắn thật nặng tình nặng nghĩa. Đêm nay xảy ra tai

họa như vậy chẳng qua cũng do hăn mà ra... vậy mà chẳng ai trách móc hăn một lời...

Hăn hướng đến chỗ Đồng Đại Thiên, Hồ Hán Thương, Bích Phù Dung và chúng nhân Quan Ngoại quỳ sụp xuống nói:

-Môn chủ! Sư Phụ! Các vị tiền bối, huynh đệ tử muội... Điệp Vũ Xương thật muôn ngàn lần đáng chết!

Đây đó những tiếng thở dài vang lên, Hồ Hán Thương bước đến đỡ đưa đệ tử mà ông yêu quý nhất lên, đoạn run giọng nói:

-Mọi chuyện chỉ là ngoài ý muốn, không thể trách cứ ai trong chuyện này...

Các vị Chương Môn cũng đến an ủi hăn vài câu rồi sai chúng đệ tử đi thu nhặt những người tử nạn và chăm sóc các đệ tử bị thương!

Dân chúng Dương Hà trấn sau vụ tai bay vạ gió ấy cũng thiệt mạng mấy chục người. Chúng nhân sợ hãi chạy bán sống bán chết bây giờ cũng trở về thu nhặt tàn tích...

Huyền Tuyết Sương cùng Ngọc Băng Tâm hết sức xúc động, họ đang định bước đến chỗ Vũ Xương hỏi han thì đằng xa, Yến Phi Phi cũng lại gần. Hai người nhìn nhau rồi đột nhiên khựng lại. Nét mặt u ám...

Yến Phi Phi đến chào hỏi mấy vị tiền bối Quan Ngoại, ai nấy cũng từng gặp qua nàng rồi nên cũng không lấy làm lạ lắm. Lần trước khi chuẩn bị về Quan Ngoại thì lại được Tiên Hoàng cho hay nàng đi cùng Vũ Xương nên cũng không bất ngờ vì sự xuất hiện này.

Vũ Xương biết rõ Ngọc Băng Tâm, Huyền Tuyết Sương rất nặng lòng với mình cho nên hăn cũng muốn nhân cơ hội này chấm dứt hi vọng để họ

tìm đường đi cho mình. Hắn liền bước đến bên Yến Phi Phi nắm tay nàng nói với mấy vị tiên bối Thiên Vũ Môn:

-Con muốn thông báo với mọi người một chuyện !... Từ khi đến Cô Nhĩ Sơn con đã coi nàng là nội thê. Mong mọi người sẽ không phản đối!

Đặng Thế Kiệt mau miệng hơn hờ:

-Thế thì còn gì vui bằng...

Hắn chợt nhận ra nét mặt sầu khổ đến u ám của Ngọc Băng Tâm và Huyền Tuyết Sương thì vội im bặt!

Đồng Đại Thiên mỉm cười bước đến vỗ vai Vũ Xương nói:

-Chuyện này đáng lẽ phải do Hồ cung chủ quản mới phải. Nhưng lão già này nghĩ mình đã đưa con lên Thiên Vũ Môn thì cũng nên lo luôn chuyện này... hãy để những tai kiếp kia lui đi rồi toàn bộ Thiên Vũ Môn sẽ đến Thu Phong phái cầu hôn hôn và tổ chức lại cho linh đình!

Yến Phi Phi cúi đầu không nói gì. Những người khác cũng đến chúc mừng vài câu. Yến Phi Phi nhìn Lục An Vân cùng Trần Tuấn Hào nói:

-Hai vị cũng nhanh chóng thôi!

Hai người hiểu ý nàng ta nói gì nên nhìn nhau. Trần Tuấn Hào cười lớn một tiếng còn Lục An Vân ửng hồng chân diện đi về phía Lâm Ngọc Hải. Mọi người trò chuyện một hồi rồi cũng lên đường đi tìm nhà trọ khác nghỉ ngơi.

Vũ Xương hỏi Yến Phi Phi:

-Muội có nhận ra hướng bốn tên Ma nhân kia đi tới không?

Yến Phi Phi dăm chiêu nói:

-Muội cũng đang suy nghĩ đây! Hướng ấy rõ ràng là Triều Dương Phái, có khi nào...

Vũ Xương thở dài:

-Ta thấy lần tụ hội này phần lớn khả năng là Nhậm Bá Lân sẽ không tham dự! Người tâm địa nhỏ nhen như lão ta không nói trước được điều gì cả!

-Chúng ta có nên...

Vũ Xương khựng người lại, hần chuyển bước đến chỗ Đồng Đại Thiên cùng hai vị cung chủ Thiên Vũ Môn cúi đầu nói:

-Vừa rồi hẳn các vị cũng thấy rõ hướng của bốn tên ma nhân đó bay đi chứ ?...

Đồng Đại Thiên trầm ngâm hỏi:

-Ý con muốn đuổi theo chúng sao?

Vũ Xương lắc đầu đáp:

-Hướng ấy là hướng đến Triều Dương phái, bọn chúng đến đây không hiểu có chuyện gì? Nên đệ tử muốn qua đó xem sao!

Đồng Đại Thiên nhìn hai vị cung chủ, Hồ Hán Thương nói:

-Nếu con thấy cần thiết thì nên đi, nhưng sau đấy nhớ lên Đồng Tước phái trợ giúp cho mọi người, có hiểu không?

Vũ Xương gật đầu, hần đến chào mọi người rồi cùng Yến Phi Phi quay lại khách điểm lấy hành lý bay đi luôn trong đêm đấy, ai nấy trông theo mấy phần ngẩn ngơ...

Đêm đen không ánh trăng, trời chuyển mình về sáng nên không khí mấy phần se lạnh. Sau khi tìm được khách điểm nghỉ ngơi, Vạn Xuân Đường liền đến phòng Ngọc Băng Tâm gõ cửa. Giọng nàng u ám vang ra:

-Cửa không khóa!

Vạn Xuân Đường đẩy cửa bước vào, Ngọc Băng Tâm đang ngồi kiết đờ trên giường. Trước mặt nàng là một viên đá lấp lánh ánh bạc tỏa những làn khói lạnh kinh tâm. Làn khói ấy dập dìu bao phủ lấy thân hình Ngọc Băng Tâm, trông nàng thập phần huyền bí!

Vạn Xuân Đường trầm ngâm nói:

-Đâu cần phải làm khổ mình như thế?

Ngọc Băng Tâm vẫn mờ ảo trong làn khói băng lạnh, giọng nàng run run đáp:

-Đệ tử đang tu luyện Địa Ngục Âm Băng, ở đây không khí ẩm áp... chả lẽ sư phụ không hiểu sao?

Vạn Xuân Đường cười nhạt:

-Trước đây ngươi đâu có luyện nhiều như vậy?

Nói xong ngẩn ngơ giây lát rồi đi ra. Ngọc Băng Tâm không phản ứng, cũng chẳng đứng dậy tiễn chân.

Làn khói lạnh giá bay lên ngày càng nhiều, thân hình trắng lạnh của nàng run lên mấy lần. Tâm tình dường như kích động tột độ...

Đột nhiên từ viên đá như miếng ngọc bội ấy vài làn hắc khí lắt lay bay ra hòa vào dòng khói trắng nghi ngút. Ngọc Băng Tâm bạch quang bắt đầu bùng phát quanh người. Áo quần nàng căng lên phần phật. Làn khói băng

lạnh cũng từ từ tan biến để lộ ra mái tóc đen huyền phủ xuống ngọc diện trắng như ngọc, tám phần nhợt nhạt.

Từ viên đá ấy, hắc khí bay ra ngày càng nhiều, vây lấy thân hình Băng Tâm, ánh mắt nàng trắng hẳn ra hòa nhập cùng làn da, dần dần làn da ấy vết đen xuất hiện dày đặc. Ngọc Băng Tâm run người, mồ hôi ướt đầm bết chặt những làn tóc phất phơ. Ngọc Diện nàng hắc khí u ám vây bọc, trông như cô hồn dã quỷ...

Viên đá ngưng tỏa dòng khói mang đầy hắc ám rồi "bụp" một cái biến mất. Ngọc Băng Tâm từ từ đứng lên bước lay lắt ra ngoài...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Quý Dị

Huyền Tuyết Sương lòng như lửa đốt, nàng trần trọc mãi không ngủ được nên vén rèm cửa sổ trông ra ngoài. Màn đêm một màu u ám, thì thoảng một vài cơn gió se lạnh xiêu xiêu thổi đến. Nàng vốn dĩ ở Quan Ngoại đã quen thuộc với cái lạnh thấu xương nhưng không hiểu sao vẫn rùng mình một cái...

Tuyết Sương buông tiếng thở dài, hai bờ mi nàng tự nhiên nước ứa ra... khi còn ở Quan Ngoại nàng đã từng nhiều lần tưởng tượng đến cảnh gặp lại hân. Lúc ấy nàng sẽ vui lắm! Và chắc hân cũng vậy!

Nàng cũng nghĩ đến chuyện mình sẽ bước lại ôm lấy hân, trách giận hân vài câu, hoặc phủ lên bờ vai hân mà khóc, rồi ôn lại những chuyện xưa trên Thiên Vũ Môn, khuyên nhủ hân hãy trở lại với bốn môn...

Nhưng cuối cùng khi gặp lại hân thì nàng lại chẳng nói được gì, cũng chẳng có hành động nào thể hiện sự thân thiết quá độ. Có thể vì hân quá lạnh lùng, mà cũng có thể vì nàng chưa vượt qua được bản ngã của mình cũng nên...

Nói chung rất nhiều thứ đã khiến nàng không dám thân thiết với hân. Nhưng có một lý do quan trọng thì nàng lại không nghĩ đến, hay nói cho đúng thì chẳng muốn nghĩ đến...

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ, Huyền Tuyết Sương lấy mấy đầu ngón tay dụi nước mắt rồi bước ra mở...

Bóng đêm quỳ dệ bao bọc thân hình Ngọc Băng Tâm, toàn thân nàng như chìm trong đêm tối, chỉ có tà áo trắng phiêu phất dưới gió lạnh là hiện rõ mồn một. Huyền Tuyết Sương hơi sững người nhưng vẫn mỉm cười hỏi:

-Khuya rồi Ngọc cô nương tìm ta có chuyện gì?

Ngọc Băng Tâm bước qua mặt Huyền Tuyết Sương vào phòng, thân hình nàng phiêu dật như mây, không một tiếng động...

Huyền Tuyết Sương mấy phần ngạc nhiên, tuy nhiên nàng cũng không phản đối mà nhìn vào ngọc diện u uất của Băng Tâm hỏi lại:

-Sao cô không trả lời ta?

Ngọc Băng Tâm dừng bước, nàng buông ánh mắt u ám nhìn Huyền Tuyết Sương hỏi:

-Cô nương đang nhớ đến Vũ Xương sao?

Chân diện Huyền Tuyết Sương hơi mất tự nhiên, nàng quay đi đáp:

-Không có!

Ngọc Băng Tâm cười nhạt:

-Cô nương dấu được ai chứ không dấu nổi ta!

Huyền Tuyết Sương mày liễu xích lại, nàng cười nhạt:

-Ta nhớ đến Xương đệ hay không thì liên quan gì đến cô nương?

Ngọc Băng Tâm ngửa mặt, mái tóc nàng rũ rượi, cười vang căn phòng bé nhỏ. Tiếng cười của nàng trước đây vốn đã lạnh, bây giờ như tăng thêm

mấy phần bằng giá! Tuyết Sương ánh mắt bất nhẫn nhưng cũng chẳng tiện phản ứng.

Ngọc Băng Tâm ngưng cười, nàng nhìn sâu vào mắt Huyền Tuyết Sương nói từng tiếng:

-Ta phải quan tâm, bởi vì từ bây giờ... ta không muốn nữ nhân nào nhớ đến Vũ Xương!

Tuyết Sương thấy giọng nói ấy mang mấy phần khác lạ thì khẽ giật mình, lùi lại hai bước. Ngọc Băng Tâm ánh mắt đột nhiên xuất tử khí. Hàn băng bạo phát dữ dội khiến mấy bộ ấm chén trên bàn run lên rồi rơi xuống vỡ tan...

Huyền Tuyết Sương sợ hãi, nàng thảng thốt hỏi:

-Cô nương định làm gì?

Ngọc Băng Tâm vung một đạo bạch quang chói lọi màn đêm đến thay cho câu trả lời. Thời gian cô đọng còn không gian như ngưng tụ lên đạo bạch quang ấy. Huyền Tuyết Sương không kịp kêu một tiếng đã hồn lìa khỏi xác, nàng phủ gục xuống cái bàn lạnh lẽo, ánh mắt không nhắm! Đường như có mơ nàng cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện Ngọc Băng Tâm sẽ giết mình!

Ngọc Băng Tâm thần thờ nhìn thi thể lạnh giá, thân hình nàng run liên hồi, ánh mắt tinh quang lu mờ, nàng băng mình vào đêm sâu bay đi mất dạng. Không gian u tối và băng lạnh bao bọc...

Triêu Dương sơn tựa mình vào dòng Dương Giang rộng lớn không thấy bờ, ngàn năm nay Triêu Dương phái vẫn tề danh cùng Đồng Tước Phái và Thu Phong phái. Tiếng tăm không hề nhỏ!

Vừa rồi Thu Phong phái cùng rất nhiều đại phái trấn danh trên giang hồ kéo hết lên Đồng Tước sơn tương trợ. Nhậm Bá Lân cùng động chủ Ngọc Hoa động Tề Đức Lai, Vô Gian Động Bàng Hữu Kha có hay tin này. Tuy nhiên ba lão bàn tính với nhau một hồi thì quyết định gửi thư cho Thu Nhược Tuyền, nói rằng hãy còn bận khắc phục hậu họa do Tiên Tri giáo gây ra nên sẽ đến muộn!

Các lão biên thư như vậy, tuy nhiên thâm ý là muốn chờ xem bên nào thắng bại rồi mới tính.

Kim Tình Văn là đệ tử hàng đầu của Ngọc Hoa động cũng như Triều Dương phái, mọi chuyện lớn nhỏ tất nhiên cũng am tường hết, khi hay tin này nàng ta đến thuyết phục động chủ nên đưa đệ tử phó hội nhưng lão chỉ ậm ừ.

Nàng biết có nói thêm chưa chắc đã ăn thua cho nên sáng sớm hôm nay quyết định lên Thiên Đỉnh nói rõ ý định cùng Nhậm Bá Lân.

Triều Dương sơn có một con lộ duy nhất dẫn lên núi, khoảng tầm giữa núi có một ngã tư nhỏ, đi sang bên trái sẽ vào Ngọc Hoa Động, bên phải là Vô Gian động, còn đi thẳng là Thiên Đỉnh. Nhậm Bá Lân cùng các phần tử quan trọng ngự trên này!

Kim Tình Văn đang bay lên núi thì bất chợt cảm thấy trời u tối lại mấy phần, nàng neho mắt ngược lên thì trông rõ có tám bóng người hình dạng quái dị đang bay trên đầu mình. Trong đám người này có hai lão già nom rất quen, nàng chớp mắt suy nghĩ đã nhớ ra là Lao Hà và Âu Dương Tu, tâm tư bất nhẫn tốt độ liền hét:

-Hai lão già khốn kiếp!

Đoạn vận tử quang phóng vút hai chưởng lên. Tứ Đại Thần Ma cùng bốn gã tà ma không đón chưởng mà né qua một bên, đoạn đáp xuống đất hướng mắt lên quan sát. Đông Ma hừ nhạt:

-Bọn ta không thèm chấp người, hãy gọi Nhậm Bá Lân cùng hai lão động chủ ra đây!

Kim Tình Văn liệng người xuống xuất thủ tiếp, mắng:

-Bọn đê tiện các người có tư cách gì mà đòi gặp chưởng môn?

Âu Dương Tu tức giận vận chiêu lên tiếp đón, phút chốc khoảng không nhỏ bao trùm bởi thanh quang chói lòa. Kim Tình Văn nóng giận mà làm bừa, chứ thực ra chân lực của nàng có được bao lăm?

Ngay sau khi chưởng phong chạm nhau, nàng cảm thấy cổ tay tê rần rỗi bị ép bay về sau như chiếc lá, ý muốn dừng lại nhưng sức quán không nổi, đành bỏ mặc! Cuối cùng rơi luôn xuống chân núi mất bóng.

Đông Ma nhìn Âu Dương Tu hừ lạnh:

-Tại sao người ra tay bừa bãi như thế?

Âu Dương Tu vội cúi đầu, thần sắc hoảng sợ nói:

-Ta chỉ là muốn dạy dỗ nó một bài học, không ngờ lại hơi mạnh tay!
Thật đáng tội chết!

Đông Ma cười nhạt, lão tiếp tục ngự kiếm bay lên, cũng chẳng thèm nói thêm câu nào!

Nhậm Bá Lân, Tề Đức Lai, Bàn Hữu Kha đang ngồi đối trà tại khách phòng thì thấy cửa ngoài tự nhiên động dậy. Tiếp đấy tám nhân ảnh bước vào. Nhậm Bá Lân ngó quanh nhưng tuyệt nhiên không thấy tên đệ tử nào ở quanh đấy thì cũng lấy làm bức trong lòng. Tây Ma mỉm cười nói:

-Chưởng môn đừng bận tâm, chẳng qua ta cũng chỉ cho chúng ngủ một thời gian thôi!

Nhậm Bá Lân đưa mắt quan sát kỹ mấy người lạ mặt. Lão nom thấy Lao hà cùng Âu Dương Tu thì khí giận bốc lên, liền đập bàn quát:

-Hai lão già đáng chết! Còn dám vác mặt đến đây?

Bên cạnh Tề Đức lai, Bàn Hữu Kha cũng đứng dậy, nét mặt uất khí bao trùm. Đông Ma trông bộ dạng ba lão thì cười khẩy một cái:

-Các người nghĩ mình đủ sức hay sao?

Nhậm Bá Lân tuy rằng nóng giận nhưng lão cũng không phải con người tầm thường. Thấy mấy tên này ma khí kinh tâm lại muôn phần thần bí thì tâm tư dao động. Lão dừng lại hỏi:

-Các người là ai?

Bắc Ma ưỡn ẹo đáp:

-Tứ Đại Thần Ma trông coi bốn cõi Ma Giới, người từng nghe qua hay chưa?

Nhậm Bá Lân chân diện méo mó, lão quay sang nhìn hai sư đệ thì thấy cũng chẳng hơn gì.

Nhân Giới tương truyền, trên Tiên Giới ngoài Tiên Hoàng và Tiên Đồng còn có Bát Đại Thần Tướng trông coi tám hướng. Trên Ma Giới cũng vậy, Ma Hoàng cai quản khắp cõi, Tiểu Thiên Ma dẫn dắt chúng nhân gia nhập Ma Đạo, Tứ Đại Thần Ma trông coi bốn phương. Võ công họ đều bác đại tinh thâm. Ngay như chuyện đạt đến cảnh giới tối cao để gia nhập Tiên Giới hay tiếp nhập Ma Đạo các lão còn chưa đạt tới, nói gì đến chuyện dám đương đầu cùng Tứ Đại Thần Ma?

Mồ Hôi rịn ra trên trán Nhậm Bá Lân, lão hạ giọng hỏi:

-Các vị đến đây là có chuyện gì?

Tứ Đại Thần Ma thấy thần thái lão trở nên tám bề nhún nhường thì không khỏi cười thầm trong bụng. Tuy nhiên đã đến đây theo dự ý của Ma Hoàng nên không thể không thực hiện theo chỉ thị của hắc. Đông Ma gật đầu nói:

-Ma Hoàng thấy Triều Dương phái là một phái lớn, Nhậm Chương Môn lại đa mưu túc trí và biết rõ thời cuộc cho nên muốn bắt tay. Không hiểu ý ngài thế nào?

Nhậm Bá Lân nhăn nhó, lão ít ra cũng là kẻ biết phân biệt thiệt hơn. Chính phái đang thời kỳ thịnh vượng, tất nhiên không thể bỏ! Ma Giới xuống nhân gian tuy rằng uy lực không thể tả nhưng Tiên Hoàng cũng hạ phạm, thế lực bên nào hơn nhất thời hãy còn chưa rõ. Tuy nhiên hôm nay nếu như từ chối bọn này nhất định tai họa sẽ giáng xuống Triều Dương phái, sự diệt môn mười phần tất yếu xảy ra.

Lão cân nhắc giây lát rồi cũng nghĩ ra một cách, liền nói:

-Điệp Vũ Hồng thám sát hai đệ tử yêu của Triều Dương phái, tuy rằng lão đã chết nhưng hãy còn hậu nhân. Hãy đợi khi nào Triều Dương phái đồng tâm hiệp lực tiêu trừ xong hắc rồi sẽ tính đến chuyện này!

Lão nói vậy chẳng qua một là mượn cớ, hai nữa cũng căm hận Vũ Xương gieo rắc tai họa xuống nhân gian, cho nên mới dẫn đến nghịch cảnh này. Lão muốn nhân cơ hội mượn tay Ma Hoàng cùng Tứ Đại Thần Ma mà tiêu trừ. Đông Ma cười nhạt nói:

-Người đang nhắc đến gã Điệp Vũ Xương?

Nhậm Bá Lân chưa kịp trả lời thì thấy hai cánh cửa khách sảnh sập xuống cái rầm, tiếp đấy một giọng nói băng lạnh vọng vào:

-Kẻ nào nhắc đến Điệp Vũ Xương? Ta đã tới đây!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Bì Thương

Khi bụi đất mờ đi thì Vũ Xương cũng hiện ra. Khi phải đối mặt với kẻ thù trông hắc luôn luôn hoang dại. Đằng sau hắc, Yến Phi Phi đang đỡ lấy Kim Tình Văn. Tình Văn nhợt nhạt, hơi thở phập phồng, hai bên khóe miệng vương vất màu máu, ánh mắt mơ hồ ngó vào trong...

Nhậm Bá Lân cùng hai lão động chủ nhìn thấy cơ sự ấy thì cơ hồ không quan tâm đến chuyện gì nữa, họ vội bằng mình chạy đến gọi:

-Kim Nhi!

Vũ Xương không phản ứng, hắc lạnh nhạt nhìn tám lão tà ma! Yến Phi Phi trao Kim Tình Văn cho Nhậm Bá Lân nói:

-Là do tên Âu Dương Tu gây ra cả, mấy người còn định liên thủ với chúng hay sao?

Nhậm Bá Lân mắt nảy lửa, lão không còn giữ được trí khôn nữa nên xuất thủ như chớp đến Âu Dương Tu.

-Khốn kiếp! Bọn Tiên Tri giáo các người định diệt hết Triều Dương phái hay sao?

Bạch quang lấn áp không gian, toàn thân Nhậm Bá Lân tựa như khối cầu ánh sáng khổng lồ dồn đến. Đông Ma nhếch mép, lão bước lên vận

chân nguyên cản lại, Nhậm Bá Lân nhất thời nóng giận mà xuất thủ, cho nên đối với việc đề phòng, lão tuyệt đối không nghĩ đến.

Chỉ thấy thanh quang phút chốc bao bọc, nuốt trọn bạch quang, thân hình Nhậm Bá Lân bay vọt về sau, máu đỏ bay dạt vào không gian. Đường như thụ thương không nhẹ!

Bàng Hữu Kha để Kim Tình Văn lại cho Tề Đức Lai rồi lao đến ôm lấy thân hình Nhậm Bá Lân, chân diện nhợt nhạt gọi:

-Chưởng môn sư huynh!

Điệp Vũ Xương neho mảy, hấn quát:

-Bỉ ối!

Đoạn vận chân nguyên đến Đông Ma tấn công. Tứ Đại Thần Ma từng giao thủ với hấn nên biết rõ sự lợi hại. Bốn tên liền liên thủ hợp công.

Yêu Xà, Lao Hà, Âu Dương Tu, Yêu Hồ nhìn diễn biến thì lo ngại trong lòng, chúng nhân cơ hội chưởng phong mù mịt lẫn đi như chớp!

Vũ Xương tức giận nên vận chân lực đánh "Băng Thiên Tuyết Địa" khiến gian khách sảng run lên bần bật rồi sập xuống từng mảng. Tề Đức Lai, Bàng Hữu Kha vội ôm hai nạn nhân yếu ớt băng ra ngoài, Yến Phi Phi cũng buông đôi thu nhả u ám nhìn vào đấu trường rồi bay theo.

Thoáng chốc chấn động dữ dội làm sụp đổ hoàn toàn căn khách sảnh, Vũ Xương đội đất đá bay vọt lên không. Tứ Đại Thần Ma cũng chia nhau làm bốn hướng vây lấy hấn. Đông Ma mỉm cười nói:

-Chúng ta không muốn giao thủ với người, đừng có ép người quá đáng!

Vũ Xương hừ lạnh mảy:

-Đối với lũ tiểu nhân bỉ ổi như các người thì ta chỉ hận là mình chưa giết được hết thôi!

Nói đoạn lại vận chân nguyên chuẩn bị xuất "Ngục Hỏa Phong Sơn". Tứ Đại Thần Ma nhìn nhau, rồi cũng xuất thủ nghênh đón, tuy nhiên chỉ Đông Ma, Tây Ma, Nam Ma là trực diện đối chưởng. Bắc Ma nhân chấn động của chưởng phong liền lùi dạt lại sau tóm lấy Yến Phi Phi.

Tứ Ma mất đi một người thì yếu đi thấy rõ, ngay sau cú đối chưởng khiến trời long đất lở ấy liền lùi lại mấy bộ, khí huyết nhộn nhạo. Tam Ma đưa ánh mắt chói ngời sắc lửa nhìn Bắc Ma thì thấy mục đang dùng hữu thủ xiết chặt cổ Yến Phi Phi. Tam Ma hiểu ý mục nên cũng ngời giận, tung mình bay lại.

Diệp vũ Xương nhìn theo, ánh mắt hằn đại biến! Yến Phi Phi đang nhìn hắn, lệ ứa ra ngoài, vẻ mặt đau đớn!

-Đê hèn, hãy thả Yến muội ra!

Bắc Ma cười nhạt:

-Bọn ta không phải đối thủ của người, cho nên cũng cần bảo vệ mạng sống của mình!

Vũ Xương run người, tóc tai hăn dựng ngược lên, đoạn vận chân nguyên chói lòe định xuất thủ. Bắc Ma xiết chặt cổ Yến Phi Phi hơn nói:

-Người vọng động xem!

Vũ Xương khựng người lại, hào quang nhanh chóng vụt tắt lịm. Yến Phi Phi gượng sức lắc lắc đầu, ánh mắt tỏ ra khắc khổ tột độ. Vũ Xương hiểu nàng muốn nói điều gì, hăn thấy lòng mình trùng xuống, ngọc diện từng khối cơ giật giật liên hồi!

-Các người muốn gì?

Đông Ma mỉm cười nói:

-Bọn ta cần mang nàng ta khỏi đây, người nếu còn nặng lòng thì sau này sẽ có cơ hội gặp!

Nói đoạn cùng Tam Ma mang Yến Phi Phi bay vút đi, Vũ Xương định đuổi theo thì Đông Ma nói vọng lại:

-Bọn ta là tà ma cho nên không biết thương xót là gì đâu!

Vũ Xương mi mắt run run, hần đáp xuống đất, hướng đôi mắt hoang dại nhìn theo cho đến khi bọn chúng hoàn toàn khuất bóng... Chợt nghe Bàn Hữu Kha hét lên thất thanh:

-Chưởng môn sư huynh!

Thì ra lúc này Nhậm Bá Lân không ngừng thổ huyết, chân diện lão tái nhợt, tóc tai xơ xác, trông thật thảm hại, lão thều thào muốn nói với hai sư đệ điều gì đấy nhưng không thốt nổi thành lời.

Kim Tình Văn tuy rằng thương thế hãy còn nặng nhưng trông thấy cơ sự ấy thì kinh hãi, nàng ta trườn mình khỏi Tề Đức Lai, tiến lại chỗ Nhậm Bá Lân giật giật áo lão gọi:

-Chưởng môn !...

Vũ Xương bất nhần trong lòng, hần trước kia chẳng ưa Nhậm Bá Lân, đến bây giờ thì lòng chẳng ưa ấy chuyển thành căm ghét! Tuy nhiên dẫn đi đi lại một hồi hần cũng bước đến nắm lấy tay Nhậm Bá Lân trút chân nguyên vào, qua một hồi lâu thì lão cơ hồ mồ hôi rịn ra, nhưng thần sắc cũng theo những giọt mồ hôi ấy mà hồng hào lại đôi chút.

Hắn dừng lại giây lát, rồi không hiểu nghĩ gì lại nắm lấy tay Tình Văn truyền chân lực, nàng ta có ý chống cự nhưng cưỡng không nổi đành nhắm mắt lại. Tâm tình vẫn không muốn phải thụ ân hắn!

Xong đâu đấy, hắn chẳng đợi cho mấy người Triều Dương phái nói câu nào, liền băng mình bay đi như chớp!

Nhậm Bá Luân đã tỉnh táo đôi phần, lão ngược nhiên theo bóng hắn đâm chiêu. Tề Đức Lai nhìn Kim Tình Văn nói:

-Có một điều hắn chưa ai nói với con! Cái lần con thụ thương ở Dương Bình trấn cũng là do hắn cứu...

Kim Tình Văn sững sờ, nàng bỗng thấy hụt hẫng như mất đi cái gì đó rất quan trọng mà lâu nay không hề biết...

Bích Phù Dung đứng chết lặng ngoài cửa phòng Huyền Tuyết Sương, nàng ngồi gục bên ghế, tư thế tỏ ra không dễ chịu một tý nào! Nhìn vào dáng hình ấy người ta chợt thấy thương cảm cho một số phận phảng lảng!

Còn Bích Phù Dung thì nhiều cảm xúc hơn thế, trông bà như mất đi nửa phần linh hồn. Mãi rất lâu bà mới run run bước lại vút mắt đưa đê tử yêu, giờ trông nàng như đang ngủ, một giấc ngủ vĩnh cửu!

Đôi môi nhợt nhạt của Bích Phù Dung run lên, rồi bật thành tiếng:

-Sương... Nhi...

Tiếng gọi ấy bị những cơn nấc nghẹn ngắt đoạn.

Bên ngoài, Đồng Đại Thiên, Hồ Hán Thương cùng vô số chúng đệ tử cũng đã đến, trông thảm cảnh ấy thì ai nấy không khỏi rơi lệ. Nhất là những nữ đệ tử bên Hoành Thiên Cung, họ khóc nghẹn lên vang động cả không gian. Thường ngày Huyền Tuyết Sương ngoan hiền, đối với sư muội hết

lòng chiều cổ, cho nên nghĩ đến giọng nói, tiếng cười của nàng mà ai nấy đau thắt lòng.

Hồ Hán Thương run giọng hỏi:

-Là kẻ nào đã gây ra?

Đồng Đại Thiên sau một hồi xem xét tỉ mỉ cũng bước đến nói:

-Tuyết Sương chết bởi thứ chưởng pháp băng lạnh ghê hồn, trên đời này ngoài Vũ Xương và Ngọc Băng Tâm ra thì không còn ai khác thực hiện được!

Chúng đệ tử sau một hồi đau thương thì tâm trạng lại trở nên bi phẫn!

Hồ Hán Thương bước đến nói:

-Vũ Xương đã đến Triều Dương phái từ đêm qua, hơn nữa nó và Tuyết Sương tình thâm, tất không có chuyện đó, hãy gọi Ngọc Băng tâm đến đây đối chất, nàng ta có nhiều động cơ nhất!

Nói đoạn sai đệ tử đi gọi Ngọc Băng Tâm! Mọi người nghe Hồ Hán Thương nói rất chí lí nên bàn tán, sĩ vả Ngọc Băng Tâm không tiếc lời!

Một khắc sau thấy Vạn Xuân Đường cùng Tống Tiểu Lan hấp tấp bước tới. Vạn Xuân Đường nhìn qua hiện trường thì chân diện đại biến, ánh mắt trở nên u ám bội phần!

Bích Phù Dung trừng mắt hỏi:

-Bách Hoa Đình chủ sao không đem Ngọc Băng Tâm đến đây?

Tống Tiểu Lan vội nói:

-Băng Tâm đã mất tích, không để lại dấu vết gì!

Mọi người thần thờ, tình cảnh ấy thì mười phần có thể đoán được chuyện này do nàng ta gây ra. Nhưng không hiểu sao chẳng ai nói được lời nào, cơ hồ tự nhiên mà bị cấm khẩu hết!

Lúc này, đột nhiên trên trời xuất hiện một vòng hào quang sáng chói lòa. Tiên Hoàng từ từ đáp xuống, ông ta nhìn chúng nhân thờ dài hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

Chưa ai kịp trả lời thì ánh mắt Tiên Hoàng cũng quét qua căn phòng, ông ta bước vào nhìn thì thể Huyền Tuyết Sương hỏi:

-Phải chăng thảm tử vì Địa Ngục Âm Băng?

Tống Tiểu Lan cùng Vạn Xuân Đường khẽ gật đầu. Tiên Hoàng nét mặt dăm chiêu, ông ta thờ dài:

-Địa Ngục Âm Băng của người này luyện đã đến cảnh giới, tuy nhiên khi đạt đến chân mốc quan trọng, tâm trạng lại không được tốt cho nên nhiễm phải tà khí... giang hồ chưa hết tai kiếp này lại phải gánh chịu tai kiếp khác, bi đát thay!

Vạn Xuân Đường hai bờ mi rịn ra mấy dòng lệ, nàng mấp máy môi:

-Lẽ ra ta không nên cho Băng Tâm luyện thứ võ công này, thật sai lầm đều từ tính háo thắng của ta mà ra cả...!

Tiên Hoàng thờ dài, ông ta không phải tầm thường nên nghe câu nói ấy cũng đoán được kẻ hạ thủ thuộc Yên Hoa môn!

-Các vị hãy bình tĩnh lại, trước tiên nên lo hậu sự cho nàng ta đi, sau đấy có gì mới bàn đến việc khác!

Đồng Đại Thiên cho là phải, ông liền sai Bích Phù Dung cho người hỏa táng Huyền Tuyết Sương, cho tro cốt vào lọ để đem về Quan Ngoại!

Tiên Hoàng gọi Bích Phù Dung, Đồng Đại Thiên, Hồ Hán Thương, Tổng Tiểu Lan cùng Vạn Xuân Đường vào một phòng khác bàn chuyện. Sau khi đợi cho mọi người an tọa đầy đủ, Tiên Hoàng hỏi:

-Ý các vị về chuyện này thế nào?

Đồng Đại Thiên chăm mắt nhìn chén trà, ông vút râu nói:

-Chuyện này không thể trách Yên Hoa Môn, bọn họ mất một đệ tử yêu, bọn ta cũng vậy, thôi thì hãy xem như một tai nạn đau thương vậy!

Không ai phản đối, Tiên Hoàng gật đầu nói:

-Đồng Môn chủ quả nhiên là người biết nhìn xa trông rộng, biết lo cho thế cuộc chúng sinh!

Ông ta dừng lại một chút rồi buông tiếng thở dài tiếp:

-Các vị hãy nén đau thương, rồi nhanh chóng tập hợp lên Đồng Tước Sơn, ta còn bận trông coi Tiên Giới nhưng nhất định cũng sẽ cùng Bát Đại Thần Tướng hỗ trợ một tay!

Nói đoạn vẫy phất trần biến đi. Tổng Tiểu Lan cúi đầu với mấy người Thiên Vũ Môn nói:

-Các vị...

Bích Phù Dung thăm sâu cắt ngang:

-Môn chủ sư huynh đã nói rồi, chuyện này từ nay hãy coi như chưa xảy ra!

Nói xong nước mắt lại chảy dài, bà ta băng mình bước ra ngoài. Hồ Hán Thương chạy theo gọi:

-Sư muội !...

Trong phòng còn lại ba người, Đồng Đại Thiên thấy cũng không cần thiết phải nói lại nên lẳng lặng bước đi. Ông vừa đi khỏi thì Vạn Xuân Đường khóc nức lên, tâm tình trông thật bi ai!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tàn Độc

Nam Cường u khí trùng trùng như mặt biển dưới phong ba, đứng trên Đồng Tước sơn mà quan sát thì dãy Thạch Sơn ngăn cách Nam Cường và Quan Nội, tựa hồ một con đê khổng lồ đang ngăn những lớp yêu khí chập chờn như những con sóng vĩ đại. Con đê này tuy vững chãi nhưng chưa hẳn có thể mãi mãi ngăn cách được lớp sóng mãnh liệt ấy!

Thu Nhược Tuyền cùng chúng nhân chánh đạo tập hợp trên này khá lâu rồi mà vẫn không hề thấy Ma Hoàng có động tĩnh gì, lão bắt đầu dao động tâm tình. Chẳng lẽ hẳn không có ý muốn thu dụng Nhân Giới?

Ngày nào Thu Nhược Tuyền cũng đứng trên mỏm đá tựa như cái mỏ con chim sẽ đắm mắt nhìn Nam Cường hàng mấy canh giờ, tóc lão cơ hồ cũng bạc đi rất nhiều. Nhìn cái cảnh cô độc của lão trên này người ta mới hiểu được tấm lòng lão bao la đến mức nào!

Tào Mạnh Cường bước đến, trông thần sắc hẳn vẫn u ám như trời đất Nam Cường cô tịch, hẳn nhìn lão hỏi:

-Sư phụ có phát hiện ra điều gì mới không?

Thu Nhược Tuyền buông tiếng thở dài não ruột, lão bay xuống khỏi tảng đá đáp:

-Vẫn chẳng có gì khác lạ cả, không hiểu ý Ma Hoàng là thế nào nữa!

Làn gió nhẹ lay lắt thổi đến, Tào Mạnh Cường thấy dáng hình Thu Nhược Tuyền đang hao gầy đi một cách trông thấy thì không khỏi động tâm, chợt nghe lão hỏi:

-Gần đây con có tin tức gì của Phi Nhi không?

Tào Mạnh Cường giật mình, hần mớ hồ đáp:

-Con cũng chỉ gặp Yến muội một lần đó, từ đó đến giờ tuyệt nhiên cũng không nghe tin tức gì!

Thu Nhược Tuyền gật đầu:

-Nó đi với Vũ Xương thì coi như cũng yên tâm! Con cũng đừng nên để tâm đến chuyện này nhiều, hãy chăm chỉ đốc thúc mọi người dò thám Nam Cương!

Nói xong, lay mình bước vào biệt sảnh! Tào Mạnh Cường buông lời ánh mắt vào không gian, hần thở dài một tiếng rồi cũng quay mình đi...

Ma Hoàng từ khi tiếp nhập Nam Cương thì không hề đi khỏi cái hang đá này, hần quan sát thế giới qua quả cầu mù mịt yêu khí. Mọi hoạt động của nhân gian không tài nào qua được cặp mắt ngập tràn huyết sắc của hần.

Tứ Đại Thần Ma như ánh chớp đáp xuống cửa hang, Yến Phi Phi bị Bắc Ma kẹp bên hông, mù đã điểm á huyết khiến nàng không tài nào khai khẩu được, uất khí vì vậy hội tụ lên chân diện. Trông nàng tím tái ngọc diện thì đủ thấy tức giận đến mức nào!

Tứ Ma không quan tâm, chúng đáp xuống liền đi thẳng vào hang động!

Ma Hoàng nhìn thấy Yến Phi Phi thì nhếch mép một cái, lão hỏi:

-Các vị bắt cô ta về đây làm gì?

Bắc Ma đặt yến Phi Phi xuống nói:

-Chẳng phải ngài vẫn muốn thu phục tên Vũ Xương đó sao? Nếu như có nàng ta trong tay tin rằng hẳn sẽ ngoan ngoãn mà nghe sai bảo!

Ma Hoàng cười nhạt:

-Xem ra các vị cũng rất hiểu ý ta!

Nói đoạn vung tay đến giải á huyết cho yến Phi Phi, nàng trừng mắt nhìn Ma Hoàng mắng:

-Uổng công cho người là kẻ đứng đầu Ma Giới mà cũng đi làm cái việc dê hèn này!

Ma Hoàng vung tay lên, một khối cầu khí màu xanh đục từ từ hiện hữu, tiếp đấy phát quang rực rỡ rồi bọc trọn Yến Phi Phi. Nàng có cảm tưởng như bị nhốt trong một túi khí, vùng vẫy cách nào cũng không thể thoát ra ngoài!

Túi khí này kín như bưng, ngoài việc có thể quan sát cảnh vật thì cơ hồ tiếng động cũng không thoát ra nổi, Yến Phi Phi kêu gào một hồi thấy năm Ma Nhân kia chẳng hề phản ứng cũng nản lòng. Nàng buông xuôi!

Ngọc Băng tâm băng mình khỏi Dương hà trấn, nàng lướt trong đêm sâu đi mãi, tâm tình rung động dữ dội. Mãi đến khi ánh nắng chói chang dội xuống mới dừng lại.

Nàng đáp xuống một cánh đồng hoang, nơi đây cơ hồ không có dấu chân người bước tới. Nàng đưa mắt nhìn khung cảnh hoang sơ ấy một hồi, ánh mắt tự nhiên lại u ám trở lại.

Nàng đắm chiêu như suy nghĩ rồi thân hình phiêu phất lên cao... nhằm hướng Triều Dương phái mà dạt đi!

Sau lần thụ thương thập tử nhất sinh, Nhậm Bá Lân dường như tâm tình cũng thay đổi mấy phần. Lão suy ngẫm rất lâu rồi cũng quyết định nghe theo Kim Tình văn, thu xếp đến Đồng Tước sơn!

Kim Tình Văn vốn dĩ trước đây có ý đến đây tụ hội cũng là vì không muốn Triều Dương phái đi vào tà đạo, còn bây giờ không hiểu sao nàng hay thấy trong đầu chập chờn hình ảnh gã thư sinh cô độc, ít nói! Có phải vì cảm thấy có lỗi với hắn cho nên tâm tư mới biến đổi như vậy hay không?

Nàng cũng chưa rõ, cho nên cũng chưa tính đến chuyện khi gặp hắn thì mình sẽ phải làm gì! Bước đến nói vài câu xin lỗi sao? Nàng nghĩ đến tính tình kỳ quái của hắn thì không khỏi bực mình, dường như hắn chẳng quan tâm gì đến mình cả!

Như thế quyết không được! Nàng ít ra cũng là một đại mỹ nhân, nam nhân quỳ dưới chân nàng còn không hết, tội tình gì phải lụy đến hắn? Hắn có ơn với mình thì cùng lắm trả lại là cùng? Nhưng trả bằng cách nào? Hắn quảng đại như vậy lẽ nào cần đến sự giúp đỡ của mình!

Nàng trầm tư, rồi lại nghĩ đến chuyện cũng vì Triều Dương phái mà hắn phải chia cách với Yến Phi Phi thì không khỏi thở dài, tâm tình như chua xót, như ăn năn, mà cũng như có chút bực bội!

Nàng bỏ mặc, thôi thì chuyện đến đâu tính đến đấy, thường thì người ta dự tính làm việc gì thì chẳng mấy khi thành công! Vậy tội gì phải đau đầu mà vẫn vơ!

Đoàn người Triều Dương phái vừa rời khỏi Triều Dương sơn thì Ngọc Băng Tâm cũng đáp xuống, ánh mắt ngơ ngác, miệng không ngớt gọi nhỏ:

-Vũ Xương! Vũ Xương !...

Nàng đi một vòng thấy khung cảnh tiêu điều thiếu hơi người thì không khỏi rúng động, tiếp đấy lại thấy tòa trang viện đổ sập xuống như bị chân

lực dồn ép thì tâm tư bấn loạn!

Nàng ngần ngợ một lúc rồi cũng xuống núi nhằm hướng Nam Cương mà đi!

Nam Cung Phi Vân trầm mặc bước dưới sương khuya, tà áo trắng phất phơ bay trong gió, sương đêm ôm trọn thân hình mảnh mai ấy. Nàng ngược mắt nhìn trời cao, không hiểu sao lệ lại trào mi, bây giờ nàng không biết mình nên phải làm gì nữa!

Trước kia nàng đã quyết tâm phải báo thù cho bằng được, giết chết những kẻ đã gieo nên cơ sự oan trái cho mình và mẫu thân. Nhưng rồi... Diệp Vũ Hồng chết đi, Ma Hoàng tái xuất, nhân gian cơ cực. Biết bao nhiêu biến động lớn xảy ra. Ý định trả thù vẫn còn nhưng sức lực buông xuôi! Nàng chỉ là một nữ yếu đuối, sức lực được bao nhiêu? So với bất kỳ kẻ nào trong số người mà nàng muốn giết thì cũng không sánh nổi!

Nàng thở dài náo nức, đêm khuya thanh vắng, cánh đồng rộng lớn mênh mông, thân hình nàng thật nhỏ nhoi! Nàng bất chợt nghĩ đến Tiểu Tường thì không khỏi cay đắng. Rốt cuộc tình cảm của nàng với hãn thế nào nàng cũng không rõ, bởi tâm trí nàng mơ hồ xuất hiện hình ảnh của kẻ kiêu bạc, lạnh lùng !...

Gió nhẹ phiêu phất rối tung mái tóc, nàng thấy lạnh trong lòng, đêm đen hiu quạnh, nàng thấy trống trải trong tim! Nhưng những cơn gió ấy tựa như làm nàng tỉnh táo hơn rất nhiều! Sự lợi hại của mỹ nhân là ở đâu? Nhan sắc! Nam nhân dù bất phàm đến mấy cũng không đánh mất được phần trần tục!

Nghĩ đến đó nàng mới thở dài một tiếng, hình như hãn chưa bao giờ có xúc cảm với nàng thì phải! hay tại hãn quá kín đáo? Nhưng rồi lại nhớ ra kẻ đó vẫn chưa phải là vô địch trong thiên hạ thì cũng mấy phần phần khích trở lại! Nàng bước đi, đêm đen như tránh xa thân hình lấp lánh ánh bạc!

Đột nhiên có tiếng xao động, màn sương phiêu phất dạt ra, đêm sâu huyền hoặc!

Trước mặt nàng có hai nhân ảnh! Đích thị Hà Chí Bình và Vu Đại Hải!

Nhưng tại sao chúng lại ở đây?

Nam Cung phi vân hãy còn chưa hay chuyện thảm bại của chúng ở Dương hà trấn, sự kiêu bạc án ngữ tâm hồn khiến nàng rất ít tiếp xúc với cái bọn "phàm phu tục tử"! Chính điều ấy là một trong những sai lầm lớn nhất của nàng!

Vu Đại Hải ngược nhìn Hà Chí Bình cười nham nhở:

-Tại sao giữa chốn hoang vu này lại có một mỹ nhân như vậy? Phải chăng ông trời thương xót mà ban cho chúng ta?

Hà Chí Bình đắm chiêu suy nghĩ, hần cười nhạt:

-Lẽ nào huynh không biết nàng ta là ai sao?

Vu Đại Hải nheo mày, dường như suy nghĩ dữ lắm! Mãi một lúc sau hần mới giật mình "à" lên một tiếng:

-Chính là phản đồ Đồng Tước phái, hê hê! Cô nương đã tuyệt tình với bọn chính đạo thì đi theo bọn ta có khi lại tốt đấy!

Nam Cung Phi Vân lùi lại hai bước, nàng nhìn qua ánh mắt đầy dục tính ấy thì cũng rõ được mười phần việc chúng định làm. Toàn thân nàng mồ hôi rịn ra, đem theo thứ hương trinh nữ diên đảo nhân tâm!

Vu Đại hải tiến thêm một bước, Phi Vân hoành kiếm quát:

-Dừng lại!

Hà Chí Bình cười khà ố nói:

-Lần trước sắp được Yến Phi Phi thì bị phá, lần này hy vọng hẳn không xuất hiện!

Nói xong xuất thủ đến Nam Cung Phi Vân nhanh như điện chớp! Nàng hãy còn mấy phần ngần ngại cho nên nhanh chóng bị lão khổng chế huyết đạo.

Nam Cung Phi Vân sợ hãi tột độ!

-Khốn kiếp! Thả ta ra!

Hà Chí Bình không thèm quan tâm, hẳn ôm lấy nàng vút ve khiến Nam Cung Phi Vân lạnh cả hồn, chân diện tột phần uất ức.

Vu Đại Hải bước đến, lão vung chưởng lên đánh mạnh vào thiên linh cái Hà Chí Bình. Máu me bắn tung tóe! Nam Cung Phi Vân mây hoa biến đổi, miệng cứng đờ không nói nổi câu nào!

Hà Chí Bình chết tức khắc, cánh tay ôm Phi Vân cũng lỏng ra khiến nàng ngã xuống cỏ một cách phũ phàng, toàn thân đau nhói! Nàng đưa mắt nhìn xuống ngực áo đã thấy máu Hà Chí Bình thấm vào đỏ tươi. Tâm tư muốn rũ bỏ cái uế khí ấy ra khỏi người... nhưng bất lực!

Vu Đại Hải nhìn xác Hà Chí Bình lạnh nhạt nói lớn như muốn Nam Cung Phi Vân cũng phải nghe:

-Những kẻ nào dám chiếm tiện lợi với ta thì đều chết thảm!

Nam Cung Phi Vân trấn tĩnh đôi chút, nàng quát:

-Đúng là đồ lòng lang dạ sói, ngay cả huynh đệ của mình cũng không tha!

Vu Đại Hải thở dài:

-Xưa kia Phù Sai vì Tây Thi mà mất cả đất nước, nay ta vì nàng mất đi một tên huynh đệ cũng không sao!

Nói xong ngửa mặt cười hoang dại, sương đêm như run lên dưới tiếng cười quỷ dị ấy!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tòng

Bất chợt từ đêm sâu vọng lại một tiếng thở dài trầm lắng... Vu Đại Hải giật mình, chân diện lão đang sáng khóai tột cùng bỗng nhiên méo mó đến kỳ dị. Lão đã nhận ra hơi thở ấy có nét gì đấy rất quen, lão đã từng gặp, giữa chốn hoang lạnh không bóng người, trong một đêm sâu bàng bạc hơi băng tuyết...

Nét mặt lão đại biến, giữa bóng đêm mờ ảo thật giống một xác chết trôi nổi dưới dòng nước băng lạnh lâu ngày! Lão run lên bần bật, cánh tay hươ lên nói:

-Người !... Tại sao lại là người...

Diệp Vũ Xương bước đến, ánh mắt hẩn lạnh lẽo mà u ám vô ngần. Tà áo trắng muôn đời nay sinh ra dường như chỉ để cho hẩn, lạnh lạnh mà kỳ bí...

Không hiểu sao Nam Cung Phi Vân lại thấy mừng vui trong lòng, không phải vì nàng biết chắc hẩn sẽ cứu mình, mà vì một thứ cảm giác miên man như ánh lửa chập chờn giữa miền băng giá...

Vu Đại Hải lùi lại mấy bước, chân diện méo mó trông vô cùng thảm hại, lão quay mình bước dài vào đêm đen!

Vũ Xương vung tay, ánh sáng chớp nhẹ trong màn đêm u uất, tựa hồ tia chớp đánh xuống địa ngục thâm sâu. Vu Đại Hải không kịp la hét, chỉ có

tiếng xác thịt lão rơi xuống mặt cỏ âm u...

Điệp Vũ Xương đắm đắm nhìn về phía hướng tiếng động ấy, tâm tình chẳng có chút xúc cảm! Hắn lạnh nhạt quay sang Nam Cung Phi Vân, chợt thấy nàng ta run lên, ánh mắt hoang dại.

Hắn chẳng kịp nghĩ ngợi, vội đến giải khai huyết đạo cho nàng.

Nam Cung Phi vân vừa cử động được liền xà vào lòng hắn, thân hình run lên bần bật, tỏa ra hơi ấm cuốn hút nhân tâm. Vũ Xương lùi lại nhưng bị nàng ta ôm chặt hơn nữa. Thân hình mềm mại ấy cọ xát vào người khiến hắn hơi rúng động. Hắn nheo mắt hỏi:

-Cô nương trúng xuân dược?

Nam Cung Phi Vân dụi đầu vào cổ hắn gật gật. Vũ Xương thở dài, hắn vận lực đẩy nàng ra, nói gọn:

-Cô nương gạt ai chứ gạt sao nổi ta!

Nam Cung Phi Vân sững sờ, ánh mắt nàng mấy phần mơ hồ, nhưng trong ấy tuyệt nhiên không thấy sự e ấp hay thẹn thùng!

-Sao người biết?

Vũ Xương không giải thích, hắn xoay mình bước đi, nói vọng lại:

-Dù ta không rõ lý do vì sao cô làm vậy, tuy nhiên chuyện này hãy coi như chưa xảy ra!

Nam Cung Phi Vân chợt thấy tâm tình dao động, nàng nhìn theo bóng hắn khuất sâu theo làn gió nhẹ, thân hình run lên một cái! Nàng vội cất bước theo hắn... như chạy theo một bóng mình thân thiết mà từ lâu vô tình đánh mất...

Lâm Bình trấn hiu hiu gió lạnh, tiểu trấn nằm ở phương Nam ấm áp nhưng gần đây thi thoảng vẫn có những cơn gió lạ mang theo cái lạnh gai người. Những người có chút hiểu biết trong trấn thì cho rằng đấy là điềm báo chẳng lành, vậy nên ngày đêm không ít kẻ mê tín cúng bái.

Còn bọn giang hồ thì tin rằng đấy là điềm báo Ma Hoàng sẽ tấn công tiểu trấn, bọn họ dù gì cũng rất quý trọng mạng sống của mình, cho nên mới chuyển đi nơi khác hết.

Lâm Bình trấn vì vậy trông cô tịch khác lạ!

Tửu lâu Vân Hòa ở Lâm Bình trấn trước đây hội tụ đủ mọi bọn giang hồ đối tửu chuyện trò. Tuy vậy, những cơn gió lạnh kỳ bí kia đã cuốn hết khách nhân đi. Vân Hòa tửu lâu giờ vắng như chùa bà đanh, cả ngày không thấy mống khách nào!

Mãi đến hôm nay mới có bốn người khách ghé vào, trong bốn người này có một kẻ hình dạng nửa người nửa rắn thật khiến chúng nhân đảm tâm! Tuy nhiên, họ là những người khách hiếm hoi nên chủ tửu lâu vẫn đón tiếp rất nồng nhiệt!

Yêu Xà vừa ngồi xuống đã hậm hực đập bàn cần nhằn:

-Đi lại cũng chỉ vì tên Điệp Vũ Xương khốn kiếp đó, thật không thể nào hiểu được vì sao lão Ma Hoàng kia còn cứ để hản sống nhớn nhơ như vậy!

Yêu Hồ hừ lạnh, hản quay mặt đi nói:

-Người nên liệu lời ăn tiếng nói, Ma Hoàng thần thông quảng đại vô ngần, chỉ sợ người mà biết được thì không những người chết mà chúng ta còn bị liên lụy đấy!

Câu Nói này quả nhiên khiến ba kẻ còn lại dao động. Chợt từ đâu vọng đến một giọng nói lạnh băng:

-Kẻ nào vừa nhục mạ Vũ Xương?

Bốn tên tà ma rung động, chúng nhất tề ngó qua thì chỉ thấy một thiếu nữ lạnh lùng băng sương. Sắc đẹp tuy rằng diên đảo lòng người nhưng âm u quỷ dị!

Yêu Xà trông nàng bất quá chưa đến hai mươi thì lạnh nhạt đáp:

-Là ta! Cô nương có ý kiến gì?

Ngọc Băng Tâm đôi môi hồng nổi lên hắc khí, đen sạm lại như trúng kịch độc. Nàng xuất thẳng một đạo băng quang âm hàn vô bì đến yêu Xà. Ai nấy chưa hết ngạc nhiên đã thấy Yêu Xà "hự" lên một tiếng. Hắn phủ gục xuống bàn như cây thối.

Yêu Hồ, Âu Dương Tu, Lao Hà nhìn nhau, chân diện đại biến!

Xác Yêu Xà dần dần bốc lên một làn khói nhạt, lạnh lẽo như âm băng nơi địa ngục u tối!

Ba tên còn lại không kịp nghĩ ngợi, chúng quay mình băng ra ngoài tửu điểm, nhưng cái chết cũng chỉ đến trong giây lát. Rất thảm! Rất nhanh! Rất gọn! Bọn chúng hẳn cũng chẳng thấy đau đớn gì!

Ngọc Băng Tâm không thềm đoái hoài đến lão chủ quán đang run sợ đến mức đái ra quần, nàng quay mình, mái tóc dài phơ phất cuốn theo làn gió nhẹ... mất dạng!

Điệp Vũ Xương quay lại, hắn trừng mắt nói:

-Cô nương đã đi theo ta cả đêm như vậy chưa đủ hay sao?

Nam Cung Phi Vân chẳng chút đổi sắc, nàng không đối nhãn với hắn, dường như rất sợ ánh mắt vô hồn của hắn!

-Ta chỉ đi theo chứ có ăn thịt người đâu mà sợ?

-Cô... rốt cuộc là cô có ý gì đây?

Nam Cung Phi Vân thoáng trầm tư... Đúng vậy! Nàng đi theo hẳn là có ý đồ của mình, nhưng ngoài cái mưu lược nhất thời mà nghĩ ra ấy, nàng còn nguyên nhân nào khác nữa không?

Vũ Xương nhảy lên kiểm, hẳn bay đi vù vù, nhưng quay lại vẫn thấy Nam Cung Phi Vân đằng sau, hẳn tăng hết tốc lực, nhưng cơ hồ cũng chỉ xa hơn được một đoạn. Hẳn đành đáp xuống một bìa rừng ngồi xuống.

Ánh nắng buổi sớm miên man mang theo cái lành lạnh cố hữu, hẳn đã quen thuộc với sự lạnh lẽo tê người chốn Quan Ngoại, nhưng bây giờ vẫn run lên một cái!

Từ xa xa, dưới làn nắng vàng lóng lánh xuất hiện một nhân ảnh, bạch y phơ phất, tóc đen buông xõa dập dềnh theo gió. Ngọc Băng Tâm bước đến, nàng khựng người, tâm tình trở nên mơ hồ khác lạ.

-Thì ra là Ngọc cô nương! Tại sao lại đến đây?

Ngọc Băng Tâm thở một hơi dài, nàng mỉm cười:

-Băng Tâm còn tưởng Vũ Xương bị Ma Hoàng bắt đi rồi chứ?

-Nói như vậy, hẳn cô nương cũng đã tới Triều Dương phải?

Ngọc Băng Tâm gật đầu, nàng không thấy Yến Phi Phi đi cùng hẳn mà là Nam Cung Phi Vân thì chân diện lại trùng xuống.

-Yến cô nương đâu? Còn người này sao lại đi cùng Vũ Xương?

Nam Cung Phi Vân mặc nhiên không trả lời, dường như tất cả mọi việc trên thế gian đều không khiến nàng ta quan tâm! Vũ Xương tuy rằng

thấy Ngọc Băng Tâm có vài nét khác lạ, nhưng vẫn thật thà đáp:

-Yến muội bị thuộc hạ của Ma Hoàng bắt đi, còn cô nương này tình cờ ta cứu được, ai ngờ cô ta cứ bám lấy không chịu đi!

Lời nói đó với nữ nhân bình thường mà nói cũng đã là sự xúc phạm quá đáng, nhưng Nam Cung Phi Vân vẫn không phản ứng, chỉ đứng ôm kiếm ngó lơ ánh mặt trời. Ngọc Băng Tâm không chút xúc cảm trước cái tin Yến Phi Phi bị bắt, nàng chỉ buông đôi thu nhân âm u nhìn Nam Cung Phi Vân, rồi đột nhiên khí hàn đại thịnh, nàng băng mình đến Nam Cung Phi Vân quát:

-Vũ Xương đã không thích sao ngươi còn cứ đi theo làm gì?

Không chỉ Nam Cung Phi Vân mà Điệp Vũ Xương cũng thất kinh hồn vía, chỉ sau một thời gian ngắn không gặp mà nàng ta trở nên tàn khốc đến vậy sao? Chưa gì đã xuất độc thủ đoạt mạng!

Hắn hoảng hồn lao mình đến án trước mặt Nam Cung Phi Vân đón lấy đạo chưởng phong.

Ngọc Băng Tâm không ngờ tình hình lại trở nên như vậy, nàng muốn thu chiêu nhưng đã muộn! Chỉ thấy không gian rung chuyển, ánh nắng như nhạt đi, khí lạnh bao trùm. Vũ Xương thấy hai bàn tay mình như bị đóng băng, lạnh thấm vào tim!

Băng Tâm lùi lại, ánh mắt nàng trở nên vạn bề khó hiểu, nàng hỏi:

-Tại sao Vũ Xương lại cứu ả?

Điệp Vũ Xương đang mười phần ngạc nhiên trước thứ chưởng pháp quý dị này, hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra được sau thời gian quá ngắn mà nàng đã trở nên lợi hại như vậy! Hắn trấn tĩnh cười nhợt nhạt:

-Nàng ta tuy rằng có gây chút phiền phức nhưng chưa đáng tội chết!

Nam Cung Phi Vân sau phút giây hoảng sợ cũng bình tâm, nàng nâng cánh tay đang run run của Vũ Xương lên hỏi:

-Người có sao hay không?

Vũ Xương chưa kịp đáp thì lại nghe Ngọc Băng Tâm thốt:

-Khi khác gặp lại!

Nói xong dật dờ biến đi như bóng ma, Vũ Xương đắm mắt nhìn theo, hẳn đang nghĩ đến những lời Hồ Hán Thương trước đây đã nói, lẽ nào...

Hắn thở dài, cố xua ý nghĩ ấy ra khỏi đầu, hẳn không muốn tin đây là sự thật. Dù gì đi nữa, trên thế nhân này Băng Tâm cũng là một trong số ít những người đối đãi chân tình với hắn! Hắn không muốn nàng trở thành kẻ thù của mình!

Nam Cung Phi Vân nhìn dáng vẻ thất thần của hắn một hồi, nàng cau mày liễu hỏi:

-Tại sao người cứu ta?

-Chỉ vì ta không muốn một trong số ít bằng hữu của mình gây ra tội ác!

Câu trả lời này có mấy phần khiến Nam Cung Phi Vân sửng sờ, nàng cười nhạt:

-Bằng hữu? Theo ta thấy thì cô ta không nghĩ thế đâu!

Vũ Xương cất bước, hắn lắc đầu:

-Chuyện này rất dài dòng... mà cô nương nên đi đi, bên cạnh ta vạn phần nguy hại!

-Người đã không có tình ý với ta thì để tâm gì đến chuyện đó?

Vũ Xương không để tâm, hần tiếp tục bước đi, bóng dáng phiêu phất mà cô tịch...

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Động Lòng

Những đám u khí vằn vũ từng hồi trên bầu trời Đồng Tước Sơn, thoang thoảng trong không khí những cơn gió lạnh lẽo đến gai người. Sáng sớm hôm nay Thu Nhược Tuyền vẫn đứng lặng lẽ trên phiến đá, phiêu phiêu cô độc, mồm đá ấy sinh ra đường như chỉ để dành cho riêng lão, chứ không phải của Đồng Tước Sơn!

Chỉ là sáng sớm hôm nay, bầu trời chập trùng phía Nam Cương có những đám mây rất lạ, mang đầy yêu khí, âm u kỳ bí, lão thấy lo lắng vạn phần khi nhìn những đám mây ấy!

Chợt có một đệ tử Đồng Tước phái vào báo:

-Thưa minh chủ! Bên ngoài người của tứ đại phái Quan Ngoại đã tới!

Thu Nhược Tuyền gật gật đầu, lão lắng mình xuống đất, bước đi đón tiếp!

Chân diện lão méo mó khi nhận ra toàn bộ đệ tử Thiên Vũ Môn đều mặc tang phục, chẳng lẽ trên đường đi họ đã chạm trán với Ma Hoàng hay sao?

Nghĩ vậy, nhưng lão vẫn ra hiệu cho người trên Đồng Tước sơn đi chuẩn bị nơi ăn chốn nghỉ cho những người mới đến. Đồng Tước sơn từng sừng nguy nga, rộng lớn vô ngần nhưng phải chứa vô số chúng nhân thì cũng không đủ trang viện.

Gần đây Tào Mạnh Cường cùng Tiểu Tường hay ngồi vãn vợ, nét mày dăm chiêu, cho nên Nhất Tiêu chân nhân đã ra lệnh cho họ đi đốc thúc đệ tử dựng thêm các lều trại để mọi người nghỉ ngơi.

Trong thời cuộc này cũng chẳng ai để tâm đến mấy chuyện đó, họ còn nỗi lo sợ lớn hơn rất nhiều!

Thu Nhược Tuyền, Nhất Tiêu chân nhân cùng các vị chưong môn nhân Quan Ngoại vào phòng khách, lão thử dài hỏi:

-Mới một thời gian ngắn không gặp mà Thiên Vũ Môn đã xảy ra biến sự vì vậy Đồng Môn chủ?

Đồng Đại Thiên liếc nhìn Tống Tiểu Lan một cái rồi cũng đem mọi chuyện ra kể lại. Thu Nhược Tuyền chân diện méo mó đi một cách trông thấy, mỗi họa này chưa qua, mỗi họa khác lại tới. Xem ra chính đạo sau hồi thịnh vượng sẽ đi vào con đường lu mờ...

Ma Hoàng dăm dăm nhìn khối cầu xoay chuyển, chân diện hằn khẽ giãn ra, liền quay sang Tứ Đại Thần Ma nói:

-Hãy về chuẩn bị, chúng ta khởi sự!

Tứ Đại Thần Ma cúi đầu rồi chấp chờn ra ngoài, Ma Hoàng ngó nhìn Yến Phi Phi đang nhăn nhó, hằn cười nhạt:

-Còn phải xem ngươi có còn giá trị hay không?

Yến Phi Phi bị hằn nhốt tron cái túi kỳ quái, cách biệt hằn với thế giới bên ngoài nên cũng chẳng nghe thấy gì, nhưng nhác thấy thái độ của hằn thì cũng thấy được tâm địa. Nàng co chân đạp vào thành cái bong bóng lớn một cái rồi quay mặt đi! Ra điều chẳng thềm quan tâm tới thái độ của hằn!

Chợt thấy chân diện Ma Hoàng Đại biến, trên khối cầu xuất hiện một hình ảnh, đích thị Ngọc Băng Tâm!

Ma Hoàng đứng dậy, hần bước ra ngoài, đứng ở cửa hang nhìn lên. Ngọc Băng Tâm tà áo phần phật đang lơ lửng trên không, đôi môi đen sạm như bóng đêm, chỉ có làn da, ngày càng trắng nhợt đi!

Ma Hoàng cười nhạt:

-Tại sao trong thiên hạ có nhiều mỹ nhân muốn đến đây thế nhỉ?

Ngọc Băng Tâm không quan tâm tới thái độ mấy phần mỉa mai ấy! Nàng cau mày quát:

-Mau đem Yến Phi Phi ra đây!

-Cô nương muốn cứu cô ta?

-Không!

-Không cứu thì đòi gặp làm gì?

-Giết ả!

Ma Hoàng tuy là kẻ tàn độc nhưng nghe lời nói lạnh tựa băng ấy cũng không khỏi giật mình, hần trấn tĩnh nói:

-Đáng tiếc, cô ta với ta hãy còn có giá trị lợi dụng, cô nương nên rời khỏi đây, trước khi ta đổi ý!

Ngọc Băng Tâm nhếch mép, nàng vận hàn khí kinh tâm khiến bầu trời như xoay chuyển, xuất thủ đến Ma Hoàng hét:

-Không giao ra thì ta lấy mạng cả hai!

Ma Hoàng thất kinh, hắn không ngờ nhân gian lại có người mang trong mình ma khí kinh hồn đến như vậy, liền lùi lại hai bước xoay người tạo thành một khối cầu xanh bao bọc thân thể, cản chướng phong lại!

Ầm! Ầm!

Cửa hang như muốn sụp xuống sau cú va chạm khủng bố ấy, cuồng phong nổi lên dữ dội! Ngọc Băng Tâm khẽ lắc lư bờ vai. Ma Hoàng thì có cảm giác như tay mình bị đóng băng, hai mắt hắn như muốn tuột khỏi bờ mi!

Băng Tâm thu nhãn u ám nhìn Ma Hoàng, nàng suy tính một hồi rồi liệng người bay đi. Ma Hoàng không đuổi theo. Tâm tư hắn đang dao động dữ dội, hắn bắt đầu thấy những suy nghĩ của mình về chúng nhân có bề phiến diện!

Hắn thở dài một tiếng, rồi cũng quay vào hang. U khí lại chập trùng, từng làn bay lượn như sóng biển!

Điệp vũ Xương đứng trầm mặc một hồi rồi cất bước lên Đồng Tước Sơn. Chúng nhân trông thấy hắn thì có nhiều cặp mắt thể hiện sự không ưa, có điều chẳng dám phát tác ra ngoài. Những kẻ trước đây có cái nhìn rộng rãi hơn cũng không khỏi sửng sờ khi nhìn thấy hắn đi cùng Nam Cung Phi Vân!

Bây giờ thì hắn đã hiểu vì sao Nam Cung Phi Vân đi theo hắn. Chúng nhân nhìn hắn bằng con mắt khó hiểu, họ không ưa Nam Cung Phi Vân một phần, và cũng không ưa luôn hắn thêm một phần nữa!

Bọn người trong Đồng Tước phái có đôi kẻ nhác thấy Nam Cung Phi Vân, bọn chúng cũng muốn chạy đến hỏi thăm vài lời. Nhưng nhớ đến chuyện nàng ta đã là phản đồ, hơn nữa còn có ý định sát hại cả Nhất Tiêu chân nhân thì khựng người lại, buông cái nhìn u ám!

Tiểu Tường cười thắm, hắn trông tình cảnh ấy thì cũng phần nào hiểu được vì sao ở Cô Nhĩ Sơn nàng khẳng khăng muốn rời xa hắn. Hắn thấy lòng mình đột nhiên trống vắng lạ lùng, như chưa bao giờ có thứ tình cảm ấm nồng nào xuất hiện...

Vũ Xương cũng chẳng lưu tâm, điều hắn lo lắng là thấy khu lều trại phía Thiên Vũ Môn có cờ tang, hắn không kịp nghĩ ngợi, liền băng mình đến đó.

Hắn sửng người, tâm tư vụn bẻ thống khổ khi nghe Hồ Hán Thương kể lại sự tình!

Hắn gục xuống đất, bờ vai run lên bần bật, nét mặt đau đớn tột cùng:

-Sư tỷ! Tại sao lại như vậy ?...

Trước mắt hắn, chập chờn hình ảnh Huyền Tuyết Sương năm nào tươi cười cùng hắn đến Tuyết Liên Cốc... Nơi ấy một màu trắng và lạnh, chỉ có nụ cười của nàng, sưởi ấm tất cả...

Hắn lại mơ hồ nhớ đến vẻ mặt thất thần lo lắng của nàng, bóng dáng nàng uyển chuyển bên hành lang ngập tràn tuyết rơi năm nào...

Trái tim hắn nhói lên một cái, như có bàn tay vô tình bóp vào...

Hồ Hán Thương cười thắm:

-Tuy ta chưa rõ nguyên nhân, nhưng nghe nói gần đây giang hồ chỗ nào bàn tán về con... đều có kẻ chết một cách nhanh chóng thì cũng vài phần đoán được dụng tâm của cô ta !...

Bích Phù Dung than thở:

-Chỉ tội nghiệp cho Tuyết Sương! ... Nó đã làm gì nên tội đây ?...

Phải rồi, nàng chẳng làm gì nên tội, tội trạng lớn nhất của nàng chỉ là nặng lòng với hã. Hóa ra hã sinh ra trên thế gian này cũng chỉ gieo rắc tai họa cho người ta, như vậy nào có khác gì Ma Hoàng? Hã trấn áp ma khí, nhưng rồi cũng không tránh được những thảm kịch đó, ông trời thật khéo đùa đùa hã !...

Hã phóng mình bay đi, trời đất như chao đảo trong đầu. Nam Cung Phi Vân cũng chạy theo, nàng chẳng còn nghĩ gì đến toan tính của mình nữa! Phút giây này, lòng nàng chỉ có hã!

Thu Nhược Tuyền, Nhất Tiêu chân nhân, Tống Tiểu Lan, Đồng Đại Thiên bước tới, họ nhìn theo bóng hai người khuất lấp, tâm tư u ám như trời đất Nam Cương trùng trùng yêu khí...

Vũ Xương bay một đoạn thì ngã vật xuống đất, hã cào cào mặt đất như một kẻ điên, cho đến khi bàn tay hã máu me bê bết. Nam Cung Phi Vân nâng bàn tay ấy lên, nàng run run hỏi:

-Tại sao lại hành tội mình như thế?

Giá như hã trả lời được thì đã hay!

Đột nhiên bầu trời ngập tràn ánh sáng, Tiên Hoàng, Bát Đại Thần Tướng cùng vô số chúng tiên đáp xuống, ông bước đến nhìn Vũ Xương, dường như đã thấu hiểu mọi bề!

-Người đừng nên chỉ biết trách mình, lỗi cũng là do bọn ta năm xưa vì chút tư lợi mà vô tình đẩy người xuống nhân giới!

Nước mắt hã chảy dài không ngừng. Nước mắt nữ nhân khiến người ta thương cảm, còn nước mắt nam nhi khiến người ta nhìn thấy sự bi tráng!

-Ma Hoàng đang chuẩn bị tấn công Đồng Tước sơn, ta đem toàn bộ chúng tiên trên Tiên Giới đến trợ chiến, nếu có thể thì người hãy đến đó!

Nói đoạn thở dài rồi cùng chúng tiên bay đi. Gió thoảng nhẹ nhẹ thổi bung mái tóc dài buông xõa của hắc, phía xa xa, có một đoàn người đang hành quân tới, đích thị chúng nhân Triều Dương Phái!

Vũ Xương nhận thấy trong đám người đó thấp thoáng tà tử y, rồi Kim Tình Văn cũng hiện ra, nàng đưa đôi mắt u uất nhìn hắc cùng Nam Cung Phi Vân. Nhưng quyết không tiến lại!

Nhậm Bá Lân cũng dừng lại, lão đưa tay lên, môi mấp máy định nói gì đấy, nhưng cuối cùng cũng chẳng thốt nổi thành lời, đành rũ áo, thở dài bước đi!

Vũ Xương đắm mắt nhìn theo họ, hắc day qua Nam Cung Phi Vân nói:

-Cô nương đã đạt được mục đích rồi, cũng nên để cho ta yên bình thôi!

Nam Cung Phi Vân tự nhiên nghe hắc nói vậy thì nước mắt chảy dài xuống, nàng bước đến, ôm lấy cổ hắc, dụi vào ngực hắc thốn thức:

-Đúng vậy! Ban đầu ta có ý muốn chúng nhân xa người, để lợi dụng người, nhưng phút cuối ta lại không cầm được lòng mình !... Người có hiểu hay không?

Hắc không phản ứng, chỉ là đôi mắt trở nên mơ hồ đến xuất thần...

Bình minh nhàn nhạt màu u tối, trời đất Nam Cương chìm trong u khí chập trùng. Nhưng sáng nay cơ hồ u khí ấy dữ dội hơn bội phần, như muốn phá vỡ dãy Thạch sơn hùng vĩ mà tràn vào Quan Nội!

Tiên Hoàng cùng Thu Nhược Tuyền nét mày u ám, liền ra lệnh cho bát Đại Thần Tướng đi đốc thúc mọi người chuẩn bị nghênh đón địch nhân!

Tám vị đại tiên bước đi không được bao lâu thì dãy Thạch sơn từng mảng sụp xuống theo tiếng nổ dữ dội. Tiếp đấy, những đám mây đầy hắc

khí vẫn vũ liên hồi. Tiên Hoàng thở dài:

-Thời khắc này cuối cùng cũng tới!

TIÊN MA CHI HỒN

Văn Càn Khôn

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Chương Kết

Trời đất nam Cương như đảo lộn, trên cao vô số đám mây đen khổng lồ xoay chuyển, rồi những ma nhân kỳ dị xuất hiện, đông vô số!

Ma Hoàng cùng Tứ Đại Thần Ma dẫn chúng Ma Nhân tiếp nhập Quan Nội, chẳng mấy chốc đã đến Đồng Tước sơn, trời đất nổi lên sấm chớp ầm ầm, chiếu rọi xuống nhân gian những tia sáng ma quái!

Lúc này phía Đồng Tước Sơn, chúng tiên cùng nhân sỹ chính đạo cũng tập trung thành hàng phía sau Tiên Hoàng, Thu Nhược Tuyền cùng Bát Đại Thần Tướng, chân diện ai nấy tốt cùng căng thẳng! Ma Hoàng cất tiếng cười hoang dại:

-Không ngờ Tiên Hoàng người cũng xuống nhân gian, đã vậy thì ta sẽ một công đôi việc vậy! Ha ha!

Cười xong liền phất tay, bầu trời ngập tràn bóng Ma Nhân dạt xuống, hần cũng bay mình đến Tiên Hoàng xuất thủ điên cuồng. Thu Nhược Tuyền chân tu so với chúng nhân của Tiên Ma Nhị giới hãy còn cách biệt, do vậy hợp công cùng các vị chưông môn khác giao thủ cầm cự!

Bát Đại Thần Tướng chia nhau vây bọc Tứ Đại Thần Ma, không gian như chao đảo với tiếng thét gào, tiếng chưông phong chạm nhau. Trời đất mờ nhạt sắc quang!

Ma Hoàng từ khi hấp thụ tinh nguyên của Diệp Vũ Hồng cùng Yêu Vương thì công phu đại tiến, Tiên Hoàng sau một hồi giao thủ thì mồ hôi rịn xuống trán.

Tâm tình bắt đầu dao động, nhất là những nhân sỹ chính đạo đang kêu gào thảm thiết, họ tuy lòng can đảm có thừa, nhưng sức lực thì có hạn. Tu chân hãy còn kém xa Tiên Ma Nhị Giới, cho nên thảm tử vô số!

Thu Nhược Tuyền lòng đau như cắt, nhưng chính lão cũng đang rơi vào tử địa, còn nói gì đến chuyện tương cứu người ta?

Chợt thấy bầu trời cháy ngời sắc quang, tiếp đấy Diệp Vũ Xương cùng Nam Cung Phi Vân xuất hiện. Hắn trông thấy máu chảy, đầu rơi thì tâm tình cơ hồ bắn loạn dữ dội, đôi mắt lòng trắng bao trùm, liền xuất thủ thẳng đến Ma Hoàng hét:

-Khốn kiếp! Người đã đem Yến muội đi đâu?

Ma Hoàng xuất thủ cản lại nói:

-Hãy còn chưa đến lúc dùng đến cô ta!

Tiên Hoàng thấy có người trợ giúp thì tinh thần cũng phấn chấn, ông vận chân nguyên băng lên tiếp trợ. Không gian rung chuyển dữ dội trước sự đối chọi của ba đại cao thủ, khí trời lu mờ...

Chợt bên phía chính đạo có tiếng hét quen thuộc vang lên khiến Vũ Xương tay chân rụng rời. Hắn quét song mục qua, thấy Hồ Hán Thương đang bay dạt trong không trung, ngực áo thấm đỏ máu tươi!

Bích Phù Dung băng theo lời ông ta lại khóc:

-Sư huynh! Sao lại phải như thế?

Thì ra Bích Phù Dung trúng tập kích của Ma Nhân, Hồ Hán Thương cũng vì không quản mạng muốn cứu sư muội nên bị chưởng pháp của ma nhân đả thương, chân diện ông tái nhợt như chưa bao giờ có huyết sắc, còn miệng thì không ngừng thổ huyết.

Điệp Vũ Xương trông thấy tình cảnh ấy thì tim nhói lên, hấn liệng mình lao đến:

-Sư Phụ!

Nhưng Ma Hoàng dạt mình xuất thủ cản lại, hấn đành xuất thủ nghênh tiếp. Lại nghe tiếng Bích Phù Dung hét lên đau đớn, dường như cũng trúng chưởng của Ma Nhân. Đây đó, những tiếng la hét ngày càng nhiều...

Vũ Xương tâm tình chấn động dữ dội, ánh mắt hấn ngập tràn huyết quang, chân nguyên bạo phát dữ dội, những luồng bạch khí vùn vù đẩy xuống ma nhân một cách điên cuồng. Trông hấn thật chẳng khác gì thú hoang thời thượng cổ hồi sinh!

Ma Hoàng kinh hãi, hấn định lao đến nhưng bị bạch quang như thủy triều cản lại. Hấn ngược trông lên, toàn bộ thân hình Điệp Vũ Xương cháy sáng như ngọn đuốc, mà lấp lánh hào quang tựa một thiên thần. hấn hoảng hồn, vội lặn mình về phía Nam Cương hét:

-Rút lui!

Tứ Đại Thần Ma cùng bọn Ma Nhân vội dạt mình lên bầu trời bay đi!

Điệp Vũ Xương cười cuồng dại, tiếng cười u uất, tang thương vô bờ. Hấn đáp xuống chỗ Hồ Hán Thương cùng Bích Phù Dung. Phía ấy có Đồng Đại Thiên và chúng đệ tử đang vây bọc lấy họ. Các môn phái còn lại đều thảm tử vô số, chưa thấy cuộc chiến nào bi thảm đến như vậy!

Hắn vận chân nguyên trút vào người Hồ Hán Thương cùng Bích Phù Dung, nhưng chỉ là vô ích, nước mắt hắn tuôn xuống như mưa, nhưng không bật thành tiếng khóc.

Khi hắn rơi vào tuyệt lộ, có ba người đã cứu mang hắn, trùm bọc hắn, bây giờ hai trong số họ sắp ra đi, đối với hắn, thế gian này như chết đi một nửa! Hồ Hán Thương đôi môi nhợt nhạt. Ông nhìn Bích Phù Dung run run nói:

-Bích muội... có một điều... ta muốn nói... đấy là ta... rất yêu muội !...

Nói xong thì cũng trút hơi thở cuối cùng, tâm trạng có vẻ thanh thản hơn rất nhiều, dường như mấy lời đó ông ta chôn chặt cả mấy trăm năm!

Bích Phù Dung ánh mắt đại đi tám phần, nhưng vẫn mỉm cười nhợt nhạt:

-Muội cũng vậy... chỉ có điều... chúng ta là cung... chủ... cung chủ!

Điệp Vũ Xương quỳ gục xuống, bờ vai hắn run run từng hồi. Trời đất quang đặng đi rất nhiều, nhưng với hắn lại trống trải vô bờ!

Đêm trăng lạnh lạnh, ánh sáng mờ nhạt thê thiết, Đồng Tước Sơn một màu u uất não nùng. Mọi người đã an táng cho những người thảm tử, gần một ngàn người cả thảy, hầu hết đều là nhân sỹ chính đạo Nhân Giới, Tiên Giới chỉ mấy chục người!

Vũ Xương ngồi trầm mặc bên phiến đá cheo leo ở Đồng Tước sơn. Đằng sau hắn, Nam Cung Phi Vân đứng lặng lẽ, không hề cử động, chỉ có tà áo trắng thì thoảng phiêu phất theo làn gió nhẹ thổi qua.

Bên trong, trời đã gần sáng nhưng chưa có ai ngủ, họ còn ngồi bên hương án của những đệ tử cũng như đồng môn không may tử thương. Quang cảnh nhuộm màu tang thương. Phía lều trại bên Yên Hoa Môn, một

bóng trắng quý dị dạt đến, đáp nhẹ xuống căn lều nơi Tống Tiểu Lan cùng Vạn Xuân Đường trú ngụ!

Cả hai đang ngồi trầm tư, nét mặt u ám thì phát hiện có sự lạ, bèn ngó mắt ra. Tống Tiểu Lan có nét vui trên mặt nói:

-Băng Tâm! Là con đấy ư?

Vạn Xuân Đường lạnh nhạt quan sát, đôi mắt nàng có phần khác lạ khi thấy Ngọc Băng Tâm thần sắc thay đổi đột biến.

Ngọc Băng Tâm không quan tâm tới thái độ của Tống Tiểu Lan, nàng bước đến Vạn Xuân Đường, đôi mắt lộ sát quang nói:

-Là người! Chính vì người cho nên mới khiến ta như vậy!

Bách Hoa Đình Chủ nổi giận xung thiên khi thấy đứa học trò dám hỗn láo với mình, tuy nhiên chưa kịp phát tác thì đã trúng một đạo hàn phong giá lạnh vô bì. Nàng chết mà nét mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên, y như Huyền Tuyết Sương!

Tống Tiểu Lan hét lên một tiếng, nhưng tiếng hét ấy bay đi cũng kéo luôn theo linh hồn của bà!

Chúng nhân chưa ai ngủ, nghe tiếng hét kinh tâm ấy liền vây lấy túp lều. Tiên Hoàng đẩy tấm bạt che cửa bước vào, nhưng liền đẩy bị một đạo hàn quang bức lùi. Ông ta định thân, chân diện nhợt nhạt nói:

-Ngọc Băng Tâm cô nương đã làm gì Tống môn chủ?

Ngọc Băng Tâm bước ra, dáng hình phiêu dật dưới sương mai, trời đã bắt đầu chuyển mình về sáng, chỉ là ánh trăng muộn hầy còn len lỏi phát quang cùng mặt trời nên không khí có bề quý dị.

-Ta giết họ rồi!

Nàng nói câu đó, thái độ không chút cảm xúc, còn chúng nhân thì giật mình lui gót. Đồng Đại Thiên cùng chúng đệ tử còn lại của Thiên Vũ Môn hãy còn chưa quên nợ cũ với Tuyết Sương, họ định xuất thủ liều mạng thì thấy bóng dáng Vũ Xương chập chờn xuất hiện.

Ánh mắt hằn u uất nhìn Ngọc Băng Tâm, nàng bước lên run giọng gọi:

-Vũ Xương !...

-Cô nương và ta ân đoạn nghĩa tuyệt từ đây, bây giờ ta đến chỉ để đòi món nợ với Tuyết Sương sư tỷ!

Nói đoạn vận lực thủ thế. Mọi người nín thở quan sát. Chỉ thấy Ngọc Băng Tâm ánh mắt ai oán nói:

-Vũ Xương muốn xuống tay với ta sao?

Hắn gật đầu:

-Đúng vậy!

Ngọc Băng Tâm run run bờ vai, nàng trấn định tâm tình nói:

-Vậy Vũ Xương hãy ra tay thôi!

Điệp vũ Xương vận chân nguyên chói lòa, hăng hăng mình đến Ngọc Băng Tâm hét:

-Ngọc Cô nương hãy cẩn thận!

Nhưng Ngọc Băng Tâm chỉ cười thản, không có vẻ gì muốn chống đỡ, ai nấy ngạc nhiên, Diệp vũ Xương cũng ngạc nhiên, chỉ là chiêu thức xuất ra rồi không thu về được. Tựa như người ta gây ra tội lỗi rồi, có nói lời xin lỗi cũng chỉ là thừa!

Ngọc Băng Tâm băng đến, nhưng là băng đến để nhận chưởng chứ không phải đối chưởng, đôi mắt không hề rời khỏi thân hình Vũ Xương, tựa hồ như phút cuối cuộc đời, nàng muốn ôm theo bóng hình hân

Vĩnh viễn!

Thoáng giây ấy, Vũ Xương thấy nàng đích thị là cô gái nhu mì năm nào, đêm hôm giá lạnh... đứng nơi Tuyết Liên Cốc!

Nàng chẳng kêu tiếng nào, nét mặt không hề đau đớn, chỉ có thân hình phiêu phất cùng gió lạnh. Vũ Xương băng đến, hân ôm lấy Ngọc Băng Tâm, mấp máy môi hỏi:

-Cô nương có khả năng xuất thủ đón đỡ cơ mà! Tại sao...

Ngọc Băng Tâm mỉm cười, nét cười ấy cơ hồ là của chính nàng, không vương vất chút u khí!

-Băng Tâm cả đời côی cút, từ khi trái tim khắc vào hình ảnh Vũ Xương thì cũng tự xem mình là người của Vũ Xương! Vũ Xương có giết Băng Tâm... Băng Tâm... cũng không kháng cự... Băng Tâm sẽ là nữ nhân tuyệt đối phục tùng... ý trung nhân... của mình... không chút oán hận !...

Nàng nói xong thì máu đỏ tươi rỉ khỏi khóe miệng, nàng ra đi thanh thản, nét mặt tươi cười, như năm nào dưới đêm bạc, đầy tuyết rơi...

Đồng Tước Sơn không một hơi thở mạnh, không gian như đọng lại trên thân hình người thiếu nữ ấy, nàng là tinh hoa của trời đất Quan Ngoại thì phải trở về với nơi đó, nơi trời đất mênh mông một màu trắng trong...

Vũ Xương bế nàng lên, hân trao cho Nam Cung Phi Vân nói:

-Cô nương hãy giúp ta việc cuối cùng!

Đoạn bước đi về phía Nam Cương, thân hình run run từng hồi, chúng nhân có cảm tưởng bầu trời bao la đang đè xuống bờ vai hần!

Trời đất Nam Cương lại luân chuyển, Vũ Xương ngược mắt lại. Ma Hoàng cùng quân đoàn của hần xuất hiện, chỉ là lần này đem theo... Yến Phi Phi!

Hần khựng người bước đến, run giọng gọi:

-Yến muội!

Thu Nhược Tuyền cùng Tào Mạnh Cường cũng bước lên:

-Phi Nhi!

-Biểu muội!

Yến Phi Phi muốn đáp lại, nhưng cổ nàng đang bị Ma Hoàng tóm lấy, hần cười cuồng dại, ra hiệu cho chúng ma nhân đáp xuống đất, nói với Vũ Xương:

-Người là tinh hoa của Nhị Giới, nhưng lại chỉ phục vụ cho Tiên Giới cùng Nhân Giới! Như vậy liệu có được hay không? Nếu biết điều thì quay về đây, ta sẽ buông tha cho cô ta, và cả đứa con trong bụng cô ta nữa!

Mọi người rúng động nhìn Vũ Xương, thần sắc hần cũng biến đổi kỳ dị.

Hần run run người, rồi cất một tràng cười cuồng ngạo, hần hỏi Yến Phi Phi:

-Nếu hần giết nàng, nàng có ân hận hay không?

Yến Phi Phi buông ánh mắt nhu hòa nhìn hần, hần thấy lòng mình se lại. Liền nói:

-Nếu ngươi là một hảo hán thì hãy thả nàng ra, chúng ta quyết đấu một trận, nếu như ngươi thắng thì ta cả đời này sẽ phục tùng, nghe ngươi sai bảo!

Đông Ma hoảng sợ nói:

-Ngài đừng nghe hắn nói hồ đồ!

Ma Hoàng cười nhạt:

-Ngươi tưởng ta là trẻ nít sao?

Phía bên kia, Tiên Hoàng cùng chúng nhân cũng thất kinh, chỉ là họ không biết nên làm gì cho phải mà thôi!

-Ngươi dùng nàng để ép ta thì trước sau ta cũng sẽ phản bội ngươi, ngươi không nghĩ đến hậu quả sao?

Ma Hoàng dăm chiêu, hắn đẩy Yến Phi Phi về phía Điệp Vũ Xương nói:

-Ta là Bất Tử Chi Hồn, ngươi thắng được thì coi như Ma Giới cũng vào ngày tận số vậy!

Yến Phi Phi đáp xuống đất liền băng mình đến ôm chặt lấy hắn, ghen ngào chẳng nói được câu nào, chỉ có nước mắt chảy dài, thấm vào áo hắn, âm ẩm!

Hắn xoa vai nàng nói:

-Yên tâm!

Nói xong cũng gỡ Yến Phi Phi ra rồi băng mình lên mỏm đá khác, đoạn xuất Ngục Hỏa Phong Sơn khí thế bức nhân đến Ma Hoàng. Lưu tinh, lạc thạch vùn vụt, trời đất như lệch đi bởi thứ chương phong bá đạo.

Ma Hoàng cười nhạt, hắc bặc kín thân mình trong thanh quang, đón chưởng. Chúng nhân bị dư chấn làm cho điên đảo, ai nấy thất thần định thân ngược lên, chỉ thấy trên đó khí quyển vùn vù liên hồi, chưởng phong không ngừng xoay chuyển, như bão tố phong ba!

Điệp Vũ Xương chấn động, hắc lùi về sau mấy bộ, ngưng thần quan sát. Lịch sử vẫn lặp lại, Ma Hoàng an nhàn như chẳng có chuyện gì xảy ra. Yển Phi Phi cùng chúng nhân bên dưới nhìn nhau lo lắng. Ma Hoàng cười vang:

-Một chưởng cũng đủ thấy rõ ai hơn ai kém, người còn cố để làm gì?

Nhưng Diệp Vũ Xương đã vận hàn khí, không gian hàn quang bao phủ, cái lạnh chụp xuống chúng nhân, họ run người.

Ma Hoàng hét:

-Hắc Âm Chi Hồn Tử Thần!

Thân hình nhàn nhạt của hắc vùn vù khí đen, bầu trời như u tối lại trước thứ chưởng phong kỳ dị ấy. Rồi không gian xoay chuyển, trời đất nghiêng ngửa, run lên bần bật. Phía dưới những kẻ tu hành non kém bị đẩy lùi về sau cả trượng!

Nhân gian như rơi vào ngày tận thế, ánh nhật nguyệt như lu mờ đi chín phần!

Chỉ nghe sau chấn động dữ dội ấy thì một tiếng nổ nhỏ hơn phát ra, Tiên Hoàng ngược lên, thấy Vũ Xương như chiếc lá bị đánh bay xuống vách núi, vách núi đó liền sập xuống. Ông định băng mình lên tương cứu thì thấy hắc đội đất đá mà bước ra, quần áo tơi tả, máu rỉ khỏi miệng, chỉ có đôi mắt là lấp lánh huyết quang!

Hắc dạt người lên cao, thở dốc từng hồi, gió lạnh miên man thổi đến, thân hình hắc lơ lửng giữa tầng không, hắc thấy đầu óc mình tỉnh táo lạ

thường, liền đưa mắt quan sát chúng nhân. Họ cũng nhìn hăn, bằng lòng quan hoài nơi khóe mắt!

Hăn cất tiếng cười hoang dại nói:

-Ta vốn được sinh ra từ trời đất bao la... bây giờ cũng nên trở về bao la trời đất! Giấc mơ ấy là thật! Là thật!

Chúng nhân còn chưa hết kinh tâm thì thấy thân hình hăn phiêu phất như làn khói nhạt, tiếp đẩy chân nguyên bạo phát dữ dội, mạnh mẽ hơn bao giờ hết!

Nhân gian tưởng chừng như chìm đắm trong vùng không gian cô đọng màu sáng trắng ấy...

Vũ Xương vẫn cười, chỉ là tiếng cười của hăn ngày càng thâm, nghe u uất muôn trùng!

Kèm theo tiếng cười ngày càng ngân xa ấy, thân hình hăn như lu mờ đi, ánh quang mang bao trùm trời đất, lấn áp ánh mặt trời mờ nhạt mà bao bọc chúng sinh.

Thân hình hăn chìm mất tăm, chỉ còn lại tiếng cười như tiếng nước chảy, như tiếng sóng, như ai oán là ngân lên mãi...

Trời đất nổi bão giông dữ dội, phía trời cao rung chuyển ầm ầm, như muốn sập xuống mà đè lên Nhân Giới... Ma Hoàng thất thần hét:

-Tiên Ma Chi Cảnh! Hăn đã hóa thân thành Tiên Ma Chi Cảnh!

Bão tố dữ dội hơn vạn phần, như nhấn chìm nhân gian trong bạch sắc, rồi dòng bạch sắc vĩ đại ấy xoay vần tựa cơn lốc khổng lồ, chúng nhân của Tiên Ma Nhị Giới bị cuốn hết vào cơn lốc vĩ đại ấy, bay vút lên trời cao... kể cả Ma Hoàng lẫn Tiên Hoàng.

Những kẻ thuộc nhân giới sức lực yếu hơn vạn phần, vậy mà vẫn yên bình! Vì nơi này là của họ! Chỉ có nước mắt ai đấy, rơi xuống như mưa!

Đồng Tước Sơn như ngập tràn trong nước mắt, dù hắn đã gây ra bất cứ sai lầm gì, thì sự hy sinh vĩ đại ấy, đáng được họ thương xót...

Bầu trời tĩnh lặng dần, chỉ là không gian hoang vắng đến lạnh lòng, phía xa xa có hai cột bạch sắc chiếu xuống nhân gian, tựa hồ như đôi mắt của ai đó đang khắc khoai từng hồi nhìn ngắm thế nhân!

Không gian dưới sự chiếu sáng của cột bạch sắc ấy, ấm áp và yên bình đến lạ lùng!

Nhiều năm sau đấy

Sáng sớm nào cũng có một thiếu nữ vận y phục thủy lục, phải! Nàng vận y phục thủy lục chứ không bao giờ vận y phục Thu Phong phái! Nàng dẫn theo một đứa bé bụ bẫm, ngồi dưới sự chiếu soi của thứ ánh sáng huyền diệu ấy... rất lâu...

Xa xa, có bóng một bạch y nữ dung nhan bất phàm, không bao giờ bị thời gian tàn phá! Lặng lẽ, u buồn... nhìn ngắm ánh quang mang...

Đôi lời kết

Cuối cùng bộ truyện cũng khép lại, xin gửi lời cảm ơn rất nhiều đến những người đã theo dõi bộ truyện này! Và cả mấy lão Mod nữa!

Đây là bộ truyện đầu tiên theo thể loại Tiên Hiệp ta hoàn thành, hơn nữa cũng viết trong khoảng thời gian gần hai tháng, lại viết cùng mấy bộ khác cho nên suy nghĩ có bị phân tâm. Thành ra nhiều tình tiết không đạt được như ý muốn, nhiều chi tiết cũng chưa khai thác hết! Chẳng hạn như Ngũ Hung, Tiên Tri Giáo, Vạn Xuân Đường, Hấp Tinh Chương ,... Nếu sau này còn thời gian ta sẽ viết lại và viết tiếp phần Hậu truyện!

Thanks mọi người rất nhiều vì đã bỏ chút thời gian ra đọc!